

Giới thiệu Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại

Thể loại: Điền văn, 3s.

Editor: Linh.

Couple: Lý Thanh Liễu ♥ Lâm Trâm

Đứa con cả của nhà địa chủ ở Lý gia câu đã chết trên sa trường mười năm trước, hài cốt không còn.

Mười năm sau, Lý Thanh Liễu nàng cùng hân kết minh hôn, đã chuẩn bị làm quả phụ đời này.

Không ngờ sau khi thành hôn ba tháng, tướng công chết trận của nàng lại trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Minh hôn

Ban đêm, Lý Thanh Liễu ngồi may vá quần áo dưới ánh đèn, đệ muội đều đã ngủ say, trong phòng yên tĩnh.

Cách vách, tiếng khóc đứt quãng đè nén của Chu thị nương nàng truyền đến. Nàng nhủ may nghe một lát, rốt cục không thể lại tiếp tục may vá được nữa, thở dài, thu lại kim chỉ thêu.

Từ tháng trước sau khi cha nàng bị xe bò cán gãy hai chân, chuyện như vậy thường xảy ra.

Nhà nàng điều kiện không tốt, khi ở riêng chỉ chia được hai mẫu ruộng cấy, ba gian nhà cỏ.

Cũng không phải do gia gia nãi nãi nàng bất công, mà là trong nhà vốn cũng không có gì đáng tiền, chỉ có chút gia sản như vậy, còn là tổ tiên mấy đời từng chút từng chút một tích góp được từ trong đất ra.

Vốn cha nàng y vào thân thể khỏe mạnh, còn thuê nhà người ta mấy mẫu để trồng, quanh năm suốt tháng trừ thuế ruộng đất, chỉ còn thừa lại chút lương thực đủ sống qua ngày, cuộc sống tuy eo hẹp nhưng cũng vẫn có thể tiếp tục trôi qua.

Tháng trước thu hoạch vụ mùa, cha nàng mượn xe bò nhà người ta để vận chuyển kê, ai ngờ xe bò lật, đôi chân ông bị áp dưới xe bò.

Đại phu trong thôn nói chân của cha nàng nếu muốn chữa khỏi ít cũng cần 30 lượng bạc, còn phải tìm đại phu của Hồi Xuân đường ở trấn trên về bó xương mới có thể nắm chắc khỏi hẳn, bằng không nửa đời sau phải nằm liệt trên giường.

30 lượng, số bạc này đối nhà bọn họ mà nói có ý vị như thế nào?

Trong nhà hàng năm gieo trồng 5 mẫu đất, trừ thuế phụ thu, cuối năm quy đến nhà mình ước chừng được bảy tám trăm cân kê, 50 cân kê năm trăm văn, tổng cộng chính là 4 lượng bạc, đây là khoản thu vào chính của nhà bọn họ. Thêm nàng nương nàng cùng với muội muội làm chút thuê thùa may vá, thời điểm tốt nhất một năm cũng mới được hai lượng bạc, tổng cộng là 6 lượng. Nói cách khác, cho dù cả nhà bọn họ không ăn không uống cũng phải mất 4-5 năm mới có thể kiếm đủ 30 lượng, đến lúc đó chỉ sợ chân cha nàng cũng thối nát.

Không thể không nghĩ tới đi vay tiền người khác.

Sau khi cha nàng gặp chuyện không may, đại bá nhị bá tiểu cô đều đã đến thăm, cũng đưa bạc đến.

Chỉ là mọi người ai cũng không khá giả, nhà đại bá năm ngoái mới đắp nhà mới, còn nợ không ít. Đường ca nhà nhị bá đầu xuân sang năm sẽ thành thân, nhị bá nương còn đang chấp vá lung tung tích góp sinh lễ. Nhà tiểu cô thì khá hơn chút, chỉ là mấy năm nay nàng chưa sinh được con trai, ở nhà chồng cũng không có tiếng nói gì. Ba nhà bọn họ góp lại cũng chỉ được 5 lượng bạc, đã là hết sức.

Nhà ngoại nàng điều kiện càng kém hơn, nhóm cữu cữu di muội nghe xong việc này cũng góp 3 lượng bạc đưa tới.

Có thể nói, thân thích trong nhà đều đã hết tình cảm.

Còn những người khác không quen không biết ai nguyện ý cho vay nhiều bạc như vậy, cũng chưa biết năm nào mới có thể trả được.

Các thân thích đã đưa tiền đến, thêm tích góp của nhà mấy năm nay cùng chiếc vòng tay duy nhất của nương nàng tổng cộng cũng chỉ được 15 lượng bạc, cách 30 lượng còn kém một nửa.

Hôm nay nàng thấy Vương bà trong thôn đến nhà liền để ý, tránh ở dưới bếp nghe lén Vương bà cùng nương nàng nói chuyện.

Hóa ra là trên có một nhà giàu họ Hoàng, nguyên ý ra 10 lượng bạc mua một tiểu thiếp.

Vương bà coi trọng muội muội nàng.

Nếu là gia đình nông dân bình thường, hơi có chút cốt khí đều sẽ không đồng ý để nữ nhi đi làm thiếp, sợ bị người ta chọc cọt sống.

Nhưng tình huống trước mắt nhà nàng thì khác, Vương bà mới dám tìm đến cửa.

Nương nàng đã sớm mất chủ kiến, bị Vương bà ba hoa chích chòe dỗ vãi câu liền có chút động lòng. Ban đêm trở lại phòng cùng cha nàng nói chuyện này. Cha nàng tức giận đến mức nắm tay xuống giường, nói cho dù mình có chết ngay cũng không làm chuyện bán nữ nhi như vậy, lại mắng nương nàng mấy câu, như vậy mới khiến nương nàng khóc đến bây giờ.

Bên ngoài tiếng chó sủa cao thấp nối tiếp, tiếng khóc của Chu thị dần bé lại, sau liền không nghe thấy, chỉ còn tiếng khung dệt kéo kẹt vang lên.

Lý Thanh Liễu nhìn chằm chằm nóc nhà, không chút buồn ngủ.

Cho dù muội muội nàng thật sự đi làm thiếp cho người ta được 10 lượng bạc, tổng cộng cũng mới 25 lượng, còn thiếu 5 lượng.

Trước đó Thanh Mai nhà đại bá đã lặng lẽ đến nói với nàng, nãi nãi nàng hai ngày trước bảo đại đường ca hỏi thăm xem trên có nhà nào muốn mua nha hoàn không, chỉ sợ là tính toán muốn bán nàng.

Nếu thật có thể chữa khỏi chân cho cha, Lý Thanh Liễu không để ý đi làm nô tì cho nhà người ta, dù sao nàng phá tướng, lại bị người ta lui thân, mười bảy tuổi đã là một cô nương lỡ thì, đời này cũng đừng mong nghĩ tìm được nhà chồng tốt. Nàng chỉ không đành lòng, muội muội mới mười bốn, làm sao có thể đi làm thiếp cho nhà người ta, mặc người giày xéo?

Trong lòng có tâm sự, cả đêm đều ngủ không an ổn. Ngày hôm sau gà vừa gáy Lý Thanh Liễu liền nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy, múc nước lạnh nhanh chóng rửa mặt rồi đi phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Nói là phòng bếp, chỉ là gian lều được dựng lên từ gỗ cùng cỏ tranh.

Lý Thanh Liễu bước vào trong, mở nắp thùng gạo nhìn nhìn, lại thở dài.

Hiện mới vào đông, mới nhận kê chưa đến một tháng, năm rồi giao thuế cùng tiền thuê đất, người một nhà tiết kiệm một chút, thêm với thức ăn cũng có thể ăn đến vụ thu hoạch năm sau.

Nhưng bây giờ vì gom bạc, kê năm nay mới thu được cũng bán hơn phân nửa, hiện trong thùng chỉ còn non nửa thùng gạo, cộng thêm hai túi kê trong hầm, số lương thực này nếu không tính toán tỉ mỉ, căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Nàng cúi người đóng gạo, nghĩ nghĩ, lại đổ non nửa về thùng, cho gạo vào nồi, thêm nửa nồi nước chuẩn bị nấu một nồi nước com.

Nhóm lửa, nàng lại ra sau vườn hái một quả bí đỏ, sau khi rửa sạch sẽ thì thái thành miếng dài, bắc nồi lên bếp bỏ giá trúc vào, cho bí đỏ vào hấp. Lại lấy từ trong tủ bát ra một cái bánh mì trắng, cũng bỏ vào hấp, đây là cho cha nàng.

Nàng đang ngăn người nhìn lửa trong bếp thì cửa phòng bên cạnh kéo kẹt một tiếng mở ra, Chu thị nương nàng xuất hiện ở ngoài phòng bếp.

Chu thị trước khi xuất giá là tiểu nữ nhi trong nhà, mặc dù nhà mẹ đẻ nghèo, thế nhưng đại ca đại tỷ cũng coi như thương bà, sau khi gả cho người, cha mẹ chồng cũng không phải người hà khắc, trọng phụ đối bà cũng tốt, sinh ba đứa con, đứa nào cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện. Bà cả đời này mặc dù chưa hưởng qua phúc, nhưng cũng chưa ăn qua bao nhiêu khổ. Người ba mươi lăm tuổi, sinh một gương mặt tròn, tính tình lại mềm mại, trên người cũng không có tang thương khốn khổ như những thôn phụ trong thôn.

Nhưng biến cố hôm nay cho bà đã kích rất lớn. Bà vốn cũng không phải người mạnh mẽ, mấy ngày nay gần như muốn khóc cạn nước mắt.

Tối hôm qua sau khi nói ra mấy lời Vương bà nói bà liền hối hận. Con cái là miếng thịt rơi từ trên người mình xuống, người làm nương nào mà không đau?

Lý Sơn phá lệ mắng bà mấy câu, bà mặc dù khóc một hồi, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Chính là tình huống trong nhà hiện nay không lạc quan, chủ nhà nằm trên giường, bạc chữa bệnh không có tin tức. Đại nữ nhi Thanh Liễu mười bảy tuổi, từ hơn một năm trước bị người lui thân vẫn không có bà nói tới cửa. Nhị nữ nhi mười bốn tuổi cũng đến tuổi nói thân, nhưng tình huống trong nhà như vậy ai còn dám tới cửa? Tiểu nhi từ mười một tuổi, đúng là tuổi ăn nghèo lão từ.

Trụ cột trong nhà hiện ngã xuống, thừa lại vợ yếu con thơ, không có cha che chở, người trong nhà nên làm cái gì bây giờ?

Chu thị không dám nghĩ lại.

Bà nhìn đại nữ nhi trong bếp, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: “Sao không ngủ thêm chút nữa? Ta thấy đèn trong phòng mấy đứa hôm qua cũng sáng đến mãi muộn.”

Thanh Liễu đứng lên, phúi phúi bụi trên người, chỉ làm như không nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của nương nàng, “Tĩnh rồi liền không ngủ được, cha dậy chưa ạ?”

Chu thị lác đầu, Lý Đại Sơn đêm qua cũng trần trọc không yên, không biết là do miệng vết thương đau vẫn là phiền lòng.

Thanh Liễu nói: “Bữa sáng đã xong rồi, trong nồi nóng, con đi lấy quần áo hôm qua thay đi giặt.”

Chu thị gật gật đầu, lại khề nói: “Sổ tầm năm nay tới qua đã dệt xong hết rồi, được một thất vải, ta vốn nghĩ dệt được rồi mang lên trấn đổi thành vải bông cho tỷ đệ mấy đứa mỗi người làm một bộ quần áo mới, ai biết -- thôi, lát nữa con thuận đường qua nhà đại bá hỏi xem đại đường ca con khi nào thì về, cuộn vải đó nhờ nó đổi thành bạc đi.”

Thấy hốc mắt bà lại bắt đầu ẩm, Thanh Liễu vội nói: “Quần áo năm ngoái làm năm nay vẫn còn mới nguyên mà, năm nay không cần làm nữa đâu. Chờ chân cha khỏi rồi, muốn bao nhiêu quần áo mới mà không có chứ.”

Chu thị qua loa đồng ý, hai người đều biết lời này chỉ là đang an ủi mình thôi.

Thanh Liễu bụng chậu gỗ đi tới bờ sông.

Sắc trời vẫn sớm, mặt trời vẫn còn đang ở sau núi phía xa xa, chưa lên.

Nhưng nhà nông không có người lười, lúc này trên đường đã có rất nhiều người đi lại.

Nàng một đường cùng người chào hỏi, quen thuộc một chút thì dừng lại hỏi tình huống của cha nàng, sau ánh mắt lại lướt qua vết sẹo trên trán nàng, tiếc nuối thờ dài.

Thanh Liễu chỉ coi như không biết các nàng đang thờ dài cái gì.

Đến bờ sông, nàng tìm một khối đá tron nhẵn ngồi xuống.

Nước suối tháng mười, sáng sớm có chút lạnh thấu xương, có điều nàng đã sớm thành thói quen nên không cảm thấy có gì.

Mặt trời dần lên cao, bờ sông cũng trở nên ồn ào. Giặt quần áo, múc nước, vo gạo, tảng đá bên bờ sông ngồi đầy bóng dáng cần mẫn.

Bên cạnh Thanh Liễu cũng nhiều hơn hai người phụ nữ, không biết hai người đang nói gì, đang nói hăng say, nàng trong lúc vô tình cũng nghe được chút ít.

Một người nói: “Chuyện có thật 100%, ngày hôm qua ta thấy Hòe Hoa bà bà đi ra từ tòa nhà đó liền hỏi bà ấy. Lâm đại thiện nhân vì đứa con lớn nhất đã chết của mình, nguyện ý tiêu 20 lượng nói một mối mình hôn.”

Một người khác hít vào một hơi: “20 lượng?”

Người lúc đầu kia nói: “Đúng vậy, đến cùng là nhà cao cửa rộng, vừa ra tay không phải cửa nhỏ nhà nghèo như chúng ta có thể so sánh. Đứa con kia của ông ấy chết cũng phải mười năm rồi ấy nhỉ? Nghe nói lúc trước ngay cả thi thể cũng chưa tìm về được, cũng là đáng thương.”

“Tròn mười năm, năm đó ta vừa gả tới, ấn tượng sâu lắm, Lâm phu nhân vì chuyện này đã chết ngất rất nhiều lần.”

“Aiz, người nói xem nhà bọn họ gia nghiệp lớn như vậy thì sao chứ, mỗi thế hệ người đều đơn bạc như vậy, đời này thật vất vả sinh được hai đứa con trai, cuối cùng lại chết một đứa, đều là mệnh mà.”

Hai người than thở vài câu, còn nói đến 20 lượng bạc kia. Không biết gia đình nào có vận khí tốt như vậy, một nữ nhi đã chết còn có thể trị giá 20 lượng.

Hòe Hoa bà bà trong miệng hai người Thanh Liễu có biết. Bà cũng là người Lí gia câu, là quý bà mỗi nỗi danh bản địa.

Nếu có nhà nào kết mình hôn cho đứa nhỏ mất sớm trong nhà đều sẽ đến xin bà làm mai tác hợp, tìm một đứa nhỏ chết trẻ chưa thành gia của một nhà khác, sau đó tiến hành xem bói, nếu quái tượng cho phép hai người thành gia liền làm hai hình nhân giấy, vào đêm khuya cử hành lễ hợp hôn, cũng hợp táng nam nữ chung một chỗ, ý là bọn họ dưới âm phủ tìm được bạn đời, đây chính là mình hôn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Lên núi

Thanh Liễu giặt quần áo xong liền vòng qua nhà đại bá một chuyến.

Đại đường ca làm tiểu nhị cho một tửu lâu ở trấn trên, mỗi tháng có thể về nhà hai lần, hẳn làm người lại cơ trí, người trong nhà nếu có chuyện gì, phần nhiều là nhờ hắn đi làm.

Khi nàng đến, nải nải Vương thị đang ngồi trong sân bóc đậu, nàng đặt chậu gỗ lên tường rào bằng đá cao cỡ nửa người, gọi một tiếng rồi bước vào ngồi xổm xuống trước mặt Vương thị, động tác lưu loát giúp bà bóc đậu.

Wương thị tỉ mỉ đánh giá nàng, sau một lúc lâu thở phào nhẹ nhõm: “Cha ngươi thế nào rồi?”

Thanh Liễu nói: “Lúc ta ra cửa cha còn chưa tỉnh. Tối hôm qua lúc ăn cơm tối ta hỏi cha, cha nói đỡ hơn hai ngày trước một chút, không đau lắm.”

Wương thị gật gù đầu, khẽ thở dài: “Chỉ mong là thật không đau, tính tình cha ngươi thế nào ta còn không biết nữa sao, chỉ sợ là nói vậy để chúng ta yên lòng thôi.”

Thanh Liễu cúi đầu không nói chuyện.

Wương thị lại nói: “Chắc là còn chưa ăn sáng nhỉ? Trong phòng bếp có mấy cái bánh bao, ta đi lấy cho ngươi.”

Thanh Liễu vội nói: “Không cần đâu, trong nhà đã làm cơm xong rồi, nướng bảo ta đến hỏi xem khi nào thì đại ca về, trong nhà mới dệt được một thất vải, muốn nhờ đại ca mang lên trấn đổi bạc.”

Wương thị nói: “Hai ngày trước hẳn mới về một chuyến, lần sau thế nào cũng phải mười ngày nữa, chờ hẳn về ta bảo hẳn qua nhà các ngươi.”

Nói xong bà đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Thanh Liễu nhìn ra ý đồ của bà, vội vàng đứng lên giữ bà lại, nói: “Nãi nãi, không cần đâu, trong nhà đã làm cơm xong rồi.”

Wương thị bỏ tay nàng ra, vào phòng bếp lại vội vàng quay lại, nhìn thoáng qua bên ngoài sân, giảm thấp giọng nói: “Ngươi đưa nhỏ này, đưa cho ngươi thì ngươi cầm đi. Hiện tình huống trong nhà thế nào ta còn không biết sao? Ngươi ban ngày phải làm việc, ăn một chút như vậy sao đủ. Bá nương ngươi vừa ra ruộng rau, lát nữa mới có thể trở về, ngươi nhanh chóng cầm về nhà đi.”

Thanh Liễu không có biện pháp, không thể trái ý tốt của bà, chỉ phải nhận lấy ba chiếc bánh bao bà đưa cho.

Wương thị khoát tay đuổi nàng về nhà, “Chút đậu này một mình ta bóc là được rồi không cần giúp đâu, mau đi đi, đừng cho đại bá nương ngươi nhìn thấy.”

Bá nương nàng mặc dù không phải người khắc nghiệt nhưng có chút thích so đo, nếu để bà biết Vương thị cho Thanh Liễu đồ ăn, trong lòng sợ là sẽ không vui lắm.

Thanh Liễu cũng biết điểm ấy, sợ bá nương biết lại khiến Vương thị khó xử, chỉ có thể nhét bánh bao vào trong lòng, lấy chậu gỗ che dấu đi về nhà.

Thật ra Vương thị đối mấy cháu gái các nàng cũng không tệ, không như nhà khác, do là nữ hài nên tùy ý đánh chửi. Chỉ là cháu gái có tốt hơn nữa, trong lòng bà đến cùng vẫn kém con cùng cháu trai.

Về điểm này, trong lòng Thanh Liễu cũng hiểu rõ. Cho nên trước đó từ trong miệng Thanh Mai biết được Vương thị muốn bán nàng lấy tiền cho cha nàng chữa bệnh nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Về đến nhà, đệ muội đều đã dậy, đang ngồi trong sân xát dây cỏ.

Thanh Liễu phơi xong quần áo đi qua xem, nói: “Trước xát từng này đi, cả ngày hôm nay cũng dùng không hết. Cha nướng ăn sáng chưa?”

Muội muội Thanh Hà nói: “Nương vừa bung com vào nhà cho cha.”

Thanh Liễu gật đầu: “Chờ nướng ra chúng ta ăn chung.”

Nàng đi phòng bếp, móc ba chiếc bánh bao làm bằng bột tạt ra, đặt lên chỗ hấp hấp lại lần nữa. Quay đầu lại đi đến phòng cha nướng.

Trong phòng, Lý Đại Sơn để bát đĩa xuống, nói: “Ta ăn không vào, mang ra ngoài đi.”

Bát nước com kia ông uống hết, bí đỏ cũng ăn, chỉ riêng chiếc bánh mì trắng kia chỉ dùng tay xé một miếng nhỏ, vẫn còn lại hơn phân nửa.

Chu thị nào không biết dụng ý của ông, vội vàng khuyên nhủ: “Ăn chút nữa đi, trong bếp còn rất nhiều.”

Lý Đại Sơn lắc đầu, tình huống trong nhà thế nào sao ông không biết chứ? Mấy ngày nay sợ là thê nhi không có ngày nào được ăn no. Ông nghĩ đến

mình bị gãy chân, về sau chẳng những không thể lo cho bọn họ, còn phải trở thành gánh nặng cho bọn họ trong lòng càng thêm buồn khổ, mang theo mấy phần không có chí tiến thủ nói: “Ta bay giờ cả ngày nằm ở nhà, ăn cũng chỉ lằng phí lương thực.”

Lời này vừa ra, vành mắt Chu thị lập tức đỏ hoe, ngồi bên cạnh giường cúi đầu lau khô mắt, lúc ngẩng đầu lên lại cố cười nói: “Chủ nhà nói linh tinh gì vậy, làm sao có thể nói là lằng phí lương thực? Ăn nhiều một chút mới có thể nhanh khỏe lại, chờ chân ông được rồi, muốn kiếm bao nhiêu lương thực mà không được? Sau này không được nói những lời như vậy nữa, ta cùng bọn nhỏ còn ngóng trông ông mau khỏe lại đây.”

Lý Đại Sơn lắc đầu, thở dài một hơi, sợ lại làm bà buồn nên cuối cùng không có nói thêm gì, chỉ nói: “Ta là thật không ăn nổi nữa, bà cầm cho mấy đũa nhỏ đi, ta thấy mấy ngày nay bọn nhỏ đều gầy.”

Nói xong lại quay đầu nhìn kỹ Chu thị, trong khoảng thời gian này khổ cực nhất là bà. Ban đêm phải chăm sóc ông, có rảnh một chút lại vội vàng bên khung dệt, mới có hơn hai mươi ngày mà người đã gầy yếu rất nhiều, vốn mặt tròn đều đã sắp thành mặt trái xoan.

Ông nắm tay Chu thị, giọng khàn khàn nói: “Nhu nương, khổ bà rồi.”

Mũi Chu thị cay cay, vội vàng dùng tay kia lau khô mắt, gắt gao nắm lại tay ông.

Thanh Liễu đứng ngoài cửa, động tác nhẹ nhàng chậm rãi lui ra ngoài.

Không bao lâu Chu thị từ trong phòng bước ra, gọi con đi ăn cơm.

Mấy người vây quanh bên bàn, trước mặt mỗi người là một bát nước cơm, do gạo trong đó hơn phân nửa đã mủi cho Lý Đại Sơn, bát nước cơm này trong đến mức có thể thấy đáy. Trên bàn là một đĩa bí đỏ hấp, mấy cái bánh bao.

Chu thị chia phân nửa chiếc bánh mì trắng còn lại cho tiểu nhi tử Thanh Tùng, ba chiếc bánh bao không nhân không to lắm, toàn bộ chia cho hai nữ nhi.

Thanh Liễu Thanh Hà vội đưa một nửa về, Thanh Tùng cũng xé nửa chiếc bánh bao cho bà, Chu thị vui mừng nói: “Đều là con ngoan, mấy đũa ăn đi, nương không thích ăn cái này.”

Thanh Tùng tin là thật, Thanh Liễu Thanh Hà không tin, sau khi nhường qua nhường lại, Chu thị không có biện pháp, cũng ăn bánh bao.

Ăn xong bữa sáng, Chu thị mang bát xuống bếp đi rửa.

Thanh Liễu đổi bộ quần áo cũ, lưng công cái sọt, cầm dây cò dao chặt củi cùng cái cào củi, nói với Chu thị một tiếng rồi dẫn đệ muội lên núi.

Bây giờ hiện đang là thời điểm sản vật trên núi phong phú nhất, trên núi khắp nơi đều là bóng người.

Thanh Tùng nhìn chăm chăm hạt dẻ trên cây, liên tục nuốt nước miếng.

Thanh Liễu đưa sọt cho hấn, giúp hấn đeo chác, giao phó nói: “Lúc leo cây cẩn thận chút, đừng dẫm lên nhánh cây quá nhỏ, cũng không được leo lên chỗ quá cao, một bàn tay phải ôm chặt lấy thân cây biết không?”

Thanh Tùng liên tục gật đầu, Thanh Liễu vỗ vỗ hấn: “Đi đi, đừng đi quá xa.”

Nhìn tiểu đệ như một con khỉ trèo lên một thân cây nàng mới quay lại, nói với muội muội: “Ồ đây ít củi, ta lên phía trước nhìn xem, muội ở đây để ý Thanh Tùng, đừng cho nó nghịch ngợm.”

Thanh Hà gật đầu: “A tỷ, tỷ cẩn thận chút.”

Thanh Liễu cười nói: “Yên tâm đi, muội cũng vậy, trong bụi cỏ nhìn rắn côn trùng, trước khi ngồi xuống phải dùng nhánh cây thăm dò trước.”

Mấy tỷ đệ liền tách ra ở đây, Thanh Tùng đi hái quả dại, Thanh Hà lấy nắm cùng rau dại, Thanh Liễu thì đi nhặt củi về nhà, chuẩn bị cho mùa đông.

Cả dãy núi này nghe nói đều là đất của nhà Lâm đại thiện nhân, có điều nhà ông xưa nay hào phóng, chưa bao giờ ngăn người trong thôn lên núi hái vật dại, ngay cả trong nhà không có củi đốt, lên núi chặt hai cây, chỉ cần không quá phận cũng không ai nói gì.

Thanh Liễu không chặt nổi cây, nàng vừa đi vừa nhìn quanh bốn phía, nhặt nhanh ít cành cây khô gom thành đống, có chút cành khô vẫn còn trên cây không rơi xuống, nàng dùng dao chặt củi chặt xuống.

Chờ lượm được một bó củi khô, dùng dây cò buộc lại để một bên, nàng lại lấy cái cào củi ra, cào lá khô trên mặt đất lại thành đống, vừa đi vừa cào, đống lá khô kia liền như quả cầu càng lăn càng lớn.

Chờ đống lá cao đến đầu gối nàng mới dừng lại, trải dây cò ra đất thành hình chữ thập, bốc lá bỏ lên trên sợi dây, sau đó lại đi cào lá khô, cứ vậy cuộn thành năm sáu quả bóng, đắp lên cao cỡ nửa người. Nàng lấy hai đầu dây, cả người dè lên đống lá khô, dùng sức buộc chặt, thắt nút.

Làm xong mấy việc này nàng đã ra cả người mồ hôi, tóc ướt nhẹp dính trên gò má, gò má nóng đến đỏ bừng.

Nàng ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một lát, chờ gió núi sấy khô mồ hôi mới cầm lấy đòn gánh, mỗi đầu là một bó củi, cẩn răng khênh dậy, bước nhanh đi xuống

núi.

Gánh củi này chừng hai ba mươi cân áp ở trên vai nàng, nàng mặc dù cực kỳ mệt mỏi lại không dám dừng lại nghỉ chân, sợ nghỉ rồi liền không còn sức, chỉ gắng gượng một hơi, đến nơi vừa rồi cùng đệ muội tách ra mới bỏ đòn gánh xuống, đứng tại chỗ há miệng thở dốc.

Thanh Hà cùng Thanh Tùng đều nghe lời nàng, không chạy xa, vừa thấy nàng quay lại liền bước nhanh qua, Thanh Hà thì dùng ống tay áo làm quạt quạt gió cho nàng, Thanh Tùng thì tự mình chọn một quả son tra to nhất trong sọt cho nàng, xoa xoa lên vạt áo đưa cho nàng.

Thanh Hà nhìn hai bó củi to bên người nàng, lòng mày xoắn lại nói: “A tỳ, sao tỳ lại nhặt nhiều vậy, đường núi này lại không dễ đi, bị ngã thì phải làm sao?”

Thanh Liễu dần ổn định hơi thở, cắn một miếng son tra, chua nàng hơi hít mắt lại, nói: “Vẫn tốt, đường núi này chúng ta đi quen, vững vàng mà. Hai đứa nhặt được bao thứ rồi?”

Thanh Tùng cướp chia sọt cho nàng xem, nói: “Đại tỳ xem ta này, ta hái được rất nhiều hạt dẻ cùng son tra đấy.”

Thanh Liễu ngó đầu qua nhìn, đúng là không ít, có gần nửa sọt, nàng sờ sờ gương mặt đỏ bừng của Thanh Tùng, cười nói: “Tiểu Tùng lợi hại hơn trước nhiều rồi, chờ về đến nhà tỳ sẽ hấp hạt dẻ cho đệ ăn.”

Thanh Tùng lại lắc lắc đầu, nói: “Ta không ăn, ta muốn phơi chúng nó mang đi bán, lấy tiền mời đại phu cho cha.”

Hốc mắt Thanh Liễu nóng lên, vội vàng cười che dấu nói: “Được, Tiểu Tùng trưởng thành, cha nghe được nhất định sẽ rất vui. Tiểu Hà thì sao, có hái được gì không?”

Thanh Hà lấy rổ ở bên cạnh qua cho nàng xem, trong đó tràn đầy là rau dại, cải cúc, hành núi, rau sam, gạt rau dại ra, bên dưới có một ít nấm, “Đạo này không có mưa, nấm cũng không lớn nổi, chỉ hái được chút này.”

Thanh Liễu gạt gạt đầu, nàng cảm giác đã lấy lại được sức liền đứng lên nói: “Nên xuống núi rồi, hai đứa đi phía trước, ta ở phía sau, chú ý dưới chân đừng để bị ngã.”

Thanh Hà nhìn đòn gánh, nói: “Muội gánh một lát cho.”

Thanh Liễu đẩy nàng một cái: “Ta gánh được, đi nhanh đi.”

Đến chân núi, Thanh Liễu lại nghỉ thêm một lần.

Cách đó không xa là nhà đại bá nàng, nàng thấy Vương bà đang từ trong sân nhà đại bá bước ra, nãy nãy đang cùng bà ta nói gì đó.

Nàng nhớ đến ý đồ hôm qua Vương bà đến, trái tim mạnh trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Quyết tâm

Chuyện Vương thị cùng Vương bà gặp mặt vẫn luôn đè nặng trong lòng Thanh Liễu.

Về đến nhà, Chu thị đã nấu xong nước ấm chờ bọn họ.

Thanh Liễu đặt đồng củi vào góc tường, lau mồ hôi, cùng Thanh Hà bưng nước ấm về phòng lau người.

Chu thị thì đứng trong sân xem đã vật bọn họ mang về.

Thanh Liễu đổi một bộ quần áo sạch, đang chuẩn bị mang ra sông giặt thì bị Thanh Hà đoạt trước.

Nàng liền đi vào phòng xem Lý Đại Sơn.

Lý Đại Sơn đang ngồi dựa vào đầu giường xuất thần. Chấn đáp ngang bụng, hai chân lộ ở bên ngoài, trên chân quấn một lớp băng vải dày, trong phòng tràn ngập vị thuốc.

Thanh Liễu nhẹ giọng gọi một tiếng cha, rót một chén trà bưng tới.

Lý Đại Sơn lấy lại tinh thần, nhận lấy chén trà, mặt treo nụ cười nói: “Ba đứa hôm nay lên núi hả?”

Thanh Liễu gạt gạt đầu, “Nhặt chút củi cùng hái chút rau dại, buổi tối làm bánh rau dại ăn.”

Lý Đại Sơn nói: “Tốt, lâu rồi chưa ăn.”

Thanh Liễu hỏi: “Cha, hôm nay chân còn đau không?”

Lý Đại Sơn không để ý vỗ vỗ đùi: “Sớm đã hết đau rồi, con đứa nhỏ này không tin, ngày nào cũng phải hỏi một lần.”

Thanh Liễu thật sự lo lắng, nhào người qua nhìn nhìn, thấy trên băng vải không có nước mủ, cũng không có mùi khó ngửi mới thở phào nhẹ nhõm. Chính là cái thờ dài này cũng chưa dứt hẳn, đại phu nói chân cha nàng nếu muốn trị thì phải sớm làm, băng không chờ miệng vết thương khép lại, xương cốt dài tốt, khi đó phải đập vỡ xương cho nó mọc lại lần nữa.”

Cửa phòng lại thêm một cái đầu ló vào, Thanh Tùng tắm rửa xong cũng tới.

Lý Đại Sơn vẫy tay với tiểu nhi tử, chờ hắn đến trước mặt, nói: “Hôm nay lên núi có gây thêm phiền cho đại tỷ không đấy?”

Thanh Tùng nghe xong liền có chút không vui, lớn tiếng nói: “Con không có thêm phiền, hôm nay con hái được rất nhiều hạt dẻ!”

Thanh Liễu vội vỗ nhẹ hấn một cái: “To tiếng như vậy làm gì, làm ta sợ hết hồn.” Lại quay đầu nói với Lý Đại Sơn: “Cha, hôm nay Thanh Tùng rất ngoan, còn hái được nửa sọt son tra cùng hạt dẻ nữa.”

Lý Đại Sơn nghe vậy sờ sờ đầu Thanh Tùng, cười nói: “Là cha hiểu lầm Thanh Tùng rồi.”

Thanh Tùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cha, sau này ngày nào con cũng lên núi hái hạt dẻ, chờ đại đường ca về nhờ huynh ấy cầm bán, bán được bạc trị bệnh cho cha, cha phải nhanh khỏe lại đây.”

Lý Đại Sơn nghe vậy mũi cay cay, liên tục nói: “Tốt tốt, đứa nhỏ ngoan, Thanh Tùng trưởng thành rồi.”

Cơm chiều chính là bánh rau dại, múc chút bột mì, băm nhỏ rau dại trộn chung với bột, thêm ít nước khuấy thành dạng sệt, bỏ vào nồi hấp, còn thừa tính để ngày mai làm bữa sáng.

Ăn cơm, tỷ đệ ba người vào phòng cha nướng trò chuyện với cha.

Lý Đại Sơn nhìn ba đứa con, trong lòng vừa vui vẻ lại khổ sở, đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy ông đương nhiên vui vẻ, nhưng nghĩ đến sau này chính mình không thể tiếp tục che chở cho bọn họ liền không nhịn được cảm thấy khổ sở.

Sau khi mấy đứa nhỏ ra khỏi phòng, ông thở dài một cái, nói: “Nhu nướng, chân ta cứ để vậy đi, không chữa nữa.”

Chu thị lập tức phát hoảng, vội hỏi: “Sao lại không chữa nữa?”

Lý Đại Sơn lắc đầu: “Bạc có góp nữa cũng không đủ, ngược lại khổ mấy đứa nhỏ, không bằng cứ vậy đi, trả lại bạc cho mọi người, trong nhà tốt xấu cũng còn lại một ít. Bà để ý xem nếu có nhà nào tới cửa cầu hôn, lớn tuổi chút, trong nhà nghèo chút cũng không sao, thân thể khỏe mạnh cần cù là được, giúp Thanh Liễu Thanh Hà định lại. Đợi các nàng xuất giá Thanh Tùng cũng nên lớn, có thể lo việc. Chỉ là khổ bà, phải hầu hạ người bị liệt như ta cả đời.”

Chu thị cầm lấy tay ông, không nói gì, bà không sợ mình khổ, chỉ sợ ông và con chịu khổ.

Ăn cơm xong không bao lâu, Vương thị nải nải của bọn họ nướng ánh trăng đến nhà, xem qua Lý Đại Sơn rồi tìm Chu thị đi ra ngoài nói chuyện.

Thanh Liễu nhìn đệ muội không chút phát giác, tìm một cớ cũng ra khỏi phòng, đứng trong bếp nghiêng tai lắng nghe.

Vương thị nói: “Chân của Đại Sơn người là tính thế nào?”

Chu thị cúi đầu nhìn mặt đất, khẽ nói: “Bạc góp đến góp đi chỉ góp được một nửa, còn thừa lại 15 lượng góp thế nào cũng không đủ, ta thấy ý chủ nhà là không định chữa trị nữa. Thừa dịp bây giờ trong nhà còn chút bạc, gả Thanh Liễu Thanh Hà ra ngoài.”

Vương thị nghe xong lập tức đổi sắc mặt: “Hắn bệnh hồ đồ, người cũng hồ đồ hay sao? Bây giờ tình huống trong nhà như vậy ai còn nguyện ý đến cửa? Huống chi hai đứa nó mà xuất giá, Thanh Tùng lại mới lớn một nửa, trong nhà chỉ có một mình người, người có thể tiếp tục chống đỡ hay sao? Hơn nữa Đại Sơn không định chữa trị, người cũng không định chữa trị cho hắn hay sao? Người nên biết rõ, Đại Sơn năm nay vẫn chưa đến bốn mươi, chẳng lẽ nửa đời sau phải nằm liệt trên giường? Thanh Tùng một đứa bé chưa lớn, nếu không có cha hắn giúp đỡ, tình huống trong nhà lại như vậy ai còn nguyện ý gả tới, chẳng lẽ cả đời này phải ở không?”

Chu thị mắt ngập nước, “Nương, những cái đó ta đều biết, nhưng là bạc không đủ ta có thể làm sao? Chẳng lẽ phải bán hết đất đai trong nhà đi?”

Trong nhà tổng cộng chỉ hai mẫu ruộng cần, bán không được mấy lượng bạc, hơn nữa bán đất, cuộc sống của cả nhà thật không chỗ dựa vào.

Vương thị giọng không nghe ra tâm tình nói: “Còn có Thanh Liễu cùng Thanh Hà.”

Chu thị ngẩng phắt đầu lên nhìn bà.

Vương thị nói: “Hôm nay Vương bà đến tìm ta, ta thấy đề nghị của bà ta cũng được.”

“Nhưng là... Bà ta muốn để Thanh Hà đi làm thiếp mà.” Chu thị nói, “Làm thiếp, đời này vậy là xong rồi.”

“Nếu luyến tiếc nàng, Đại Sơn cùng Thanh Tùng làm sao bây giờ?”

Chu thị môi run run: “Chủ nhà sẽ không đồng ý.”

Vương thị nói: “Hắn hiện đang nằm trên giường, có thể biết bên ngoài xảy ra chuyện gì? Chỉ cần các người không nói, thời gian đến kiệu đưa qua, chờ gạo nấu thành cơm lại cho hắn biết không phải là được rồi?”

Chu thị lắc đầu, cầu khẩn nói: “Nương, cho dù đưa Thanh Hà cho nhà kia cũng mới mười lượng bạc, còn thiếu 5 lượng mà. Chúng ta đừng làm như vậy, nghĩ lại biện pháp khác được không?”

Vương thị khoát tay, nói: “Người không phải lo, hôm nay ta hỏi qua Vương bà rồi, nhà kia cũng cần mua người làm, chờ Thanh Hà qua đó lại nói với người ta để Thanh Liễu qua nhà hắn làm công mướn mấy năm, như vậy không phải là có 5 lượng rồi sao?”

Chu thị có chút khó có thể tin nhìn bà, muốn bán một đứa cháu gái làm thiếp thì thôi, lại còn muốn bán một đứa cháu gái khác làm nô tì, lần đầu tiên bà biết, trái tim của bà bà mình hóa ra cứng như vậy.

Vương thị sao lại không biết suy nghĩ trong lòng bà, thở dài một tiếng: “Thanh Liễu cùng Thanh Hà đều là bé ngoan, nếu không phải thật sự bắt buộc đi ta cũng luyến tiếc các nàng. Nhưng tình huống trước mắt người tự nghĩ đi, nếu luyến tiếc hai nàng, vậy Đại Sơn cùng Thanh Tùng đời này liền khổ. Huống hồ đến Hoàng gia, cuộc sống của hai người các nàng chưa hẳn đã không tốt.”

Thanh Liễu hiện đều đã mười bảy, đúng là thời điểm khó nói hôn phối nhất, cao không tới, thấp không xong, không bằng đến nhà người ta làm công mướn mấy năm, đợi hai mươi thối về, lại tìm một nam nhân tang tê già qua, không phải vừa vặn sao? Về phần Thanh Hà, nàng tuy nói là đi làm thiếp cho người ta, nhưng kia là nhà giàu, dù là một người làm thôi cũng có mặt mũi hơn chúng ta, nếu mệnh nàng tốt, đi còn có thể hưởng phúc. Hơn nữa hai người các nàng cùng đi còn có thể chiếu ứng lẫn nhau, người cũng an tâm hơn.”

Trong lòng Chu thị loạn cào cào, một câu cũng không nghe lọt, Vương thị thấy bà như vậy, nhân tiện nói: “Việc này người nghĩ đi, hai ngày sau phải trả lời người ta. Người Hoàng gia đợi không được lâu như vậy, chân Đại Sơn càng thêm không đợi được!”

Nói xong lời này liền đi thẳng.

Chu thị đứng tại chỗ, che mặt rơi nước mắt.

Thanh Liễu lặng lẽ trở về phòng ngủ, Thanh Hà Thanh Tùng đã ngủ rồi.

Trong nhà phòng ở không đủ, tỷ đệ ba người bọn họ từ nhỏ đã ngủ chung trong một căn phòng, sau này Thanh Tùng lớn liền treo một rèm vải ở giữa phòng, hẳn ngủ gian ngoài, Thanh Liễu Thanh Hà ngủ bên trong.

Thanh Liễu nằm ở trên giường ngăn người, trong đầu toàn bộ là những lời Vương thị vừa nói.

Thật ra năm nàng mười lăm tuổi đã từng cùng người định thân, vốn tính cuối năm ấy thành thân.

Trước khi xuất giá ba tháng, nàng lên núi cắt cỏ cho thỏ, không may ngã xuống núi, trán va vào một khối đá sắc bén, để lại một vết sẹo dài gần một ngón tay.

Trên trán nàng vậy còn chưa bong, người nhà họ Dương đã tới lấy lý do nàng phá tướng mạnh mẽ từ hôn. Sau lại vội vàng cưới một cô nương khác vào cửa, không đến bảy tháng sau, nàng kia sinh một bé gái đủ tháng.

Việc đã đến nước này còn gì nữa mà không hiểu? Chỉ sợ Dương Hạ đã sớm cùng nàng kia ngầm kết châu thai, nàng bị phá tướng cũng chỉ là cho bọn họ một cái cớ để từ hôn mà thôi.

Chu thị tức giận đến chảy nước mắt, nói Dương gia khinh người quá đáng.

Thanh Liễu lại lên thờ phào, theo ý nàng, lúc này từ hôn dù sao cũng hơn qua cửa mới phát hiện xấu xa trong đó, đến lúc đó thì thật là vào hổ lửa không ra được.

Chỉ là bất luận như thế nào, từ hôn đối thanh danh của nàng vẫn có ngại. Lúc ấy nàng đã mười lăm gần mười sáu, cô nương trong thôn mười bốn liền đính hôn, mười lăm tuổi thành hôn. Nàng khi đó tuổi không coi là nhỏ, lại phá tướng, từng lui thân, nhà khá hơn chút cũng không nguyện tới cửa, tới đều là chút lớn tuổi, thân thể lại có tật, cha nàng không muốn nàng chịu ủy khuất nên không đồng ý, bất tri bất giác kéo dài đến bây giờ, hiện thời đã rất ít có người tới cửa.

Ý của Vương thị, nàng tuổi này đúng là tuổi khó làm mai nhất, không bằng lại chờ vài năm trực tiếp gả cho người góa thê, mấy năm này bán cho Hoàng

gia, có thể kiếm mấy lượng bạc chữa bệnh cho cha nàng.

Nếu chỉ là một mình nàng nàng cũng không ngại đi làm nô tì, nhưng cố tình bán mình nàng không đủ, còn muốn bán luôn muối muối.

Nàng lớn hơn Thanh Hà ba tuổi, có thể nói là nhìn nàng lớn lên, nhìn nàng từ một cục bột y y a a lớn thành đại cô nương duyên dáng yêu kiều, chẳng lẽ còn muốn mất thấy nàng thành thiếp của người khác, cả đời bị người lăng phí?

Huống hồ bỗng chốc bán hai nữ nhi, chỉ sợ cha nàng dù có chữa chân, đời này ở trước mặt người trong thôn cũng không ngẩng đầu lên được.

Thanh Liễu chợt nhớ đến chuyện sáng nay ở bên bờ sông nghe được, Lâm đại thiện nhân nguyện ý ra hai mươi lượng bạc cho con ông kết minh hôn, trong lòng dần dần có chủ ý.

Dù sao cũng là bị bán, cùng với hai tỷ muội cùng nhau chịu khổ, không bằng nghĩ cách, tốt xấu gì đẩy được muối muối ra ngoài.

Nàng đời này dù sao cũng chỉ như vậy, là làm nô tì mấy năm rồi tùy tiện gả cho người góa thê, hay là trực tiếp thủ tiết thì có gì khác nhau?

Tốt xấu gì cái đẳng sau còn giữ được nàng một thân trong sạch. Sạch sẽ đến, sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hòe Hoa bà bà

Hôm sau, Thanh Liễu hâm nóng lại bánh rau đại hôm qua để lại, lại nấu một nồi cháo loãng coi như là bữa sáng.

Ấm cơm xong, Chu thị ở trong bếp dọn dẹp, Thanh Liễu lấy cơ tìm kim chỉ vào phòng cha nương, tìm thiếp canh (trên có ghi ngày sinh tháng đẻ) của mình dấu trong ngực, chờ giữa trưa có rảnh liền mang theo một rổ hạt dẻ hôm qua vặt được ra cửa.

Hòe Hoa bà bà ở tại cuối thôn, bà cả đời cơ khổ, chưa từng gả cho người, bây giờ trên không có cha nương, dưới không có nhi nữ, thậm chí ngay cả huynh đệ tỷ muội cũng không có. Lại do bà làm là nghề liên quan đến người chết nên người trong thôn có chút sợ bà, bình thường nếu không có chuyện gì thì rất ít đến cửa.

Trước kia Thanh Liễu cũng có chút sợ bà, mãi đến có một lần Hòe Hoa bà bà vấp ngã trên núi, vừa khéo bị nàng gặp được đưa bà trở về, sau này lại do lo lắng đến cửa thăm vài lần, lúc này mới chậm rãi quen thuộc.

Đi men theo đường nhỏ, trên đường không đụng tới người nào, rất nhanh liền thấy nhà của Hòe Hoa bà bà.

Thanh Liễu đứng ngoài hàng rào gọi hai tiếng, nghe được bên trong có người đáp lại mới đẩy cửa trúc ra bước vào.

Hòe Hoa bà bà từ trong nhà đi ra, bà tuổi đã gần sáu mươi, thân thể lại rất khỏe mạnh, dáng người mặc dù lộ gầy, trái lại nhìn có mấy phần mạnh mẽ.

Bà híp mắt nhìn nhìn mới giãn ra nói: “Là Thanh Liễu à.”

Thanh Liễu cười đi lên bậc thang: “Là ta, bà bà mấy ngày nay như thế nào?”

Hòe Hoa bà bà dẫn nàng vào trong nhà, “Ta còn có thể thế nào, như cũ thôi. Ngươi thì sao? Ta nghe nói nhà các người...”

Thanh Liễu đặt giỏ lên bàn, đỡ bà ngồi xuống, gật gật đầu, thấp giọng nói: “Vâng, cha ta bị xe bò cán gãy chân, hiện vẫn đang nằm ở trên giường.”

Hòe Hoa bà bà thở dài, “Ta cũng không hay ra cửa, hai ngày nay mới nghe được tin, nha đầu, có phải bạc không đủ không? Lão bà từ đây ngược lại có chút ít, không bằng ngươi cảm trước.”

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu, Hòe Hoa bà bà lẻ loi một mình, bạc chính là toàn bộ chỗ dựa của bà, nếu cảm khoản tiền này, chỉ sợ lòng nàng cũng không yên ổn.

“Bà bà, tiền của ngài thì ngài cứ giữ cẩn thận, trong nhà hiện đã nghĩ ra biện pháp.”

Hòe Hoa bà bà nói: “Lấy tính tình của nãi nãi ngươi, chỉ sợ không phải biện pháp tốt gì.”

Thanh Liễu im lặng chốc lát, nói ra ý tưởng của Vương thị.

“Aiz, nãi nãi của ngươi đó, bình thường thấy đối mấy cháu gái rất tốt, đến lúc quan trọng nhìn ra khác nhau ngay.”

Lời này Thanh Liễu không tốt tiếp lời, vẫn giữ im lặng.

Hòe Hoa bà bà lại nói: “Ý của người thế nào?”

Thanh Liễu lại hỏi: “Bà bà, hôm qua ta nghe người ta nói Lâm đại thiện nhân mời bà nói cho con trai ông ấy một mối minh hôn, phải không?”

Hòe Hoa bà bà gật đầu, “Không sai, chẳng lẽ trong nhà người có ý hướng? Nhưng ta nhớ trong nhà người cũng không có tỷ muội nào chết sớm mà.”

Thanh Liễu khẽ cắn môi, ngồi xồm xuống trước mặt bà, ngửa đầu nhìn bà, “Bà bà, ngài thấy ta thế nào?”

Hòe Hoa bà bà sùng sốt, lúc phản ứng kịp, tăng cao âm lượng nói: “Người nha đầu này, đừng choáng váng, đây cũng không phải chuyện tốt gì!”

Thanh Liễu kiên định nói: “Ta đã nghĩ kỹ rồi. Trong nhà hiện như vậy, nãi nãi quyết định chủ ý muốn bán ta cùng Thanh Hà, mẫu thân không dám cho cha biết, sợ kích thích ông, chỉ sợ mấy ngày nữa hai chúng ta sẽ bị người Hoàng gia mang đi. Bà bà, nói thật với ngài, ta không sợ làm nô tì, nhưng không nghĩ về sinh kế ngày sau mà tùy tiện tìm một nam nhân để gả, chỉ sợ lại gặp phải một người như Dương gia. Huống hồ thiếp há lại dễ làm? Thanh Hà nhỏ như vậy, nào chịu nổi chủ nhà phu nhân chà xát? Ta chỉ có một muội muội, một đệ đệ, nếu không che chở bọn họ, vậy cần tỷ tỷ như ta làm gì?”

Hòe Hoa bà bà nhìn nàng, “Vậy chính người thì sao? Người có nghĩ tới chưa, nếu cùng người kết minh hôn, đời này phải chịu ở góa.”

Thanh Liễu gật đầu: “Ta cũng nghĩ đến rồi, tất cả mọi người nói Lâm gia là đại thiện nhân, nhà chúng ta cũng trông vài mẫu của Lâm gia, đất nhà bọn họ, không chỉ giá thuê thấp hơn nhà khác một nửa, còn không cần chúng ta giao thuế ruộng. Người tốt như vậy, gia phong nhất định cũng không tệ. Nếu ta qua cửa, hẳn là sẽ không bị bắt nạt. Thủ tiết cả đời thì sao chứ? Chẳng lẽ không thủ tiết, gả cho người khác thì cuộc sống nhất định sẽ tốt hay sao? Bà bà, xin ngài giúp ta, bây giờ trong nhà thật sự không còn đường ra nào khác, hai ngày nay nãi nãi sẽ cho Hoàng gia câu trả lời thuyết phục, nếu chậm, chỉ sợ không giữ được Thanh Hà.”

Hòe Hoa bà bà bình tĩnh nhìn nàng, cuối cùng thở dài một cái: “Người đưa nhỏ ngọc này, người đã quyết định dứt khoát như vậy, vậy ta sẽ xem cho người. Có đôi lời người nói đúng rồi, Lâm gia đúng là nhà trong sạch, trong nhà nhân khẩu đơn giản, Lâm phu nhân cũng cực dễ nói chuyện, nếu người gả qua sẽ không chịu khổ.”

Thanh Liễu vui vẻ nói: “Cảm ơn bà bà!”

“Đừng cảm ơn quá sớm,” Hòe Hoa bà bà nói: “Ta còn phải tính cho người cùng đưa bé nhà họ Lâm kia nữa, nếu không hợp vậy cũng không có biện pháp. Người đi về trước đi, lấy bát tự của người đến.”

Thanh Liễu vội lấy từ trong ngực ra một tờ giấy đỏ, “Ồ đây rồi, ta đã mang tới. Xin bà bà giúp ta tính một quẻ, nếu ta cùng đại công tử bát tự không hợp thì phải là vận mệnh đã như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn.”

Nàng sớm nghe người ta nói qua, kết minh hôn còn trịnh trọng hơn người bình thường thành thân, nếu hai người kết thân tương mệnh không hợp, sẽ khiến gia đình không yên. Mặc dù nàng muốn kết thân này, nhưng không nghĩ hại người Lâm gia. Nếu lát nữa quẻ tương không tốt thì nàng sẽ dẹp ý niệm này, chỉ coi như nàng cùng Thanh Hà nên có một kiếp này.

Hòe Hoa bà bà thấy nàng ngay cả cái này cũng đã chuẩn bị xong, sao có thể không biết nàng đã hạ quyết tâm, dốc hết toàn lực. Bà lắc đầu đứng lên, “Người ở đây chờ ta.”

Nói xong liền tiến vào buồng trong.

Thanh Liễu biết bà muốn đi vào tính quẻ, đành hoàng tử té chờ ở phòng ngoài, trong lòng lại căng thẳng không yên.

Khoảng thời gian chờ đợi như là đi chịu chết, đợi nghe được cửa phòng trong vang lên, nàng vội dậy nghênh đón.

Sắc mặt Hòe Hoa bà bà tái nhợt hơn vừa rồi không ít, Thanh Liễu không lập tức hỏi bà kết quả thế nào, đỡ người đến bên cạnh bàn ngồi xuống, lại rót một ly trà đưa đến bên tay bà.

Hòe Hoa bà bà uống trà, tựa lưng vào ghế ngồi, thật dài thở ra một hơi.

Thanh Liễu căng thẳng nhìn bà.

Hòe Hoa bà bà nhìn nàng một cái, lắc đầu thở dài: “Nha đầu ngọc, như nguyện của người, lát nữa ta phải đi Lâm gia một chuyến.”

“Thật ả?!” Thanh Liễu mừng rỡ khuôn người, “Làm phiền bà bà!”

Hòe Hoa bà bà bất đắc dĩ cười cười, “Chỉ có cô nương ngọc như người, biết rõ phải đi thủ tiết còn vui vẻ như vậy.”

Thanh Liễu bỏ xuống được một mối tâm sự lớn, nụ cười trên mặt cũng buông lỏng chút, nói: “Vội ta mà nói thủ tiết lại không phải chuyện cực khổ gì.”

Nàng nghĩ nghĩ, có chút lo lắng lại hỏi: “Bà bà, ta cùng đại công tử bát tự thật sự hợp ả?”

Nghe nàng hỏi vậy, Hòe Hoa bà bà tức giận nói: “Ta nói hợp là hợp, người một tiểu nha đầu, dám nghi ngờ ta?”

Thanh Liễu vội nói: “Ý ta không phải vậy, ta chỉ là lo lắng, nếu không quá thích hợp lại quấy rối âm hồn đại công tử không được an bình, khiến Lâm gia đình không yên, vậy không phải là lỗi của ta hay sao?”

Sắc mặt Hòe Hoa bà bà tốt hơn chút, nói: “Người đó, chính mình tự thân cũng khó bảo toàn, còn có thời gian đi lo cho nhà người ta?”

Thanh Liễu nói: “Nếu không liên quan đến ta, ta tự nhiên sẽ không lo lắng.”

Nhưng nếu bởi nàng mà lên, trong lòng nàng làm sao có thể an?

Hòe Hoa bà bà liền lắc đầu.

Thanh Liễu lại nói chuyện với bà thêm chút, nghĩ đến ở nhà còn có việc phải làm lại cảm ơn bà lần nữa rồi trở về.

Sau phải làm chính là ở nhà chờ tin của bà bà.

Nàng về đến nhà, Chu thị đang ở trong phòng dệt vải, Thanh Hà ngồi ở ngưỡng cửa bên túi lưới, Thanh Tùng thì cầm búa nhỏ gõ xác ngoài cửa hạt dẻ hôm qua mang về.

Thanh Tùng vừa thấy nàng vào sân liền chào đón: “Đại tỷ, tỷ vừa đi đâu về vậy?”

Thanh Liễu sờ sờ đầu hăn, treo chiếc rổ không dưới mái hiên, nói: “Ta đi xem Hòe Hoa bà bà, cho bà một rổ hạt dẻ để hái, bà bà nói nhờ ta cảm ơn đệ đây.”

Thanh Tùng gãi gãi tóc, có chút ngượng ngùng, quay đầu lại ngồi xổm xuống gõ vỏ hạt dẻ.

Thanh Hà nói: “Thân thể bà bà dạo này thế nào?”

Thanh Liễu gật đầu: “Rất tốt.” Nói nói sang vấn đề khác, “Tháng này chúng ta bên được bao nhiêu túi lưới? Chờ đại đường ca trở về đều nhờ huynh ấy cầm đổi bạc.”

Thanh Hà đưa rổ cho nàng xem, nói: “Sợi sắp hết, cũng bảo huynh ấy đổi chút sợi về.”

Thanh Liễu gật gù, lại vào nhà xem Lý Đại Sơn.

Lý Đại Sơn nằm trên giường ngủ, Chu thị ở bên cạnh sửa sang lại sợi tơ, nhìn có mấy phần tâm thần không yên.

Thanh Liễu nhìn sắc mặt bà lại tiêu tụy hơn hôm qua mấy phần, trong lòng thở dài. Những lời Vương thị nói hôm qua, khẳng định khiến nương nàng dày vò đến bây giờ.

Một đầu là trưởng phu cùng nhi tử, một đầu là hai đứa con gái, điều này khiến bà phải lấy hay bỏ thế nào. Huống hồ lời bà bà nói bà còn không dám nói với Lý Đại Sơn, sợ ông giận quá làm ra chuyện xuất, giống như lời đêm đó nói, thà rằng chết đi.

Nhưng nếu không nói, chính bà lại vẫn không nói bà bà, chẳng lẽ thật sự phải nhìn hai đứa con gái vào hố lửa hay sao?

Chu thị chỉ nghĩ vậy thôi trái tim liền vô cùng đau đớn, hốc mắt ửng hồng, cũng rốt cục không chảy ra được nước mắt. Nước mắt bà mấy ngày nay đã chảy hết rồi.

Thanh Liễu vốn không chuẩn bị nói, muốn đợi tin từ Lâm gia rồi lại cho nương biết, nhưng bây giờ không đành lòng nhìn bà đau khổ.

Nàng nhìn Lý Đại Sơn, nhỏ giọng bảo nương nàng đi phòng bếp, không có người khác nàng liền nói ra quyết định của mình cho bà nghe.

Chu thị nghe xong lắc đầu liên tục: “Đứa nhỏ ngốc, đứa nhỏ ngốc... Sao con lại ngốc vậy chứ? Đi Lâm gia, đó là phải thủ tiết cả đời đấy!”

Thanh Liễu nhẹ giọng an ủi bà, lặp lại lời nói với Hòe Hoa bà bà một lần, cuối cùng nói: “Bà bà đã đi Lâm gia rồi, chờ người Lâm gia tới, việc này xem như là định ra. Nương, dù sao đã không thể đổi ý, không bằng chúng ta nghĩ kỹ. Chân của cha rất nhanh là có thể chữa trị, Thanh Hà cũng không cần làm thiệp cho người ta, ta đi Lâm gia ít nhất có thể áo cơm không lo, đây không phải là rất tốt sao?”

Chu thị chỉ gạt nước mắt, khóc không thành tiếng, “Đều tại ta... Đều do nương không bán sự...”

Thanh Liễu khẽ nói: “Loại chuyện này làm sao có thể trách nương, người đừng suy nghĩ nhiều. Nương, chúng ta gạt cha trước, đỡ cha biết lại khó chịu. Đợi mọi chuyện qua rồi, ngài lại từ từ nói với cha.”

Chu thị nắm chặt tay nàng, nghẹn ngào nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lâm gia đại trạch

Đêm nay, nhiều người trong nhà lẩn lộn khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau Vương thị đã đến, trong phòng bếp hỏi Chu thị suy nghĩ thế nào rồi.

Chu thị trong lòng khổ sở, cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Thanh Liễu từ ngoài cửa đi vào, nói: “Nãi nãi, việc này để ta nói với ngài đi.”

Vương thị liếc nhìn Chu thị một cái, nói: “Thanh Liễu, ngươi biết?”

Thanh Liễu gật gật đầu.

Vương thị thở dài: “Ngươi cũng đừng trách nãi nãi nhần tâm, thật sự là trong nhà không có biện pháp, nếu không làm như vậy, cha ngươi nửa đời sau chính là một người tàn phế.”

Thanh Liễu nói: “Ta biết, nãi nãi cũng là vì tốt cho cha ta.”

Thấy nàng nói như vậy sắc mặt Vương thị cũng đỡ hơn chút, “Vậy ngươi cùng Thanh Hà có đồng ý hay không?”

Thanh Liễu tiến lên kéo bà ngồi xuống bên bàn, lại bảo Chu thị cũng ngồi mới nói: “Nãi nãi, ta thì không sao, trái phải cũng vậy thôi, nhưng Thanh Hà tuổi còn nhỏ, đi chuyến này không biết phải chịu bao nhiêu khổ. Vừa đúng hai ngày trước ta nghe người ta nói nhà Lâm đại thiện nhân muốn bỏ ra 20 lượng để kết một mối minh hôn. Vậy nên ta liền đi tìm Hòe Hoa bà bà nhờ bà ấy giúp ta tính một què, bát tự của ta cùng Lâm gia đại công tử tương hợp, bây giờ chỉ chờ tin tức từ Lâm gia. Nếu nhà bọn họ đồng ý, chân cha có thể chữa trị. Nãi nãi, xin ngài chờ thêm chút.”

Biểu cảm trên mặt Vương thị thay đổi mấy lần, cuối cùng nói: “Thanh Liễu, ngươi nghĩ kĩ chưa, đi Lâm gia đó chính là chuyện cả đời.”

Thanh Liễu gật gật đầu: “Ta biết, ta đã nghĩ kĩ.”

Vương thị liền không nói thêm gì nữa, sau một hồi lâu vỗ vỗ tay nàng, “Ngươi là đứa bé hiếu thuận.”

Mặc dù Thanh Liễu nói với Vương thị cảm giác rất nhẹ nhàng, thật ra trong lòng cũng không nắm chắc, lòng mang lo sợ đợi đến chiều mới thấy Hòe Hoa bà bà kêu một tên nhóc choai choai đến truyền lời, bảo nàng đi tìm bà.

Thanh Liễu chạy nhanh về phòng thay một bộ quần áo sạch rồi vội vàng ra cửa.

Một đường chạy chậm đến sân nhỏ nhà Hòe Hoa bà bà, trên trán nàng đã ra một tầng mồ hôi mỏng, mặt cũng đỏ bừng.

Hòe Hoa bà bà thấy nàng, nói: “Gấp như vậy làm cái gì, ta còn có thể chạy hay sao? Chưa thấy qua cô nương nào ngốc vội chạy qua chịu tội như ngươi.”

Thanh Liễu hô hấp dần đều, cười cười: “Không phải sợ ngài chờ nóng lòng hay sao? Bà bà, ý Lâm gia thế nào?”

Hòe Hoa bà bà nói: “Vừa rồi Lâm phu nhân kêu người qua truyền lời nói muốn gặp ngươi một lần.”

Thanh Liễu sững sờ: “Gặp ta?”

“Đúng, bây giờ ngươi theo ta đi một chuyến đi.”

Thanh Liễu có chút hoảng hốt: “Bà bà, ta... Ta có phải nên trở về chuẩn bị chuẩn bị...”

Hòe Hoa bà bà cao thấp nhìn nàng một cái, nói: “Cứ như vậy đi, nhà bọn họ dạng gì mà chưa thấy qua Ngươi không cần phải lo lắng, thoải mái là được.”

Thanh Liễu cúi đầu nhìn bộ quần áo hơi cũ trên người mình, lại theo bản năng sờ vết sẹo trên trán, một hồi lâu mới gật đầu nói: “Được, làm phiền bà bà theo giúp ta đi một chuyến.”

Sân nhỏ nhà Hòe Hoa bà bà cùng Lâm gia đại trạch đều ở dưới chân núi, có điều một cái ở đầu này, một cái ở đầu kia, hai người liền dọc theo đường nhỏ ven núi đi qua.

Lâm gia đại trạch ở trong thôn thậm chí toàn bộ trấn Thanh Bình đều vô cùng nổi danh, các thôn dân chỉ biết đại trạch đó rất lớn, lại không biết đến cùng lớn đến trình độ nào. Cho dù leo lên đỉnh núi Tiểu Diêu xem cũng thấy không rõ toàn cảnh, bởi vì đại trạch đó hơn phân nửa đều bị che lấp dưới núi rừng của núi Tiểu Diêu.

Rất xa đã có thể nhìn thấy tường lớn nhà họ Lâm, giống như một con cự long, uốn lượn chiếm cứ ở đầu đập chắn nước, đầu long cùng đuôi long đều ẩn vào rừng núi, không biết kéo dài đến nơi nào.

Thanh Liễu vừa thấy tòa nhà kia, trong lòng liền sinh mấy phần kính sợ.

Đến nơi, Hòe Hoa bà bà đi gõ cửa, Thanh Liễu cúi đầu đứng sau lưng bà.

Rất nhanh liền có một phụ nhân trung niên ra mở cửa, vừa thấy Hòe Hoa bà bà liền cười nói: “Bà bà nhanh như vậy đã tới rồi?”

Hòe Hoa bà bà gật gật đầu, quay đầu kéo Thanh Liễu nói: “Phụ nhân có nhà không?”

Phụ nhân kia nói: “Ồ trong phòng ấy, bà bà vào đi, ta đi truyền lời.”

Hai người vào cửa, phụ nhân kia nhanh chóng đi ở phía trước, Thanh Liễu ngẩng đầu liếc mắt một cái, lúc vừa vào cửa chính là một tòa núi góa, vòng qua núi già, trước mắt xuất hiện một sân trong cực lớn, hai bên hành lang gấp khúc từ cửa bên kéo dài đến sân phòng chính. Giữa sân trồng rất nhiều hoa cỏ, trước mắt đã là thangka mười, có không ít hoa ganh đua sắc đẹp.

Trừ những cái này ra, thật không có chỗ nào đặc biệt khác. Sân trước nhà họ Lâm cũng chỉ lớn hơn nhà bình thường một ít, chứ không có rường cột chạm trổ, tôi tớ thành đàn như trong lời của thuyết thư.

Trong lòng Thanh Liễu thoáng nhẹ nhàng thở ra, tay chân cũng hơi buông lỏng.

Có điều, đến khi trong phòng truyền ra thanh âm nói cho nàng đi vào, trái tim nàng lại thót lên, cúi đầu buông tay đi theo phía sau Hòe Hoa bà bà, không dám nhìn quanh bốn phía.

Lâm phụ nhân Tiết thị từ khi Thanh Liễu vào cửa vẫn đang quan sát nàng.

Hôm nay Thanh Liễu mặc một chiếc áo khoác hơi cũ màu xanh, chỉnh đốn rất sạch sẽ, trên quần áo cũng không có mụn vá gì, góc áo cổ áo chỉnh chỉnh tề tề.

Tiết thị âm thầm gật đầu, lại nói: “Đứa nhỏ, cháu ngẩng đầu lên.”

Thanh Liễu tím lấy góc áo, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng có vóc người tầm trung, thân cao gầy, làn da hơi đen, ngũ quan đoan chính, đáng tiếc vết sẹo trên trán làm hỏng tướng mạo.

Thanh Liễu cũng cực nhanh nhìn qua Tiết thị một cái, trong lòng ngạc nhiên, do nàng nghe nói Tiết thị là người đã hơn bốn mươi tuổi, không nghĩ tới nhìn qua lại trẻ như Chu thị nương nàng, hơn nữa lại sinh ra trắng nõn phú quý, khóe miệng khẽ nhếch ngồi ở đằng kia cũng đã có khí phái phi phàm.

Nàng ổn định tinh thần, tiến lên đằng trước nói vạn phúc, sau khi đứng dậy ánh mắt cũng không dám nhìn chằm chằm Tiết thị, chỉ rử mắt dừng trên chiếc bàn trà bên cạnh bà.

Hòe Hoa bà bà ngồi trên đầu bên dưới tay trái Tiết thị, thấy vậy liền nói: “Phụ nhân, cô nương này từ nhỏ đã thành thật, chưa thấy qua cảnh tượng hoành tráng, trong lòng đang căng thẳng đây.”

Tiết thị cười rộ lên: “Bà bà đừng gọi ta là phụ nhân, ngại chết ta.” Rồi nói với Thanh Liễu: “Bé ngoan, đến trước mặt thăm này.”

Thanh Liễu liền cẩn thận tiến lên trước mấy bước.

Tiết thị cầm lấy tay nàng, nghiêng đầu quan sát tỉ mỉ, cười nói: “Ta nghe bà bà nói, cháu gọi Thanh Liễu đúng không?”

Thanh Liễu nói vâng.

Tiết thị nói: “Là một cái tên hay. Nghĩ đến cháu cũng biết hôm nay đến đây là vì chuyện gì, thậm chí hỏi cháu một câu, cháu là tự mình nguyện ý, hay là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ?”

Chiều hôm qua Hòe Hoa bà bà đến cửa, nói với bà rằng tìm được một cô nương bát tự cực hợp với Đại lang nhà bà, cô nương kia còn ở dương gian.

Bà nghe xong liền cảm thấy không thích hợp, mặc dù bà muốn kết thân cho Đại lang để hắn không đến mức làm một dã quỷ lẻ loi một mình, nhưng cũng không muốn lãng phí cả đời của một cô nương.

Hòe Hoa bà bà liền nói đến tình cảnh của cô nương kia, bà suy nghĩ cả một đêm vẫn cảm thấy cần phải gặp cô nương kia một lần, chính miệng hỏi một chút mới yên tâm.

Thanh Liễu gật đầu, khẽ nói: “Phụ nhân, ta là chính mình nguyện ý.”

Tiết thị lại nói: “Tình huống trong nhà cháu ta cũng nghe bà bà nói rồi, nếu là vì bạc không ngại mượn ta dùng trước, chữa trị chân cho cha cháu. Cháu còn trẻ, không đáng giá vì vậy mà bỏ cả một đời.”

Trong lòng Thanh Liễu nháy mắt có chút dao động, rất nhanh lại lắc đầu nói: “Phụ nhân, nói thật với ngài, ta là từng bị người lui thân, bây giờ tuổi lớn, lại phá tướng, rất khó lại nói nhân gia, ta không muốn cha nương cả ngày hao tổn tinh thần vì ta.”

Còn có chút chuyện nàng chưa nói, bây giờ trong nhà đã thiếu họ hàng bảy tám lượng bạc, nếu lại thiếu Lâm gia 10 lượng, ngày sau vì trả tiền, chỉ sợ Vương thị sẽ lại đánh chủ ý lên nàng và Thanh Hà.

Tiết thị cũng đoán được nàng có lẽ còn ẩn tình gì nên cũng không hỏi thêm nữa.

Nói thật, bà vừa nhìn thấy Thanh Liễu liền cảm thấy thích, là một cô nương hiểu chuyện chất phác. Huống hồ bà còn mấy phần tâm tư, do trước đó Hòe Hoa bà đã nói, bây giờ cũng cô nương chết sớm mà bà biết không có một ai tương xứng với Đại lang nhà bà, chỉ có cô nương Thanh Liễu này là hợp với Đại lang, còn là một quẻ cực tốt, trong lòng bà mới động ý.

Đại lang đi đã có mười năm, nhưng ngay cả một giấc mộng cũng chưa từng báo cho bà, nghe người già nói, đây là do khi hắn còn trên đời chưa thành thân, trong lòng không có vương bận nên âm hồn không tìm được đường về nhà, cho nên bà mới muốn kết minh thân cho hắn.

Bây giờ đứa nhỏ Thanh Liễu này đã cùng hắn bắt tự tương hợp, nghĩ đến hắn cũng sẽ vừa lòng.

Nhiều năm như vậy, mỗi khi nửa đêm tỉnh lại nhớ đến đứa bé mất sớm kia bà liền đau lòng khó có thể đi vào giấc ngủ. Chỉ mong Đại Lang có thể biết được khổ tâm của nương hắn, tốt xấu trở về nhìn bà một cái.

Nghĩ như vậy hốc mắt Tiết thị dần đỏ lên, lấy khăn chấm chấm khóe mắt, bà lại ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Liễu, ánh mắt càng thêm từ ái: “Bé ngoan, đã như vậy về sau chúng ta chính là người một nhà. Chân của cha con con không cần lo lắng, sáng sớm ngày mai ta sẽ cho người đi Huyện mời đại phu.”

Bà lại nhìn về phía Hòe Hoa bà bà, nói: “Xin bà bà giúp đỡ xem ngày tốt, đến nhà Thanh Liễu định ra chuyện của hai đứa bé.”

Hòe Hoa bà bà đồng ý, Thanh Liễu vui vẻ nói: “Cảm ơn thái thái!”

Tiết thị kéo nàng ngồi xuống, nhẹ vỗ vỗ tay nàng, cười nói: “Đừng kêu thái thái, nhà chúng ta không có quy định như vậy, bây giờ cháu cứ gọi ta là thăm thăm, chờ qua cửa nên đổi giọng gọi nương.”

Thanh Liễu gò má đỏ ửng: “Vâng, thăm thăm.”

Tiết thị giờ tay vén tóc rơi trên trán nàng đến sau tai, cẩn thận nhìn mặt nàng, nhìn đến khi Thanh Liễu cúi đầu mới lại cười nói: “Là một cô nương xinh đẹp, không nên để vết sẹo này phá tướng, đợi sau này thăm thăm mời người phối thuốc trừ sẹo, bảo quân xóa vết sẹo này đi trả lại cho cháu một gương mặt mềm mại.”

Thanh Liễu cúi thấp đầu không có ý nói chuyện, Hòe Hoa bà bà nói: “Thanh Liễu có thể gặp được phụ nhân cũng là phúc phận của nàng.”

Tiết thị quay đầu cười nói: “Vẫn là ít nhiều có bà bà, mang đến cho ta một cô nương tốt như vậy.”

Hòe Hoa bà bà chỉ lắc đầu: “Là Thanh Liễu cùng phụ nhân có duyên.” Lại nói: “Bà già ta đây phải về tính một quẻ, Thanh Liễu, người có muốn cùng ta về không?”

Thanh Liễu nhìn Tiết thị, định đứng dậy cáo từ.

Tiết thị vội kéo tay nàng, nói: “Bà bà, ta vừa thấy Thanh Liễu liền thích, muốn giữ nàng lại theo ta trò chuyện, lát nữa ta cho người đưa nàng về.” Rồi nói với Thanh Liễu: “Bé ngoan, cháu có nguyện ý bồi thăm thăm không?”

Thanh Liễu nhìn Hòe Hoa bà bà một cái, khẽ nói: “Bà bà về một mình, ta lo lắng.”

Tiết thị nói: “Không có việc gì, ta cho người tiễn bà bà.” Nói xong liền hô người phụ nhân trung niên vừa rồi lại, giao đãi bà đưa Hòe Hoa bà bà về nhà, lại gói một bọc bánh hoa hồng cho bà mang đi.

Thanh Liễu thấy bà bà không có dị nghị gì liền đồng ý.

Hòe Hoa bà bà đi rồi, Tiết thị kéo Thanh Liễu đi về phía sau: “Qua đây, thăm thăm dẫn cháu đi xem sân trước đây Đại lang từng ở, sau này cháu qua cửa thì ở lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bức tranh vẽ Lâm Trạm

Tiết thị dẫn Thanh Liễu vòng qua mấy hành lang uốn khúc, đi đến một cái sân ở phía đông, sân kia nhìn cũng không nhỏ, ba gian nhà chính, ba gian nhà kê, trong sân bày trí lại cực đơn giản. Trong sân dưới gốc cây sơn trà chỉ đặt một bộ bàn đá, hai đường lát đá chéo nhau hình chữ thập, trừ những cái này ra ngay cả một gốc hoa cũng không có.

Tiết thị hơi xuất thần đứng ở cửa ra vào, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường, kéo Thanh Liễu đi vào trong sân, “Trước Đại Lang ở đây, nó xưa nay không thích hoa hoa cỏ cỏ, hồi nhỏ lại nghịch ngợm, cả khu vườn bị nó nhỏ cho không còn một ngọn cỏ, cây sơn trà kia là cha nó tự tay trồng mới có thể may mắn còn sống sót.

Tiết thị đứng ở giữa sân, tỉ mỉ nhìn quanh bốn phía, thờ dài: “Trong sân một bàn một ghế dựa đều là đáng về lúc Đại Lang rời đi, hồi mới bắt đầu ta cũng không dám sang đây liếc mắt một cái...” Nói xong vành mắt lại đỏ.

Thanh Liễu vô thố đứng ở bên cạnh, không biết nên an ủi bà thế nào. Nỗi đau mất con, chỉ sợ không phải một người ngoài nói hai ba câu là có thể an ủi.

Cũng may Tiết thị rất nhanh đã tự mình ổn định lại, xoa xoa khóe mắt lại dẫn Thanh Liễu đi vào trong nhà.

Đây là một gian nhà chính ở giữa, trong phòng bố trí đơn giản gọn gàng, Tiết thị mon trốn tùm lùm món đồ, chậm rãi ngồi xuống ghế chủ, bảo Thanh Liễu ngồi ở bên tay bà.

“Đại Lang từ nhỏ đã có chủ kiến, từ lúc ba tuổi đã tự lập, từ chủ viện chuyển đến nơi này. Khi đó nó còn nhỏ xíu, ngày ngày chạy tới chạy lui trên hành lang khiến ta nhìn mà tim cũng run sợ theo, thật ra nó chưa từng ngã bất cứ một lần nào. Nhưng là Nhị Lang từ nhỏ liền thích đi theo sau lưng ca ca, lại vụng về, thường xuyên bị ngã mặt mũi bầm dập.” Trên mặt Tiết thị mang theo chút hoài niệm, ánh mắt rơi ở ngoài sân, giống như có thể nhìn thấy đứa nhỏ nho nhỏ chạy như bay đó, theo sau đứa nhỏ là một tiểu đầu đinh mập mạp, nhắc chân nhỏ một đường đuổi theo, hô ca ca ca ca.

Thanh Liễu tưởng tượng thấy hình ảnh đó, khóe miệng không tự chủ hơi cong lên.

Tiết thị thấy nàng có hứng thú, cũng nguyện ý kể nhiều hơn chút, những người khác trong nhà sợ chọc bà buồn nên chưa bao giờ dám nhắc đến Đại Lang trước mặt bà. Trước mắt có một người có thể cùng bà nhớ lại, trong lòng bà cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Cháu không biết đâu, tiểu tử đó từ nhỏ chính là con khi nghịch ngợm, từ lúc biết đi liền gây sự, trong nhà ai cũng từng bị hấn trên cột qua, cha hấn tức đến treo hấn lên đánh, hấn cũng chỉ an phận được hai ngày sau lại đầu đóng đầu. Khi đó rầu chết ta rồi, giờ cứ nghịch ngợm như vậy, trưởng thành rồi thì phải làm sao? Nào biết năm hấn sáu tuổi bị sự phụ hấn mang đi tập võ, khi trở về cả người như được thay da đổi thịt, dĩ nhiên là một thiếu hiệp phóng khoáng, làm người trong nhà đều muốn rót con người. Đúng rồi, khi đó Nhị Lang còn vẽ cho đại ca hấn một bức tranh, ta lấy cho cháu xem.” Tiết thị đang nói hăng say, lại đi vào phòng trong tìm bức tranh.

Một bên phòng ở là một gian thư phòng, chính giữa bày một bàn viết rộng rãi, trên bàn cắm mấy cuộn tranh, Tiết thị lấy một cuộn trong đó mở ra cho Thanh Liễu xem.

Thanh Liễu nghiêng người về phía trước, chỉ thấy trong tranh là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, mặc áo gấm, cưỡi trên một con ngựa tốt chạy như bay, trên gương mặt anh tuấn mang theo nụ cười tùy ý trương dương, quả thật là tiên y nộ mã*, hăng hái.

(*) Tiên y nộ mã: Thiếu niên mặc đẹp cưỡi tuấn mã -- hào hoa phong nhã.

Thanh Liễu trầm nghĩ trong lòng, người như vậy nếu còn sống nàng ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, đáng tiếc trời cao đổ kị anh tài, ông trời lại thu hấn đi rồi.

Tiết thị nhìn bức tranh, cảm khái nói: “Đây là năm hấn mười lăm tuổi, học thành trở về, cưỡi con ngựa này chạy thẳng vào trong sân, dọa Nhị Lang sợ ngã nhào xuống đất, chính hấn còn vui sướng cười ha ha. Đó là lần cuối cùng hấn giờ trở xấu, sau này rất quy củ, nghiêm chỉnh làm một ca ca tốt yêu thương đệ đệ, cũng làm Nhị Lang không thể tin được, cho nên mới vẽ bức tranh này.”

Sau Tiết thị còn đưa bức tranh khác cho Thanh Liễu xem, mỗi một bức tranh, thời gian, chuyện đã xảy ra bà đều nhớ rõ, giống như đã nhớ lại vô số lần trong lòng.

Xem xong tranh, Thanh Liễu lại cùng Tiết thị trò chuyện thêm một lát, hơn phân nửa là Tiết thị nói, nàng chỉ ngồi ở bên cạnh im lặng nghe. Mãi đến khi thấy sắc trời không còn sớm, nàng mới đưa ra muốn cáo từ.

Lâu rồi không có người cùng bà nói chuyện lâu như vậy, trong lòng Tiết thị trái lại có mấy phần không tha, đối Thanh Liễu lại càng thêm hài lòng, đưa người đến tận cửa lớn, kéo tay nàng nói: “Ngày thường nếu có rảnh thì đến trò chuyện với thẩm thẩm. Chân của cha cháu cháu đừng lo lắng, ngày mai sẽ có đại phu trong Huyện đến trị cho ông ấy, tất cả chi tiêu nhà cháu cũng đừng quản, giao hết cho ta. Hai nhà chúng ta sắp thành người một nhà, không cần khách khí. Cháu chỉ cần ở nhà, chờ Hòe Hoa bà bà định ngày lành, thẩm thẩm lập tức tìm người đến nhà cháu.”

Thanh Liễu cúi đầu đồng ý, Tiết thị lại dặn dò vài câu mới để nàng đi.

Về đến nhà, do Thanh Hà Thanh Tùng không biết nàng đi đâu nên vẫn như thường ngày, nhưng là Chu thị, cả một buổi chiều đứng ngồi không yên, thấy nàng vào sân, ngay lập tức đi tới nghênh đón, kéo nàng nhìn từ trên xuống dưới.

Thanh Liễu cười nói: “Nương, ngài làm gì vậy?”

Chu thị chân chờ nói: “Nha đầu, nhà bọn họ...”

Thanh Liễu kéo bà đi vào trong nhà, vào nhà đóng cửa mới nói: “Lâm gia đã đồng ý, ngày mai sẽ có đại phu trong Huyện đến chữa chân cho cha. Hòe Hoa bà bà đang tính, ít hôm nữa chọn được ngày, nhà bọn họ sẽ đến quyết định.”

Chu thị nghe xong trong lòng vừa vui vừa buồn, ngơ ngẩn không nói ra lời.

Thanh Liễu nói khẽ: “Nương, hôm nay ta gặp Lâm phu nhân mới biết bà là người rất ôn hòa, đối ta cũng rất tốt, ngài không cần phải lo lắng đâu.”

Chu thị môi run rẩy, “Nương làm sao có thể không lo lắng, biết rõ đây là chuyện quyết định cả đời của con, ta còn trơ mắt nhìn con đi...”

Thanh Liễu lập tức nói: “Nương, đây là ta tự nguyện, thù tiết hay không thù tiết ta không để ý. Nói thật với ngài, qua chuyện với nhà họ Dương, trong lòng ta đối lập gia đình cũng có chút sợ, sợ lại gặp một người như người trước. Bây giờ tốt rồi, ta cuối cùng không cần lo lắng.”

“Đưa nhỏ ngốc...” Chu thị than nhẹ, “Thôi, nương cũng không nói mấy chuyện cho người phiền lòng nữa. Bây giờ ta chỉ lo lắng không biết nên nói chuyện này với cha người thế nào, ngày mai đại phu đến chữa việc này khẳng định không lừa được cha con.”

Thanh Liễu nghĩ nghĩ, nói: “Chúng ta cứ nói thật đi, chờ Lâm gia đến hạ quyết định, người cả thôn khẳng định đều sẽ biết, cùng với để cha biết từ miệng người khác, còn không bằng tự chúng ta nói cho cha nghe. Có điều ngài đừng nói thẳng, trước nói tính toán của nãi nãi cho cha biết rồi lại nói chuyện của Lâm gia.”

Buổi tối làm cơm khoai lang, cả nhà ăn xong, Chu thị liền trở về phòng đóng cửa.

Sau đó không lâu trong phòng truyền đến một ít động tĩnh, Thanh Liễu ngăn đón đệ muội không cho bọn họ đi vào. Lại qua lát sau, Chu thị mở cửa, hốc mắt đỏ bừng, “Nha đầu, cha con có chuyện muốn nói với con.”

Thanh Liễu vào phòng, Chu thị liền đi ra ngoài. Nàng nhìn về phía đầu giường, Lý Đại Sơn ngồi đó, ánh mắt sững sờ nhìn chằm chằm nóc nhà, khỏe mắt đỏ lên.

Nghe được tiếng đóng cửa, trông mắt ông chậm rãi chuyển động, nhìn Thanh Liễu, giọng hơi căm, “Đại a đầu, là cha xin lỗi con.”

Mùi Thanh Liễu hơi chua, vội vàng dùng sức chớp mắt để nén nước mắt trở về, tiến lên ngồi lên ghế nhỏ cạnh giường, ngẩng đầu cười nói: “Cha nói cái gì vậy, cha và nương sinh ta nuôi ta, đời này là ta thiếu hai người mới đúng.”

Lý Đại Sơn lắc đầu: “Nếu không phải chân của ta, nãi nãi con cũng không đến mức... Nha đầu, thừa dịp bây giờ còn kịp, chúng ta đi nói với Lâm gia một tiếng, thôi, chân cha không chữa nữa, con cũng đừng đi nhà bọn họ.”

Thanh Liễu vội nói: “Cha, con biết cha lo lắng sau này ta phải chịu khổ, nhưng người Lâm gia rất tốt, không có ai bắt nạt ta. Huống hồ Thanh Tùng còn nhỏ, cha cũng phải nghĩ cho nó nữa.”

Lý Đại Sơn nói: “Nếu nó biết nó cũng không đồng ý cho con đi.”

Thanh Liễu nói: “Nó còn nhỏ biết cái gì đâu, về sau còn cần cha tự tay dạy. Còn có Thanh Hà, nàng cũng nên nói nhân gia, nếu chân cha không chữa khỏi, sau này nàng ở nhà chồng bị bắt nạt, cha sẽ không thể ra mặt thay nàng. Cho dù vì chúng ta, cha cũng phải nhanh tốt lên mới được.”

Lý Đại Sơn liền tiếp thở dài. Hai ngày trước ông mới nói với Chu thị không chữa chân nữa, nhưng là vừa quay đầu, nương ông đã gạt ông tính bán hai đứa con gái ông, đại nữ nhi bị bắt không thể không gả cho một người chết. Lúc này ông mới phát hiện nếu chân mình không được chữa khỏi, thì nhi ông không có ông bảo vệ, thật sự sẽ rơi xuống tình cảnh mặc người chém giết.

Nhưng là hi sinh đại nhi mới có thể đổi lấy an ổn cho cả nhà, đổi cho ông một đôi chân khỏe mạnh, trong lòng ông làm sao không áy náy?

Thấy Lý Đại Sơn miễn cưỡng tiếp nhận chuyện này, Thanh Liễu liền không có ý định lừa gạt đệ muội nữa, sau khi trở về phòng liền nói với hai người bọn họ.

Thanh Hà nghe xong hốc mắt đỏ lên, không thể tin được nãi nãi ngày thường đối các nàng coi như không tệ thế nhưng nhẫn tâm như vậy, lại đau lòng quyết định của A tỷ.

Thanh Tùng nghe xong thì nhảy dựng lên, nắm tay Thanh Liễu nói: “Đại tỷ tỷ đừng đi, ngày mai ta lên núi hái trái cây bán lấy tiền chữa chân cho cha, tỷ đừng đi nhà bọn họ!”

Thanh Liễu dỗ một hồi lâu mới dỗ được hẳn.

Ban đêm nằm ở trên giường, nàng mở to mắt ngẩn ngơ. Người trong nhà đều cảm thấy đến Lâm gia là để nàng đi chịu khổ. Nhưng trên thực tế, mới đầu nàng đúng là bất an, đến hôm nay đến Lâm gia một chuyến nàng mới cảm thấy cuộc sống sau này chưa hẳn không tốt.

Hôm nay mặc dù chỉ gặp một mình Lâm phu nhân, có lẽ trong những lời nàng nghe được, người Lâm gia cũng không khó ở chung. Sau khi gả qua nàng lại ở một mình một sân, chỉ cần chính nàng an phận chút, không đi gây phiền toái, phiền toái cũng không đến mức tự mình tìm đến cửa.

Chỉ là không có trượng phu mà thôi, Hòe Hoa bà bà cả đời một người không phải cũng vẫn rất tốt sao?

Nàng lại nghĩ đến bức tranh hôm nay mình nhìn thấy, thiếu niên trên đó là người anh tuấn nhất mà nàng từng thấy. Trước đây luôn nghe người khác khen Dương Hạ từng đính thân với nàng bộ dáng tốt, Thanh Liễu cũng gặp một lần, bây giờ nghĩ lại, Dương Hạ cùng thiếu niên trên bức tranh nào chỉ là khác nhau một trời một vực.

Nàng mơ mơ màng màng ngủ, trong lúc nửa tỉnh phảng phất như thấy một thiếu niên giục ngựa chạy như vậy, một đường chạy thẳng vào cửa lớn Lâm gia, dọa một thiếu niên khác ngã xuống đất. Thiếu niên trên lưng ngựa cười đến tùy ý phô trương, áo khoác đỏ tươi nay lượn sau lưng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đợi gả

Ngày hôm sau liền có đại phu đến nhà bó xương kê thuốc cho Lý Đại Sơn, cả nhà vây ở một bên, người người nổi lòng phức tạp.

Đại phu đi rồi, dần dần có người đến cửa hỏi.

Mới đầu Chu thị không nói tí mĩ, sau này nghĩ rõ, dứt khoát nói ra.

Không bao lâu người trong thôn đều biết khuê nữ nhà Lý Đại Sơn gả cho nhà Lâm đại thiện nhân làm con dâu lớn.

Mọi người đều biết con lớn nhà Lâm đại thiện nhân đã sớm chết, Thanh Liễu cùng hắn kết chính là minh hôn, sau khi gả qua là phải thủ tiết cả đời.

Có người nói nàng hiếu thuận, cũng có người nói nàng ngốc, người hơi biết chút nội tình thì nói Vương thị người nãi nãi này thật là nhẫn tâm.

Người ngoài nói cái gì Thanh Liễu một mực không để ý, nên lên núi vẫn lên núi, nên làm việc vẫn làm việc của chính mình.

Sau hôm ấy Tiết thị lại phái người mời nàng qua nhà một lần, lần này nàng gặp được Lâm lão gia cùng Lâm Nhị Lang, cùng với thê tử của Lâm Nhị Lang và con trai của hai bọn họ.

Tuy chỉ vội vàng gặp mặt một lần, có điều thấy người Lâm gia đều là người hòa khí, trong lòng nàng lại an định hơn chút.

Sau khi Hòe Hoa bà bà tính được ngày lành, Lâm gia liền đến quyết định.

Minh hôn khác với làm mối, trao sính lễ đính hôn coi như là xong, sính lễ này không phải vàng thật bạc thật, cầm tú tơ lụa, mà là làm bằng giấy, đợi đến đêm thành thân sẽ đốt sính lễ trước cửa nhà gái.

Có điều mối minh hôn của Lâm gia Đại Lang và Thanh Liễu khác với mối minh hôn bình thường, do Thanh Liễu còn sống trên đời, Lâm gia đưa sính lễ tới, một nửa là thật một nửa là làm bằng giấy.

Sính lễ đều đặt trong phòng chính, người thân trong nhà cũng án theo tập tục đến cửa xem lễ.

Trừ 30 lượng chữa chân cho Lý Đại Sơn, Lâm gia còn án theo quy cách đón dâu của bản địa, đưa đến một bộ đầy đủ hải vị tam sinh tứ quả*.

(*) Hải vị: Các món hải sản. Tam sinh: ba loại gia súc bò dê lợn. Tứ quả: bốn loại quả.

Sau đó mọi người lại nghị luận, đến cùng là gia đình giàu có, kết minh hôn cũng long trọng hào phóng hơn nhà khác.

Có mấy phụ nhân nhớ tới Lâm gia vốn là chuẩn bị tiêu 20 lượng kết minh hôn, bây giờ không chỉ tiêu 30 lượng, ngay cả vật khác cũng đầy đủ hết, nghĩ đến Lâm gia rất coi trọng khuê nữ này của Lý Đại Sơn, bằng không sao lại bỏ được tiêu như vậy.

Tiền bước họ hàng bạn bè, Chu thị nhìn một phòng đầy đồ, trong lòng nói không rõ là tư vị gì.

Lý Đại Sơn dựa đầu vào giường, bỗng nhiên nói: “Ngày mai bà trả bạc lại cho mấy nhà đằng trước đưa bạc đến đi, xem lại trong nhà còn bao nhiêu đều đưa hết cho Thanh Liễu mang đi.”

Trước đó vì chữa chân cho ông, huynh đệ tỷ muội của ông cùng họ hàng bên nhà Chu thị tổng cộng đưa 8 lượng bạc qua, thêm trong nhà gom góp tổng cộng 15 lượng. Chờ trả lại bạc cho mấy nhà, lại trừ chiếc vòng tay duy nhất của Chu thị hẳn là cũng còn 5 6 lượng, số bạc này là sau khi ở riêng ba năm góp được.

Người bình thường gả con gái, nếu có thể lấy ra một nửa sính lễ nhà trai đưa tới làm đồ cưới đã xem như hào phóng, giống Lý Đại Sơn còn đưa thêm, ít lại càng ít.

Có điều một là ông vốn yêu thương con gái, thứ hai trong lòng có hổ thẹn với Thanh Liễu cho nên Chu thị nghe ông nói vậy cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ cần chờ nói: “Sau này Thanh Hà cùng Thanh Tùng...”

Lý Đại Sơn khoát tay: “Nếu bọn họ nhớ Thanh Liễu tốt thì không nên nói gì.”

Chu thị lại nói: “Chỗ nương đó có nên để bà biết hay không?”

Nói đến Vương thị trong lòng Lý Đại Sơn cũng có chút phức tạp. Ông biết nương ông làm vậy cũng là vì tốt cho ông, nhưng trong lòng lại không thể nhận cách làm của bà. Nếu là trước đây, lấy sự kính trọng của ông với Vương thị, việc này nhất định phải được sự đồng ý của bà mới được. Bây giờ, ông im lặng hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói: “Ai cũng đừng nói, việc này chỉ hai người chúng ta biết là được rồi, chờ Thanh Liễu gả ra ngoài, bà hãy lặng lẽ đưa tiền cho con bé.”

Nếu để nương ông biết, bà chắc chắn sẽ không đồng ý để Thanh Liễu mang đi số bạc kia.

Hồ Hoa bà bà định ngày vào mừng 5 tháng 10, cũng còn không đến hai tháng, thời gian có chút gấp, có điều do là mình hôn nên cũng không ai nói gì.

Mấy ngày nay Thanh Liễu không mấy khi ra cửa, chỉ ở trong phòng gấp gấp thêm đồ cưới.

Thất vãi lụa trước đó Chu thị dệt vốn định để đại đường ca các nàng mang vào trấn đổi bạc, sau này cuối cùng không đổi mà là nhờ người nhuộm thành màu thuần trắng để Thanh Liễu làm hai cái chân lam của hồi môn mang đi.

Thanh Liễu châm tuyền là Chu thị dạy, tay nghề nàng cũng chỉ bình thường như cô nương nhà nông khác, bình thường có thể làm quần áo giày cho nhà mình mặc, nếu muốn thêu được như trong trang, thêu đủ các loại hình thức thì nàng không biết. Cũng may nàng kết chính là mình hôn, không cần thêu các loại hoa văn như tịnh để uyên ương lên mặt chân gối.

Hôm đó chỉ trong nhà hết rồi, lại không đợi được đại đường ca trở về, nàng nghĩ nghĩ, còn có mấy việc vặt vãnh cũng phải lên trấn trên, nhờ người quá mức phiền toái, dứt khoát tự mình đi lên trấn một chuyến.

Từ thôn đến trấn Thanh Bình cần một giờ, thời điểm nông nhân có người dùng xe bò kiếm khách, một chuyến hai văn tiền, nửa canh giờ có thể đến trấn trên.

Thanh Liễu sờ sờ túi tiền, quyết tâm giảm đi số tiền đó để mua hai khối đường cho Thanh Tùng.

Một đường vội vã vào trong trấn, nàng đến tú trang trước, bán túi lưới trong thời gian này nàng và Thanh Hà cùng bận.

Bình thường một cái túi lưới 2 văn tiền, hơn nữa người bình thường phần lớn đều biết bận, chủ quán thường không đồng ý thu nhiều. Nàng cùng Thanh Hà liền suy nghĩ, mất rất nhiều thời gian nghiên cứu ra một số hình dáng khác, có hình ngọc thiên, hình thiềm thừ, còn có hình con dơi, mặc dù quá trình bận phức tạp hơn chút, cũng càng tốn thời gian, nhưng một cái túi lưới thường thường có thể bán được bốn năm văn. Có đôi khi ra nhiều kiểu mới chủ quán còn nguyện ý cho nhiều hơn chút, hai người các nàng bởi vậy càng thêm vui vẻ nghĩ ra kiểu dáng mới.

Nửa tháng này không phải ra đồng, hai người lợi dụng thời gian rảnh rỗi tổng cộng bận được hơn năm mươi cái túi lưới, được hơn hai trăm văn, trừ tiền mua dây, không sai biệt lắm thu được một trăm năm mươi văn.

Thanh Liễu cẩn thận cắt kỹ túi tiền, công gửi lại đi đến tiệm hoa quả khô, trong gửi là son tra cùng hạt dẻ mấy ngày nay Thanh Tùng hái, Chu thị đều giúp hần phơi khô.

Một cân son tra khô 8 đồng tiền, chỗ nàng chưa đủ 20 cân được 80 văn. Hạt dẻ càng rẻ hơn, một cân chỉ được 3 đồng tiền, Thanh Tùng hái được hơn 10 cân, được bốn mươi văn.

Thanh Liễu đếm đồng tiền, thầm nghĩ Thanh Tùng nhìn đến số tiền này nhất định là vui lắm đây.

Sau khi đổi tất cả những thứ mang tới thành đồng tiền nàng liền đi mua ngay chút dây bận, lại mua mấy loại chỉ màu để thêu.

Trước khi ra cửa Chu thị giao đãi nàng mua một cân muối về, sau khi mua xong nàng lại mua cho Thanh Tùng mấy khối đường mạch nha. Lúc đi trên đường nhìn thấy một người bán hàng rong nàng liền đến gần, cò kè mặc cả một hồi, tiêu 15 văn mua cho Thanh Hà một đóa quỳen hoa màu hồng.

Cắt vật mua được vào gửi, nàng không lại đi nữa mà bước nhanh về nhà.

Còn chưa đến nhà Thanh Tùng đã nhảy ra đón, nhận lấy cái gửi trên lưng nàng.

Thanh Liễu ôm lấy bà vai hần đi vào nhà, trên mặt do đi nhanh mà nóng đỏ lên.

Thanh Tùng gầy gầy đồ trong gửi nhìn xuống dưới, vui mừng reo lên nói: “Đại tỷ, hạt dẻ của ta bán hết rồi hả?”

Thanh Liễu cười nói: “Bán hết rồi, tổng cộng được năm mươi hai đồng tiền, lát nữa đưa tiền cho nương để nương cảm giúp đệ được không?”

Thanh Tùng liên tục gật đầu, “Được, ngày mai ta lại lên núi.”

Thanh Liễu liền nói: “Giờ trên núi trái cây rừng đều sắp bị người hái hết rồi, mà dù có cũng là trên ngọn cây mọi người không hái được, để đừng đi nữa. Chân của cha sắp khô rồi, nhà chúng ta hiện không thiếu bạc, để đừng để mình bị ngã.”

Thanh Tùng cúi thấp đầu không nói chuyện, trước đây hắn là tiểu nhi tử, cha nương cùng các tỷ tỷ khó tránh khỏi càng thêm thương hắn khiến ti khí hắn lớn hơn đứa nhỏ bình thường khác, cũng không hiểu chuyện bằng người ta.

Lần này trong nhà gặp biến cố, nước mắt của nương, ánh mắt lạnh nhạt của người ngoài làm hắn bỗng chốc hiểu chuyện rất nhiều.

Đạo này hắn luôn nghe nói đại tỷ hắn là bị cha nương bán đến Lâm gia, cho nên cha mới có tiền chữa bệnh. Hắn vô pháp phản bác bọn họ, trong lòng lại hạ quyết tâm nhất định phải kiếm được thật nhiều bạc, tương lai còn dài chuộc đại tỷ về.

Thời gian thoáng cái đã qua, Lý Đại Sơn nằm trên giường hơn một tháng, trong thời gian đó đại phu đến thăm hai lần, nói ông khôi phục không tệ, rất nhanh là có thể xuống giường đi lại.

Chu thị nghe xong vừa khóc vừa cười.

Đến tháng mười hai, trên trời dần có tuyết rơi.

Huyện Bình Dương nằm ở phía nam, ít khi thấy được tuyết rơi, Thanh Liễu lớn như vậy cũng chỉ thấy qua hai lần, Thanh Tùng còn là lần đầu tiên thấy, sáng sớm dậy hoan hô không thôi, mặt cũng không rửa đã chạy ra ngoài.

Thanh Liễu đứng dưới mái hiên nhìn hắn lăn lộn trên tuyết không khỏi bật cười.

Nàng theo bản năng nhìn về phía núi Tiểu Diêu, từ sau khi đính thân, nàng không tự chủ được có thói quen này.

Lâm gia đại trạch địa thế khá cao, từ chỗ nàng nhìn sang chỉ có thể nhìn thấy tường rào cao ngất, trong tường vây lộ ra mấy nóc nhà, trên mái ngói là một lớp tuyết mỏng, trắng càng trắng, đen càng đen.

Chu thị từ trong phòng đi ra, theo tầm mắt nàng nhìn qua, trong lòng lại thêm đau xót.

Thanh Liễu lấy lại tinh thần, kéo tay nàng đi đến phòng bếp, cười nói: “Vừa rồi Tiểu Tùng lăn lộn trên đất nhìn y như một con chuột béo ụt ịt vậy.”

Chu thị nghe vậy cũng khẽ cười, nhưng u sầu trên mặt không tán đi.

Hôm nay đã là đầu tháng ba, buổi tối ngày mốt kiểu nhà Lâm gia sẽ đến khiêng nữ nhi của bà đi, từ nay về sau nàng sẽ sống hết đời với một bài vị.

Thanh Liễu nhóm lửa, quăng một củ khoai lang vào trong bếp. Nàng nhớ hồi nhỏ có lần tuyết rơi, đại đường ca liền nướng mấy củ khoai lang cho bọn họ ăn. Mấy đứa nhỏ ngồi dưới mái hiên, một bên ăn khoai lang nóng, một bên vẽ mặt mới lạ nhìn tuyết.

Chu thị đóng gạo vào nồi, trên kệ trúc bày mấy củ khoai lang đã được rửa sạch, bốn năm cái bánh bột ngô.

Hai mẫu nữ song song ngồi bên cạnh lò xem lửa, Chu thị nhớ lại hơn mười năm trước khi bà xuất giá, mẫu thân lần lượt dặn dò.

Trước mắt con gái bà chuẩn bị xuất giá, trong lòng bà mặc dù mọi cách không đành lòng nhưng cũng không như nương bà, nói với nữ nhi sau này ở nhà chồng phải xử sự thế nào, phải phụng dưỡng công công bà bà thế nào, bị ủy khuất thì nên làm sao, giữa chị em dâu tránh gặp phải xung đột thế nào.

Nhưng mà quan trọng nhất, làm thế nào cùng trượng phu bồi dưỡng tình cảm, đem tâm hồn nên làm cái gì, phải sớm thêm người cho nhà chồng, những lời này bà không cách nào nói ra khỏi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8-1: Thành thân (1)

Một tiếng kèn uyển chuyển thê lương xé tan màn đêm, trên đường nhỏ đá vụn quanh co, một chiếc kiệu nhỏ lác lác đi về phía núi Tiểu Diêu xa xa, trước cửa kiệu là hai chiếc đèn lồng giấy màu trắng lúc sáng lúc tối đóng đưa trong gió.

Bóng đêm dày đặc, các thôn dân sớm ngủ say, lúc này không ít người bị tiếng kèn như bi như hi này đánh thức.

“Chủ nhà, bên ngoài là tiếng gì vậy?”

Nam nhân kia cẩn thận nghe ngóng một lát, nói: “Nghe phương hướng này hẳn là khuê nữ nhà Lý Đại Sơn xuất giá.”

“Làm sao có thể nửa đêm... A, là gã cho Lâm gia kia?”

“Đừng thế.”

“Aiz, đáng thương khuê nữ kia, năm nay mới mười bảy tuổi phải không? Kết hôn thì phải thủ tiết cả đời. Cũng là nhà hân năm hạn không thuận nên có một kiếp này, nếu nàng không gả, nàng cùng muội muội nàng đều sẽ bị bán. Ta thấy khuê nữ kia tự mình có chủ ý, chạy đến làm con dâu lớn cho nhà Lâm đại thiện nhân, tốt xấu gì bảo vệ được muội muội nàng.”

Nam nhân kia xoay người lại, đầu vùi vào trong chăn, mơ hồ nói: “Đừng quan tâm chuyện nhà người ta, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải lên núi xem xem.”

Thanh Liễu đội khăn voan, ngồi ở trong kiệu, thân mình đông đưa theo bước chân cao thấp của kiệu phu.

Gió đêm xen lẫn bông tuyết, bất chợt theo khe hở rèm vải vay vào, rơi xuống tay nàng lạnh lẽo.

Lúc ra cửa cha ai thán, nước mắt của nương, đệ muội không tha còn ở trước mắt, nàng hít một hơi thật sâu, dần cảm xúc này xuống đáy lòng.

Lâm gia đại trạch tối nay đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng màu trắng như tuyết rơi treo đầy một tòa nhà.

Kiệu hoa dừng ngoài cổng chính, hi nương thân thể cường tráng đi qua mời Thanh Liễu xuống kiệu, cũng công nàng một đường đến sân nhỏ phía đông.

Trong sân phòng chính được khóa lại, trong đông sương phòng đốt đèn trắng, trong phòng lạnh lẽo, không có chút hơi người.

Thanh Liễu dưới nhắc nhở của hi nương thay một bộ đồ tang, đi theo hi nương đến sân trước.

Tất cả mọi người của Lâm gia đều ngồi trong phòng ở sân trước, trong sảnh bố trí không có gì khác với hi đường bình thường, chỉ là đổi lụa đỏ thành lụa trắng, có một tiểu tử choai choai ôm bài vị đứng ở một bên.

Thanh Liễu cúi đầu, bái đường dựa theo chỉ thị của hi nương, xong lại bị đưa về sân ở phía đông. Tầm bài vị kia cũng được đưa đến, trưng bày trên chiếc bàn đặt cổng phẩm trong phòng, trên vách tường sau chiếc bàn treo một bức tranh, đúng là bức tranh ngày ấy Thanh Liễu đã xem.

Hi nương cùng người ngoài đều lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình nàng.

Nàng ổn định tinh thần, đứng dậy thấp cho người trên bài vị kia ba nén hương.

Trong lòng nàng thật ra có chút sợ hãi, nhưng trước đó Hòe Hoa bà bà đã nói với nàng, tối nay cái bài vị này phải đặt trong sân phòng, đợi ngày mai kết thúc buổi lễ mới có thể rời vào từ đường.

Đây cũng là tập tục của bản xứ, nam nữ chưa hôn mà chết, bất luận bao tuổi đều không thể được coi là đã lớn, sau khi chết bài vị cũng không có tư cách tiến vào nhà thờ tổ tiên. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân Lâm gia đại công tử qua nhiều năm như vậy cũng không trở về báo mộng.

Thanh Liễu nhìn hương trong lư hương, lui lại một bước, ngẩng đầu nhìn người trong bức tranh.

Trong tranh thiếu niên kia mặc áo choàng màu đỏ tươi, dưới sự phụ trợ của tuyết trắng càng thêm đỏ như muốn nhỏ máu.

Thanh Liễu dám nhìn chăm chú vào mặt hắn, chỉ nhanh chóng liếc mắt một cái, nụ cười tùy ý phô trương đó lại như in ở trong đầu.

Nàng nhịn không được thở dài lần nữa, người như vậy nhưng lại anh niên chết sớm.

Nàng lại lui lại một bước, bái tam bái, trong lòng nói: Đại công tử, chỉ mong huynh nhìn thấy nỗi khổ tâm của thái thái, nếu biết hãy trở về thăm bà một lần.

Bái xong nàng liền lui đến bên giường, mặc quần áo tang ngồi đến bình minh.

Do là vào đông, trong thôn gà đã gáy mấy lần như trời vẫn tối tối mờ mờ.

Thanh Liễu luôn đề ý động tĩnh ở các nơi, nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân dừng bên cạnh cửa, nghĩ nghĩ, khẽ hỏi: “Là ai ở bên ngoài vậy?”

Bên ngoài truyền đến tiếng của một phụ nhân: “Đại nãi nãi dậy chưa ạ?”

Thanh Liễu sững sốt một hồi lâu mới hiểu ra là đang gọi mình, vội vàng đứng lên hơi sửa sang lại vạt áo, bước nhanh ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một phụ nhân sắp ba mươi, quần áo gọn gàng sạch sẽ, thấy Thanh Liễu thuần thực khẽ cúi người, cười nói: “Trong phòng bếp đã nấu xong nước ấm, đại nãi nãi đã dậy, ta đi lấy nước cho ngài rửa mặt.”

Thanh Liễu nghe bà xưng hô như vậy cảm thấy là lạ, nhưng không rõ quy củ trong nhà thế nào nên không dám bảo bà sửa miệng, chỉ hơi phúc thân (khụy chân), nói: “Làm phiền tẩu tử đi một chuyến.”

Phụ nhân kia cười ha hả bước đi, Thanh Liễu quay lại trong phòng, nến cháy đã sắp hết, sắp nến cháy đầy một bàn.

Nàng ngồi đến trước gương trang điểm, tự nay chải cho mình búi tóc phụ nhân, trên búi tóc cài một chiếc trâm bạc có đoá hoa bạch lan, đây là một trong những sinh lễ lúc trước Lâm gia đưa tới. Trừ sinh lễ để nàng mang hết đi, tối hôm qua trước khi ra cửa nương nàng còn đóng mấy cái hồng bao để nàng mang theo, dùng khi kính trà cùng với khi tiểu bồi hành lễ với nàng. Chỉ là trong lòng nàng hoang mang, tình huống của nàng như vậy, hôm nay cần kính trà sao?

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8-2

Thiếu. Sẽ update sau.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Lại mặt

Không quá bao lâu, Lâm lão gia đi ra ngoài lại trở về, mời tới một vị âm dương tiên sinh, ở trong sân bày một bàn thờ, làm một lễ cúng nhỏ, chính thức mời bài vị của Lâm gia Đại Lang vào từ đường, người trong nhà lần lượt lên thắp hương cho hần.

Tiết thị vui buồn đan xen, lại lau nước mắt một hồi.

Bàn bày cúng phẩm trong phòng Thanh Liễu không có cho xuống, bên trên đặt một lư hương, bức tranh trên tường vẫn treo ở đó. Mọi những thứ không dùng đến nữa đều được mang xuống, lúc này nàng mới có tâm tư đánh giá căn phòng này.

Phòng ngủ của nàng được xây ở sương phòng đông viện, là gian ở giữa, nhìn như nhỏ cũng cũng gấp đôi căn nhà của nhà nương nàng. Vừa vào cửa là có thể thấy một tấm bình phong cao cỡ một người, ngăn cách phòng ở thành hai gian trong ngoài.

Gian ngoài sát bình phong đặt một chiếc bàn nhỏ, hai chiếc ghế bành, gần cửa sổ đặt một cái giường. Vòng qua bình phong đi vào gian trong, ở giữa là một bàn tròn khắc hoa, trên đất bày mấy chiếc ghế tròn, dựa vào tường phía tây là một chiếc tủ treo quần áo lớn, còn cao hơn cả người nàng. Bên cạnh tủ quần áo còn hai miệng rương, bàn đặt cúng phẩm ở ngay đối diện tủ quần áo, chỗ sâu nhất trong phòng đặt một chiếc giường, đối diện giường là một bộ bàn trang điểm, trên bàn đồ trang điểm hay hộp nữ trang đều đủ cả.

Thanh Liễu càng nhìn càng cảm giác mắt mình sắp không đủ dùng. Huống chi gian phòng này mới chỉ là một gian phòng bình thường trong đông viện, mà cả tòa đông viện lại chỉ là một tòa nhà bình thường Lâm gia đại trạch. Nàng không khỏi nghĩ, hóa ra đây chính là gia đình giàu có sao? Khó trách luôn có người nói, gia đình giàu có nhỏ một sợi lông cũng to hơn thất lưng người bình thường.

Nàng đứng trong nhà ngăn người một hồi, Hứa tẩu tử ở ngoài cửa nhẹ giọng gọi nàng: "Đại nãi nãi, trong phòng phụ nhân chuẩn bị bày cơm, chúng ta đi qua ngay luôn chứ?"

Thanh Liễu sững sờ đứng lên đi ra ngoài, trong lòng lại kỳ quái, tại sao lại bày cơm, buổi sáng không phải đã ăn rồi sao?

Lúc gần đến sân chính nàng mới nhớ, trước kia nãi nãi từng nói qua, nhà giàu không giống nhà nghèo bọn họ, một ngày phải ăn ba bữa.

Lúc nàng đến Tiết thị đã ngồi bên bàn ăn, nhưng không thấy người khác.

Tiết thị tiếp đón nàng ngồi xuống: "Vừa rồi làm lễ cúng Đại Lang xong Nhị Lang đã cùng Cẩm nương về nhà mẹ đẻ, cha con cũng vào Huyện rồi, giữa trưa chỉ có hai chúng ta, cũng dễ con thoải mái."

Trên bàn thức ăn còn nhiều hơn bữa sáng, chính là từng món ăn đều được làm tinh xảo khéo léo, phân lượng không nhiều lắm, hai người phụ nhân như bọn họ cũng ăn hết.

Trong đó có một đĩa gạo nếp ngó sen hoa quê, thơm ngọt mềm dẻo, Thanh Liễu không tự chủ được ăn thêm hai miếng.

Tiết thị thấy ăn nhiều hơn buổi sáng, gật đầu cười nói: "Về sau muốn ăn cái gì thì nói với Hứa đại tẩu trước một ngày, nàng sẽ giao đãi phòng bếp đi làm. Nhà chúng ta ít người, sợ lãng phí nên đồ ăn đều là định lượng, nếu con chưa ăn no thì cứ bảo nàng đi phòng bếp lấy điểm tâm, chỉ là không thể tham ăn ăn nhiều, ngược lại lỡ bữa ăn chính."

Thanh Liễu nhanh chóng nói vâng.

Sau khi ăn xong, Tiêu thị bảo nàng cùng đi bộ tiêu thực, lại nhất nhất kể chuyện trong nhà cho nàng nghe: "Nhà chúng ta hàng tháng đều có bạc tháng, con và Cẩm nương giống nhau, một tháng là 2 lạng bạc, là cho con ra cửa làm tiền tiêu vặt, ở nhà tất cả chi phí không tính chung vào đó. Nếu con muốn mua gì thì đừng nín, bảo Hứa tẩu từ đến chỗ quản sự nói một tiếng, tự nhiên sẽ có người đi mua cho con, bạc tính hết vào của chung. Ngoài ra mỗi quý làm hai bộ đồ mới, đến lúc đó thợ may đến nhà, mọi người thống nhất làm, nếu con thích hình thức nào cứ nói với họ. Quần áo mùa đông đã làm rồi, do khi đó con còn chưa gả cào, ta cũng đã bảo người ta chiếu theo vóc người Cẩm nương làm hai bộ, thân hình của hai người các con không khác nhau lắm, lát nữa con lấy về thử một lần, nếu có chỗ nào không vừa thì để các nàng mang về sửa."

Sau đó lại nói đến son phấn, trâm cài vòng tay, tơ lụa v.v phân lệ của mỗi người, mãi đến khi Thanh Liễu về đến phòng rồi vẫn cảm thấy đầu choáng váng.

Sau khi trở về phòng không bao lâu, Hứa tẩu từ bụng khay tiến vào, bên trên là tiền tiêu tháng này cũng những thứ vừa rồi Tiết thị nói, trên đó có đầy đủ tất cả.

Thanh Liễu tiến bước Hứa tẩu từ, chậm rãi ngồi xuống cạnh bàn, cầm một chiếc vòng tay phi thủy lên đeo lên tay, phát ra một tiếng vang nhỏ nàng lập tức phát hoảng, vội giơ tay lên nhìn kỹ, thấy không có tổn hại gì mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng không dám lại đeo, dè dặt cởi ra đặt lên bàn.

Lại nghĩ tới hồng bao buổi sáng Lâm lão gia cho nàng, vội lấy ra khỏi tay áo, mở ra nhìn, bên trong là một tấm ngân phiếu, Thanh Liễu không biết chữ, cũng chưa từng thấy qua ngân phiếu nên không biết bên trên là bao nhiêu bạc, cầm quan sát một hồi cũng đặt lên bàn.

Nàng nhìn vật phẩm bày la liệt trên bàn, trước hôm nay nàng chưa từng nhìn thấy nhiều đồ tốt như vậy, chứ đừng nói là có được.

Nhưng trong lòng nàng cũng không có bao nhiêu vui sướng, nàng cảm giác như mình đang đi trên đám mây, theo lý thuyết nên vui vẻ, nhưng nàng lại tuyệt không kiên định.

Rõ ràng chẳng hề làm gì lại được nhiều đồ như vậy, trong lòng nàng cảm thấy có chút không yên.

Nàng ngồi bên bàn suy nghĩ hồi lâu, đứng dậy cất kỹ vòng tay phi thủy cùng ngân phiếu, khóa ở tầng dưới cùng của tủ quần áo, sau lại thu hết những đồ Hứa tẩu từ mang đến cất đi mới thở phào nhẹ nhõm.

Sợ Tiết thị lo lắng, quần áo giày đưa tới nhất định phải mặc, nhưng số bạc kia nàng quyết tâm không lấy ra dùng. Như thế nàng mới cảm thấy yên định hơn.

Buổi tối trên bàn cơm chỉ có Tiết thị, Lâm lão gia cùng Thanh Liễu, cả nhà Lâm Hồng phải ở nhà nhạc phụ hẳn hai ngày.

Ăn cơm xong Thanh Liễu cùng Tiết thị nói chuyện một lát rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Hứa tẩu từ bụng nước ấm tới, nàng rửa mặt xong, thấp hương cho Lâm Đại Lang rồi nằm xuống. Do tối qua một đêm không ngủ, buổi chiều lại không được nghỉ ngơi thật tốt, lúc này tuy là ở địa phương xa lạ nàng cũng rất nhanh ngủ say.

Trong sân chính đèn vẫn sáng, Tiết thị soi gương gỡ trâm cài, Lâm lão gia treo áo khoác lên giá áo, đi tới tuần thực giúp bà lấy hoa cài trên đầu xuống, đánh tan tóc.

Tiết thị cảm lược chải tóc.

Lâm lão gia đứng ở một bên nhìn bà, bỗng nhiên nói: "Trạm nhi tức phụ thế nào?"

Tiết thị nghiêng đầu nhìn ông, khước miệng khẽ nhếch. "Là đứa bé ngoan, Hứa thị nói sáng nay nàng đến kính trà cũng không quên dâng hương cho Đại Lang, có thể thấy được nàng là thành tâm. Tính tình cũng nhu thuận, nghe ta lái nhai làm nhảm cả đồng cũng không thấy nàng không kiên nhẫn. Chỉ là có chút câu nệ, giữa trưa cùng ta ăn cơm ăn được không ít, buổi tối ông vừa về nàng liền không dám đưa đĩa, có thể thấy được khuôn mặt đầu gối này của ông dọa đến con dâu rồi."

Trong mắt Lâm lão gia có mấy phần bất đắc dĩ, mấy phần dung túng, "Nếu bà thích, để nàng thường đến cùng bà."

Tiết thị nói: "Chuyện này còn cần ông nói sao, ta thật vất vả mới có một người nguyện ý bồi ta nói chuyện, chỉ cần ông đừng thường dọa đến con dâu là được rồi."

Đào mắt chính là ngày Thanh Liễu lại mặt, buổi sáng ăn cơm xong Tiết thị kêu nàng đến bên cạnh, từ trên xuống dưới đánh giá nàng một lần, gật đầu nói: "Ta đã cho người chuẩn bị xe, lát nữa đưa con trở về, đáp lễ cũng đã bảo Hứa tẩu từ đưa đến phòng con, con xem còn thiếu cái gì."

Thanh Liễu nói: "Nương, chỉ một đoạn đường ngắn con đi mấy bước là được, làm gì phiền toái."

Tiết thị khẽ cười nói: "Không giống nhau, đứa nhỏ ngốc, hôm nay nghe ta để xe ngựa đưa con đến cửa nhà, sau này con về nhà, muốn đi thì đi, muốn ngồi xe thì ngồi xe."

Thanh Liễu nghe bà nói như vậy bao nhiêu cũng biết ý của bà liền không từ chối nữa.

Tiết thị chuẩn bị hai con gà trống, hai mươi cân thịt heo, hai mươi trứng gà, hai mươi cân gạo trắng làm lễ, phong phú hơn nhà bình thường rất nhiều, nhưng cũng không quá mức, không đến mức làm người ta cảm thấy chói mắt.

Thanh Liễu trở về phòng nhìn qua, lại đến cảm ơn bà mới dưới sự giúp đỡ của Hứa tẩu tử mang theo giỏ ra cửa.

Xe ngựa đã đỗ ngoài cổng chính, Thanh Liễu dẫm lên băng ghế cẩn thận chui vào trong xe. Xe lăn trên đường đá lẹt xẹt lẹt xẹt, nàng nhớ tới đã mấy ngày không nhìn thấy người nhà, trong lòng cũng có chút nhảy nhót.

Tối hôm qua Thanh Tùng nghe nương nói hôm nay đại tỷ sẽ về, vì thế sáng sớm đã ngồi ở cửa chờ, vẫn luôn nhìn về phía núi Tiểu Diêu, cổ cũng sắp dài.

Hắn thấy một chiếc xe ngựa chạy qua, điểm mộ nhìn hai lần, quay đầu lại tiếp tục nhìn chăm chăm đường đến.

Thẳng đến khi xe ngựa dừng lại ở cửa nhà hắn, Thanh Liễu vén màn lên gọi hắn mới sững sờ đứng lên, ngăn ngò, bỗng chốc nhào qua hét lên: "Đại tỷ! Đại tỷ! Tỷ đã trở lại! Nương -- Đại tỷ đã trở lại!"

Thanh Liễu cười sò sò đầu hắn, xuống xe ngựa, dời đồ vật trên xe ngựa xuống, mời người đánh xe về trước, trước bữa cơm tối lại đến đón nàng.

Phòng trong Chu thị cùng Thanh Hà nghe thấy tiếng, tất cả đều chạy ra.

Thanh Liễu tới nghênh tiếp, "Nương, ta đã trở về."

Chu thị kéo tay nàng nhìn từ trên xuống dưới một lượt, hốc mắt đỏ ửng nói: "Tốt, tốt..."

Hôm nay Thanh Liễu mặc bộ quần áo khoác gấm màu xanh ngọc, đúng là bộ quần áo mùa đông hôm kia mới lấy đến, mặc vào rất vừa người, phần eo hơi bó lại, làm nàng thân hình vốn trung đẳng cũng hiện ra mấy phần thon dài. Trên đầu vẫn là búi tóc phụ nhân trung quy trung củ, chính là chải tóc mái che khuất vết sẹo trên trán, gương mặt so lúc trước thêm mấy phần nhan sắc. Trên búi tóc đeo một cây trâm bạc hình hoa ngọc lan, một cái trâm hoa mai, dưới lỗ tai đeo hai đoá đinh hương bằng bạc, theo động tác của nàng hơi rung nhẹ, cực chọe mắt người.

Thanh Hà cũng kích động đến nhìn chăm chăm vào đại tỷ mình, một hồi lâu mới nói: "Nương, để đại tỷ vào nhà trước đã."

"Đúng đúng." Chu thị vội lau khóe mắt, ôm lấy Thanh Liễu đi vào trong nhà, "Cha con đã nhắc đến rất nhiều lần, Tiểu Tùng thì sáng sớm đã chờ ngoài cửa, cuối cùng cũng trông được con trở lại."

Thanh Hà Thanh Tùng xách theo đáp lễ đi ở phía sau.

Thanh Liễu trước đi vào phòng nhìn Lý Đại Sơn, hỏi tình huống hai chân của ông.

Lý Đại Sơn từ lúc Thanh Liễu gả cho nhà Lâm đại thiện nhân làm con dâu lớn trong lòng vẫn có chút lo lắng tự trách, nàng gả đi mấy ngày nay lúc nào cũng quan tâm, bây giờ nữ nhi đã trở lại nhưng không muốn để nàng biết tâm tư mình miễn nàng lại lo lắng, chỉ cười nói: "Đã tốt hơn nhiều, hôm qua nương con đã đỡ ta xuống đất đi mấy vòng, cũng không đau."

Thanh Liễu vui vẻ nói: "Vậy thì tốt, nghĩ đến chờ qua năm là có thể khỏi hẳn rồi."

Chu thị nói: "Tỷ đệ mấy đứa ở đây nói chuyện với cha con đi, nương đi làm cơm cho đại tỷ con."

Thanh Liễu giữ tay bà lại: "Nương, ta về nhà mình làm cơm cái gì chứ, ngại chớ gấp."

Chu thị không nghe nàng, trực tiếp đi ra ngoài, "Đây là quy củ, không thể sửa bậy."

Thanh Liễu không có biện pháp, chỉ phải để cho bà đi. Nàng cùng Lý Đại Sơn nói thêm mấy câu cũng đi phòng bếp.

Chu thị đang ngồi dưới bếp lau nước mắt, thấy nàng bước vào vội dùng tay áo lung tung xoa xoa, cười nói: "Còn chưa xong mà, con lại vào nhà ngồi chút nữa đi."

Thanh Liễu dời chiếc ghế nhỏ, ngồi dựa bên người bà, nửa người dựa vào trong lòng nương nàng. Nàng từ nhỏ đã hiểu chuyện, ít có khi kiêu dĩnh như vậy, Chu thị vội ôm chặt nàng, trong lòng càng chua xót.

Nữ nhi nhà người ta lại mặt đều là con rể phụng bồi, chỉ có nữ nhi của bà một mình cô đơn trở lại, ngay cả làm cơm cũng không thể làm phần hai người. Trong lòng bà chua xót lại không dám rơi nước mắt trước mặt Thanh Liễu, miễn cũng làm nàng buồn, chỉ phải tránh ở dưới bếp vụng trộm lau nước mắt.

"Người nhà bọn họ... Như thế nào?"

"Rất tốt," Thanh Liễu nhẹ nhàng nói: "Công công nhìn qua rất rất nghiêm túc, nhưng là người tốt lắm, buổi sáng còn bảo ta ăn nhiều chút, bà bà càng thêm hiền lành, yêu thương ta như nữ nhi ruột vậy, tiểu thúc cùng đệ muội cũng rất tôn trọng ta. Nương, người không biết đâu, ta giờ một mình ở một sân rất rộng, một ngày ăn ba bữa cơm, ngay cả nước rửa mặt cũng có người lấy cho ta, ta chỉ cần ngồi là được, việc gì cũng không cần làm, không đến mấy

ngày chắc ta biến thành heo mập mất!"

Chu thị bật cười: "Cây đây như con cách heo mập còn xa lắm."

"Nương --" Thanh Liễu không thuận theo quần bà.

Ngoài phòng bếp một cái đầu ngó vào, Thanh Tùng làm mặt quỷ nói: "Đại tỷ xấu hổ! Lớn vậy rồi còn nhõng nhẽo!"

Thanh Liễu đứng lên, giả bộ muốn đánh hấn, "Xú tiểu tử, gan mập hả, mấy ngày không thấy đã dám chê cười đại tỷ."

Thanh Tùng co cẳng chạy, vừa chạy vừa quay đầu, "Đại tỷ xấu hổ..."

Chu thị ở phía sau kêu: "Đừng chạy! Mặt đất trơn cẩn thận ngã xuống!"

Lời còn chưa dứt, Thanh Tùng trượt chân ngã chổng vó, hấn trở mình đứng lên, le lưỡi tiếp tục chạy.

Thanh Liễu Thanh Hà cùng Chu thị đứng tại chỗ cười gập bụng.

Trải qua chuyện này làm gián đoạn, không khí u sầu vừa rồi đã bị hòa tan.

Sau khi cơm chín, Thanh Liễu ngồi bên bàn ăn, Chu thị cùng Thanh Hà sửa sang vật phẩm nàng mang về.

Chu thị vừa nhìn soạn vừa lắc đầu, nói: "Đây cũng quá nhiều rồi, sao con không ngăn bà bà con lại?"

Thanh Liễu nói: "Trong lòng bà bà có tính toán mà, ngại nhận là được rồi."

Chu thị nói: "Nha đầu ngốc, nếu để người ta nhìn thấy con từ nhà chồng mang về nhiều đồ như vậy lại nói nhảm."

Thanh Liễu còn chưa nói chuyện, Thanh Hà nói: "Nương, nếu A tỷ không mang cái gì về vậy mới sẽ bị người ta chê cười đấy. Người khác muốn nói nhảm thì cho họ nói đi, chúng ta còn có thể bị mất mấy lạng thịt hay sao?"

Mấy ngày nay nàng cũng coi như thấy rõ rất nhiều chuyện, ngẫm lại lúc nàng không biết, kém chút bị nài nài xem như yêu thương của mình bán đi, nàng cảm thấy không rét mà run. Nếu Vương thị giáp mặt tìm nàng nói nói, vì chừa chân cho cho, nàng có lẽ nào lại không đồng ý? Đừng nói là làm thiệp cho người ta, cho dù muốn cắt chân nàng cho cha nàng cũng sẽ không nói gì nhiều. Cố tình Vương thị mặt ngoài giả bộ từ ái, sau lưng lại bức bách nương nàng như vậy.

Nàng xem như biết, nếu giống nương nàng một mặt nhường nhịn, một mặt tính khí tốt sẽ chỉ bị người khác bắt nạt. Ngày là mình qua, người bị khổ người khác sẽ không giúp người, người sống không tốt người khác cũng sẽ không đau lòng, vậy cần để ý người ngoài nói hai ba câu làm gì?

Thanh Liễu ngoài ý muốn nhìn Thanh Hà một cái, không nghĩ tới muội muội luôn nội liễm sẽ nói ra mấy câu như vậy, nàng nói: "Thanh Hà nói rất đúng, nương, đây là phu nhân nguyên ý cho, cũng không phải chúng ta dây dưa lấy được, bản thân chúng ta không thẹn với lòng thì chẳng sợ người khác nói nhảm. Huống chi đây cũng không phải chuyện một nhà chúng ta, nếu đưa thiếu, mặt mũi Lâm gia cũng không dễ nhìn."

Chu thị nghe nàng nói như vậy mới gật gật đầu. Nói thật, kết thân với gia đình giàu có như Lâm gia trong lòng bà có chút bất an, dù sao gia cảnh hai nhà kém nhiều như vậy, theo ý người ngoài nhất định là bọn họ với cao. Nếu Lâm gia công tử còn ở thế nào cũng không tới lượt con gái bà vào cửa Lâm gia.

Không bao lâu, Vương thị nài nài nàng cùng hai bá nương, ngay cả đường muội Thanh Mai nhà đại bá cũng cùng đến.

Thanh Mai vừa thấy Thanh Liễu liền tiến lên kéo nàng nhìn trái nhìn phải, trong miệng chặc chặc khen: "Đại tỷ mặc đồ này nhìn như thiếu phu nhân vậy, thật là đẹp!"

Nương nàng Trương thị lập tức nói: "Cái gì mà giống thiếu phu nhân, đại tỷ con giờ chính là Lâm gia thiếu phu nhân!"

Thanh Liễu đứng dậy gọi người, cười nói: "Đại nương nói đùa."

Vương thị nhìn nhìn nàng, hỏi: "Lâm gia đôi người thế nào?"

Thanh Liễu chỉ nói: "Rất tốt." Lại hỏi Trương thị: "Đại ca dạo này thế nào?"

Trương thị thờ dài, "không tốt lắm, hai ngày trước ta nghe ý tứ của hấn, ông chủ hấn muốn cho một thân thích vào tiệm hỗ trợ, định không thuê đại ca người!"

Thanh Liễu hơi kinh ngạc, an ủi: "Đại ca vẫn luôn có bản lĩnh, cho dù không làm trong tù lâu đó cũng nhất định có thể tìm được đường ra khác."

Con người Trương thị xoay một vòng, thử dò xét: "Thanh Liễu, ta nghe nói Lâm gia trong huyện có rất nhiều cửa hàng, không biết có thể --"

"Khụ!" Vương thị đột nhiên ho một tiếng, cắt đứt lời bà.

Thanh Mai nghi ngờ nhìn nương mình, không biết bà muốn nói gì.

Thanh Hà thì cúi đầu nhìn bàn tay, làm như không nghe thấy.

Thanh Liễu chỉ mỉm cười không nói.

Chu thị vừa thấy không khí im lặng vội hỏi một chị em dâu khác Mã thị: "Tiểu Bách dạo này thế nào? Tàu tử chuẩn bị khi nào thì đi đặt sính lễ?"

Mã thị cười nói: "Chấp và lung tung, cuối cùng cũng gộp đủ sính lễ, mười tám tháng này là ngày tốt lành, đợi định ngày, sang năm tháng hai là người mới có thể vào cửa."

Thanh Liễu cười nói: "Đến lúc đó Nhị nương ở nhà chờ ôm tôn tử đi."

Mã thị lắc đầu cười, "Nào có mệnh tốt như vậy, chỉ sợ ngày ngày phải vùi đầu trong đất, bằng không sao có thể nuôi sống nhiều miệng ăn như vậy."

Mấy người ngồi một lát, do trong nhà mỗi người đều có việc riêng, không bao lâu liền tan tác.

Về đến nhà, Trương thị giận trách: "Nương, sao vừa rồi ngài không đề ta nói hết?"

Vương thị liếc bà ta một cái, lắc đầu: "Người cũng không nhìn rõ ràng chút, cho dù Thanh Liễu là thiếu phụ nhân Lâm gia dùng kiểu tám người khiêng vào cửa vậy cũng chỉ mới qua cửa mấy ngày, người nói lời đó cũng quá sớm, huống chi nàng còn không phải. Chỉ sợ chính nàng ở Lâm gia còn chưa vững gót chân, nào có thể giúp người?"

Trương thị có chút không cam lòng nói: "Vậy chuyện của Thanh Du phải làm sao bây giờ? Cứ để người ta đuổi việc như vậy à?"

Vương thị nói: "Ta thấy đề hấn về làm ruộng cũng không tệ, hấn cùng cha hấn làm một trận, một năm trông hơn mười mẫu, không phải tốt hơn ở ngoài sao?"

Trương thị bĩu môi không nói chuyện, bà ta mới không nỡ để con trai bảo bối của mình làm ruộng cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mừng năm mới

Khách nhân đi rồi, Chu thị ở dưới bếp dọn dẹp, Thanh Hà thì kéo Thanh Liễu trở về phòng.

Nàng đóng cửa, nhìn trái nhìn phải một cái rồi mới thấp giọng nói: "A tỷ, người nhà kia có bắt nạt tỷ không?"

Thanh Liễu bật cười: "Bọn họ cũng không phải ác bá, sao lại sẽ bắt nạt ta?"

Thanh Hà nói: "Những nhà giàu đó không phải đều như vậy sao?"

Thanh Liễu vỗ vỗ tay nàng, "Yên tâm đi, Lâm gia không giống với nhà khác, ta có thể cảm giác được."

Thanh Hà nói: "Có đôi khi cảm giác chưa chắc đã đúng, tỷ xem nãi nãi của chúng ta đó, không phải cũng vậy hay sao?"

Thanh Liễu im lặng một lúc lâu, hỏi: "Thanh Hà, có phải muội có chút oán nãi nãi phải không?"

Thanh Hà hốc mắt đỏ ừng nhìn nàng, "Ta vẫn cho rằng nãi nãi thật lòng yêu thương chúng ta, không nghĩ tới..."

Thanh Liễu than nhẹ, không muốn nàng quá câu chấp, khuyên nhủ: "Nãi nãi đúng là thương chúng ta, nhưng trong lòng bà càng yêu thương cháu trai hơn, nếu muội nghĩ rõ thì sẽ không khó chịu. Mặc kệ như thế nào, xưa nay bà đều chưa từng thua thiệt chúng ta, hơn nữa chuyện đó cũng là vì cha, không phải là tâm tư riêng của bà, nói đến cùng bà cũng không có gì sai."

Thanh Hà trừng to đôi mắt đỏ hồng, "Ta biết chuyện này không thể tính là lỗi của bà, nhưng ta vẫn không thể chấp nhận."

Thanh Liễu liền nói: "Không thể chấp nhận cũng được, chỉ là ngoài mặt vẫn phải không có trở ngại, bằng không người khác sẽ không nói bà không đúng mà sẽ chỉ nói muội không nghe lời trưởng bối. Muội còn muốn làm mai đây, không thể bị người khác làm hỏng thanh danh."

Nghe nàng nhắc đến chuyện này mặt Thanh Hà hơi đỏ lên, đến cùng vẫn là tiểu cô nương chưa xuất giá.

Thanh Liễu cười cười không lại tiếp tục đề tài này, "Dây bện trong nhà còn không? Mang cho ta một ít đi."

Thanh Hà ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: "Tỷ muốn cái đó làm gì? Còn muốn bận dây à?"

"Đúng vậy," Thanh Liễu gật gật đầu, "Bằng không ta đây một ngày lại một ngày chuyện gì cũng không làm, thật sự sẽ thành người lười mắt. Ta muốn làm cho mỗi người trong Lâm gia một cái túi lưới."

Thanh Hà hơi nhăn mày, có chút bận tâm: "Nhà bọn họ có tiền như vậy muốn gì mà không có, có khi nào chường mắt những vật như này của chúng ta không?"

Thanh Liễu nói: "Không sao, ta thấy bọn họ không giống người như vậy. Huống chi ta tặng người là tâm ý của ta, có tâm ý trong lòng ta mới có thể không có trở ngại."

Thanh Hà gật gật đầu cũng không hỏi thêm gì nữa, đứng dậy giúp nàng sửa sang lại dây bận.

Thanh Liễu lại đi phòng bếp tìm Chu thị.

"Nương, ta thấy Thanh Hà qua năm cũng đã mười lăm tuổi, trong nhà nên giúp nàng xem xem mới phải."

Chu thị nói: "Ta đang có ý đó đây, trước đó vì chân của cha con mà trễ nãi, giờ cha con sắp khỏi rồi, sau chính là chuyện của Thanh Hà."

Thanh Liễu gật gật đầu, lại nói: "Thanh Hà tuy rằng bình thường không nói nhiều nhưng chính nàng cũng có chủ ý, nếu ngài coi trọng gia đình nào cũng phải hỏi qua ý kiến của nàng mới được."

Chu thị nói: "Ta biết mà." Bà tổng cộng chỉ có hai khuê nữ, một người ở góa, còn lại một người bất luận như thế nào cũng muốn nàng trôi qua vui vẻ.

Trước cơm tối, xe ngựa Lâm gia đến đón nàng.

Cả nhà lưu luyến không rời tiễn nàng đến ngoài cửa, Thanh Liễu quay đầu bảo mọi người dừng lại, nói: "Nương, ta sẽ thường xuyên về nhà thăm ngài cùng cha, hai nhà chúng ta cách nhau gần, trong nhà nếu có chuyện gì cứ đến gọi ta một tiếng là được."

Chu thị gật đầu, nàng quay sang nói với Thanh Hà: "Nương phải chăm sóc cha, chuyện trong nhà cần muội san sẻ nhiều. Túi lưới đó có rảnh thì bận mấy cái, không rảnh cũng đừng làm, đừng để mệt đến mình."

"Ta biết, A tỷ."

Cuối cùng Thanh Liễu nhìn về phía Thanh Tùng, vuốt đầu của hắn nói: "Đệ là tiểu nam tử hán trong nhà, phải giúp cha bảo vệ nương cùng nhị tỷ, biết không?"

Thanh Tùng thật mạnh gật đầu, "Đại tỷ, ta sẽ nhanh lớn lên bảo vệ mọi người!"

Thanh Liễu cười cười, tạm biệt người nhà, lên xe đi rồi.

Nàng về chuyến này người trong thôn đều nhìn thấy. Trước đó thấy nàng phải thủ tiết mọi người cảm thấy nàng đáng thương, đồng tình nàng. Trước mắt thấy nàng mặc lăng la tơ lụa, ngồi xe ngựa to, nghiêng nhiên là một thiếu phu nhân nhà giàu, không ít người trong lòng lại có chút ghen tuông.

Sau khi từ nhà mẹ đẻ trở về trong lòng Thanh Liễu liền an định rất nhiều. Nàng lại tìm việc cho mình làm, mỗi ngày trừ bữa Tiết thị nói chuyện ra thì chính là ở trong sân của mình nghiên cứu chế tạo nhiều kiểu túi lưới mới, không có thời gian nghĩ đông nghĩ tây, trước đó loại cảm giác mê mang phảng phất như không chạm được xuống đất cũng phai nhạt rất nhiều.

Đến khi cả nhà Lâm Hồng từ nhạc gia trở về, nàng lại càng không có thời gian rảnh. Lâm Thụy tiểu gia hóa kia không biết vì sao lại đặc biệt thích chạy đến sân của nàng, mỗi lần đến liền kề cận không đi, bởi vậy nàng cùng Cẩm nương cũng từ từ quen thuộc.

Nhà mẹ đẻ Cẩm nương ở trong huyện cũng là nhà giàu có, trong nhà có mấy cửa tiệm, trong số của hồi môn của nàng còn có một gian son phấn. Có điều Cẩm nương đôi chuyện trong cửa hàng cũng không mấy để ý, ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào mới có thể chiếu sách thuốc cổ truyền phối mấy màu sắc ném cho người trong cửa hàng đi làm. Nàng đối thi họa cảm thấy hứng thú hơn, có khi đến chỗ Thanh Liễu trên tay đều cầm quyển sách.

Khó là vì hai người các nàng một người có tri thức hiểu lễ nghĩa, một người không biết chữ lại có thể dính vào một khối, quân hệ còn dần dần thân cận.

Hai nàng dâu không có hiềm khích, gia đình lại an bình, tâm tình Tiết thị cũng ngày càng sáng sủa, trong nhà nhất thời hòa thuận vui vẻ.

Đào mất đến gần cuối năm, nhà bình thường lúc này đã bắt đầu bận rộn, trừ dọn dẹp nhà cửa, hiến tế tổ tiên, giết heo giết gà.

Lâm gia có người làm, rất nhiều chuyện không cần Tiết thị tự mình đi làm, có điều theo các nhà đưa lễ mừng năm mới đến bà cũng phải chuẩn bị lại lễ, lại có hộ nông dân mướn ruộng đất của Lâm gia đưa tạ lễ tới, bà không thiếu được phải đích thân tiếp đón. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn bà cũng bận tới mệt tới mất.

Bà vốn có ý để hai con dâu đến giúp đỡ, nhưng tâm tư Cẩm nương không ở đây, Thanh Liễu trái lại có lòng muốn giúp đỡ, nhưng nàng ngay cả danh mục quà tặng cũng xem không hiểu, chỉ có thể giúp đỡ sửa sang lại vật phẩm, giúp việc.

Chiều hôm đó Tiết thị mệt đến liệt ở trên ghế không muốn nhúc nhích.

Lâm lão gia không khỏi đau lòng, ngồi bên cạnh giúp bà đấm lưng bóp vai.

Tiết thị nói: "Ta thấy Cẩm nương thật sự không có tâm tư kia còn chưa tính, nhưng đứa nhỏ Thanh Liễu này mặc dù không biết chữ, tâm tư còn tỉnh linh hoạt, chỉ điểm một chút là biết, chờ qua thời gian bận rộn này để Cẩm nương dạy nàng biết chữ, ta lại nhìn hai năm, nếu nàng đúng là một đứa nhỏ ngoan, chuyện trong nhà ta cũng chậm chậm dạy cho nàng, ông thấy thế nào?"

Mặc dù trước mắt bà rất vừa lòng Thanh Liễu, nhưng đến cùng nàng mới vào cửa chưa được một tháng, bản tính chưa thấu, không dám vội vàng giao việc nhà đến trong tay nàng.

Lâm lão gia nói: "Bà quyết định là được rồi."

Tiết thị gật gật đầu, lại thở dài: "Đáng tiếc nhà chúng ta người lớn đơn bạc, chờ sau này Hồng nhi nếu có thể lại sinh thêm một đứa, để Thụy nhi làm con thừa tự cho Trạm nhi. Nếu không có đứa nhỏ khác, Thụy nhi cũng gọi Thanh Liễu là đại nương nhiều lần như vậy, sau này để thằng bé phụng dưỡng đại nương hẳn hết quãng đời còn lại, nó hẳn là sẽ không nói gì."

Lâm lão gia lên tiếng nói: "Mọi chuyện cứ để người làm đi làm, đừng để bản thân bị mệt."

Tiết thị cười cười, "Ta biết mà."

Thanh Liễu mất rất nhiều tâm tư, rốt cục trước tết chiếu hình thức ngũ độc nghĩ ra túi lưới hình bò cạp, rắn, thằn lằn, con rết, con cóc, trong bữa cơm đoàn viên đêm giao thừa tặng cho Lâm gia mỗi người một cái, có ý trừ tà tị độc.

Lâm Thụy nhận được lễ vật mới mẻ vui vẻ đương nhiên không cần phải nói, trong nhà những người khác cũng đều rất vui vẻ, ngay cả Lâm lão gia trong mắt cũng lộ ra chút vừa lòng.

Túi lưới đó tự nhiên không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng Lâm gia bọn họ lại không thiếu tiền, bọn họ xem trọng là tâm ý của Thanh Liễu đối với mọi người trong nhà.

Bữa cơm đoàn viên của Lâm gia tự nhiên phong phú hơn nhà bình thường rất nhiều.

Thanh Liễu nhìn một bàn đầy đồ ăn, có nhiều món còn chưa từng nghe qua, cũng không biết nên hạ đĩa thế nào.

Nhưng là Lâm Thụy, như một tiểu đại nhân ngồi bên cạnh nàng, ra hình ra dáng dạy nàng món này ăn thế nào, món kia dùng thế nào.

Hai người bắt tri bắt giác ăn bụng tròn vo, Tiết thị dở khóc dở cười sai người bưng trà tiêu thực lên.

Thanh Liễu xấu hổ đỏ mặt, thật lâu không dám ngẩng đầu nhìn người khác.

Ăn cơm, người một nhà quây quần trong phòng chính gác đêm, do có trẻ con nên canh đến giờ hội liền đều tự về phòng đi ngủ.

Thanh Liễu về đến phòng mình vẫn không thấy buồn ngủ, đặt hết đáp lễ vừa nhận được lên bàn, hưng trí bùng bùng mở ra.

Trong nhà bao Lâm lão gia đưa là rất nhiều vàng, có hình nguyên bảo, có hình hồ lô, hình hạt dưa, trước đó Thanh Liễu ngay cả vàng cũng chưa từng thấy chứ đừng nói là cả một nắm vật nhỏ đáng yêu như vậy, yêu thích không buông tay thường thức hồi lâu mới đi xem thứ khác.

Tiết thị cho nàng là một đôi vòng tay bạch ngọc, nói là thấy nàng không nở mang vòng tay phi thúy nên để nàng đeo một đôi này, dù sao cái này không trị giá bao nhiêu tiền, có vỡ cũng không đau lòng.

Thanh Liễu soi đèn nhìn kỹ, thấy đôi vòng ngọc đó trắng nõn nà, không chút khiếm khuyết liền biết khẳng định không phải không đáng giá như Tiết thị nói. Nàng ái ngại vuốt ve, không đành lòng lại cô phụ tâm ý bà, đeo đôi vòng tay lên cổ tay mình.

Lâm Hồng cho nàng là một viên trân châu to, nghe nói là hẳn có được từ một người chuyên buôn bán trên biển, tổng cộng chỉ có ba viên, ba nữ nhân trong nhà mỗi người một viên. Vừa rồi Tiết thị nói hai ngày nữa mang đến cửa hàng, mỗi người làm một cây trâm cài trân châu.

Cẩm nương tặng nàng một bộ son phấn tinh xảo nghiên lệ, là chính nàng điều phối, lại mang đến cửa hàng son phấn dưới tên nàng làm, nhóm đầu tiên chỉ làm hai bộ, một bộ cho Tiết thị, một bộ cho nàng.

Liền ngay cả Thụy Nhi cũng tặng nàng một túi bánh ngọt thủy tinh có được từ nhà ngoại.

Thanh Liễu nhìn mấy thứ này hồi lâu, lần này không khóa chúng lại trong ngăn tủ mà là cẩn thận thu vào trong hộp trang điểm.

Bởi vì đây là đáp lễ dùng tâm ý nàng đối lấy, cho nên không cảm thấy bất an.

Tối nay cả tòa nhà đèn đuốc sáng trưng, ngay cả trong phòng nàng cũng đốt mấy ngọn nến.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía bức tranh của Lâm Trạh, đi qua thấp cho hấn mấy nén hương, lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn kỹ mặt hấn.

Lâm Trạh ngũ quan giống Lâm lão gia, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng, nhưng khuôn mặt không khắc sâu như Lâm lão gia, có thể là có mấy phần giống Tiết thị, nhìn qua nhu hòa hơn rất nhiều. Mặc dù hấn ngồi trên lưng ngựa nhìn không ra vóc người cao thế nào, nhưng chỉ nhìn đôi chân kia cũng thấy thấp phần thon dài, giống chân người Lâm gia.

Khó trách Thụy nhi mới hơn ba tuổi mà đã cao đến trên eo nàng.

Thanh Liễu nhìn hồi lâu, khẽ nói: "Đại công tử, không biết huynh có về thăm phu nhân không, nguyên huynh đời sau cũng có thể giống đời này, đầu thai đến một gia đình tốt, một đời không lo.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hấn đã trở lại

Qua nửa tháng giêng, vị năm mới dần phai nhạt, thân thích các nhà cũng đã đi hết, Tiết thị bèn bảo Cẩm nương dạy Thanh Liễu biết chữ.

Thanh Liễu không ngờ tới bản thân lớn tuổi như vậy còn có cơ hội đi học. Hồi nhỏ khi còn chưa ở riêng trong nhà cũng từng để Đại đường ca đi học ở trường tư thực ở Lâm thôn, sau này do không đủ tiền lo giấy mực, chỉ học một năm liền không để hấn tiếp tục học. Mặc dù như thế, Đại đường ca do nhận biết mấy chữ, có thể thoát ly vận mệnh kiếm ăn trong đất, vào trấn tìm phần công việc.

Thanh Liễu trong lòng cảm kích Tiết thị cùng Cẩm nương, không muốn làm hai người họ thất vọng, cũng vì mình có thể học thêm chút bản sự liền một lòng một dạ vùi đầu vào học chữ.

Không mấy ngày Thụy nhi cảm thấy chơi vui, cũng ăm ỉ muốn cùng đại nương học. Hấn ăn tết xong cũng bốn tuổi, không sai biệt lắm đến tuổi vỡ lòng. Cẩm nương thấy dạy một cũng là dạy, dạy hai cũng là dạy bèn để hấn cùng đến học.

Thụy nhi hai ngày đầu còn hưng trí bưng bưng, sau này liền bắt đầu kêu khô.

Bởi vì nương hấn bình thường nhìn ôn hòa nhã nhặn, nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng vừa làm tiên sinh liền như biến thành người khác, cực kỳ nghiêm khắc, vừa đọc sai chút, chữ kia viết không tốt sẽ bị đánh tay. Ngay cả Thanh Liễu cũng bị đánh mấy cái trước mặt Thụy nhi, xấu hổ không thôi, chứ đừng nói một đứa nhỏ bốn tuổi như hấn.

Thanh Liễu vốn lo lắng Thụy Nhi sợ bị đánh không học, không nghĩ tới hấn than thì than, mỗi ngày đến giờ vẫn ngoan ngoãn xuất hiện trước mặt nương hấn. Hơn nữa lúc bị đánh cũng không khóc không kêu, nước mắt đọng ở mi mắt, nhưng cuối cùng giấu đi, trái lại là một tiểu gia hỏa có tính cách.

Thanh Liễu vui đầu đọc sách, quên hết mọi chuyện xung quanh, mãi đến một ngày Cẩm nương về nhà mẹ đẻ, cho nàng nghỉ một ngày nàng mới nhớ giờ đã sang tháng Hai, nàng đã hơn nửa tháng không về thăm nhà. Vì thế liền đi qua nói với Tiết thị một tiếng, thu thập chút rồi cũng trở về.

Tháng Hai đúng là thời điểm bắt đầu bận rộn việc đồng áng, Lý Đại Sơn mặc dù đã tốt lên, nhưng vẫn không thể xuống đất làm việc như người thường. Nhà bọn họ năm nay liền không thuê của nhà khác, chỉ trông hai mẫu ruộng của nhà mình.

Chu thị tính toán năm nay nuôi thêm chút tằm, dệt thêm mấy cuộn vải, tốt xấu có thể trợ cấp thêm gia dụng.

Năm rồi lúc này cũng là thời điểm Thanh Liễu bắt đầu bận rộn, trồng dâu nuôi tằm trồng rau, lên núi lấy rau dại, rảnh rồi sẽ bện dây. Hiện nàng xuất giá không thể trở về giúp đỡ, lần này nàng về cũng mang theo túi lưới hình ngũ độc nàng nghĩ ra trở về, tính để Thanh Hà có rảnh thì mang đi bán. Hình dáng túi lưới không như trước kia mới có thể bán được thêm ít tiền, cũng coi như nàng vì cái nhà này ra chút sức.

Thật ra nếu nàng mang theo ít bạc từ Lâm gia về, cuộc sống trong nhà sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều, người nhà cũng có thể thoải mái hơn chút. Nhưng bạc của Lâm gia, chính nàng dùng cũng không yên tâm thoải mái, nếu cầm về, Lâm gia có lẽ sẽ không nói gì, nhưng những người khác sẽ chọc cọt sống cha nương nàng, nói nhà bọn họ dạy dỗ nữ nhi dòi hết của nhà chồng về trợ cấp nhà mẹ đẻ. Đây là thứ nhất.

Thứ hai, Thanh Liễu cũng không muốn để người trong nhà đường thành thói quen ham ăn lười làm, cảm thấy không có tiền tìm Lâm gia là được rồi, đang êm đẹp nuôi hồng người nhà.

Khi nàng về đến, Chu thị, Thanh Hà, Thanh Tùng vừa mới từ đất trồng dâu nuôi tằm trở về, Lý Đại Sơn ngồi ở trong sân sửa nông cụ.

Thanh Liễu vội vàng trong nhà rót mấy chén trà cho mọi người giải khát, Thanh Tùng đến bên cạnh nàng cùng nàng tranh công nói hôm nay mình làm bao nhiêu việc.

Chu thị thấy nàng, vui vẻ nói: "Lần này có gần nửa tháng không trở lại nhỉ? Trong nhà có việc à?"

Thanh Liễu cầm miếng khăn vải giúp Thanh Tùng lau mồ hôi trên mặt, nói: "Phu nhân đề ta học đệ muội biết chữ, hôm nay đệ muội về nhà mẹ đẻ mới cho ta nghỉ phép một ngày."

Chu thị nghe xong vừa mừng vừa sợ, "Vây con phải dụng tâm học, chớ cô phụ lòng tốt của người ta."

Thanh Liễu gật gật đầu: "Ta biết." Rồi hướng Thanh Tùng Thanh Hà nói: "Chờ đại tỷ học xong, trở về sẽ dạy hai đứa."

Lý Đại Sơn đi tới, nghe thấy lời này, khoát tay: "Chính con chăm sóc mình cho tốt là được, chuyện trong nhà không cần quan tâm."

Chu thị cũng nói: "Cha con nói đúng lắm, sau này việc đồng áng bận rộn hơn, bọn họ làm sao có thời gian học."

Thật ra trong lòng bà là sợ nữ nhi thường xuyên trở về, chọc nhà chồng không vui. Vốn một nữ nhân thủ tiết không có trượng phu lại không có con cũng đã hoàn toàn không có chỗ dựa, nếu lại chọc cha mẹ chồng không vui, vậy nửa đời sau nàng chỉ có khổ hơn. Chính là nguyên nhân này, mấy ngày nay bà mặc dù nhớ nữ nhi, lại không dám một lần tìm tới cửa, sợ chọc người Lâm gia không vui, ngược lại khổ Thanh Liễu.

Thanh Liễu ít nhiều biết cha nương lo lắng, không nói thêm gì. Trong lòng lại hạ quyết định, chớ chữ nàng luyện được đẹp hơn tí sẽ sao chép mấy quyển về cho Thanh Liễu Thanh Hà cùng học, mấy ngày nàng sẽ trở về một chuyến xem hai người học được đến đâu. Tuy rằng dạy như vậy hai người bọn họ chưa chắc có thể học được bao nhiêu, nhưng nhận được một chữ cũng là chữ, đặc biệt Thanh Tùng, năm nay mới 12 tuổi, học mấy năm, dù thế nào cũng có thể học được một ít, sau này cho dù có làm một tên tiểu nhị như Đại đường ca cũng coi như nhiều hơn một con đường ra.

Nàng lại nói với Thanh Hà: "Khoảng thời gian trước ta nghĩ ra mấy kiểu túi lưới mới, muội qua xem. Lát nữa ta dạy cho muội, nếu muội cảm bán thì nói lại giá với ông chủ, có lẽ một cái có thể bán được thêm một đồng tiền."

Thanh Hà nghe xong mừng rỡ không thôi, cũng không để ý đau nhức trên người do mới từ ngoài đồng về, từ chỗ nàng học được phương pháp liền qua một bên suy nghĩ.

Thanh Tùng thì nhắc cái giỏ rách ra ngoài, nói muốn ra ngoài kênh bắt cá nhỏ nấu cho đại tỷ ăn.

Thanh Liễu đi theo Chu thị vào nhà bếp nấu nước. Chu thị tỉ mỉ quan sát nàng, thấy nàng béo lên chút, làn da cũng trắng hơn, trong lòng mới dễ xuống.

Thanh Liễu nhìn trái nhìn phải một lần, từ trong ngực lấy ra một cái hà bao đưa qua, nói: "Nương, đây là số bạc lúc trước ta xuất giá trong nhà cho ta, vẫn là ngài cầm lấy đi."

Lúc trước cha nàng bị thương, trong nhà chấp vá lung tung, thêm mượn từ thân thích, tổng cộng mới được mười lăm lượng bạc, sau này cùng Lâm gia kết thân, Lâm gia hứa hẹn chữa khỏi chân cho cha nàng. Bạc trong nhà gom lại liền lại trả lại cho thân thích, nhà mình cũng còn năm sáu lượng.

Khi xuất giá Chu thị bỏ số bạc này vào hồng bao toàn bộ để Thanh Liễu mang đi, nàng chỉ vào ngày thứ hai sau khi thành thân lúc Thụy nhi đập đầu với nàng cho một cái hồng bao, bạc còn dư lại đều còn nguyên.

Nàng mặc dù không thể mang bạc Lâm gia về trợ cấp nhà mẹ đẻ, nhưng cũng tuyệt không đành lòng nhìn người trong nhà chịu khổ, cho nên lần này trở về liền mang bạc còn dư về theo.

Chu thị vội ngăn lại, nói: "Làm cái gì vậy, cho con thì là của con, nào có khuê nữ xuất giá còn đưa tiền về nhà mẹ đẻ?"

Thanh Liễu nói: "Cái này vốn là lúc trước nương cho ta, cũng không phải ta lấy từ Lâm gia, cho dù người có biết chúng ta đi ngay, ngồi thẳng sợ cái gì?"

Chu thị vẫn không nhận, "Con ở trong nhà đó không có chút bạc bằg thân sao được? Trong nhà hiện tất cả đều dần trở nên tốt hơn, con không cần lo lắng, mau lấy lại đi."

Thanh Liễu nơi nào chịu tin, "Ngài cũng đừng giấu giếm ta, lúc trước vì chữa chân cho cha, lương thực trong nhà bán hơn phân nửa, năm nay trong nhà chúng ta trông ít hơn, hai cái cộng lại, năm nay chỉ sợ nhà chúng ta ngay cả cháo trắng cũng không có mà uống. Thanh Tùng đúng là tuổi đang lớn, làm hần dói xảy ra chuyện làm sao giờ? Thanh Hà cũng muốn làm mai, thế nào cũng phải làm cho nàng bộ quần áo mới chứ? Nương, ta biết ngài và cha thương ta, nhưng trong nhà lại không phải chỉ có một đứa con là ta, ngài cũng phải nhiều nghĩ cho Thanh Hà Thanh Tùng phải hay không?"

Thấy nét chần chờ trên mặt Chu thị, nàng nói tiếp: "Ta hiện ở Lâm gia tất cả đều rất tốt, không chỉ có ăn mặc không lo, mỗi tháng còn có tiền tiêu vặt, thật sự không dùng đến số bạc này, ngài hãy nhận lấy đi."

Nói xong, nàng nhét tiền vào trong lòng Chu thị, lại nói mình trở về có việc, không đợi bà giữ lại liền đi. Chờ Lý Đại Sơn biết, nàng đã sớm trở về Lâm gia.

Mấy ngày nay, thời gian Lâm lão gia ở nhà dài hơn rất nhiều, Tiết thị lại nhớ thương muốn Thanh Liễu đi học nên cũng không mấy gọi nàng qua nói chuyện.

Thanh Liễu mỗi buổi sáng đều đến sân của Cẩm nương học, buổi chiều về lại sân của mình đọc sách luyện chữ, buổi tối bớt chút thời gian bên dây, ngẫu nhiên cũng về nhà mẹ đẻ nhìn xem.

Ngày qua thật nhanh, đảo mắt đã đến đầu tháng ba.

Hôm đó Lâm lão gia đi cửa hàng xem xét, Cẩm nương cũng mang theo Thụy nhi đi nhà ngoại hấn, trong nhà chỉ còn Thanh Liễu cùng Tiết thị.

Trùng hợp buổi sáng Thanh Tùng một mình đến tặng chút cá lỏng tong khô, trên bàn cơm trưa có thêm món cá khô nấu canh cải củ.

Sau khi ăn xong, Tiết thị giữ Thanh Liễu lại nói chuyện, hỏi nàng tình hình trong nhà gần đây, Thanh Liễu đều nhất nhất trả lời.

Tiết thị nói: "Ta thấy đệ đệ này của con rất là nhu thuận hiểu chuyện, bình thường không có việc gì thì bảo nó đến nhà chơi đi."

Thanh Liễu cười nói: "Hắn là lần đầu tiên gặp ngài mới giả dạng làm bộ đáng đó, thật ra thì nghịch ngợm lắm."

Tiết thị cũng cười: "Đó mới là tính cách của nam nhi mà."

Hai người đang nói, sân trước đột nhiên truyền đến chút động tĩnh.

Thanh Liễu đứng lên đi ra ngoài vài bước, chỉ thấy Dương tẩu tử quản lý sân chính chạy vào.

Dương tẩu tử này là nha hoàn hồi môn của Tiết thị, ở Lâm gia mấy chục năm, tướng công bà làm chương quỳ trong cửa hàng Lâm gia, là một người rất có mặt mũi, bình thường nói chuyện làm việc không nhanh không chậm, thông dong có trật tự. Nhưng lúc này bà lại một đường nghiêng ngã lão đảo chạy vào, ngã mấy cái cũng không để ý, té nhào vào trong phòng chính, búi tóc tán loạn, nước mắt đầy mặt, nghẹn ngào nói không ra lời.

Thanh Liễu phát hoảng, vội vàng đi điu bà, Tiết thị cũng đứng lên, luôn miệng nói: "Đây là làm sao vậy?"

Dương tẩu tử tránh tay Thanh Liễu, quỳ gối vài bước bỏ nhào đến bên chân Tiết thị, ôm đùi bà khóc thét, giọng khàn khàn, "Phu nhân... Phu nhân ơi! Ngài mau đi xem chút đi... Ai đã trở lại phu nhân của ta ơi!"

Trong lòng Tiết thị mạnh nhảy lên, sững sờ nhìn ra ngoài cửa.

Thanh Liễu không rõ chân tướng, lại đi qua đỡ Dương tẩu tử, thật vất vả mới đỡ được bà dậy. Lại lấy khăn ra giúp bà lau nước mắt trên mặt, đột nhiên nàng như có cảm giác, quay đầu lại, ngoài cửa phòng chính chẳng biết lúc nào đứng một bóng dáng cực cao lớn.

Bóng dáng kia sải bước vào trong phòng, quỳ mạnh xuống, hai đầu gối chạm mặt đất, như hai cây thiết chùy nện mạnh xuống.

"Nương, con trai bất hiếu đã trở lại."

Thanh Liễu nghe được câu này, sững sờ nhìn qua Tiết thị, chỉ thấy bà nháy mắt một cái, rơi mấy dòng nước mắt, sau đó người ngã ra phía sau.

Thanh Liễu kinh hô một tiếng, vội nhào qua đỡ lấy bà. Dương tẩu tử cũng nhào tới, lại khóc thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12-1: Đoàn tụ

Thanh Liễu cố tự trấn định, đỡ Tiết thị ngồi lên ghế, dùng biện pháp người già nói bấm huyệt nhân trung của bà.

Dương tẩu tử khóc thét vài tiếng cũng phản ứng kịp, vội vàng day trán cho Tiết thị.

Quá một lát Tiết thị chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy hai người bọn họ, ánh sáng trong mắt dần tắt, rừ rừ thở dài: "A Anh à, bà nói có phải ta hồ đồ rồi không, vừa rồi thế nhưng mơ thấy Trạm nhi đã trở lại."

Dương tẩu tử còn chưa nói chuyện, Lâm Trạm vừa rồi vẫn luôn quỳ ở cửa dùng đầu gối bước lên, giọng khàn khàn: "Nương, là con đã trở về."

Tiết thị lập tức nâng mắt lên, gắt gao nhìn thẳng người trước mặt, phảng phất như nhìn kẻ thù, sau một hồi lâu mới khàn khàn kêu một tiếng, bỏ nhào qua, hung hãn đánh đấm, lại khóc không thành tiếng. "Con cái đồ tồi tệ này! Cái đồ tồi tệ.... Con nếu còn sống, vì sao nhiều năm như vậy cũng không trở lại thăm một lần?! Con cái tên quỷ đòi nợ không tim không phổi này, con là muốn mạng của ta mà, còn không bằng lấy luôn mạng của ta đi đi, đồ phải ta ngày đêm đau đến không ngủ được... Con đúng là quỷ đòi nợ mà..."

Thanh Liễu ở một bên nghe liên tục lau nước mắt, Dương tẩu tử đã sớm khóc ngã trên mặt đất.

Lâm Trạm chỉ quỳ thẳng ở đó, mặc cho nương hấn đánh đấm cào xé.

Đột nhiên Tiết thị không có tiếng động, Lâm Trạm vội nâng đầu bà dậy, hóa ra bà lại bị ngất. Hắn lập tức ôm nương hấn đứng lên.

Thanh Liễu phản ứng kịp, vội nói: "Mau đỡ vào trong nhà!" Rồi nói với Dương tẩu tử: "Thảm đừng khóc, ngài quen thuộc với người trong nhà, mau cho người đi mời đại phu, lại thông báo cho lão gia trở về đi."

Dương tẩu tử cũng đứng lên, lau nước mắt, liên tục nói: "Được, được, ta phái người đi ngay."

Thanh Liễu lại quay đầu dẫn đường cho Lâm Trạ, "Đi bên này."

Trên đường gặp được Hứa tẩu tử trong sân của nàng, tranh thủ thời gian bà đi đun nước nóng mang qua.

Lâm Trạ đi theo phía sau Thanh Liễu, bế nương hán vào trong nhà, cẩn thận đặt lên giường, sau không biết nên làm cái gì, tay chân luống cuống đứng đó.

Thanh Liễu nhìn hán một cái, nói: "Huynh tránh ra chút, để ta."

Lâm Trạ vội lui ra, Thanh Liễu tiến lên cởi giày cho Tiết thị, bởi vì có người cho nên không cởi áo ngoài của bà, chỉ giúp bà sửa sang lại quần áo, đắp chăn.

Hứa tẩu tử rất nhanh bùng nước vào, Thanh Liễu vắt khăn, tỉ mỉ lau đi nước mắt trên mặt Tiết thị, lại nắm lấy tay bà, lau sạch từng ngón tay rồi mới thả vào trong chậu.

Trong thời gian đó trong phòng chỉ có tiếng nước róc rách, không còn tiếng vang nào khác.

Thanh Liễu giúp Tiết thị lau xong, nương lúc giặt khăn, nhanh chóng liếc nhìn Lâm Trạ một cái.

Lâm Trạ từ lúc bắt đầu liền quỳ gối bên đầu giường nương hán, trừ mí mắt ngẫu nhiên khẽ nhúc nhích, toàn thân cao thấp tựa tượng đá, không chút sứt mẻ.

Lúc này Thanh Liễu đã hơi trở lại bình thường, trong lòng thực sự phức tạp, không nghĩ được rõ ràng.

Nàng theo phản ứng vừa rồi của mấy người Tiết thị, mơ hồ đoán được người trước mắt này hẳn là Lâm gia đại công tử.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12-2: Đoàn tụ (2)

Nhưng là không phải bọn họ nói đại công tử mười năm trước đã chết rồi hay sao? Làm sao bây giờ lại trở lại? Nếu hẳn vẫn luôn còn sống, vậy tại sao những năm này lại không trở về?

Hơn nữa... Thanh Liễu nhìn không được lại liếc mắt nhìn hán, trong phòng nàng còn một bức tranh vẽ đại công tử, cùng người này... Tuyệt không giống.

Trong tranh đại công tử là một thiếu niên lang mười bốn mười lăm tuổi, khuôn mặt tuấn lãng, vóc người thon dài, nụ cười tùy ý.

Mà người trước mắt này, nhìn qua cao hơn Lâm lão gia chút, trên mặt toàn râu xồm xoàm, thấy không rõ tướng mạo, quần áo mặc trên người cũng giống y một người rừng từ đâu tới, giặt gấu vá vai, tràn đầy vết rách. Huống hồ bây giờ mới tháng ba, hán nhưng lại chỉ mặc một chiếc áo mỏng, lộ ra da thịt ngăm đen rắn chắc, hợp với đầu tóc rối bời, giống hệt một con gấu. (Các bạn – đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Càng nhìn càng thấy không giống với người trong tranh, nhưng lại không nghe nói Lâm lão gia cùng phu nhân còn có đứa con khác. Thanh Liễu càng nghĩ trong đầu càng loạn, nhìn nhìn lại Lâm Trạ, trong lòng đột nhiên có chút không đành lòng. Bất luận như thế nào, xem bộ dáng này của hán, hẳn là ăn rất nhiều đau khổ nhỉ?

Nàng nhìn Lâm Trạ bộ dáng ngờ ngẩn quỳ ở đầu giường, lấy thêm can đảm, nói: “Trong phòng bếp còn nước ấm, huynh có muốn đi rửa mặt trước không, lại ăn chút gì đó?”

Lâm Trạ không phản ứng, Thanh Liễu tiếp thêm sức cho mình, đề cao âm lượng nói lại một lần.

Lâm Trạ thế này mới hơi hơi quay đầu, hai tròng mắt đen thui đảo qua nàng, lại thu lại, lắc đầu.

Thanh Liễu bị hán lướt mắt đảo qua, khí thế cổ lấy bỗng chốc tan hết, không dám khuyên lần nữa.

Đại phu đến chẩn bệnh cho Tiết thị xong nói bà không có gì lo ngại, chỉ là đột nhiên vui buồn quá nhiều, âm dương trong cơ thể mất cân đối, khí huyết hỗn loạn mới có thể bất tỉnh. Lão đại phu mở hai thang thuốc an thần tĩnh khí, lại giao cho chờ bà tỉnh lại, muôn ngàn lần không thể kích thích bà nữa mới

có thể tốt lên được. (Các bạn – đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Liễu trong lòng thở hắt ra một hơi, bảo Dương tẩu thanh toán tiền xem bệnh cho đại phu, lại cho người cùng đại phu về y quán bốc thuốc.

Đại phu rời đi không bao lâu, Tiết thị liền tỉnh.

Thanh Liễu mở miệng nói trước bà, hỏi: “Nurong, đại phu nói cảm xúc của ngài cần phải khống chế, không thể lại vui nhiều buồn nhiều. Đại công tử đã trở lại, ở ngay bên giường ngài, ngài có lời gì chậm rãi nói với huynh ấy, đừng có gấp.”

Dứt lời, nàng chờ Tiết thị gạt đầu mới chuyển vị trí, lộ ra Lâm Trạ sau lưng mình.

Tiết thị nhìn về phía Lâm Trạ, chậm rãi vươn một bàn tay, Lâm Trạ nhanh chóng cầm chặt.

Tiết thị nhắm mắt lại, khóe mắt chảy ra một chuỗi nước mắt.

Con của bà đây... Máu thịt rơi xuống từ trên người bà, ở ngoài phiêu linh nhiều năm như vậy, rốt cục còn sống trở về.

Còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi...

Lâm Trạ cúi đầu, một giọt nước mắt cực nhanh rơi xuống mặt đất, không người thấy.

Cửa phòng lại kết một tiếng, hai bóng người cực nhanh xuất hiện sau tấm bình phong, là Lâm lão gia cùng Lâm Hồng nhận được tin tức chạy về.

Hai người nhìn thấy Lâm Trạ trên đất, đồng loạt sững sốt.

Lâm Trạ nói: “Cha, tiểu đệ.”

Lâm Hồng dẫn đầu phản ứng lại, mấy bước chạy lên, đi đến trước mặt Lâm Trạ dừng lại, không dám tin, “Đại ca... Thật là huynh?”

Lâm Trạ khoe miệng giật giật, “Là ta, Tiểu điều nhi.”

Nghe được xưng hô quen thuộc đó, Lâm Hồng lau nước mắt, chửi thề một tiếng, nhào lên hung hăng ôm lấy hắn.

Lâm lão gia chậm rãi bước lên trước, Lâm Trạ bỏ Lâm Hồng ra, cúi nể hô một tiếng cha.

Lâm lão gia mặt trầm như nước, một thiết quyền đột nhiên ập tới, đánh Lâm Trạ lui lại hai bước.

Trong phòng những người còn lại đều kinh hô một tiếng, lại không người dám khuyên can.

“Một quyền này, là đánh thay nương con.”

Lâm Trạ đứng vững, cúi đầu vâng một tiếng.

Lâm lão gia không chút lưu tình đánh tiếp quyền thứ hai, “Đây là thay đệ đệ con.”

Lâm Trạ lau máu ở khóe miệng, vẫn nói: Vâng.

Lâm lão gia giờ nắm tay còn muốn đánh, Tiết thị đột nhiên lên tiếng nói: “Được rồi, không được đánh nữa!” Bà trừng mắt nhìn Lâm lão gia một cái, “Ông không đau lòng con, tôi đau! Trạ nhi thiên tân vạn khổ trở lại, nếu lại để ông đánh ra chuyện gì, tôi không bỏ qua cho ông đâu!”

(Các bạn đang đọc – truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Lâm lão gia nghe vậy chỉ phải thu lại nắm tay, trừng mắt nhìn Lâm Trạ một cái, đi đến bên giường, cúi người khẽ hỏi: “Bà thấy thế nào rồi?”

Tiết thị hừ một tiếng: “Bây giờ vẫn tốt, nếu ông lại đánh Trạ nhi, tôi có sao hay không thì khó mà nói.”

Lâm lão gia liền quy củ ngồi ở bên giường, ăn nói khép nép nói: “Tôi không đánh, bà đừng nóng giận.”

Quay đầu lại lạnh giọng nói với Lâm Trạ: “Nghịch tử, quý xuống!”

Lâm Trạ ngoan ngoãn quỳ.

Thanh Liễu nhìn trợn mắt há hốc mồm, từ lúc Lâm lão gia đánh Lâm Trạ, cảm rơi xuống vẫn chưa thu lại được.

Lâm lão gia nói: “Ở trước mặt nương con, cẩn thận nói rõ ràng, mấy năm nay đã làm những gì!”

Lâm Trạ liền nói lại tất cả.

Hóa ra năm đó hắn cùng người quyết đấu, sau khi đánh chết đối thủ, chính mình cũng bị trọng thương rơi xuống biển. Hải vực bên dưới vách núi ấy, vừa khéo có một lốc xoáy, hắn bị cuốn vào trong đó liền ngất đi, tỉnh lại thì thấy mình nằm trên mỏm đá, trên đầu nhiều hơn một vết thương, đầu óc rối tuếch, cái gì cũng không nhớ.

Mấy năm nay hắn lưu lạc hải ngoại, vẫn luôn muốn khôi phục trí nhớ, trở về quê cũ. Nhưng hắn không nhớ được bất cứ cái gì, thậm chí ngay cả tiếng gia hương cũng không biết nói, quần áo trên người đã sớm thất lạc, không có chút manh mối nào có thể tìm ra.

Hắn chỉ có thể sử dụng phương pháp ngu nhất, lấy mỏm đá nơi hắn tỉnh lại làm khởi điểm, mỗi năm đi về một phương hướng, gần thì nửa năm, lâu thì một hai năm, nếu đi phương hướng này không nghĩ ra được gì thì lại lui về tại chỗ, tiếp theo lại đổi một phương hướng tiếp tục tìm kiếm. (Các bạn đang đọc /truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tác” đang hoành hành)

Hắn tới rất nhiều nơi, vẫn không tìm được bất cứ người hoặc chuyện gì có liên quan tới mình, mãi đến không lâu trước đây, hắn lần đầu tiên xuất phát đi về hướng bắc, khi leo lên một vách núi thẳng đứng, vô ý lại lạc bờ bên, nhân họa đắc phúc, nhớ lại chuyện trước kia, vì thế liền một đường gấp trở về.

Hắn nói đơn giản, người nghe lại chần chừ thật lâu nói không ra lời, Tiết thị thì đã sớm khóc không thành tiếng.

Hốc mắt Lâm lão gia cũng hơi đỏ lên, hồi lâu mới nói: “Trở về là tốt rồi...”

Tiết thị lau nước mắt, giục giã muốn xuống giường, “Đại Lang còn chưa ăn cơm đúng không? Đừng tự hết ở đây, A Anh, bà đi lấy chìa khóa phòng chính của Đại Lang, dẫn hắn về sân rửa mặt. Thanh Liễu, con đi nói với phòng bếp một tiếng, tối nay ăn cơm sớm, bảo bọn họ làm cá trích kho, thịt giò dầm tương, cá nướng, đều là món Đại Lang thích ăn. Nhị Lang, con lập tức đi quán rượu trên trấn mua bầu trúc điệp thanh về, phải là loại mà đại ca con thích nhất mới được!”

Lâm lão gia vội giữ lấy bà, “Bà đừng cử động, cho bọn họ đi là được.”

Mấy người được Tiết thị phân phó đều tự nhanh chóng đi làm, Lâm Trạ nói lát nữa lại đến nhìn bà rồi cũng trở về sân.

Tiết thị dựa vào trong lòng Lâm lão gia, hai phu thê im lặng ôm nhau, không ai mở miệng nói chuyện.

Chờ Lâm Trạ thu thập sạch sẽ đi ra, Thanh Liễu thấy liền sùng sốt, nhìn hắn như vậy thật đúng là có mấy phần bộ dáng của đại công tử trong tranh. Chỉ là vóc người càng cao hơn chút, làn da cũng đen hơn chút, hình dáng cũng không nhu hòa như trong tranh, mà càng thấy giống Lâm lão gia.

Trên bàn cơm, Lâm Trạ ngồi bên cạnh Tiết thị, Thanh Liễu cách hắn một vị trí.

Tiết thị không ngừng gắp thức ăn cho hắn, bảo hắn ăn nhiều chút, hắn đều cười tủm tỉm nhận lấy.

Xem lượng cơm của hắn, hình như còn lớn hơn Lâm lão gia cùng Lâm Hồng.

Thanh Liễu trong lòng ngạc nhiên, vụng trộm nhìn một cái.

Nàng cho rằng không ai phát hiện, thật ra Lâm Trạ đã sớm chú ý tới, chính là không nói phá ra thôi. Nói thật, đối cô nương xa lạ đột nhiên xuất hiện trong nhà này, hắn chỉ hơi chút hiếu kỳ. Nhìn nàng ăn mặc kiểu phu nhân, lại nhớ vừa rồi nàng kêu Tiết thị là nương, trong lòng liền có ý tưởng, nhú mày nhìn về phía Lâm Hồng, giục cợt nói: “Tiểu điều nhi, vị này không phải là đệ muội đấy chứ? Sao đệ không giới thiệu một chút.”

Mấy người còn lại đều cứng đờ.

Thanh Liễu cả người co rụt lại.

Vừa rồi quá hoảng loạn, nàng vẫn luôn không nhớ ra vấn đề này, bây giờ Lâm Trạ nói như vậy nàng mới đột nhiên ý thức được, nàng là Lâm gia cười về cùng Đại công tử đã sớm mất kết minh hôn, hiện tại đại công tử đã trở lại, vậy nàng... Có phải là không còn tác dụng gì nữa? Có phải... Nên trở về không?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Là thê tử của con

Trên bàn cơm im lặng trong chớp mắt, Lâm Trạ nghi ngờ nhìn một vòng, nói: "Sao vậy? Ta nói sai à?"

Tiết thị phản ứng kịp, vội nói: "Đừng nói linh tinh, có liên quan gì đến Nhị Lang, Thanh Liễu là, là - -"

Tiết thị đột nhiên dừng lại, không biết nên nói như thế nào, cũng không biết có nên nói vào lúc này hay không.

Không phải bà ghét bỏ Thanh Liễu, cảm thấy Lâm Trạh đã trở lại là nàng có thể đi về. Mà là bà ý thức được một vấn đề, đó chính là mấy năm nay Đại Lang ở bên ngoài đã lập gia đình chưa?

Bà nhìn Thanh Liễu, có lòng muốn giáp mặt hỏi Lâm Trạh nhưng lại sợ trên bàn cơm thật sự hỏi ra được kết quả, hấn ở bên ngoài đã có thể nhĩ, vậy Thanh Liễu nên tự xử như thế nào?

Nghĩ nghĩ, bà quyết định vẫn là chờ cơm nước xong rồi hỏi riêng hấn, nếu thật có trạng huống gì, ấy chỉ cần không phải trước mặt Thanh Liễu thì còn có đường lui.

Nghĩ đến đây bà liền gấp cho hấn một đĩa rau xào, có lệ nói: "Con hỏi cái này để làm gì, ăn cơm trước đi."

Lâm Trạh tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng không đào gốc bới rễ.

Thanh Liễu nghe xong lời Tiết thị nói, đầu cúi thấp hơn.

Thanh Liễu ăn cơm xong trở về phòng, sững sờ ngồi bên giường ngẩn ngời.

Lâm gia đại công tử đã trở lại, đây là chuyện vui lớn.

Lâm lão gia cùng phu nhân đều là người tốt, ngay cả ông trời cũng không nỡ để bọn họ chịu nỗi đau mất con.

Trong lòng nàng cũng thật sự mừng thay cho bọn họ, nhưng tình huống trên bàn cơm vừa rồi làm nàng cảm thấy mê mang về nơi quy túc của chính mình.

Mặc dù nàng cùng đại công tử kết minh hôn, nhưng buổi chiều hấn đã trở về, chỉ lo vui mừng lại quên mất quan hệ của mình với hấn.

Bây giờ cần thận suy nghĩ, thân phận của nàng quả thật xấu hổ.

Trong nhà này những người khác gọi nàng một tiếng đại nãi nãi, nhưng nàng không dám quên, mình vào Lâm gia bằng cách nào, cũng không dám thật sự hi vọng xa vời thật có thể trở thành thiếu phu nhân.

Hiện giờ đại công tử trở về, chắc không có chuyện gì của nàng rồi nhĩ?

Có lẽ nàng nên chủ động đưa ra rồi đi.

Phu nhân tốt bụng, khẳng định không đành lòng nói với nàng, nàng cũng không muốn làm phu nhân khó xử. Bằng không, nếu lại xuất hiện tình huống như trên bàn cơm vừa rồi, tất cả mọi người đều xấu hổ.

Chẳng qua là khi đó Lâm gia dùng số tiền lớn mới chữa khỏi được chân cho cha nàng, nếu nàng về nhà, số tiền này chắc lát là kiếm không ra, đến lúc đó phải xin vợ phu nhân, xin bọn họ thư thả cho một thời gian.

Lần này nàng trở về, tính cả lúc trước Dương gia từ hôn cũng coi như bị người lui hai lần, thanh danh chỉ sợ càng thêm không tốt, sợ là trong vòng hai năm đừng nghĩ gả ra ngoài. Có điều vừa khéo cơ thể giúp trong nhà làm thêm chút việc, giảm bớt gánh nặng cho cha nương. Chỉ hy vọng việc hôn nhân của Thanh Hà không bị thanh danh của nàng làm chậm trễ.

Nàng nhìn quanh gian phòng này, ba tháng ngắn ngủi ở Lâm gia, là thời gian cả đời này nàng khó quên nhất.

Ở trong phòng lớn, ăn ba bữa cơm, có người bưng trà rót nước, đây là chuyện người khác cả đời không được hưởng qua, nàng lấy phúc, qua ba tháng mà trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, cũng nên thỏa mãn.

Nghĩ như vậy nàng liền đứng dậy thu thập hành lý. Lúc trước gả tới, đại bộ phận đồ cưới là sinh lễ Lâm gia cho, chính nàng chỉ có mấy bộ quần áo, rất nhanh thì thu xong.

Nhìn bọc đồ xếp lếp trên giường, nàng đang có chút phiền muộn, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của Hứa tẩu tử, "Đại nãi nãi, có phải là muốn rửa mặt không?"

Thanh Liễu phát hoảng, theo bản năng nhét bọc đồ vào trong giường, lấy lại bình tĩnh mới đi ra mở cửa.

Do biết được đại công tử đã trở lại, hiện tại trên mặt mỗi người trong Lâm gia đều là nét vui mừng.

Thanh Liễu cũng cười cười, nói: "Cám ơn Hứa tẩu tử, tẩu đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai lại đến lấy chậu rửa mặt."

Hứa tẩu tử nói được, rồi lui xuống.

Thanh Liễu nhìn sắc trời đã tối sầm, thầm nghĩ lúc này quấy nhiễu phu nhân khó tránh khỏi có chút không ổn, không bằng ngày mai lại nói với bà.

Một đầu khác, Tiết thị kêu Lâm Trạh vào trong nhà, kéo tay hấn nói chuyện một hồi, nói bóng nói gió một hồi mới nói: "Đại Lang, con nói thật với nương xem, ở bên ngoài lâu như vậy có gặp gỡ ngưỡng mộ cô nương nào không?"

Lâm Trạm cười nói: "Nương, ngài cảm thấy ta còn có lòng để nghĩ đến chuyện đó à?"

Trước hấn ở ngoài quả thật chưa từng nghĩ thành gia, trừ một lòng chỉ muốn về nhà, còn có một nguyên nhân khác, lúc đó hấn mất trí nhớ, không biết trong nhà mình đã có thể nữ hay chưa, chỉ sợ phụ bạc các nàng cho nên mấy năm nay cho dù gặp cô nương tốt cũng chỉ nhìn qua nơi khác, không dám nghĩ nhiều.

Trong lòng Tiết thị nhẹ nhàng thở ra, lại có chút đau lòng, con một mình ở bên ngoài, không biết chịu bao nhiêu khổ, lại lẻ loi một mình, ngay cả một người bầu bạn cũng không có, người bình thường vào tuổi này đứa nhỏ đều chạy đây đó, chỉ hấn vẫn cô đơn một mình. Thiên tân vạn khổ trở lại, trong nhà đã cưới thân cho hấn, lại không phải chính bản thân hấn nguyện ý, cũng không biết trong lòng hấn nghĩ thế nào.

Chỉ là, bà mặc dù đau lòng con, nhưng cũng không thể có lỗi với Thanh Liễu. Thanh Liễu đối nhà bọn họ cũng có công, lúc trước Đại Lang không ở, nàng nguyện ý gả vào thủ tiết, mấy ngày nay hiểu thuận với bà, trân trọng Thụy nhi, cũng ở chung hòa thuận với những người khác trong nhà. Quan trọng hơn là, trong lòng Tiết thị nhận định, cũng là bởi vì bất tự của Thanh Liễu cùng Đại Lang nhà bà cực hợp cho nên gả đến không bao lâu liền mang Đại Lang về. Lâm gia bọn họ không thể làm ra loại chuyện qua cầu rút ván.

Lâm Trạm thấy Tiết thị muốn nói lại thôi, liền nói: "Nương, ngài có chuyện gì, vẫn không thể nói thẳng với con sao ạ?"

Tiết thị suy đi nghĩ lại, dứt khoát nói thẳng: "Không phải vừa rồi con mới hỏi Thanh Liễu là ai sao, nàng là thê tử trong nhà cưới cho con."

Nụ cười trên mặt Lâm Trạm dừng lại, tiếp theo cứng họng, sau một hồi lâu lại móm mém lỗ tai, lắp bắp nói: "Nương, con.... Con vừa nghe không rõ, ngài, ngài lặp lại lần nữa, nàng là ai cơ?"

Tiết thị đã nói một lần, lần thứ hai liền dễ dàng hơn, nói thẳng: "Nàng là thê tử của con."

Lâm Trạm nghe rõ, nghe được một hai rõ ràng, hấn phảng phất như bị ai định thân, ngơ ngác ngồi ở đó.

Tiết thị có chút bận tâm, nói: "Trạm nhi, con không sao chứ?"

Lâm Trạm lau mặt, lại cùng nương hấn xác định, "Nương, ta nhớ năm đó lúc ta đi còn chưa thành hôn, trung gian cách mười năm, đây là lần đầu tiên ta trở về, sao lại vô duyên vô cớ có nương tử rồi?"

Tiết thị thờ dài, rồi nói rõ đầu đuôi câu chuyện với hấn, nói hấn đi nhiều năm như vậy thủy chung không một lần báo mộng về, nói đến chỗ xúc động, lòng bà vẫn hơi chua xót, hốc mắt cũng đỏ, cuối cùng nói: "Khi đó cũng là không có biện pháp, nghe lão nhân gia nói biện pháp này, ta nghĩ không bằng thử một lần, cuối cùng chọn Thanh Liễu, không nghĩ tới nàng mới qua cửa ba tháng, thật sự mang con về rồi."

Lâm Trạm hoàn toàn không còn gì để nói, hấn là không tin mấy chuyện mình hôn bất tự gì đó, nhưng cũng không tiện nói ra phản bác nương hấn.

Tiết thị thấy hấn không nói chuyện, lại thử dò xét nói: "Trạm nhi, có phải con không thích Thanh Liễu hay không?"

Lâm Trạm bất đắc dĩ nói: "Ta và nàng còn chưa từng nói chuyện nhiều, chưa nói tới có thích hay không."

Tiết thị lại thờ dài, "Nương biết, con đối cuộc hôn nhân này chưa hấn vừa lòng, nhưng Thanh Liễu cũng là đứa nhỏ số khổ, nhà chúng ta cũng không thể bắt nạt nàng."

Lâm Trạm gật gật đầu, "Ta biết."

Hấn chỉ là có chút ngoài ý muốn, không có ý định làm cái gì. Nàng kia mặc dù không phải hấn tự nguyện cưới vào cửa, nhưng hôm nay quả thật đã bái thiên địa, là người của Lâm gia hấn, vậy hấn liền không có đạo lý trở mặt không nhận.

Không phải là đột nhiên có thêm một nương tử thôi sao, mấy năm nay hấn ngay cả chết cũng tiếp xúc qua mấy lần, còn có trường hợp gì mà chưa thấy qua? Loại chuyện này với hấn là nói, chỉ là việc rất nhỏ....

Đúng không?

Không biết tại sao, người nào đó vẫn luôn không sợ trời không sợ đất, trong lòng đột nhiên có chút không xác định được.

Đúng rồi, vừa rồi trên bàn cơm hấn đã nói gì nhỉ?

Lâm Trạm nhìn về phía nương mình, mắt nhắm nhắm đợi, "Nương, ta vừa rồi không nói lung tung đấy chứ?"

Tiết thị thấy hấn hỏi như vậy liền biết là hấn tiếp nhận rồi, nét mặt hòa hoãn xuống, cười tròng mắt nhìn hấn: "Con nói thế nào nhỉ? Con còn hỏi Hồng nhi Thanh Liễu có phải đệ muội con hay không đấy."

Về mặt Lâm Trạm có chút vô cùng thê thảm.

Tiết thị lại nói: "Sợ cái gì, buổi chiều lúc con về nhìn như người rừng vậy, cũng không thấy Thanh Liễu nói gì."

Lâm Trạm che mặt, không muốn nói chuyện.

Thanh Liễu rửa mặt, theo thói quen muốn đi dâng hương cho Lâm Trạm, đến bàn để bát hương mới phản ứng được, bây giờ đã không cần làm như vậy.

Nàng nhìn lư hương trên bàn, cảm thấy người đã còn sống, vậy còn dùng lư hương cúng hân, khó tránh khỏi điềm xấu, vì thế liền thu lư hương lại đặt vào ngăn tủ, bức tranh kia do được treo rất cao, nàng không với được chỉ phải tạm treo ở đó.

Sau khi thu cất nàng lại rửa tay mới bưng chậu nước đi ra ngoài cửa đổ.

Lâm gia mỗi một sân đều có hành lang gấp khúc, dưới hành lang gấp khúc đều có rãnh nước, hành lang gấp khúc tương tiếp với hành lang gấp khúc, rãnh nước nối tiếp nhau, không biết cuối cùng thông về phía nào.

Nàng đang nhìn nước chảy xuất thần, chợt nghe đến ngoài sân truyền đến tiếng bước chân, hơi kinh ngạc, vội trốn vào trong nhà, đóng cửa phòng.

Lâm Trạm nghe được tiếng đóng cửa, sai bước tới dừng chân lại, nâng tay sờ sờ mặt mình.

Chẳng lẽ hôm nay bộ dáng lúc hân trở về thật sự không chịu nổi như vậy à, dọa người thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lâm gia nam nhân

Lâm Trạm nhìn chăm chăm vào cửa đông sương phòng, bước chân vừa động, lại đi sân của Lâm Hồng.

Kết cấu của sân này giống với sân phía đông, hôm nay Cẩm nương cùng Thụy nhi không ở, chỉ có một mình Lâm Hồng đang ở trong thư phòng.

Mặc dù mười năm không trở về, Lâm Trạm lại không cảm thấy xa lạ, quen thuộc đi vào.

Lâm Hồng đang ngồi bên bàn vẽ tranh, Lâm Trạm đứng cạnh cửa gọi hân một tiếng, không thấy đáp lại, tò mò đi qua xem, lập tức không nói gì.

Hóa ra Lâm Trạm đang vẽ bộ dáng hôm nay của hân lúc về nhà, không chỉ có quần áo tả tơi, tóc tai rối bù, ngay cả bộ dáng hân lúc bị cha đánh hai quyền, khóe miệng bầm tím, chảy máu cũng bị hân vẽ lại.

Lâm Trạm xem có chút nghiêng rãnh. Đệ đệ này của hân không biết sao lại vậy, từ nhỏ liền yêu thích vẽ tranh, hơn nữa vẽ đều là cảnh hân bắt nạt người, hoặc là lúc chật vật, chưa từng thấy hân vẽ cái tốt một lần nào.

Suy xét đến cách lâu như vậy, hôm nay lần đầu tiên về nhà, ít nhiều cũng cho người mặt mũi, không thể đánh nó, Lâm Trạm miễn cưỡng không chế bàn tay đang ngứa ngáy của mình, ngón tay dùng sức gõ hai cái lên mặt bàn.

Lâm Hồng cả kinh, ngẩng đầu lên thấy là hân liền giật mình, vội vàng che lấp bức tranh, cười gượng nói: "Đại ca, sao huynh lại đến đây?"

Lâm Trạm hừ một tiếng, nghênh ngang ngồi ở trên ghế, nhếch chân lên.

Lâm Hồng vội lại gần rót trà cho hân.

Lâm Trạm liếc mắt nhìn hân, nói: "Ngồi đi, ta có lời hỏi đệ."

Lâm Hồng liền ngồi xuống ghế dựa bên cạnh hân, ngoan ngoãn chờ hân lên tiếng.

Lâm Trạm uống ngụm trà, nói: "Đệ có biết nữ nhi nhà Chu bá phụ thế nào rồi không?"

Năm đó trước khi hân xảy ra chuyện, trong nhà từng định cho hân một cửa hôn, bên nhà nữ cùng nhà hân được coi là quen biết cũ, hai người lúc nhỏ cũng gặp qua mấy lần, mặc dù không thể nói là có nhiều tình cảm, nhưng miễn cưỡng cũng được coi là thanh mai trúc mã. Lần này trở về, chỉ nghe nương hân nhắc đến thê tử mới qua cửa, không thấy bà nói đến Chu Bảo Châu từng định thân với hân, trong lòng hân liền có chút phỏng đoán, chỉ là không giáp mặt hỏi nương, đỡ cho bà không vui.

Gương mặt Lâm Hồng có nét chần chờ.

Lâm Trạm thấy liền nói: "Nói thẳng là được, đừng bà bà mụ mụ."

Lâm Hồng nói: "Lúc trước tin tức huynh xảy ra chuyện truyền ra, không bao lâu sau cha nàng liền đến nhà lấy hôn thiếp, hai nhà từ hôn, sau này cũng không mấy lui tới, chỉ nghe nói sau đó không lâu nàng gả cho người khác."

Lâm Trạm gật gật đầu, ngược lại cũng không có ý gì khác, dù sao tất cả mọi người đều cho là hắn đã chết, không có đạo lý để cô nương mười mấy tuổi thù tét cho hắn. Hắn đến hỏi Lâm Hồng chỉ là để chứng thực suy đoán trong lòng mà thôi.

Lâm Hồng áp a áp ứng nói: "Đại ca... Đại tẩu hiện giờ rất tốt, huynh đừng bắt nạt tẩu ấy."

Lâm Trạm buồn bực liếc hắn một cái, "Ta là người như vậy sao? Sao nương nói vậy, đệ cũng nói như vậy, ta khi nào thì nói muốn bắt nạt nàng rồi?"

Huynh đúng là người như vậy mà.

Lâm Trạm trong lòng oán thầm, chỉ là lời này hắn không dám nói trước mặt đại ca, bằng không bị đánh một trận là ít.

Lâm Trạm thấy hắn không nói chuyện, hơi nghiêng người, khủy tay chống lên mặt bàn, vuốt cằm, hoài nghi cao thấp nhìn hắn.

Lâm Hồng lập tức căng thẳng, ngồi nghiêm chỉnh, nói: "Đại ca, huynh nhìn cái gì?"

Lâm Trạm hơi nâng cằm, "Có phải đệ nói chuyện ngày bé của ta ra cho nàng nghe không? Bằng không sao nàng có thể sợ ta như vậy?"

Hồi nhỏ đệ đệ ngốc này ngày ngày bị hắn bắt nạt, nhưng Lâm Trạm lại không cho rằng đó là bắt nạt, mà là yêu thương đối đệ đệ.

Lâm Hồng vội vàng khoát tay, "Không thể nào, ta cùng đại tẩu chưa bao giờ nói chuyện riêng nhiều, cũng chưa từng nói bậy về huynh."

Lâm Trạm nói: "Vậy là tốt nhất, bằng không ta sẽ nói chuyện đệ lăm tuổi rồi còn đái dầm ra giường cho thê tử cùng con trai đệ biết."

Lâm Hồng dờ khóc dờ cười, "Rõ ràng là huynh đổ nước lên chân của ta!"

Lâm Trạm nhếch miệng, "Người khác tin là được rồi."

Lâm Hồng lắc đầu, không biết nói gì cho phải.

Đại ca hắn lúc trước học nghệ trở về, giả bộ làm huynh trưởng tốt một thời gian dài, người trong nhà đều tin, ngay cả hắn cũng kém chút tin - - nếu như không phải là huynh ấy công cha nương, giấu khăn tay của tiểu cô nương vào trong vạt áo của hắn mà nói.

Đúng rồi, tiểu cô nương kia sau này thành thê tử của hắn, lại nói đại ca được coi là bà mối của hai người bọn họ.

Lâm Trạm lại nói: "Nương nói thê tử đệ về nhà mẹ đẻ, sao đệ không đi theo? Cãi nhau à?"

Thấy hắn mặt đầy hứng thú, Lâm Hồng bất đắc dĩ nói: "Không có, ngày mai bọn họ sẽ về. Đúng rồi, đại ca trước kia huynh gặp qua Cẩm nương rồi đấy, không biết huynh có ấn tượng hay không?"

"Có à? Khi nào vậy?"

Lâm Hồng nói: "Là năm huynh xuống núi trở về, cùng ta đi nhà in trong huyện mua sách, huynh giấu khăn tay của một cô nương vào trong người ta, sau này bị nàng phát hiện, nàng còn tát ta một cái."

Lâm Trạm nhíu mày nghĩ nghĩ, cuối cùng trong góc ngách nhớ lại một màn đó, vỗ tay nói: "Nhớ rồi! Nàng còn thật thành thê tử đệ à!"

Lâm Hồng liền nói: "Còn muốn cảm ơn đại ca trên cột 'có công'."

Lâm Trạm trợn mắt kêu oan, "Ta trên cột đệ khi nào? Rõ ràng là tiểu tử đệ nhìn chăm chăm cô nương người ta không rời mắt, ta chỉ nghĩ đệ đệ ngốc của ta lần đầu tiên thích người lại không dám nói, ta làm đại ca đương nhiên phải giúp một tay, nghĩ nửa này mới ra được chủ ý đó, đệ còn không cảm kích!"

Lâm Hồng có chút thẹn, "Huynh đừng nói bậy, ta mới không nhìn lung tung."

Lâm Trạm gật đầu nói: "Đúng, đệ không nhìn lung tung, đệ chỉ một lòng một dạ nhìn chăm chăm cô nương người ta, nhìn đến nỗi xem chút đụng vào cột cửa cũng không biết. Đệ được đó tiểu tử, cô nương kia lúc đó thấy còn rất nhỏ đi, đệ thật sự xuống tay được?"

Mặt Lâm Hồng phát đỏ, vội vàng nói: "Chúng ta chỉ thư từ qua lại, mãi đến nàng mười lăm tuổi ta mới nhờ nương tới cửa cầu hôn, đại ca huynh đừng đoán!"

Lâm Trạm cười hi hi nói: "Ta lại không nói gì, nhìn không ra đệ còn rất có thể nhin đấy, nhin cũng phải 4~5 năm nhĩ?"

Lâm Hồng thẹn quá thành giận, thốt ra: "Còn chưa lâu được bằng đại ca!"

Nụ cười trên mặt Lâm Trạm lập tức cứng lại, âm trầm liếc hắn một cái, giơ nắm tay lên, "Tiểu điều nhĩ, lâu không gặp đại ca có chút nhớ đệ, nhớ sáng mai đến sân luyện võ, hai huynh đệ chúng ta thật tốt gặp một lần."

Lâm Hồng vừa thốt ra lời kia liền hối hận, nhìn đại ca tiêu sái rồi đi, nhớ lại tư vị của thiết quyền kia, khóc không ra nước mắt.

Đêm nay Lâm Trạm ngủ ở phòng chính sân phía đông, Thanh Liễu ngủ ở đông sương.

Ngày hôm sau Hứa tẩu từ kêu hai người rời giường. Thanh Liễu sợ lát nữa gặp phải Lâm Trạm, nhanh chóng rửa mặt chải đầu xong liền đi sân chính, không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa liền đụng phải người.

Lâm Trạm đã sớm tắm xong, không biết đứng ngoài phòng nàng đã bao lâu.

Thanh Liễu lui hai bước, không dám ngẩng đầu, hướng hấn phúc thân mình, cúi đầu cất bước chạy trốn theo hành lang gấp khúc.

Lời Lâm Trạm muốn nói mắc ở cổ họng, rõ ràng ngày hôm qua còn nhìn lên hấn, từ hôm qua bắt đầu lại tránh hấn như tránh hồng thủy mãnh thú, ở đâu ra vấn đề?

Còn có, chạy nhanh như vậy, nương hấn đây là cưới về cho hấn một con thỏ à?

Trên bàn cơm, Thanh Liễu cũng không lại nhìn lên Lâm Trạm, chờ mọi người ăn xong, Lâm lão gia gọi hai huynh đệ đi nói chuyện, Thanh Liễu được dịp cùng Tiết thị nói chuyện nàng trở về nhà.

Mới đầu Tiết thị nghe không ra, chỉ cho là nàng muốn về thăm nhà liền cười nói: "Không vội, chờ lát nữa Đại Lang từ chỗ cha hấn trở về, để hấn đi cùng con."

Thanh Liễu cắn cắn môi, dứt khoát nói: "Phu nhân, lúc trước ta vào cửa là cùng đại công tử kết minh hôn, bây giờ hấn đã trở lại, việc hôn nhân của hai chúng ta cũng không thể tính nữa, ta muốn về nhà. Chỉ là số bạc lúc trước phu nhân bỏ ra chữa bệnh cho cha ta, trong nhà không thể trả ngay được, xin phu nhân thư thả cho mấy ngày."

Tiết thị nghe vậy liền thay đổi sắc mặt, kéo tay nàng, vẻ mặt ngưng trọng, "Ai nói hôn sự của con là Đại Lang không được tính nữa, là hỗn tiểu tử kia nói?"

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu, "Đại công tử chưa bao giờ nói qua lời này, là ý của ta."

Tiết thị nghe không phải là Lâm Trạm bằng mặt không bằng lòng, nét mặt mới hòa hoãn lại, lại nhảm chuyện này trong đầu một lần liền biết đây là Thanh Liễu nghĩ cụt.

Bà lắc đầu cười khẽ, kéo Thanh Liễu ngồi xuống, nói: "Là lỗi của ta, hôm qua biết được Đại Lang trở về, nổi lòng hỗn loạn liền quên mất chuyện khác. Tôi hôm qua ở trên bàn cơm vốn nên nói thân phận của con cho Đại Lang nghe, nhưng khi đó lại có bản khoán."

Bà liền nói lại nội dung cuộc nói chuyện giữa mình cùng Lâm Trạm hôm qua cho Thanh Liễu nghe, nói tiếp: "Là nương hồ đồ, làm con bị úy khuất, con đừng chấp nhặt với ta."

Trước khi Thanh Liễu nghe xong câu trước, trong đầu đang hỗn loạn mơ hồ, bây giờ thấy bà nói như vậy vội lắc đầu.

Tiết thị nói: "Bé ngoan, mặc kệ Đại Lang còn hay không, con đều là con dâu ta nhận định, việc này sẽ không thay đổi. Trước đó mặc dù kết chính là minh hôn, nhưng hai nhà chúng ta cũng là mời bà mối đứng đắn nói vun vào, lại trao đổi hôn thiệp, cưới hỏi đàng hoàng. Bằng không, nhà chúng ta lại làm lại một lần tiệc rước nữa?"

Thanh Liễu vội vã lắc đầu, "Nương, không cần làm lại tiệc rước lần nữa đâu, không có quy củ như vậy."

Tiết thị cười nói: "Nói như vậy con đây là đồng ý làm con dâu nhà chúng ta, không về nữa?"

Thanh Liễu đỏ mặt, thấp giọng nói: "Là tự ta miên man suy nghĩ, làm hại nương thay ta quan tâm."

Tiết thị lắc đầu, "Không phải lỗi của con, vốn là nương không nói rõ ràng mọi chuyện, bây giờ nói ra thì tốt rồi. Thanh Liễu à, Đại Lang đứa nhỏ này, ta làm nương ta hiểu rõ nhất, mặc dù bình thường nhìn không đứng đắn, nhưng trên đại sự cũng không hồ đồ. Con có thể yên tâm, Lâm gia nam nhi không phụ con."

Thanh Liễu gật gật đầu.

Sau khi Thanh Liễu trở về phòng, Tiết thị nghĩ lại lại cảm thấy lo lắng, bảo Dương tẩu từ qua chỗ Lâm lão gia gọi Lâm Trạm tới.

Lâm Trạm bị cha hấn giáo huấn đến một nửa thì đến bên chỗ nương hấn, thả mình lên ghế, than thở nói: "Nương, cha vẫn dài dòng như vậy."

Tiết thị nghe xong buồn cười. Đứng nhìn Lâm lão gia bình thường là một người rất ít nói, nhưng lúc ông dạy con trai, nói lên một bộ lại một bộ, hai huynh đệ nghe đến mức tai mọc kén, kêu khổ thấu trời.

Tiết thị cười được một nửa, nghĩ đến Thanh Liễu lại nghiêm mặt nói: "Ngồi nghiêm chỉnh, bộ dáng này ra cái gì nữa."

Lâm Trạm nhìn bà, thấy bà không giống nói đùa, chỉ phải đành hoàng làm theo.

Tiết thị nói: "Tôi qua trở về con nói gì với Thanh Liễu?"

Lâm Trạh há miệng thờ dỏc, "Ta còn chưa nói chuyện được với nàng."

Tiết thị trờng hấh, "Khó trách nàng sẽ hiểu lầm, vừa rồi còn qua đây nói với ta là muốn về nhà, nàng nghĩ con đã trở lại, nhà chúng ta sẽ đổi ý."

Lâm Trạh sờ mũi một cái, "Nàng vừa thấy ta liền trốn."

Tiết thị nói: "Nàng lại trốn có thể trốn được đi đâu? Nếu con có lòng, nàng tránh được à? Đi, ngay lập tức đi nói với nàng, sau này con sẽ cùng con bé thật tốt sống qua ngày, tuyệt đối không có hai lòng!"

Lời tác giả:

Lâm Trạh: Nàng vừa thấy ta là chạy.

Tiết thị: Sự bá đạo của con đâu? Da mặt dày đâu? Khí khái nam nhi đâu? Lên đi...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trạh Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thê tử không nghe lời

Thanh Liễu mở bọc đồ tối qua gói kỹ ra, quần áo bỏ vào lại trong tủ, lại lấy bản "thiên tự văn" ngồi bên cạnh giường xem, chuẩn bị nhớ mấy chữ.

Chỉ là còn chưa nhìn được hai hàng chữ đã bắt đầu xuất thần.

Vừa rồi nghe Tiết thị nói một hồi, nàng chỉ xấu hổ với suy nghĩ miên man của mình, vội vàng trở về phòng, bây giờ ngồi xuống nghĩ lại mới phát hiện mọi chuyện vẫn chưa xong.

Theo ý của bà bà, Lâm gia không có ý định đổi ý, nàng vẫn là con dâu lớn trong nhà, như vậy có phải có nghĩa là sau này nàng muốn cùng đại công tử làm phu thê chân chính, sinh hoạt chung một chỗ?

Thanh Liễu chợt cảm thấy hơi hoảng hốt.

Từ khi gả đến Lâm gia nàng đã làm xong tính toán làm quả phụ cả đời, bây giờ không cần làm quả phụ nàng lại có chút không biết nên làm thế nào.

Nàng nhớ tới cha nương mình. Qua nhiều năm như vậy, cha mỗi sáng thức dậy đều sẽ ra bờ suối gần nhà xách nước, sau đó mới ra đồng làm việc. Nương làm cơm, cũng không bảo các nàng đi gọi cha về ăn cơm mà là tự mình đưa đến cho ông. Cha nàng không phải người rất tỉ mỉ, nhưng đối chuyện nương giao phó cho đến bây giờ đều chưa từng quên. Tính tình nương rất tốt, nhưng có đôi khi cũng sẽ cãi nhau với cha, thường thường buổi tối hôm trước hai người còn không nói chuyện với nhau, sáng hôm sau ngủ dậy lại đã hòa hảo.

Cặp phu thê khác trong thôn cũng không khác mấy, ngẫu nhiên cãi nhau, cả ngày tính củi gạo dầu muối, trồng mấy mẫu ruộng, nuôi mấy đứa nhỏ, chờ đứa nhỏ lớn lại bắt đầu chăm sóc tôn tử. Cả ngày mong đợi không gì ngoài có đủ cơm ăn, trên người có bộ quần áo, tốt nhất là có thể con cháu đầy sảnh đường, toàn gia bình an.

Nhưng cái này hình như đều không phù hợp với tình huống của nàng và đại công tử. Thanh Liễu không cách nào tưởng tượng hấh giống cha nàng, vác cuốc ra đồng, lên núi chặt củi, xòe ngón tay tính giá lương thực, khi nhàn rồi mang theo rỏ rách đi bắt cá. Chính nàng cũng sẽ không giống nương, làm quần áo cho hấh, nạp đế giày, lo liệu cơm canh, bởi vì ở Lâm gia, những việc này đều có người khác làm, hơn nữa còn làm tốt hơn cả nàng.

Vậy nàng đến cùng có thể làm gì đây? Nàng không giống bà bà, có thể quản một ngôi nhà lớn như vậy gọn gàng ngăn nắp, cũng không giống Cẩm nương, có thể cùng tiểu thúc ngâm thơ vẽ tranh, nàng thậm chí ngay cả chữ to cũng mới nhận biết mấy cái, tên của chính mình cũng chỉ miễn cưỡng viết được coi là ngay ngắn.

Nàng như vậy, thật có thể sống tốt sao?

Lâm Trạh bị nương mình đuổi về sân phía đông, chần chờ đứng trước cửa đông sương phòng đóng chặt một lát. Sau đó lại nghĩ, ngay cả Tiểu điều nhi như vậy cũng có thể lừa được thê tử đến tay, không có lẽ nào hấh lại không làm được. Vì thế trấn định tiến lên, gõ cửa phòng hai cái.

Thanh Liễu đang nghĩ đến xuất thần, nghĩ là Hứa tẩu tử nên cũng không nghĩ nhiều, đi ra mở cửa, chờ nhìn kỹ bóng dáng đứng ngoài cửa, sợ tới mức lui một bước.

Lâm Trạh không biết nên nói gì, có chút hư không, nhưng vừa thấy bộ dáng nàng còn yếu hơn mình, lập tức liền cân bằng lại. Ngõng nghênh bước vào,

dừng lại trước bình phong ngồi xuống ghế, tư thế đại mã kim đao, như là muốn trao đổi chuyện quốc gia đại sự.

Thanh Liễu đứng bên cạnh cửa không dám tới gần, cúi đầu, khóe mắt vụng trộm liếc hắt, bị hắt tóm được, vội vàng cúi đầu thấp hơn.

Lâm Trạ có chút tự đắc, xem nàng sợ đến như vậy, sau này còn không phải hắt nói cái gì chính là cái đó, quyết không dám có hai lời.

Thật ra hắt ngẫm khinh bỉ cha hắt rất lâu rồi.

Hồi nhỏ hắt vẫn cho rằng cha hắt là người lợi hại nhất trên đời, mỗi lần giáo huấn hắt và Tiểu điều nhi, chỉ cần một đầu ngón tay là đủ. Sau này phát hiện, nương hắt còn lợi hại hơn cha hắt, bởi vì chỉ cần nương khề hừ một cái, cha liền rụt lại như chim cút.

Lớn hơn chút nữa, hắt biết có loại bệnh tên là thể quán nghiêm, có kiểu quý gọi là quý vẩn giặt, có kiểu ngu gọi là ngu thư phòng, vì thế đối cha hắt chỉ còn lại tràn đầy khinh bỉ. Hơn nữa lúc ấy liền thể, sau này thành hôn tuyệt đối không thể sợ vợ như cha hắt, trong nhà phải là hắt định đoạt, thể từ phải ngoan ngoãn nghe hắt!

Trước mắt hắt rất hài lòng về biểu hiện của Thanh Liễu.

Đây là lần đầu tiên hắt nghiêm túc đánh giá thể từ hắt, vóc người không cao, đại khái chỉ cao hơn nương một chút, nhưng là không so được với hắt, vừa rồi lúc bước qua nàng, cảm giác nàng vẫn chưa tới bả vai mình. Rất gầy, nhìn eo nhỏ kia một cánh tay của hắt có thể ôm được hai cái, về sau dứt nàng ăn nhiều một chút mới được. Trên mặt làn da không tính là trắng nõn, cái mũi không cao nhưng thẳng, miệng hồng hồng, ngũ quan nhìn cũng xem như một tiểu mỹ nhân thanh tú, đáng tiếc vết sẹo trên trán rất giết phong cảnh. Nghe nói nương đã xứng thuốc cho nàng, có điều hiệu quả hình như không tốt lắm, xem ra lần sau hắt phải đến chỗ sư phụ thuận tiện lấy chút thuốc tốt về mới được.

Nghe nương nói nàng nhỏ hơn mình chín tuổi. Lâm Trạ nhìn không được ở trong lòng xòe ngón tay tính tính, phát hiện năm hắt mười sáu tuổi theo sư phụ xuất chinh, thể từ hắt hình như mới bảy tuổi... Nghĩ đến hôm qua mới cười nhạo Lâm Hồng xong, nay hắt cảm thấy đầu gối hơi đau.

Lâm Trạ ho một tiếng.

Thanh Liễu lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắt, thật ra nàng có thể cảm giác được hắt đang quan sát mình, nhưng không biết hắt muốn làm gì, chỉ phải cúi đầu.

Lâm Trạ nghiêm túc nói: "Nàng ngồi xuống, chúng ta nói chuyện."

Thanh Liễu hơi chần chờ, nói vâng, thấp người ngồi ở bên giường.

Ánh mắt Lâm Trạ đi theo nàng, liếc mắt thì nhìn thấy thiên văn tự trên giường, hỏi: "Nàng đang xem sách?"

Thanh Liễu có chút ngượng ngùng, "Vâng, nương mời đệ muội dạy ta nhận biết chữ."

Lâm Trạ vươn cánh tay dài lấy qua lật đi lật lại, vừa thấy con chữ chẳng chịt kia liền cảm thấy đau đầu, từ nhỏ hắt chán ghét nhất là học chữ, vì thế không biết đã ăn bao nhiêu roi từ cha. Nhưng lúc này không nghĩ bị thể từ xem thường, kiên trì lật một lát, làm bộ làm tịch gật gật đầu, "Không tệ." Lại nói: "Bình thường nàng trừ đọc sách còn làm cái gì?"

Thanh Liễu nói: "Buổi sáng đọc sách, buổi chiều luyện chữ, buổi tối có đi bện mấy túi lưới."

Lâm Trạ vừa nghe có việc không liên quan đến đọc sách, vội hỏi: "Túi lưới gì, cho ta xem."

Thanh Liễu liền bảo hắt chờ, đứng dậy đi vào phòng trong lấy, "Đại công tử huynh xem, chỉ là món đồ chơi nhỏ, không đáng giá gì."

Lâm Trạ nghe cách nàng xưng hô với mình, nhướng mi nói: "Nàng gọi ta là gì?"

"... Đại công tử." Thanh Liễu có chút nghi hoặc, không biết vì sao hắt lại hỏi vậy.

Lâm Trạ liền nói: "Nàng nghe Tiểu điều - - thể từ của nhị đệ cũng gọi hắt là Nhị công tử Ngốc công tử à?"

Thanh Liễu chần chờ, "Vậy... Phải xưng hô như thế nào?"

Lâm Trạ đương nhiên nói: "Đương nhiên phải gọi ta là tướng công, gọi một tiếng thử nghe xem."

Thanh Liễu mặt đỏ tai hồng, há miệng mấy lần cũng gọi không được.

Lâm Trạ thờ dãi trong lòng, xem ra thể từ này của hắt cũng không phải rất nghe lời, về sau còn phải dạy dỗ thêm, trước mắt tạm buông tha nàng vậy.

Hắt hào phóng nói: "Không thì gọi ta là A Trạ đi."

Mặc dù Thanh Liễu cảm thấy tiếng xưng hô này vẫn có chút quá mức thân cận, nhưng cũng đã tốt hơn cái khác gấp mấy lần, vội gật đầu, tay nắm góc áo, cúi đầu hô một tiếng A Trạ.

Lâm Trạh nghe được cảm thấy mỹ năh, lại nói: "Ta thấy cha nưh hinh như đều có một cái túi lưới như vậy?"

Vàh tai Thanh Liễu vẫn còn hơi đỏ, gậ gậ đầu, "Đúng là giao thừa năm ngoái ta đưa cho bọn họ."

Lâm Trạh liền nói: "Ta cũng muốn, năg cũng làm cho ta một cái đi, phải khác với bọn họ mới được."

Thanh Liễu hỏi: "Huynh thích hinh dáng gì?"

Lâm Trạh nghĩ nghĩ, "Vây làm một con ngồh uy vũ đi."

Nhớ hăh còn nhỏ, lúc lăm sáu tuổi cũng đã đánh khắp toàn thôn không có địch thủ, thất bại duy nhất là có một thăh nhóc mang theo ngồh nhà hăh đến đánh nhau với hăh, hăh bị con ngồh đó mô khắp mông, cả thời thơ ấu đều lưu lại bóng ma. Thế cho nên trưởng thành, đối ngồh còn có chút cố chấp.

Thanh Liễu lần đầu tiên nghe nói có người muốn bện túi lưới hinh ngồh, có điều cũng không từ chối, chỉ nói: "Trước ta chưa từng bện ngồh, có lẽ phải một khoảng thời gian mới làm xong được."

Lâm Trạh khoát tay, "Không sao. Đúng rồi, năg dọn qua phòng ta ngủ đi."

Đề tài này xoay chuyển quá nhanh, Thanh Liễu nhất thời không phản ứng kịp, sừng sốt một hồi lâu, mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: "Vị, vì sao?"

Lâm Trạh nói: "Chúng ta đã là phu thê, đương nhiên phải ngủ chung một chỗ."

Thanh Liễu vậ vậ ngón tay, "Nhưng, nhưng mà ta cảm thấy như bây giờ rất tốt..."

Năg còn chưa chuẩn bị xong tâm lý cùng nam nhân sống chung một phòng, quá đột nhiên. Nhưng người nam nhân này là phu quân năg, hai người ngủ cùng nhau lại đúng là chuyện đương nhiên, không có đường sống cho năg cự tuyệt.

Lâm Trạh thấy năg gấp đến nỗi hốc mắt cũng có chút hồng, đáng vẽ đáng thương, trong lòng chặc một tiếng, thê tử này đúng là có chút không nghe lời.

Có điều thôi, ai bảo mình lớn hơn năg đâu, dù thế nào cũng phải nưhng năg chút, không dọn qua ngủ thì không dọn, trước theo năg một thời gian, về sau nhất định phải dạy năg cái gì là phu là tròi mới được.

"Vây tạm thời cứ như cũ đi, chờ khi nào năg muốn chuyển thì chuyển."

Thanh Liễu vội vàng gậ đầu.

Lúc Lâm Trạh bước ra khỏi đông srong phòng, nghĩ thê tử này tổng thể cũng không tệ lắm, ngẫu nhiên không nghe lời, về sau chậm rãi dạy vậy.

Đúng rồi, hăh phải viết phong thư cho sư phụ, xin mấy lọ thuốc tốt, xóa vết sẹo trên trán thê tử. Thuận tiện báo tin bình an, hinh như sư phụ lão nhân gia vẫn chưa biết hăh còn sống thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trậh Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Không cần thủ tiết

Trước bữa trưa, Cẩm nưhng và Thụy nhi đã trở về, người một nhà rớt cục hoàn hoàn chỉnh chỉnh ngồi bên cạnh bàn ăn.

Tiết thị và Lâm lão gia ngồi giữa, bên cạnh Tiết thị là Lâm Trạh cùng Thanh Liễu, bên cạnh Lâm lão gia là cả nhà Lâm Hồng.

Tiết thị nhìn quanh một vòng, vừa lòng không ngừng gậ đầu, cuối cùng cả nhà cũng đoàn viên.

Duy nhất không được hoàn mỹ là trẻ con trong nhà vẫn quá ít ỏi.

Lâm gia mấy đời đến đời Lâm lão gia vẫn luôn là đon truyền, ngay cả nữ nhi cũng không có lấy một người, mãi đến khi bà gả đến sinh hai đứa con trai, khi ấy tất cả mọi người cho rằng nhân đinh trong nhà cuối cùng cũng vượng lên, không nghĩ tới sau này Đại lang lại xảy ra chuyện.

nguyên

Lúc ấy liền có người truyền, Lâm gia đây là gặp rủa, nhất định chỉ có thể có một đứa con làm Tiết thị tức giận đến mức rơi không biết bao nhiêu nước mắt. Cũng may con của bà đã trở lại, cũng cưới con dâu, tin tưởng không bao lâu nữa là có thể cho bà thêm một đứa cháu trai, tăng thêm nhân khí trong nhà.

Thụy nhi đối đại bá đột nhiên xuất hiện này rất là tò mò, hấn cũng không sợ lạ, vừa ăn cơm vừa mở to con mắt tròn vo liên tục nghiêng đầu quan sát hấn.

Tiết thị thấy bộ dáng đó của hấn, càng nhìn àng yêu, nhin không được nói với Lâm Trạh: “Con xem con trai của đệ đệ con cũng đã lớn vậy rồi, con và Thanh Liễu cũng phải thêm chút sức mới phải.”

Thanh Liễu cúi đầu, bên tai đỏ bừng.

Lâm Trạh ngông nghênh gật đầu, không phải sinh một đứa nhỏ thôi à, chờ thê tử hấn nghe lời dọn qua phòng chính ngủ, muốn mấy đứa có mấy đứa.

Tiết thị lại quay qua Lâm Hồng Cẩm nương nói: “Hai con cũng vậy, nếu như có thể cho Thụy nhi thêm một đệ đệ muội muội, vậy thì không thể tốt hơn nữa.”

Cẩm nương mặc cỡ đồ mặt, Lâm Hồng cười hắc hắc, gấp cho nương tử mình một đĩa thức ăn.

Lâm Trạh vừa vận thấy, bữu môi, thăm nghĩ xem ra đệ đệ hấn đã bước lên đường xưa của cha. Không phát hiện ở chủ vị cha hấn thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nương hấn à?

Hấn nhin không được liếc nhìn qua Thanh Liễu thì thấy nàng chỉ bới cơm, chỉ gấp hai món ăn trước mặt mình, mấy món xa hơn chút ngay cả đĩa cũng không dám vurun ra.

Hấn không chút suy nghĩ, cánh tay dài duỗi đến bên phía Lâm Hồng, bụng đĩa sườn xào chua ngọt qua, đặt đến trước mặt Thanh Liễu.

Thanh Liễu vội vàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, hấn bữu môi, “Ăn nhiều thịt vào.”

Chiếc đĩa của Lâm Hồng dừng ở giữa không trung, “Đại ca, huynh bụng hết đi rồi ta ăn cái gì?” Sườn xào chua ngọt kia là món hấn thích nhất.

Khỏe mắt Lâm Trạh liếc về phía hấn, “Tự mình không biết gấp à? Đại tẩu đệ gầy như vậy, đệ nhường nàng hai miếng thịt không được chắc?”

Thanh Liễu mặt đỏ tai hồng, muốn đặt đĩa lại chỗ cũ, Lâm Hồng vội xua tay lia lịa, nói đùa, nắm tay của đại ca hấn cũng không phải để không, không nhìn thấy hấn đã ngồi chỗ đó dùng ánh mắt uy hiếp rồi sao?

Lâm Trạh có thể mới hài lòng, bảo Thanh Liễu ngồi xuống, lại gấp chân gà cho nàng, “Ăn nhiều chút, nàng quá gầy.”

Thanh Liễu không dám nhìn đến vẻ mặt của những người khác, chỉ phải vui đầu ăn.

Tiết thị xem cảm thấy buồn cười, con lớn nhất này của bà tuổi mặc dù không nhỏ, nhưng là không biết có phải trong mười năm kia từng mất trí, bây giờ tính tình không khác trước kia là bao.

Trong lòng bà lại nhớ đến một chuyện, quay đầu nói với Lâm lão gia: “Hôm qua Trạh nhi trở về, những người khác đều vẫn chưa biết, chỗ ông ngoại bọn nhỏ ta viết một phong thư trở lại, chờ mọi chuyện trong nhà xong rồi, để Trạh nhi tự mình đến cửa. Về phần những người khác, ta nghĩ thông tri cho tất cả thì không khỏi quá phiền phức, hơn nữa đây cũng là một chuyện vui lớn, phải ăn mừng thật lớn mới được. Không bằng chúng ta mời một gánh hát đến trong thôn hát diễn mấy ngày?”

Lâm lão gia nói: “Được, ta cho người liên hệ gánh hát.”

Tiết thị nói: “Ta nghe người khác nói, phủ thành có một gánh hát Việt kịch, hát vô cùng tốt, từng đi tỉnh thành hát cho người ta, danh vọng rất lớn. Ông cho người đi hỏi thăm chút xem, nếu có thể mời đến gánh hát đó, lại truyền tin tức ra ngoài, người khác tự nhiên sẽ biết chủ ý chúng ta mời gánh hát.”

Lâm lão gia gật gật đầu.

Tiết thị lại quay đầu nói với mấy tiểu bối: “Đến lúc đó cả nhà chúng ta đều đi xem trò vui, cũng náo nhiệt chút.”

Thụy nhi vui vẻ liên tục vỗ tay: “Hay quá, hát tuồng! Hát tuồng!”

Ăn cơm xong, Tiết thị gọi Thanh Liễu Lâm Trạh lại, nói: “Trạh nhi, con nên bồi Thanh Liễu đi nhạc gia bái phỏng một chút.”

Thanh Liễu vội nói: “Nương, giờ đang ngày mùa, cha nương ta mấy ngày này khẳng định đều ở ngoài ruộng, đại — A Trạh về với con, bọn họ lại không có chuẩn bị nhất định phải thất lễ, không bằng trước hết để ta về nói với bọn họ một tiếng, ngày mai lại cùng nhau trở về.”

Tiết thị vừa nghĩ thật đúng là thế, con của bà cũng ‘đã chết’ mười năm, đột nhiên lại xuất hiện, còn không dọa sợ người khác?

Cũng tốt, vậy con trở về một chuyến nói tin tức này với bọn họ. Có điều cũng đừng để bọn họ chuẩn bị cái gì, hai nhà chúng ta lại không phải người ngoài, không cần nói những nghi thức xã giao không cần thiết đó.

Thanh Liễu nói vâng, trở về phòng thu dọn đồ đạc đi.

Lâm Trạh nhìn theo nàng đi ra ngoài mới thu hồi lại ánh mắt.

Tiết thị nghiêng đầu nhìn con, cười nói: “Như thế nào? Thanh Liễu đúng là một đứa bé tốt đúng không?”

Lâm Trạch chỉ nói: “Tạm được.”

Tiết thị cười thầm, đức hạnh thối vị chết còn cứng mỏ này thật giống cha hần thời còn trẻ. Bà cố ý nói: “Không hài lòng chỗ nào con cứ nói với nương, nương cho nàng lập quy củ.”

Lâm Trạch hiểu kỳ nói: “Lập quy củ gì cơ?”

Tiết thị liền nói: “Nói đến thì rất nhiều, Thanh Liễu xem như là tân nương tử, bình thường tân nương tử vào cửa là không thể lên bàn ăn cơm, đứng ở một bên xem chúng ta ăn, còn dư lại mới cho nàng. Buổi sáng phải là người đầu tiên rời giường, đến trước mặt ta bưng trà đưa nước, việc nhà, giặt quần áo nấu cơm, chẻ củi nấu nước nàng phải làm hết, ban đêm bưng nước rửa chân cho con, còn phải ngủ ở phía ngoài, nếu nửa đêm con khát nước thì nàng phải rót nước cho con.”

Lâm Trạch nghe đến lú lười, với thân thể nhỏ kia của nương tử hần, chỉ sợ không lập quy củ được hai ngày đã ngã xuống.

Tiết thị lại nói: “Ta nghe Hứa tẩu tử nói, nàng không muốn dọn qua phòng ngủ chính ngủ với con? Cái đó cũng không hợp quy củ.”

Lâm Trạch vội nói: “Không có chuyện đó đâu, chỉ là do con ngủ một mình quen rồi, không thích có người khác ở bên cạnh. Chờ qua một thời gian nữa con sẽ dễ dàng chuyển qua.”

Tiết thị nhin cười nói: “Vậy con phải mau quen đi, nương vẫn chờ ôm tôn tử đấy.”

Lâm Trạch gật đầu lung tung, trong lòng nghĩ, vẫn phải nhanh chóng tranh thủ thời gian để nương tử nghe lời mới được, bằng không chờ nương ra tay nàng liền có nếm mùi đau khổ.

Thanh Liễu trở về phòng thay quần áo khác, trước đó Tiết thị lại kêu cắt may đến nhà làm cho nàng hai chiếc áo khoác bông vải mỏng, lúc này mặc đi ra ngoài vừa vặn.

Quần áo màu xanh nhạt bao lấy thân mình mảnh khảnh của nàng, nhìn xa xa thật giống như cành liễu thướt tha.

Nàng cất kỹ túi lưới bên được trong khoảng thời gian này, xách theo giỏ nhỏ ra khỏi nhà.

Lâm gia đại trạch nằm dưới chân núi Tiểu Diêu, địa thế cao hơn so với đồng ruộng chung quanh, nàng một đường từ sườn núi đi xuống, không ít người làm việc dưới ruộng đều nhìn thấy.

Hai người phụ nhân chụm đầu nói: “Đó có phải khuê nữ nhà Lý Đại Sơn không? Lại về nhà mẹ đẻ, nhìn cái giỏ kia không biết lại mang thứ tốt gì từ nhà chồng về trợ cấp nhà mẹ đẻ.”

Một vị phụ nhân khác nói: “Đúng là cô nương đó, ta thấy nàng cũng là người mệnh khổ.”

Người đầu tiên kia nói: “Nàng vậy còn gọi là số khổ, chúng ta tính là cái gì? Người xem mấy lần nàng về nhà mẹ đẻ có lần nào không phải là mặc quần áo mới tinh, trên đầu cài trâm bạc? Nàng hôm nay là thiếu phụ nhân nhà giàu, không trượng phu coi là gì? Người cảm thấy nàng khổ, người ta không biết chừng lại cảm thấy vui về đấy!”

Một người khác lắc đầu không nói chuyện.

Thanh Liễu trở về trong nhà, quả nhiên không có ai ở nhà, nàng đi trước đến vườn rau nhà mình nhìn nhìn, Thanh Liễu cùng Thanh Tùng đang ở đó nhỏ cỏ.

Hai người thấy nàng liền hưng phấn chạy tới, Thanh Liễu cười nói: “Cha nương ở ngoài ruộng hả?”

Thanh Tùng nói: “Ta đi gọi bọn họ về!”

Thanh Hà cùng Thanh Liễu đi vào trong nhà, nhìn vào túi lưới trong giỏ của nàng nói: “Tháng này đại đường ca không về, hai ngày trước ta tự mình đi trấn trên một chuyến, bán hết cả túi lưới lần trước tỷ cho ta cùng với túi lưới ta tự bện, ông chủ cho ta thêm một đồng tiền, một cái sáu văn đấy. Tổng cộng bán được ba trăm đồng tiền, A tỷ, lần sau tỷ về ta sẽ đưa tiền của tỷ cho tỷ.”

Thanh Liễu nói: “Nếu muội thật cho ta ta sẽ đánh muội đấy, muội đưa cho nương cầm đi.”

Thanh Hà vội la lên: “Như vậy sao được? Nương nói tỷ đã trả hết bạc kia lại cho người, vậy chẳng phải trên người tỷ một chút bạc bằng thân cũng không có hay sao?”

Thanh Liễu nói: “Nhà chồng ta có ăn có mặc, chỗ nào cần dùng đến bạc? Hơn nữa, ta mỗi tháng còn có tiền tiêu hàng tháng nữa mà. Bây giờ ta không ở nhà, rất nhiều chuyện không giúp được gì, chỉ có thể bớt chút thời gian bên mấy túi lưới, miễn cưỡng xem như tằn tiện chút lực vì nhà chúng ta, muội nói với nương, xem như là ổn định trái tim ta, đừng lấy chút tiền đó ra nói nữa.”

Thanh Hà nói không lại nàng, cúi thấp đầu, có chút buồn bực không vui. Theo ý nàng, A tỷ đã vì trong nhà làm được quá nhiều, căn bản không cần cực

khô bện dây trợ cấp trong nhà nữa.

Thanh Liễu cũng không khuyên nhiều, lát nữa nàng nói tin tốt kia ra, mọi người khẳng định chỉ có phần cao hứng.

Hai người các nàng đi vào trong nhà, Chu thị cùng Lý Đại Sơn đã được Thanh Tùng gọi về.

Lý Đại Sơn hiện thời đã không khác gì người thường, chỉ cần không quá sức mệt nhọc, ra ruộng làm chút việc cũng không thành vấn đề.

Chu thị nhìn thấy nữ nhi, lại là một hồi nhìn kỹ, thấy nàng khí sắc tốt, trong lòng mới an ủi chút.

Chờ mọi người ngồi xuống, Thanh Liễu nói: “Cha, nương, hôm nay ta trở về là có chuyện muốn nói với hai người. Lúc trước Lâm gia đại công tử xuất chinh, sau khi rơi xuống biển sâu vẫn luôn không tìm được đường về nhà, người khác đều nói hắn đã chết, thật ra hắn vẫn còn sống, chỉ là bị đung đầu, không nhớ rõ chuyện trước kia. Thời gian trước hắn đã nhớ lại, hôm qua đã trở về nhà, phu nhân để ta trở về nói một tiếng, ngày mai đại công tử sẽ bồi ta về nhà thăm mọi người.”

Cả Lý gia sợ run một hồi lâu cũng không phản ứng kịp ý tứ trong lời nói của nàng.

Lý Đại Sơn sững sờ nói: “Nha đầu, ý của con là...”

Thanh Liễu nấp máy môi, nói khẽ: “Đại công tử đã trở lại, ta... Không cần thù tiết.”

Lý Đại Sơn tròn to mắt.

Chu thị đột nhiên che miệng khóc lên, “Ông trời có mắt, ông trời có mắt, Thanh Liễu của ta rốt cục không cần lại chịu khổ...”

Thanh Hà kích động nói: “A tỷ, tỷ phu thật sự đã trở lại? Thật tốt quá!”

Thanh Tùng nhức đầu, không biết tại sao nương hắn phải khóc, tỷ phu đã trở lại, đại tỷ không cần thù tiết không phải chuyện tốt à? Đáng tiếc hắn còn chưa dành được tiền chuộc tỷ ty của hắn về, không biết tỷ phu có cho hắn chuộc hay không?

Thôi, ngày mai tỷ phu đến đây hắn phải quan sát thật kỹ mới được, nếu hắn đối tỷ ty không tốt, hắn tìm người dạy dỗ hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Nói chuyện

Thanh Liễu vất vả lắm mới trấn an được nương nàng, Chu thị nghĩ đến ngày mai Lâm Trạm muốn đến nhà lại gấp đến xoa quanh, “Ôi trời, trong nhà không có gì cả, phải làm sao bây giờ? Chủ nhà, ông đi vào trấn trên một chuyến đi, mua chút bánh ngọt với thịt về. Không biết cô gia có uống rượu không, hay là mua thêm một bầu rượu về nhỉ? Không thì dứt khoát định một bàn ở tửu lâu, nhờ người ta đưa đến tận nhà?”

Thanh Liễu bắt đắc dĩ ấn bà ngồi xuống, nói: “Nương, không cần đâu, vừa rồi lúc ta về đây bà bà có nói nhà chúng ta cứ như bình thường là được rồi, đừng chuẩn bị gì cả.”

Chu thị không đồng ý, “Nhu vậy sao được? Cô gia vừa trở về đã nghĩ đến muốn qua nhà xem, chúng ta cũng không thể thất lễ.”

Thanh Liễu nói: “Vậy làm mấy món ăn gia đình đi, không cần để đặc biệt vào trấn mua đâu. Nói thật, mấy thứ đó chúng ta hiếm lạ, nhưng là ở Lâm gia gì mà không có? Hắn đã sớm ăn chán, nếu chúng ta phô trương làm quá lớn có khi còn làm hắn không được tự nhiên ấy.”

Chu thị chần chờ nói: “Nhu vậy có được không? Có đơn giản quá không?”

Thanh Liễu nói: “Tình huống của nhà chúng ta hắn là bà bà đã nói với hắn, chúng ta cũng không cần phải cố gượng ra một tràng diện. Bằng không mời hắn ăn bữa tiệc này sau đó trong nhà ăn trâu nuốt cái, hắn biết trong lòng có thể dễ chịu sao? Ta thấy thế này đi, buổi sáng ngày mai nương để cha đến nhà Dương đô tể thôn bên cạnh cắt miếng thịt, lại qua nhà thôn trưởng mua hai con cá, nhờ người lên trấn mua về hộ một miếng đậu phụ, thêm rau trong vườn nhà mình cũng đủ để làm ra một bàn.”

Chu thị bổ sung thêm: “Trong nhà còn có mấy con gà, lại giết con gà, tốt xấu góp ra ba món chính.”

“Gà còn muốn để trứng mà.” Thanh Liễu không đồng ý lắm.

Chu thị nói: “Nghe nương đi, tuy rằng tình trạng gia cảnh nhà chúng ta không tốt, nhưng cô gia dù sao cũng là lần đầu đến cửa, nếu trong nhà không có gì cả, không phải là để người chê cười hay sao?”

Hơn nữa bà ít nhiều cũng muốn cho con gái thêm chút mặt mũi, nhà mẹ đẻ cùng nhà chồng kém quá xa, nay đã không thể làm chỗ dựa cho nàng, nếu lại làm cho nàng ở trước mặt con rể không còn mặt mũi, làm nương như bà càng thêm không thể yên lòng.

Thanh Liễu thấy bà trong lòng đã quyết, chỉ đành phải gật đầu.

Thấy hai mẹ con các nàng đã thương định xong, Lý Đại Sơn nói: “Ta phải qua nhà thôn trưởng mua cá ngay đây, bây giờ mua thả vào chum nước nuôi cả đêm, nhả bùn.”

Chu thị đếm chút tiền cho ông để ông đi.

Thanh Hà cũng cảm rõ, nói: “Hôm kia mới mưa xong, ta lên núi xem có nấm đại không, dùng để nấu với canh cá cho ngon.”

Thanh Tùng thấy thế cũng nhanh chóng mang theo cái rổ rách của mình chạy ra ngoài, “Ta đi ra suối mò cá, ngày mai làm cá chiên cho tỷ phu ăn.”

Nháy mắt người trong nhà bỏ chạy hết sạch, chỉ còn hai người Thanh Liễu và Chu thị.

Thanh Liễu lắc lắc đầu bất đắc dĩ cười, trong lòng lại rất ấm áp.

Chu thị nhìn trái nhìn phải một cái, tiến lên đóng cửa phòng, kéo tay Thanh Liễu nhỏ giọng nói: “Liễu nhi, con rể đã trở lại, nhà chồng con có nói gì không? Hai người các con kết chính là mình hôn, con rể thấy thế nào?”

Thanh Liễu hơi suy nghĩ liền biết nương nàng đang có băn khoăn như nàng lúc trước, “Nương người yên tâm, bà đã nói với ta, ta đã vào cửa Lâm gia thì chính là Lâm gia con dâu, việc này sẽ không thay đổi.”

Cả trái tim Chu thị hơi hơi buông, lại nói: “Vậy bây giờ con cùng con rể là chia phòng ngủ hay là nghỉ chung một nơi?”

Bà biết trước đó Thanh Liễu là ở phòng phía đông, phòng chính đều là của Lâm Trạ, từ sau khi hấn gặp chuyện không may vẫn luôn khóa lại.

Thanh Liễu vừa nghe mặt liền đỏ, xoắn xoắn ngón tay, nói khẽ: “Hắn bảo con dọn qua phòng chính, nhưng mà nương... Con có chút sợ...”

Chu thị vội hỏi: “Sao vậy? Con rể đối con không tốt à?”

Thanh Liễu cúi đầu nhìn ngón tay, “Không có, người kia rất tốt, chỉ là con với hắn cũng không phải rất quen thuộc, hôm qua mới thấy lần đầu tiên liền sống chung một buồng, ta, ta cảm thấy có chút quái dị.”

Chu thị sững sốt, chậm rãi nở nụ cười, cô nương khác đến tuổi này cũng đã là nương, nhưng nữ nhi của bà vẫn là một khuê nữ: “Vậy con nói như thế nào?”

Thanh Liễu lấp bắp nói: “Ta liền nói không nghĩ chuyện...”

Chu thị truy hỏi: “Con rể nói gì? Có tức giận hay không?”

Thanh Liễu lắc đầu, “Hắn để ta nghĩ thông suốt rồi lại chuyện.”

Cả trái tim Chu thị dễ xuống, vỗ nhẹ lên bàn tay nữ nhi, nói: “Con rể đối con chính là quan tâm, vậy con đối hắn thì càng phải tri kỷ chu đáo hơn mới được. Hai người các con cuối cùng là phu thê, dù thế nào cũng phải ở chung một chỗ, bằng không sao có thể có đứa nhỏ được?”

Thanh Liễu nghe xong, cái hiểu cái không gật đầu.

Nhất định phải ngủ chung một chỗ mới có đứa nhỏ sao?

Nhớ tới trước đó trên bàn cơm Tiết thị tha thiết chờ mong, trong lòng nàng tự cổ vũ mình, nếu không... Mấy ngày nữa liền dọn qua phòng chính ở nhỉ?

Thanh Liễu ở nhà mẹ đẻ đến chạng vạng, sau khi trở về, trước gặp qua Tiết thị nói với bà tình huống gần đây của nhà, lại ở lại ăn xong cơm tối mới trở về phòng mình.

Đêm nay trên bàn cơm chỉ có mấy nữ quyến cùng đứa nhỏ, hai huynh đệ Lâm Trạ Lâm Hồng đều cùng Lâm lão gia đi vào huyện thị sát cửa hàng.

Thanh Liễu rửa mặt xong, ngồi dưới đèn bện dây. Buổi sáng đồng ý với Lâm Trạ bện cho hắn một túi lưới hình con ngỗng, nàng suy tính một hồi lâu, bện bện gỡ gỡ đều cảm thấy không vừa ý lắm, đang đau đầu thì cửa phòng bị người gõ.

Tối là Lâm Trạ, xem ra hắn vừa mới trở về rửa mặt xong, quần áo cũng không mặc tử tế, trước ngực lộ ra một mảng cơ ngực.

Thanh Liễu cảm thấy ban đêm nhìn hắn hình như còn cao lớn hơn ban ngày một chút, đứng ở trước mặt dường như còn có một dòng áp lực bức người, nàng một tay nắm cửa phòng, có chút hoảng hốt, thật không dám thả hắn tiến vào. Thế nhưng nghĩ đến cuộc nói chuyện với nương chiều nay, nghĩ đã dự định chuyển đến phòng chính, vậy đương nhiên là phải nhanh chóng quen ở chung với hắn, vì thế cô tự trấn định câu nệ cười cười, “Huynh đã về rồi.”

Lâm Trạ gật gật đầu, hôm nay hắn cùng Lâm lão gia đi ra ngoài, cười ngửa, thoáng cái buổi trưa một lượt chạy hết tất cả sản nghiệp của Lâm gia, sau

khi trở về vốn định tắm rửa nghỉ ngơi, nhưng nhìn qua thấy phòng phía đông đèn vẫn sáng, bước chân vừa chuyển liền đi qua nhìn một cái.

Thanh Liễu nghiêng người để hắt tiến vào, Lâm Trạm quen thuộc đi vào trong phòng, quan sát một phòng, bố cục trong phòng không khác gì mấy so với ban đầu hắt ở, hắt liếc mắt liền nhìn thấy bức tranh trên tường, ồ lên một tiếng, đi qua nhìn kỹ, quay đầu nói với Thanh Liễu: “Sao trong phòng nàng lại treo chân dung của ta?”

Thanh Liễu giải thích nói: “Đây là lúc trước nghĩ huynh đã xảy ra chuyện, treo để dâng hương, bây giờ không cần, treo ở đó cũng là điềm xấu, lát nữa ta sẽ lấy nó xuống.”

Lâm Trạm vuốt cằm nhìn nhìn, nói: “Cứ treo đó đi, rất đẹp.”

Thanh Liễu nhìn không được liếc hắt một cái, không biết hắt chỉ đơn thuần nói tranh, hay là vòng vèo khen chính mình.

Lâm Trạm nhìn tranh một hồi, quay ánh mắt đi lại nhìn thấy túi lưới mới bện được một nửa trong rổ trên bàn, đặt móng ngồi xuống cạnh bàn, cầm lên xem, “Đây là cho ta?”

Thanh Liễu gật gật đầu: “Đây mới chỉ là ta bện thử, còn chưa định hình đâu.”

Lâm Trạm thật hài lòng, “Không tệ.” Lại nhìn Thanh Liễu, “Nàng ngồi đi, đừng làm gì.”

Thanh Liễu bó tay bó chân ngồi xuống, mặc dù trước đó hai người cũng nói chuyện một hồi, nhưng đó là vào ban ngày, còn là ở gian ngoài, cửa phòng mở rộng, trong lòng nàng cũng buông lỏng hơn. Bây giờ trời tối rồi, hai người ngồi dưới đèn như này khiến trái tim nàng vô cớ hoảng hốt.

Lâm Trạm không chút che giấu đánh giá nàng, dưới ánh đèn xem, ngũ quan của nàng càng thêm nhu hòa, hai tay quy quy củ củ đặt trên đầu gối, nhìn qua thật nhu thuận.

Lâm Trạm hài lòng không ngừng gật đầu, xem nướng tử hắc như vậy, vừa thấy chính là người nghe lời.

Hắt nhớ lại lời Tiết thị nói sáng nay, thầm nghĩ nướng tử nghe lời về nghe lời, nên nói vẫn phải nói, bằng không chờ nướng hắt ra tay, xem thân thể mảnh mai này của nàng cũng không phải bộ dáng có thể chịu được, liền nói: “Chuyện dọn qua phòng chính ta xem phải có một thời hạn, nàng cảm thấy chừng nào thì nàng có thể chuyển?”

Thanh Liễu đang bị hắt nhìn mà không được tự nhiên, nghe thấy một câu này, cả trái tim nhảy lên, do do dự dự nhìn hắt, thử dò xét nói: “Lại chờ mấy ngày, năm ngày sau được không?”

Bị đôi mắt đen nhánh của nàng mong đợi nhìn, Lâm Trạm dùng không được có chút bay bay, hắt chưa từng nghe nướng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cha, chính mình ở trước mặt tức phụ, quả nhiên có uy tín hơn cha.

Năm ngày... Vậy thì năm ngày đi, xòe ngón tay ra tính, một bàn tay cũng đếm xong, nếu chỗ nướng có hỏi, hắt lại lừa gạt hai câu là được, ai bảo đây là nướng tử mình, hắt thế nào cũng phải bao bọc chút.

Hắt rộng rãi khoát tay nói: “Vậy thì năm ngày.”

Thanh Liễu an tâm hơn chút, nghĩ có năm ngày này ở chung bao nhiêu cũng sẽ quen thuộc hơn, đến lúc đó chuyển qua ở chung một phòng không đến mức không được tự nhiên. Cũng không biết phải ở chung như vậy bao lâu mới có đứa nhỏ, xem nướng chờ mong như vậy, lại nhớ đến đáng yêu và đáng yêu của Thụy nhi, nàng cũng có chút muốn sinh một đứa nhỏ.

Lâm Trạm còn nhớ rõ chuyện ngày mai muốn đi nhà vợ, Tiết thị chỉ nói với hắt nhà vợ điều kiện không tốt, bảo hắt đến lúc đó đừng chuyện bé xé to, nhưng cụ thể tình huống gì lại chưa nói. Hắt liền hỏi Thanh Liễu.

Thanh Liễu cũng đang định nói chuyện trong nhà cho hắt biết, miễn cho hắt do không quen trong lòng hoang mang, liền nói trong nhà còn có ai, mấy ngày nay xảy ra chuyện gì, còn có chuyện hai chân của cha nàng, dù sao hắt hắt là biết nguyên nhân nàng gả vào đây, không giấu giếm gì. Cuối cùng lại nói: “Đến lúc đó có lẽ nãi nãi ta cùng đại bá đại nương cũng đến, đại nương ta bà ấy có thể sẽ nói với huynh mấy chuyện hơi chút... Bà ấy lòng dạ không xấu, lúc trước cha ta gặp chuyện không may, nhà đại bá cũng đưa bạc đến, chỉ là thích ham chút lợi lộc, mặc kệ bà ấy nói gì, mong huynh đều đừng để ý, cũng đừng coi là thật.”

Lâm Trạm gật gật đầu, không phải chỉ là lời của một phụ nhân thôi sao, hắt sao có thể để ở trong lòng? Xem nướng tử hắt như rồng mây đáng yêu và lo lắng trùng trùng, là sợ hắt tức giận? Hắt làm sao có thể nhỏ nhen như vậy.

Hôm nay nướng hắt đã nói rồi, con rể đi nhạc gia (nhà vợ) cần phải khách khách khí khí cung kính, không thì chính là làm nướng tử hắt không có mặt mũi.

Hắt vốn đối nướng tử này rất hài lòng, thấy nàng lại nghe lời như vậy, vậy không thiếu được cũng phải cho nàng mấy phần mặt mũi.

Hơn nữa, cho dù thật sự có chuyện gì không hợp ý, hoàn toàn có thể lên giải quyết sau lưng nướng tử được mà.

Tác giả có chuyện muốn nói: “Mọi người còn nhớ rõ không, lúc trước Thanh Liễu xuất giá, bởi vì là mình hôn nên nương nường không dạy nàng chuyện giữa vợ chồng, cho nên đến bây giờ nàng cũng vẫn còn cho rằng hai người chỉ cần ngủ chung một căn phòng thì đứa nhỏ sẽ tự đến ~ mới không nói cho mọi người biết, ta đang mơ mộng về mặt thất sắc của nàng khi đến ngày đó =V=

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Kéo kéo bàn tay nh

Ngày hôm sau ăn sáng xong liền cho người chuẩn bị xe ngựa, lại dẫn dò vài câu rồi để hai người ra cửa.

Lâm Trạm vốn định cưỡi ngựa, đến lúc Tiết thị nói địa chỉ nhà Thanh Liễu cho hắn, hắn liền bỏ ngay suy nghĩ này. Hai nhà cách nhau chỉ hai, ba dặm, cưỡi ngựa ngựa còn chưa chạy đã đến, trông rất ngốc.

Vì thế chàng hoàng tử té nhảy lên xe ngựa, lại quay đầu lại đưa tay kéo Thanh Liễu lên.

Thanh Liễu vốn định vịn tay nắm đi lên, thấy hắn đưa bàn tay tới, nắm cũng không phải, không nắm cũng không phải.

Lâm Trạm không quản nhiều như vậy, nắm lấy tay nàng gần như là mạng nàng bay lên không kéo lên.

Không gian bên trong xe ngựa không tính là nhỏ, nếu hai người nữ tử cùng nhau ngồi thì dư dả, nhưng ngồi vào một Lâm Trạm cao lớn, một người đã chiếm hơn một nửa vị trí, Thanh Liễu chỉ phải tận lực rụt sang bên cạnh. Dù là như vậy hai người cũng tránh không được cánh tay chạm vào cánh tay, chân tựa vào chân.

Chỗ tiếp sát nhau phẳng phất như một lò lửa không ngừng phát ra hơi nóng, vành tai Thanh Liễu đỏ rực, tận lực không để cho mình chú ý đến.

Lâm Trạm lại nắm tay, cảm giác có chút mới lạ, vừa rồi lúc kéo nương tử hắn lên, xúc cảm mềm mại đó khác hoàn toàn với tay của chính hắn.

Hắn lại bóp bóp nắm tay, đang nhớ lại cảm xúc đó, khéo mắt lại nhìn hai bàn tay đang đặt trên đầu gối của nương tử, quy quy củ củ ngồi thẳng, vì thế không chút do dự cầm bàn tay nàng vào trong lòng bàn tay mình, tò mò vân vân xoa bóp.

Thanh Liễu tròn to mắt, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp, mặt đỏ tai hồng muốn rút tay của mình về.

Lâm Trạm nói: “Đừng nhúc nhích, cho ta xem một lát.” Lại thêm một hồi xoa bóp sờ sờ.

Thanh Liễu chịu đựng ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Huynh xem cái gì?”

Lâm Trạm quay đầu nghiêm túc nói: “Không nghĩ tới nàng nhìn gầy teo, tay lại mềm như vậy.”

Thanh Liễu không ngờ tới hắn nói lại là cái này, càng thêm sùng sốt, theo bản năng cũng nghiêng người qua nhìn tay hắn, tay Lâm Trạm không chỉ to mà còn thô ráp dày, xem tuyệt không giống tay của công tử nhà giàu. Chính tay nàng cũng không phải đẹp lắm, trước kia ở nhà làm việc nhà nông nhiều, hơi đen, trên lòng ngón tay có không ít vết chai, sau khi gả đến Lâm gia mới dần đỡ hơn.

Nàng xem hơn nửa ngày mới giải thích nói: “Tay của ta thật ra không tính là mềm, không có thịt gì, có lẽ là nữ tử trời sinh cơ thiếu, xương cốt hơi mềm cho nên huynh mới cảm thấy mềm. Có nhiều cô nương bàn tay nhiều thịt, đó mới là mềm.”

Lâm Trạm vuốt cằm, tay cô nương khác có mềm hay không hắn không cần biết, theo ý hắn, tay nương tử hắn đã quá mềm nhũn, không biết nơi nhiều thịt trên người có phải sẽ mềm hơn hay không?”

Thanh Liễu thấy hắn xuất thần liền thử thăm dò nghĩ rút tay mình về, bằng không hai bàn tay đều bị hắn kéo, thân thể cũng không thể không tới gần, rất không được tự nhiên.

Nàng vừa động, Lâm Trạm ngay lập tức nắm chặt, nói: “Ta sờ thêm nữa.”

Hắn nói chưa dứt lời Thanh Liễu đã cảm thấy xấu hổ đến không chịu được, nhưng lại không nói lại được hắn, chỉ đành phải nói: “Vây... Vây huynh nhanh chút.”

Lâm Trạm thấy nàng cúi thấp đầu, bộ dáng hơi mím môi mặt đỏ bừng, ừ một tiếng không nói chuyện.

Cũng may không quá bao lâu liền đến, Thanh Liễu nghe thấy tiếng phu xe bên ngoài, nhanh chóng rút tay về, đứng lên muốn đi xuống.

Cả Lý gia đã sớm kiêng chân chờ, thấy xe ngựa đi tới hô một tiếng liền chạy qua, nhưng vừa thấy trên xe nhảy xuống một người nam tử xa lạ, tuy biết hắn có thể chính là con rể, nhưng cũng không dám mạo muội tiến lên chào hỏi.

Thanh Liễu vừa ra khỏi xe ngựa liền thấy cả nhà đều đang tha thiết nhìn mình chăm chăm, nàng kiên trì, đỡ tay Lâm Trạ xuống xe, lại giờ lên nụ cười nói: “Cha, nương, huynh ấy chính là A Trạ.”

Lâm Trạ không khỏi liếc nàng một cái, trước đó bảo nàng kêu nàng đều có thể trốn liền trốn, bây giờ lại nguyện ý gọi hă.

Chu thị cùng Lý Đại Sơn vội vàng gật đầu.

Thanh Liễu lại hướng Lâm Trạ nói: “Đây là cha ta, đây là nương ta.”

Lâm Trạ ngoan ngoãn hành lễ, hô một tiếng cha và nương.

Lý Đại Sơn cùng Chu thị được sủng ái mà lo sợ, vội vàng khoát tay, muốn đi đỡ hă lại không dám đỡ.

Thanh Liễu nói: “Chúng ta đừng đứng bên ngoài, vào đi thôi.”

Hai phu thê phản ứng kịp, vội vàng đón hai người Thanh Liễu vào nhà.

Lâm Trạ quay lại lấy vật phẩm trên xe xuống, lại bảo phu xe về trước.

Đi vào trong nhà, Lý Đại Sơn mời Lâm Trạ ngồi xuống, Lâm Trạ lại để ông ngồi xuống trước, hai người đang giằng co, Thanh Liễu ấn Chu thị ngồi xuống, lại bảo Lý Đại Sơn ngồi, cuối cùng nói với Lâm Trạ: “A Trạ, huynh cũng ngồi đi.”

Nàng hiểu được nếu Lâm Trạ không ngồi, cha nương sẽ không dám an ổn ngồi xuống.

Lâm Trạ lúc nào cũng nhớ hôm nay chuyện gì cũng phải nghe nàng dău, đã nói phải nể mặt nàng, vì thế nàng bảo ngồi liền ngồi.

Chu thị thấy nữ nhi và con rể quan hệ vô cùng thân thiết, trong lòng yên ổn rất nhiều.

Lý Đại Sơn ho một tiếng, xoa xoa tay, thấy hai con trai nữ nhi khác đứng ở một bên, vội nói: “Thanh Hà Thanh Tùng, mau tới gặp mặt tỷ phu của hai đă.”

Thanh Hà cúi đầu khoanh tay tiến lên, phúc thân nói: “Tỷ phu mạnh khỏe.”

Lâm Trạ gật gật đầu, lấy ra một cái hồng bao cho nàng.

Thanh Hà nói cảm ơn, sau khi nhận lấy lại lui về một bên.

Thanh Tùng đi tới, cũng ra hình ra dạng hành lễ, ánh mắt lại quay tròn như có như không đánh giá Lâm Trạ, trong miệng nói: “Gặp qua tỷ phu!”

Lâm Trạ cũng cho hă một cái hồng bao.

Thanh Tùng vui vẻ ra mặt nhận, cười hi hi lại hành lễ, “Cảm ơn tỷ phu!”

Lâm Trạ thấy bộ dáng này của hă, cảm thấy có chút thú vị, vì thế lại cho thêm một hồng bao.

Thanh Tùng không chê nhiều, vội vàng lại nhận, khoe miệng nhếch đến sau tai, “Tỷ phu huynh thật tốt!”

Chu thị nhanh chóng tiến lên kéo hă qua một bên, “Không thể như vậy được, mau trả lại một cái cho tỷ phu con.”

Thanh Tùng ôm hồng bao không buông tay, thấy Lý Đại Sơn muốn cốc đầu mình, co cẳng chạy. Tiền này là tỷ phu cho, cũng không phải hă cướp được, hă mới không trả lại đău. Về sau nếu tỷ phu đối xử với đại tỷ không tốt, hă còn phải dùng số tiền này mời bọn Đại Đầu ăn kẹo, cho bọn họ cùng đi dạy dỗ tỷ phu!

Thanh Liễu vội nói: “Cha, nương, cứ cho hă đi, vẫn là đă bé chưa lớn mà.”

Trên mặt Lý Đại Sơn có chút xấu hổ, Chu thị nhìn nhìn Lâm Trạ, bất an túm lấy vật áo, “Để con rể phải tốn kém rồi.”

Thanh Liễu ngậm vụng trộm kéo áo Lâm Trạ.

Lâm Trạ quay đầu thì thấy nàng dău khăn cầu nhìn mình.

Hă hơi sợ, thầm nghĩ ánh mắt này thật khiến người ta chịu không nổi, không có biện pháp, ai bảo mình là phu quân nàng, thấy bộ dáng sắp khóc của nàng, thế nào cũng phải thông cảm thông cảm. Vì thế khoát tay nói: “Không có việc gì, tiểu... Tiểu đệ rất thú vị, cho hă cầm chơi đi.”

Thanh Liễu nhẹ một hơi, vội nói tiếp: “Cha, nương, hai người xem, Lâm Trạ còn mang quà cho mọi người này.” Nói xong lấy vật phẩm mang tới ra.

Lễ vật trở về lần này đều là Tiết thị chuẩn bị, nhưng nói ra tự nhiên phải nói đến tên Lâm Trạ, là hiếu kính của hă với nhạc phụ nhạc mẫu.

Tiết thị vốn chuẩn vị hai thất vài lạng, sau khi Thanh Liễu nhìn liền cảm thấy lạng quá quý, cha nương nàng cần xuống đất làm việc, khẳng định không lỡ mặc, xin Tiết thị giảm phần này đi. Tiết thị cảm thấy lễ không thể quá mỏng, lại đổi thành hai thất vài bông, Thanh Liễu cũng không tốt lại từ chối nữa.

Ngoài ra còn có hai bầu rượu, hai bao điểm tâm, hai bao mứt các màu.

Chu thị nhìn thấy liền liên tục nói tiêu pha, trông mắt Thanh Hà xoay xoay, tiến lên phía trước nói: “Nương, chúng ta đi phòng bếp nấu thức ăn để cha và tỷ phu cùng uống một chén chứ?”

Chu thị vội nói: “Đứng đứng, ta đều hồ đồ, chủ nhà, ông bồi con rể ngồi một lát, ta xuống bếp nhìn xem.”

Thanh Liễu cũng muốn đi hỗ trợ, nhưng lại lo lắng cha nàng một mình ngồi với Lâm Trạ không được tự nhiên.

Đang chần chờ, Lâm Trạ cũng đã chủ động hàn huyên với Lý Đại Sơn, hỏi tình cảnh mấy năm gần đây, trong nhà năm nay trồng bao nhiêu.

Vừa nói đến trồng trọt Lý Đại Sơn liền nói nhiều lên, liên miên không dứt.

Thanh Liễu yên tâm, cảm kích nhìn Lâm Trạ một cái rồi cũng đi phòng bếp.

Bên trong phòng bếp, Chu thị đang nhặt rau, Thanh Hà đang nấu nước.

Thấy nàng tiến vào, Chu thị vội hỏi: “Sao con không ở trong phòng cùng con rể? Cha con ông ấy lại không biết nói chuyện, đừng chậm trễ, con mau ra ngoài đi.”

Thanh Liễu cười nói: “Nương, không có chuyện gì đâu, A Trạ đang nói chuyện với cha rồi, hai người bọn họ nói rất sôi nổi, ta cũng không nói gì được.”

Chu thị nói: “Thật hả?” Lại vui vẻ nói: “Không nghĩ tới con rể tuy xuất thân nhà cao cửa rộng lại không có chút kiêu ngạo nào.”

Thanh Liễu khẽ cười nói: “Ta đã sớm nói với ngài, người Lâm gia đều rất tốt, đối ta cũng tốt, mọi người còn chưa yên tâm nữa.”

Chu thị than nhẹ, nữ nhi của mình xưa nay chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu, sao bà lại không biết. Chỉ cần không tận mắt nhìn thấy nàng sống tốt, làm cha nương luôn không thể an tâm.

Bà thấy Thanh Liễu xắn tay áo chuẩn bị nấu cơm, nhanh chóng ngăn cản: “Con đừng động, lát nữa cả người dính đầy khói dầu, hai ta đổi cho nhau đi.”

Thanh Liễu suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, không kháng kháng nữa, trái lại nhận lấy công việc của nương nàng, ngồi trên ghế nhỏ nhặt rau.

Chu thị đeo tạp dề, lại nghĩ tới một chuyện, quay đầu nói khẽ: “Lần sau trở về đừng lại mang đồ đến nữa, tình huống nhà chúng ta như vậy cũng không lấy ra được gì đáp lại lễ, Lâm gia bọn họ gia đại nghiệp đại không cần, chúng ta cũng không thể lòng tham không đáy, bị người ghét.”

Thanh Liễu gật gù đầu, “Ta biết rồi.”

Nàng đúng là biết điểm này, sợ cha nương trong lòng băn khoăn, cũng không muốn bị người nói linh tinh, cho nên mấy ngày gần đây đến Lâm gia này, trừ ngày lại mặt cùng hôm nay Lâm Trạ đến cửa, hai lần đều là Tiết thị tự mình chuẩn bị lễ, cũng là tập tục bản xứ, lúc khác nàng cũng không đưa đồ về nhà ngoại.

Chu thị nhanh tay nhanh chân xào hai món ăn, để Thanh Liễu bung vào trong nhà.

Thanh Liễu bung khay đi vào, nhưng không thấy cha nàng mà chỉ có một mình Lâm Trạ, ngạc nhiên nói: “Cha đâu?”

Lâm Trạ nghiêng người nhìn một con nhện ở góc tường, không lên tiếng.

Thanh Liễu cho là hắn không nghe thấy, đến gần đặt khay thức ăn lên bàn, lại hỏi: “Cha đi đâu rồi?”

Lâm Trạ lúc này mới quay đầu qua, “Nàng nói với ta à?”

Thanh Liễu buồn cười nói: “Bằng không trong phòng còn ai khác nữa sao?”

Lâm Trạ lại nói: “Nàng lại không gọi tên ta, làm sao mà ta biết?”

Hừ, ở trước mặt trưởng bối, A Trạ A Trạ dễ nghe, vừa chuyển mặt không có người khác lập tức liền không gọi.

Nàng dâu này không được, cần phải cho nàng biết phu quân của nàng cũng có tính cách.

Thanh Liễu sững sờ, trong đầu vòng qua nhiều lần mới hiểu được ý hắn, lập tức cũng có chút xấu hổ. Vừa rồi ở trước mặt cha nương đúng là cố ý kêu như vậy, vì biểu hiện thân cận cho cha nương yên tâm. Nhưng là riêng về dưới chỉ có hai người, nàng luôn cảm thấy có chút không gọi được, lớn như vậy nàng chưa từng thân cận kêu tên nam tử khác như vậy đâu.

Chính là... Nàng trộm nhìn lên Lâm Trạm vài lần, giống như thật nổi giận, cũng khó trách, hôm nay hấn ở trước mặt cha nương mình khách khí, quá nề mặt nàng, nhưng nàng lại có hiềm nghi bắt hấn diễn trò.

Nghĩ như vậy càng thêm xấu hổ, ánh mắt nhìn hấn một lần lại một lần, lấp bắp nói: “Huynh, có phải huynh tức giận không... A Trạm?”

Lâm Trạm đã sớm phát giác mắt nàng dâu chăm chăm nhìn hấn nhiều lần, lại thêm nghe thanh âm này, thấy bộ dáng nàng đỏ mặt mắt đầy lo sợ, lại có chút bay bay.

Được rồi, hấn đại nhân đại lượng, cùng nương tử mình có gì mà phải so đo đây.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Dưa dưa bờ vai

Hóa ra vừa rồi Thanh Tùng chạy đi, vừa lúc bị Vương thị tóm gáy.

Toàn bộ Lý gia câu chỉ lớn như vậy, chiếc xe ngựa kia chạy ra từ Lâm gia, sớm đã có người nhìn thấy. Chờ thấy xe kia dừng trước cửa nhà Lý Đại Sơn, mọi người liền cho là khuê nữ nhà ông đã trở lại. Nhưng không nghĩ xuống xe là một nam tử cường tráng, nam tử kia lại cực kì thân mật đỡ khuê nữ nhà Lý Đại Sơn xuống xe.

Có một số người còn nhớ rõ bộ dáng Lâm Trạm, lại nhớ lại hai ngày trước có một nam nhân cả người chập vạt vào cửa Lâm gia, hai lần một liên tường, trong đầu lập tức có một ý tưởng hoang đường: Chẳng lẽ con lớn nhất của Lâm gia không chết, lại đã trở lại?

Lập tức có người đi nhà Lý Đại Hà đại ca của Lý Đại Sơn hỏi thăm tin tức.

Cả nhà Lý Đại Hà cũng lo ngại, Vương thị lập tức đến cửa xem, trùng hợp giữa đường gặp Thanh Tùng liền hỏi rõ ràng, biết được quả nhiên đại công tử Lâm gia đến, bà lại vội vàng trở về thay quần áo.

Thanh Tùng thấy bộ dáng bà muốn đi qua nhà mình, gãi gãi đầu, cũng không để ý trở về sẽ bị cha đánh, vội vàng chạy về báo tin.

Sau khi Lý Đại Sơn biết tin liền không yên tâm lắm, bởi trước đó Chu thị đã nói với ông, đại tẩu ông hình như có ý bảo Thanh Liễu tìm việc làm cho cháu ông, ông lo lắng lát nữa cả nhà đại ca đến đây, đại tẩu lại nhắc đến việc này làm Lâm Trạm không thoải mái, cũng làm Thanh Liễu khó xử. Vì thế vội xin lỗi với Lâm Trạm rồi vội vàng chạy qua nhà đại ca mình. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tặc nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Khi ông đến nơi, đám người Vương thị đã mũ nón chỉnh tề chuẩn bị ra cửa, Lý Đại Sơn ngăn cản nói: “Nương, mọi người muốn đi đâu vậy?”

Vương thị thấy ông, có chút không vui, “Lão Tam, nam nhân của Thanh Liễu còn sống, chuyện lớn như vậy sao ngươi cũng không nói với trong nhà một tiếng?”

Lý Đại Sơn cũng không có ý muốn giấu, theo sự thật nói: “Con rể hấn hôm kia mới trở về, chúng ta cũng là ngày hôm qua mới nhận được tin.”

Vương thị nói: “Vậy tối hôm qua ngươi nên đến nói với ta một tiếng, chủ rể mới đến cửa cũng không thể thất lễ.”

Lý Đại Sơn nói: “Ở nhà Nhu nương đang làm bàn tiệc, nương, ta biết nên làm như thế nào, ngài không cần vất vả đi một chuyến đâu.”

Vương thị lúc này mới nghe ra ông không có ý muốn bà đi qua, sắc mặt lập tức khó coi.

Trương thị ở một bên vội hỏi: “Tam thúc nói lời này là không đúng rồi, chủ rể mới đến nhà, nương là nãi nãi, ta là đại nương, dù thế nào cũng phải đến cửa nghênh đón mới đúng, làm sao có thể kêu vất vả?”

Lý Đại Sơn cũng không muốn ngăn đón nương mình, nhưng chuyện lần trước Vương thị chuẩn bị bán hai nữ nhi của ông, thật sự khiến trong lòng ông xuất hiện bóng ma. Ông tình nguyện mình cả đời liệt ở trên giường cũng không muốn vợ con chịu khổ.

Thanh Liễu có phúc vận, người đã chết lại trở lại, bằng không thù tiết cả đời, không có con cái không có nơi dựa vào, há lại là nói giỡn? Mắt thấy ngày đau khổ của con gái kết thúc, ông thật sự sợ những người trong nhà này lại nổi lên tâm tư khác, kéo nàng mệt mỏi.

Vương thị nói: “Lão Tam, có phải ngươi oán ta lúc đầu quá nhẫn tâm hay không?”

Lý Đại Sơn cúi thấp đầu không dám nhìn bà, “Nương, con chỉ oán chính mình không có năng lực. Bây giờ cuộc sống của Thanh Liễu tốt hơn là phúc của nàng, không có chút quan hệ nào với trong nhà cả.” (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tặc nạn “copy-tặc” đang hoành hành)
“Hay, hay,” Vương thị cười lạnh, bà sao có thể không nghe ra, con trai mình đây là sợ bà hút máu cháu gái! Bà tự hỏi mình đối xử con trai này cũng là

móc tìm móc phổi, lại đòi lấy hoài nghi như vậy, lập tức lòng thấy đau xót, nước mắt tràn mi, chính là không muốn để bọn tiểu bối thấy, ngược đầu nói: “Lão Tam, người đã nói như vậy, vậy nương liền không đi, dù sao đã phân nhà, ta sống với đại ca người, cửa nhà các người cao, gót ta bước không nổi!”

Nói xong bà liền bước vào nhà, Trương thị gấp không ngừng xoay quanh, bà còn tưởng để Vương thị nói giúp mình, tìm cho con bà một phần việc làm tốt, nào dự đoán được lòng dạ bà cao như vậy, nói không đi là không đi. “Này, này như vậy làm sao được? Tam thúc tội nó, bằng không ta theo người đi xem?”

Lý Đại Hà vẫn luôn không nói chuyện, lúc này trừng phụ nữ nhà mình một cái, nói: “Bà xem nào nhiệt cái gì, mau về nhà đi!”

Trương thị không cam lòng, lại không dám không thuận theo, chỉ phải dậm chân cũng đi vào.

Lý Đại Hà nhìn Lý Đại Sơn một cái, nói: “Tam đệ, là đại ca không tốt, đệ đệ khó xử, tâm tư của đại tẩu đệ ta biết, nàng chỉ là một phụ nhân biết cái gì, đệ đừng chấp nhận với nàng.”

Lý Đại Hà là con trưởng trong nhà, Lý Đại Hà đối ông tự nhiên có mấy phần kính trọng, vội nói: “Đại ca, ta biết. Thật ra theo đạo lý chúng ta đều là người một nhà, nhà ai cuộc sống tốt tự nhiên muốn giúp người khó hơn. Nhưng là tình huống của Thanh Liễu không giống vậy, nhà chúng ta kém Lâm gia quá nhiều, vốn bị người lời ong tiếng ve, nói chúng ta với cao. Nếu ta lại xin Lâm gia giúp đỡ, vậy địa vị của Thanh Liễu ở nhà chồng càng thêm xấu hổ, nàng là đứa bé hiếu thuận, vì ta có thể đánh bạc nửa đời sau, ta đây làm cha đã hủy nàng một lần, làm sao có thể lại kéo chân sau của nàng?”

Lý Đại Hà gật gật đầu, “Thanh Liễu đúng là một đứa bé ngoan, nhưng là Tam đệ, nương cũng là mẹ ruột của đệ mà. Đệ tự nghĩ lại xem, trước kia đệ gây chân, là ai giúp đệ chu toàn khắp nơi? Sau này không có biện pháp, tuy nói là tính bán hai đứa bé Thanh Liễu Thanh Hà, nhưng bà có chút tư tâm nào không? Bà làm vậy cũng là vì đệ. Từ nhỏ bà đã thương đệ nhất, những lời vừa rồi là thật sự làm tổn thương đến bà.”

Lý Đại Sơn cúi thấp đầu không nói chuyện, đối với nương mình, ông không dám có oán, bởi vì bà làm cũng là vì ông, vừa nói ra những lời kia, trong lòng ông cũng không dễ chịu gì. Nhưng là đối Thanh Liễu, ông vừa xấu hổ lại thương yêu. Trong lòng ông cũng thật rất khó xử.

Lý Đại Hà thấy ông như vậy, thở dài nói: “Đệ đi về trước đi, không phải nói chú rể mới còn ở à, dù sao cũng không tốt để hấn đợi lâu, chỗ nương ta sẽ giúp đệ khuyên một lời.”

Thanh Liễu từ chỗ Lâm Trại biết được Lý Đại Sơn đi ra ngoài, lại tìm Thanh Tùng hỏi kỹ mới biết rõ ngọn nguồn. Nàng đã làm xong chuẩn bị lát nữa đám người Vương thị Trương thị muốn đến cửa, không nghĩ tới qua hồi lâu lại chỉ có mình cha nàng trở lại.

Lý Đại Sơn thấy Thanh Liễu chờ ở cửa, miễn cưỡng cười cười, nói: “Đứng đây làm gì? Mau vào nhà đi.”

Thanh Liễu nhìn phía sau ông, hỏi: “Cha, nãi nãi và đại bá đâu?”

Lý Đại Sơn nói: “Bọn họ còn có chuyện khác, không tới, hôm nay chỉ có nhà chúng ta, đi thôi, đừng để con rể đợi lâu.”

Thanh Liễu cũng không tin rằng đại nương của nàng sẽ bỏ qua cơ hội xem nào nhiệt, hơn nữa ngay cả nãi nãi nàng cũng không đến, chỉ sợ là cha nàng đi nhà đại bá nói gì đó.

Nàng nhìn gương mặt có chút nặng nề của Lý Đại Sơn, không hỏi nhiều nữa, lúc quay lại phòng bếp mới nói việc này cho Chu thị nghe.

Chu thị nghe xong, vẻ mặt có chút phức tạp, một hồi lâu sau mới nói: “Không đến vậy tốt, chỉ là cha con — thôi, Liễu nhi, bụng mâm thức ăn này ra ngoài đi.”

Thanh Liễu bụng mâm thức ăn ra ngoài rất nhanh lại quay lại, nói: “Nương, ta thấy trong lòng cha không thoải mái đâu.”

Chu thị nhìn nàng, thở dài, “Cha con đối nãi nãi con vẫn luôn hiếu thuận, hôm nay không cho bà đến, chỉ sợ trong lòng cha con còn khó chịu hơn nãi nãi con.”

Vương thị Trương thị không đến, mặc dù bớt chút phiền toái nhưng Thanh Liễu cũng không cảm thấy vui, bởi vì trong lòng cha nàng khó xử, mà ông làm như vậy, nhất định là vì nàng.

Nếu nàng biết sớm hơn, nhất định sẽ ngăn cản cha nàng đi nhà đại bá.

Là con gái, tình nguyện trong lòng mình khó chịu cũng không muốn để trường bối khó xử.

Phân tâm ý này, nàng đối cha là như vậy, chỉ sợ Lý Đại Sơn đối Vương thị cũng là như thế. Chính là trong lòng Lý Đại Sơn ấy này đối con gái nhiều hơn, cho nên mới lựa chọn làm trái Vương thị.

Thanh Liễu nói: “Nương, lát nữa ngài khuyên nhủ cha đi, chuyện lúc trước cũng không trách được nãi nãi. Huống hồ cha hiếu thuận như vậy, nếu nãi nãi bởi vậy mà giận ông, không biết cha sẽ khó chịu đến thế nào đâu.”

Không phải Chu thị không biết đạo lý này, bà đau lòng trọng phụ, nhưng là nhìn nữ nhi, lòng bà cũng không nhẫn tâm, “Cha con là sợ nãi nãi nghe lời đại bá nương con, muốn con an bài việc làm cho Thanh Du. Con nói xem, nếu trong nhà chúng ta có cửa hàng, thế nào cũng muốn cho đại đường ca con đến làm việc. Nhưng đó là nhà chồng con, đại nương con làm sao có thể mở miệng được? Nàng cũng không suy nghĩ cho con chút.” (Các bạn đang đọc

truyện edit tại Di Hương Viện / Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Liễu liền nói: “Nương, ngài và cha đều coi con như trẻ con, cho dù đại nương đến đây, thật sự nhắc lại chuyện đó, chẳng lẽ ta không thể từ chối hay sao? Ta chỉ nói ta ở nhà đó không quản việc, A Trạm lại mới trở về, chuyện trong cửa hàng chúng ta không nhúng tay được, vậy không phải là được rồi à? Nếu đại nương thật muốn càn quấy, ta thấy đại đường ca cũng không phải không hiểu chuyện, huynh ấy chưa hẳn đã nguyện ý đại bá nương an bày tiền đồ cho mình, đến lúc đó ta nói với huynh ấy chỗ khó xử của ta, huynh ấy cũng sẽ khuyên đại nương quên ý nghĩ ấy đi.

Nương, lát nữa đợi chúng ta đi rồi ngài hãy nói với cha, bảo cha đến xin lỗi nãi nãi. Bằng không ta lo lắng đêm nay cha cũng ngủ không được ngon giấc. Hơn nữa nếu chuyện cha chọc giận nãi nãi bị truyền đi, người khác không biết chuyện của đại nương, chỉ biết nói cha không hiểu thuận, ngược lại khiến nhà chúng ta trở thành đề tài câu chuyện cho người khác bàn tán.”

Chu thị nghĩ nghĩ, vốn là cái lý này, “Có điều... Nãi nãi con tính cố chấp, chỉ sợ không dễ nguôi giận như vậy.”

Thanh Liễu cười nói: “Cái này thì dễ, nãi nãi tính nóng nảy, nhưng bà càng yêu thương cha hơn, lát nữa ngài bảo cha mang ít đồ hôm qua A Trạm mang đến qua đó, sau đó cha giả vờ đáng thương trước mặt nãi nãi, nói khổ sở trong lòng cha, nãi nãi thế nào cũng đau lòng ông hơn. Ngài đừng quên, bọn họ là mẹ con ruột, còn có thể hận qua đêm hay sao?”

Chu thị nghe xong liếc nàng một cái, nửa giận nửa cười nói: “Con nha đầu này, chủ ý tính quái gì đấy, còn để cha con giả vờ đáng thương, thật đúng là không lớn không nhỏ.”

Thanh Liễu che miệng cười nói: “Ngài đừng nói với cha đây là chủ ý của ta nhé, ta sợ cha cảm thấy mất mặt.”

Chờ đồ ăn lên hết bàn, cả nhà vây quanh bàn, vừa ăn vừa nói, hòa thuận vui vẻ, chỉ có Lý Đại Sơn thỉnh thoảng hơi xuất thần, Thanh Liễu xem ở trong mắt, sau giữa trưa lúc cáo từ lại nhắc nhở nương nâng một lần, để bà khuyên Lý Đại Sơn đi nhận sai với Vương thị, đỡ phải trong lòng ông tự dằn vặt.

Sau khi hai bọn họ cáo từ, Thanh Tùng mở hồng bao, bên trong lại là hai đĩnh bạc nhỏ, xem độ nặng này, một cái ước chừng có một lạng.

Hôm nay Lâm Trạm tổng cộng cho ba cái hồng bao, cũng chính là sáu lạng bạc.

Thanh Tùng thấy nhiều bạc như vậy, nhưng lại không giữ riêng mà là giao hết cho nương mình, Thanh Hà cũng đưa của mình cho Chu thị.

Chu thị cảm mấy đĩnh bạc đó, chỉ cảm thấy bông tay.

Trước kia lúc mới ở riêng, cả nhà bọn họ ăn mặc tiết kiệm, sau ba năm cũng mới cất được năm sáu lạng bạc. Bây giờ bỗng chốc để Lâm Trạm tốn kém như vậy, trong lòng bà làm sao qua được. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Có điều đây là hồng bao, lại không có đạo lý trả lại, trả lại chính là đánh mất mặt mũi của người tặng lễ.

Bà đang khó xử, Lý Đại Sơn đưa ra chủ ý, nói: “Trước thu lại, chờ sau này Thanh Liễu sinh con thì dùng nó đánh cho cháu ngoại một cái khóa trường mệnh.”

Chu thị nhanh chóng gật đầu đồng ý, lại thấy Lý Đại Sơn uống rượu có chút say liền dịu ông trở về phòng nghỉ ngơi, thuận tiện nói với ông mấy lời Thanh Liễu nói.

Một đầu khác, Thanh Liễu cùng Lâm Trạm lên xe ngựa Lâm gia.

Lâm Trạm hôm nay cũng uống không ít rượu, nhưng là ở trước mặt mọi người vẫn biểu hiện như thường, sau khi ổn định nhảy lên xe ngựa, còn kéo Thanh Liễu lên.

Thanh Liễu cho là tửu lượng hẳn rất tốt, không ngờ vừa lên xe ngồi vào chỗ của mình, trên bả vai liền có một cái đầu lớn dựa qua, chớp mũi tràn ngập mùi rượu.

Lần đầu tiên cùng nam tử dựa gần như vậy, trái tim Thanh Liễu đập bình bịch, không biết là bị dọa hay bị làm sao. Muốn đỡ hẳn dựa qua bên kia lại phát hiện hẳn nặng như một ngọn núi, đây thế nào cũng không xô dịch.

Nàng gấp đến độ mặt, lấp ba lấp bắp nói: “Huynh, huynh còn tỉnh không? Huynh dựa dựa vào bên kia ngủ đi.”

Lâm Trạm không biết ngủ thật hay giả ngủ, tiếng ngáy rung trời.

Thanh Liễu không có biện pháp, lại thử đẩy hai lần, căn bản đẩy không được, chỉ phải mặc hần.

Hơi thở nóng rực phun ở bên cổ, cả người nàng đều cứng ngắc, rất không được tự nhiên, chỉ muốn cách Lâm Trạm xa một chút, dưới mộng liền từng chút từng chút dịch sang phía thành xe. Chỉ là nàng mới dịch xa được một chút, đầu của Lâm Trạm liền chuyển theo, nàng lại dịch, hẳn lại chuyển, cuối cùng thành công bị hần kẹp ở giữa thành xe và hần, không thể động đậy, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn

Lâm Trạm cuối cùng là bị xa phu đỡ xuống, xem bộ dáng là thật say, sau khi Tiết thị thấy vội cho người đỡ vào phòng, lại bảo phòng bếp làm canh son tra tỉnh rượu.

Thanh Liễu có chút xấu hổ, “Nương, đáng lẽ ta nên ngăn huynh ấy lại, không để huynh ấy uống nhiều.”

Tiết thị cười nói: “Chuyện này có gì đâu, uống mấy hóp rượu thôi, nó uống nhiều nói rõ trong lòng nó vui vẻ.” Lại hỏi: “Hôm nay nó uống bao nhiêu?” Bà giống như chưa bao giờ thấy con trai uống say, không phải là ngâm trong hầm rượu đấy chứ?

Thanh Liễu nói: “Hai bầu rượu hôm nay ngài chuẩn bị, huynh ấy và cha ta uống hết một bầu, hơn phân nửa đều là huynh ấy uống.”

Tiết thị nghi hoặc: “Thật chỉ uống một bầu?”

Con của bà ba tuổi có thể nương theo mùi rượu tìm ra toàn bộ rượu mà cha hắn cất giấu, chơi với bùn. Năm mười mấy tuổi đi ra ngoài chơi với bạn, những người khác say như chết, chỉ mình hắn sinh long hoạt hổ, còn đánh xe ngựa, ngã trái ngã phải đưa mấy người kia về nhà. Rượu bà đưa cho Lý gia, một bầu cũng chỉ hơn một cân, cho dù hơn phân nửa vào bụng Lâm Trạm, nhiều lắm cũng chỉ một cân, có thể chúc say hắn?

Thanh Liễu không rõ chân tướng, gật đầu nói: “Đúng là chỉ uống một bầu.”

Tiết thị mất sắc, liếc mắt một cái nhìn thấy vài áo chỗ bà vai nàng bị nhăn, lại nghĩ thấy trên người nàng cũng có mùi rượu liền hỏi: “Sao quần áo nhăn hết rồi?”

Thanh Liễu lập tức đỏ mặt, ấp úng nói: “Huynh, huynh ấy ngủ trên xe, vẫn luôn dựa lại gần ta, ta đây không được huynh ấy.”

Trong đầu Tiết thị hơi chuyển, lập tức hiểu ra thằng nhóc thối kia nào có dễ bị say như vậy, rõ ràng là giờ trò xấu đây mà!

Bà ngầm ý cười nói: “Ta qua phòng A Trạm nhìn một cái, con cũng trở về thay quần áo khác đi.”

Thanh Liễu cho rằng bà là đang cười mình, gò má đỏ hơn, cúi đầu một đường chạy chậm trở về phòng.

Tiết thị đi phòng Lâm Trạm, vừa vào phòng liền nghe thấy tiếng ngáy một tiếng to hơn một tiếng, bà đi qua vỗ mặt hắn, nói: “Đừng giả vờ, nàng dâu của con không đến.”

Tiếng ngáy lập tức ngừng, hai mắt Lâm Trạm mở ra một đường nhỏ, thấy quả đúng là chỉ có nương mình liền mở to nhìn trái phải, “Nàng đâu rồi?”

Tiết thị nói: “Bị con dọa sợ, trốn trong phòng khóc kìa.”

Lâm Trạm trừng to hai mắt, lập tức chống người đứng dậy.

Tiết thị vội dè hấn lại, “Chộc con chơi đấy, ta để con bé về phòng thay quần áo, ai bảo tiểu tử con giờ trò xấu, hun người ta mình đây mùi rượu.”

Lâm Trạm nói: “Nàng không khóc đấy chứ?”

Tiết thị sẵn giọng: “Nàng rất khỏe mạnh, con sợ nàng khóc như vậy, làm chi còn muốn trêu chọc nàng?”

Lâm Trạm lúc này mới yên lòng, cười hắc hắc nói: “Ta chỉ đùa chút thôi.”

Thật ra toàn bộ quá trình hắn đều tỉnh táo, chút rượu đó căn bản không uống đồ được hắn, chính là nhìn bộ dáng luống cuống của nàng dâu liền nhịn không được muốn trêu chọc.

Tiết thị nói: “Qua mấy năm nữa là ba mươi tuổi, còn tưởng mình là trẻ con à?”

Lâm Trạm nghiêm túc nói: “Nương, con năm nay mới mười sáu tuổi.”

Tiết thị buồn cười đánh hắn, “Sao ta lại sinh đứa da mặt dày như con cơ chứ.”

Sau khi hai người bọn họ trở về, toàn bộ Lý gia câu đều nổ tung.

Tất cả mọi người lại nói, khuê nữ nhà Lý Đại Sơn đây là gặp may, không công để nàng lượm được chức thiếu phu nhân.

Cũng có người nói không chừng chính là khuê nữ có phúc phận mới có thể gọi Lâm gia đại công tử chết hơn mười năm trở về.

Những người còn lại thì ở trong lòng chưa xót nghĩ, sớm biết vậy lúc trước gả con gái mình qua, chẳng những có thể được Lâm gia cho không hai mươi lượng, chờ đại công tử trở về, bọn họ chính là thông gia chân chính với nhà Lâm đại thiện nhân, trong khe hở nhà ông thông gia rơi chút gạo cũng đủ cả nhà bọn họ năm ăn cả đời.

Thanh Liễu trở về phòng thay quần áo, vốn muốn đi xem Lâm Trạ, nhưng là thấy Tiết thị vẫn còn ở đó liền không qua nữa.

Nàng lấy bút chương ra, chuẩn bị luyện mấy chữ. Đã nhiều ngày do trong nhà có việc, nàng trộm mấy ngày lười, hôm nay cũng không thể lại bỏ bê.

Quyển ‘thiên tự văn’ kia nàng đã học thuộc, chính là tách riêng từng chữ thì nàng không nhận được nhiều chữ cho lắm, cũng không thể viết. Cho nên bây giờ nàng cũng chỉ nhớ kí từng chữ, sau đó lại viết lại mấy lần.

Nàng cũng không tham, mỗi ngày chỉ nhớ hai câu, cũng chính là mười sáu chữ, nỗ lực luyện từng chữ được đoan chính chỉnh tề.

Lâm Trạ tiến bước nương mình, nằm trên giường cũng không nằm nổi nữa. Do hôm nay hắn muốn đi nhà vợ, Lâm lão gia xem như cho hắn nghỉ một ngày, chỉ mang Lâm Hồng đi cửa hàng, bây giờ hắn liền không có chuyện gì làm.

Hắn ở trong phòng dạo qua một vòng, nhắc chân muốn đi tìm Thanh Liễu, mới đi mấy bước lại dừng lại, thầm nghĩ hắn cũng không thấy giống cha mình, vừa không có việc gì liền dính ở bên cạnh nàng đâu, quả không có tiền đồ.

Vì thế bất buộc bản thân chuyển hướng khác, sau đó đi về phía võ trường.

Ở trong võ trường luyện một giờ, hắn nhìn sắc trời, chỉ chốc nữa là đến giờ cơm tối, lại quay về sân của mình, dự định xem vợ hắn đang làm cái gì, thuận tiện cùng nàng đi ăn cơm.

Thanh Liễu viết hết sức chăm chú, ngay cả Lâm Trạ vào lúc nào cũng không biết, mãi đến khi trước mắt xuất hiện một bóng ma chặn mắt tầm mắt mình, nàng mới ngẩng đầu lên.

Nhanh vậy huynh đã tỉnh rồi à?

Lâm Trạ vốn muốn nói ta căn bản không ngủ, lại nghĩ đến vừa rồi hắn là lừa nàng đâu mình, vì thế vội vàng thu hồi lời nói sắp ra cửa miệng lại, hàm hồ ừ một tiếng, thăm dò nhìn chữ Thanh Liễu.

Thanh Liễu ngưng ngưng nói: “Ta viết không đẹp lắm.”

Lâm Trạ nói: “Rất tốt, rất đoan chính.” Tuy rằng lực tay không đủ, đầu bút không có lực, nhưng mỗi một nét bút đều cực đoan chính, nhìn ra được nàng dụng tâm.

Thanh Liễu nghe hắn nói như vậy càng thêm ngưng ngưng, trong mắt lại sáng trong suốt.

Lâm Trạ nhìn ngứa tay, nhìn không được vờn tay véo má nàng một cái.

Thanh Liễu mở to mắt khiếp sợ nhìn hắn.

Lâm Trạ ho một tiếng, “Nàng... Trên mặt có chấm đen, ta giúp nàng lau sạch.”

Thanh Liễu vội đặt bút xuống, lấy khăn ra lau mặt, nhưng không hề có chút mực nào.

Lâm Trạ không thể làm gì khác hơn nói: “Chỉ có một chút, ta lau hết rồi.”

Thanh Liễu tuy cảm thấy khó hiểu nhưng cũng tin, vừa thu giấy bút lại vừa nói: “Ta vụng về, luôn làm mực nước dính khắp nơi.”

Lâm Trạ ừ một tiếng, lại hỏi: “Nàng học với đệ muội đã được bao lâu rồi?”

Qua nửa tháng giêng thì bắt đầu, đến bây giờ cũng có hơn một tháng, ta tiếp thu chậm, một quyển sách mới học được một nửa.

Lâm Trạ liền nói: “Từ từ sẽ đến, lại không vội.”

Thanh Liễu gật gật đầu, lại nói: “Có phải muốn đi ăn cơm không?”

Lâm Trạ gật đầu, “Đi thôi, hai ta cùng đi.”

Tiết thị ngồi trong nhà, nhìn con trai con dâu cùng nhau đến, trêu ghẹo nói: “(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành) Ồi, nhanh như vậy đã ra vào một đôi, như hình với bóng rồi.”

Lâm Trạ cười hi hi, Thanh Liễu thì cúi thấp đầu.

Trên bàn cơm, Lâm lão gia nhắc đến chuyện phái người đi phủ thành mời gánh hát, đã có câu trả lời, gánh hát kia sắp tới vừa vặn có rảnh.

Tiết thị nói: “Vậy ngày mai ta sẽ kêu người qua sân khấu trong thôn quét dọn, mặc vải mảnh. Ông xem, chúng ta bao gian khách sạn ở trần trên hay là thu thập sân trước cho bọn họ ngủ lại?”

Lâm lão gia nói: “Ở trong nhà không có phương tiện, để bọn họ ở trần trên đi, đến lúc đó cho xe ngựa đưa đón.”

Tiết thị cũng đồng ý cách thực hiện này, gật gật đầu, lại nói: “Vậy định vào ngày mười năm tháng này nhé?”

Được.

Ăn cơm xong đều tự trở về sân của mình, Lâm Trạ đi theo Thanh Liễu vào đông sương.

Thanh Liễu lúc này không còn không được tự nhiên như tối hôm qua, nhớ đến mấy ngày nữa có hát tuồng, nàng còn có chút chờ mong.

Hồi nhỏ vui nhất trừ năm mới thì phải kể đến hát tuồng, người nhiều lại náo nhiệt, còn có rất nhiều người bán thức ăn vặt, một đồng tiền có thể mua được rất nhiều hạt dưa. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Gia đình nông dân đều tương đối nghèo, một nhà mới không nổi gánh hát, trừ khi toàn thôn hợp lực, mỗi nhà góp một tí, cách 4~5 năm mới gánh hát đến hát một lần.

Cho nên nếu có thôn xóm nào có hát tuồng, tin tức sẽ như là mọc cánh bay đi, mấy thôn xóm xung quanh đều sẽ biết. Chờ đến ngày đó, nhà nhà mười dặm bát hương đều mang ghế nhà mình đi, như là tập hợp đến dưới sân khấu kịch. Có một số người thậm chí trời chưa sáng đã đến rồi, chỉ vì chiếm lấy vị trí tốt.

Trừ người chân chính thích xem tuồng, thích náo nhiệt vui vẻ, nhóm tiểu thương cùng trẻ con được tiền tiêu vặt cũng vui đến nở hoa.

Có thể nói, hát tuồng cũng là một việc vui lớn trong năm.

Lâm Trạ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, mắt đầy chờ mong, lại có chút ngửa tay. Nhưng là nghĩ bây giờ không có viện cớ, chỉ phải đành xuống.

Hắn nhìn một lát lại nghĩ, đây là nương tử của hắn, vì sao hắn véo mặt cũng phải kiểm soát, không thể trực tiếp lên?

Hắn rất nhanh bị chính mình thuyết phục, vì thế không do dự nữa, vươn tay liền véo lên chỗ thịt non nhất trên mặt nương tử mình.

Thanh Liễu bị hắn véo sừng sốt, một hồi lâu mới nói: “Trên mặt ta vẫn còn mực nước à?” Bởi vì một bên mặt bị véo, nàng nói chuyện có chút mơ hồ không rõ.

Lâm Trạ lắc đầu, ngay thẳng nói: “Chính ta muốn véo thôi.” Nói xong thì tay kia cũng véo lên.

Thanh Liễu ngẩn người.

Lâm Trạ nói: “Mềm nhũn, giống y tay nàng.” Trên tay hắn không tự chủ được dùng chút sức.

Thanh Liễu lập tức đau đến nước mắt lưng tròng, lại nghe hắn nói vậy, vừa thẹn vừa cáu, lập tức đẩy tay hắn ra, quay lưng lại lau nước mắt.

Lâm Trạ có chút lơ mơ, hồi nhỏ hắn từng véo mặt đệ đệ hắn rất nhiều lần, nhiều lần véo hắn khóc, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy, nhưng hình như Tiểu điều nhi chưa một lần nào công hắn vụng trộm gạt nước mắt như thế này.

Hơn nữa nhìn đệ hắn khóc hắn chỉ cảm thấy chơi vui, có lẽ còn có một chút cảm giác có tội, nhưng khi thấy nương tử mình khóc, cảm giác của hắn rất kỳ quái. Ngực nóng nóng tê tê, tuy rằng cũng có chút luyến tiếc, nhưng lại có chút thấy chưa đủ, còn muốn để nàng khóc đến đáng thương hơn nữa.

Lâm Trạ nhìn không được vượt ngục, thầm nghĩ như vậy có phải hơi quá đáng hay không? Nhưng vừa nghĩ đến đáng về khóc lóc đáng thương của nương tử mình, hắn cảm thấy toàn thân đều nóng lên, giống như tất cả lỗ chân lông đều nở tung, cảm giác khác thường khiến trái tim hắn đập bình bịch.

Thanh Liễu cũng không thật sự khóc, chính là mặt bị véo đau, trong hốc mắt không tự chủ được tràn nước mắt. Nàng lau xong liền có chút ngượng ngùng, xem ra Lâm Trạ là đùa giỡn với nàng, bản thân lại thật sự giận hắn.

Nàng vụng trộm quay đầu nhìn Lâm Trạ, thấy hắn kinh ngạc ngồi xuất thần liền mím môi nhỏ giọng nói: “Huynh đang nghĩ cái gì?”

Lâm Trạ liếc nàng một cái, đứng lên, “Muộn rồi, nàng ngủ sớm chút đi.”

Vì thế đêm nay Thanh Liễu lần qua lộn lại nghĩ có phải nàng phản ứng quá mức, chọc người mất hứng rồi không.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ôm ôm eo nhỏ

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Trạm thần thái sáng láng, tinh thần tỏa sáng, Thanh Liễu lại có chút ỉu xiu, làm tâm mất Tiết thị không ngừng qua lại giữa hai người. Trước khi ăn cơm đã kéo Lâm Trạm nhỏ giọng giao đãi, bảo hắn kiềm chế chút, đừng quá ép buộc Thanh Liễu.

Lâm Trạm lơ ngơ, hắn ở trong mộng ép buộc nương tử hắn, nương tử cũng biết?

Thời gian này, Lâm lão gia đã dò xét gần hết các cửa hàng một lần, hôm nay không dự định ra ngoài, chỉ sai sử Lâm Trạm.

Tiết thị nói: “Vừa vặn, Thanh Liễu đến nhà chúng ta lâu như vậy, trừ về nhà mẹ đẻ cũng chưa ra khỏi cửa một lần. Hôm nay đã là Trạm nhi muốn vào trong huyện xem, không bằng mang theo nàng đi.”

Thanh Liễu có chút động tâm, lớn như vậy nàng chỉ từng đi trấn Thanh Bình mấy lần, ngay cả thị trấn cũng chưa từng đi. Nhưng nàng biết mỗi lần Lâm lão gia Lâm Trạm ra ngoài đều là cười ngửa đi, nàng lại không biết cười, đi theo chỉ có thể thêm phiền, liền nói: “Nương, A Trạm là đi làm chính sự, mang theo ta có phải không tiện lắm không?”

Tiết thị nói: “Không có việc gì, cũng không được coi là chuyện đứng đắn gì, có điều sản nghiệp tổ tông để lại, ít nhiều cũng phải cho bọn họ thường xuyên đi xem, cũng thuận đường dẫn con đi xem một cái. Cửa hàng trong nhà trước ta cũng định cho con biết, chỉ là trong chốc lát chưa tìm được thời điểm, hôm nay vợ chồng son các con đi ra ngoài, vừa vặn để A Trạm nói với con.”

Thanh Liễu nghe vậy liền không chối từ nữa.

Tiết thị cho người chuẩn bị xe, Lâm Trạm không để xa phu đi theo, định tự mình đánh xe.

Tiết thị không yên tâm lắm, “Con nhớ đi chậm một chút.”

Lâm Trạm nói: “Không sao đâu, trước kia ta uống rượu còn có thể đưa người về cơ mà.”

Tiết thị nghe vậy càng thêm lo lắng, bởi vì lúc trước mấy người bạn kia của hắn bị hắn đưa về, về đến nhà ai cũng bị xóc xung mặt xưng mũi, ngày hôm sau liền đến tìm bà cáo trạng tố khổ.

Lâm Trạm không biết nương mình lo lắng, rung rung dây xương mang theo thê tử xuất phát.

Xe ngựa chạy ra khỏi đại trạch Lâm gia, xuyên qua vùng đồng ruộng dưới chân núi Tiểu Diêu chạy về phía trấn Thanh Bình.

Gia đình nông dân trong nhà nếu có một con lừa đã được coi thành bảo bối. Nếu có trâu thì càng quý, bình thường gần như muốn cung, hầu hạ cẩn thận, trông cậy vào nó mùa màng có thể làm nhiều việc hơn. Về phần loại động vật đất tiền như ngựa, vừa không thể giúp làm việc còn phải nuông chiều, toàn bộ Lý gia câu cũng chỉ có nhà Lâm đại thiện nhân có ngựa.

Cho nên bình thường ở trong thôn vừa thấy xe ngựa mọi người liền biết là người Lâm gia ra cửa.

Lập tức có không ít người thẳng người dậy, hí mắt trông xe đi qua.

Đánh xe chính là Lâm gia đại công tử đúng không? Mười mấy năm trước ta đã thấy hắn, xem vẫn còn mấy phần bóng dáng năm đó.

Hắn chính là đại công tử chết lại trở về đấy à? Nhìn cũng không có gì khác nhau mà.

Có nàng dâu trẻ tuổi mới gả vào trong thôn không biết chuyện mười năm trước, có điều hai ngày nay toàn thôn đều đang thảo luận chuyện Lâm gia nên nàng cũng có chút tò mò.

Phụ nhân ban đầu nói: “Đó là người không biết Lâm gia có bao nhiêu sản nghiệp. Mọi người đều nói Lâm đại thiện nhân có tiền, nhưng cuối cùng có bao nhiêu tiền ai cũng không nói chắc được. Ta từng nghe bà bà ta nói, bà ấy cũng là nghe từ người trước nói đến, Lâm gia vốn là sơn dân trong núi Đại Diêu, sau này cưới cô nương trong thôn chúng ta mới an gia ở Lý gia câu. Nghe nói sơn dân kia võ nghệ vô cùng tốt, từng làm tiêu sư, sau này mở võ quán trên huyện, không bao lâu nương tử hắn lại mở tú trang, chỉ mấy năm nhà bọn họ liền phát đạt.

Ngọn núi Tiểu Diêu trước mặt chúng ta, còn có một khoảnh ruộng lớn dưới núi này đều là của Lâm gia, hàng năm chỉ riêng ruộng cho thuê đã thu không biết bao nhiêu kho thóc. Nghe nói trong huyện cùng trấn trên còn có mấy cửa hàng, tiền thu một năm ta cũng không dám nghĩ.

Nghe xem Lâm gia đại trạch, một tòa nhà lớn như vậy, bên trong chỉ hạ nhân phục vụ đã có mười mấy người. Chúng ta quanh năm suốt tháng không ăn một bữa cơm tẻ, mặc một bộ quần áo tốt, trong tòa nhà lớn kia, hạ nhân bữa nào cũng có cá thịt, trên người mặc đều là vải bông thượng hạng.

Người lại nhìn khuê nữ nhà Lý Đại Sơn, từ khi đến Lâm gia, có lần nào ra ngoài mà không phải như thiếu phụ nhân, cả người lảng la lơ lửng? Điều kiện nhà mẹ nàng còn nghèo hơn nhà người đấy! Lần này là thật bay lên đầu cành. Aiz, mỗi người một số.”

Phụ nhân trẻ tuổi nghe bà nói như vậy cũng nổi lên chút điểm mặt.

Chuyện của khuê nữ của Lý gia nàng cũng đã nghe nói qua, biết lúc trước nàng là vì trị chân của cha nàng mới gả đi Lâm gia, không nghĩ tới vận khí tốt như vậy, mới qua cửa ba tháng Lâm gia đại công tử liền sống trở về.

Hơn nữa nhìn bộ dáng kia, đại công tử cũng không do nương tử này không phải hấn cưới vào cửa mà sinh lòng không vui, ngược lại trở về ngày thứ ba đã mang nương tử về nhạc gia, đủ để chứng minh sự coi trọng của Lâm gia đối người con dâu này.

Gió nhẹ thổi qua vén lên rèm xe, bên trong xe bóng dáng một cô nương như ẩn như hiện, xem tuổi hấn là khuê nữ của Lý gia.

Phụ nhân trẻ tuổi nhìn qua, trong lòng cũng có chút ghen tị.

Khuê nữ của Lý gia này, điều kiện nhà mẹ đẻ kém hơn nhà nàng ta, nghe nói còn phá tướng, từng bị người lui hôn, tuổi cũng không nhỏ, rõ ràng mọi thứ không bằng nàng ta, cố tình lại có vận khí tốt như vậy, vào cửa Lâm gia. Bây giờ ra ngoài có xe ngựa đưa đón, mặc chính là lăng la tơ lụa, ăn chính là sơn hào hải vị.

Lại nhìn lại mình, rõ ràng cũng là cô dâu mới qua cửa mấy tháng nhưng phải mặc áo vải bố, phải ra đồng làm việc, thật sự làm người ta khó dần lòng.

Sau đó nàng ta lại nghĩ, nhà chồng của mình nghèo thì nghèo, nhưng đàn ông không tiền mới thành thật. Khuê nữ của Lý gia kia cũng không phải đẹp lắm, nhà mẹ đẻ lại yếu thế, sớm muộn gì giữ không được Lâm gia đại công tử.

Nghĩ đến sau này khuê nữ nhà Lý gia có thể sẽ bị hưu về nhà, nàng ta lại nhìn xe ngựa kia trong lòng mới không thấy chua xót lắm.

Xe ngựa chạy ra khỏi Lý gia câu Thanh Liễu liền nhìn không được vén rèm lên nhìn ra bên ngoài. Mấy lần trước lên trấn đều là đi bộ, ngay cả xe bò hai vắn tiền một chuyến nàng cũng không nỡ ngồi, không nghĩ đến có một ngày có thể ngồi xe ngựa đi qua con đường này.

Tuy là mùa xuân nhưng bên ngoài mặt trời chói chang, mặt trời cũng không nhỏ, nàng buông màn, lại vén rèm cửa lên nói với Lâm Trạ: “Huynh có nóng không? Ta quạt gió cho huynh nhé?”

Xe ngựa chạy, nghênh diện còn có gió thổi đến Lâm Trạ không thấy nóng lắm, chỉ là một người ngồi bên ngoài đánh xe có chút nhàm chán, hấn quay đầu nhìn vợ mình, thấy nàng ngó đầu ra khỏi xe thăm dò, nghiêng đầu thân thiết nhìn hấn, rất làm người ta thích. Vợ mình thật đúng là tri kỷ nhu thuận, khóe miệng Lâm Trạ nhìn không được nhếch lên.

Hấn nói: “Ta không nóng, nàng ngồi dịch ra đây nói chuyện với ta đi.”

Thanh Liễu liền dịch ra ngoài, ngồi bên cạnh xử xe, nàng thấy tâm trạng Lâm Trạ hình như không tệ liền hỏi ra vấn đề đã nín cả đêm, “Tối hôm qua huynh tức giận à?”

Tối hôm qua? Nghĩ đến tối hôm qua trong đầu Lâm Trạ liền trào ra một đồng hình ảnh mang màu sắc, hấn khụ hai tiếng liền tiếp, đè nén bản thân đừng nghĩ nhiều, về mặt tế nhị lắc lắc đầu.

Thanh Liễu ở phía sau nhìn không tới vẻ mặt hấn, thấy hấn lắc đầu liền thả tâm, lại hưng trí bưng bưng nói: “Huynh biết không, con đường này ta đã đi một mình mấy lần, đây là lần đầu tiên ngồi xe đây.”

Lâm Trạ nghĩ nghĩ cảnh tượng đó, vợ hấn một mình cô đơn đi trên con đường này, thân thể nhỏ nhỏ ra sức bước đi, khuôn mặt đỏ rực, đầu đầy mồ hôi ngực liền có chút chua xót, hấn nói: “Đi vào trấn làm gì?”

Thanh Liễu nói: “Phần lớn thời gian phải đi bán túi lưới, mua dây bện. Trấn trên có tú trang kia ông chủ rất tốt, túi lưới của ta bán cho hấn, một cái cũng có thể bán được năm đồng tiền, nếu có kiểu dáng mới hấn còn nguyện ý tăng giá, phúc hậu hơn quán buôn bán nhỏ và người bán hàng rong nhiều.”

Lông mày Lâm Trạ nhíu lại, nếu hấn nhớ không nhầm trấn trên hình như chỉ có một tú trang, là sản nghiệp của nhà bọn họ, ông chủ trong miệng vợ hấn hẳn là chương quầy trong cửa hàng.

Có nên nói với vợ hấn chuyện này không đây?

Thôi, trước không nói cho nàng, lát nữa mang nàng đến cửa hàng, biểu cảm trên mặt nàng hẳn là sẽ rất thú vị.

Lâm Trạ trong lòng có mong đợi, huyết sáo lên.

Đoạn đường từ Lý gia câu đến trấn Thanh Bình đi bộ cần một giờ, ngồi xe bò cũng phải nửa canh giờ, Lâm Trạ chạy xe ngựa chỉ thời gian ăn một bữa cơm đã đến.

Xe trực tiếp dừng ở tú trang, Thanh Liễu đỡ tay Lâm Trạ nhảy xuống, nhìn trái nhìn phải một cái, hỏi: “Sao lại dừng ở đây? Huynh muốn mua hàng thêu à?”

Lâm Trạ không nói chuyện, buộc dây ngựa, kéo nàng đi vào trong.

Trước công chúng bị hấn kéo như vậy Thanh Liễu lập tức đỏ mặt xấu hổ, lại kéo không ra chỉ phải cúi đầu vội vàng đi theo phía sau hấn.

Chường quỹ của tú trang nghe thấy thanh âm chạy ra nghênh ở cửa, cười ha hả nói: “Đại công tử đến rồi.” Lại thấy người phía sau Lâm Trạ, hẳn tự nhiên là có ấn tượng với Thanh Liễu, ồ lên một tiếng nói: “Vị cô nương này lâu rồi không thấy tới.”

Lâm Trạ nói: “Cô nương nào, đây là thê tử ta.”

Dù là chường quỹ ngày thường mồm mép nhanh nhẹn lúc này cũng cứng họng, đứng ngây tại chỗ.

Thanh Liễu nghe được cách xưng hô của chường quỹ đối Lâm Trạ cũng sửng sờ.

Mãi đến khi vào trong phòng rồi hai người mới trở lại bình thường.

Chường quỹ vội nói: “Là ta có mắt không nhìn thấy thái son, vậy mà lại không nhận ra đại nãi nãi.”

Thanh Liễu cực ngượng ngùng, cuống quýt xua tay, “Ngài đừng nói như vậy...”

Chường quỹ trong lòng may mắn, cũng may trước đây đối xử khách khí với cô nương này, không có chỗ đắc tội, bằng không nếu nàng thổi gió bên gối với đại công tử, chính mình sẽ chịu không nổi. Lại nghĩ, ai có thể dự đoán được chim sẻ thật có thể bay lên đầu cành, xem ra sau này mở cửa đón khách phải cẩn thận hơn nữa mới được.

Lâm Trạ bảo chường quỹ mang sổ sách tháng này ra cho mình xem rồi cho hắn đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, chường quỹ lại sai tiểu nhị bưng nước trà điểm tâm tiến vào.

Lâm Trạ bảo Thanh Liễu ăn chút đồ, chính mình nhanh chóng lật sổ sách.

Gian cửa hàng này là đời cụ truyền xuống, có lịch sử trên trăm năm, xem như cơ nghiệp tổ tông để lại, cho nên trong nhà đặc biệt quan tâm, gần như cứ mấy ngày sẽ đến cửa hàng tuần tra một lần, xem xét sổ sách.

Lâm Trạ mặc dù không luôn luôn đi theo cha mình xử lý sản nghiệp trong nhà như đệ đệ, nhưng từ nhỏ đã tiếp xúc với nó, cho nên đối tính toán cũng rất thành thạo.

Thanh Liễu cầm một khối bánh ngọt phù dung lên cắn chút một, vẫn có chút không thể tin được gian cửa hàng đã qua lại nhiều năm chính là sản nghiệp của Lâm gia.

Khó trách người khác gọi Lâm lão gia là đại thiện nhân, chỉ nhìn biểu hiện của chường quỹ gian cửa hàng này là ra được, người Lâm gia làm buôn bán quả thật phúc hậu.

Lúc trước lần đầu tiên nàng đến tú trang hình như là mới mười ba tuổi, vô cùng nhát gan, đứng ngoài cửa hàng bồi hồi một lúc lâu mới dám đi vào, căng thẳng đến nói không rõ, lắp ba lắp bắp.

Chường quỹ lại không hề có chút không kiên nhẫn nào, hơn nữa chính là hắn đưa ra đề nghị cho nàng, nói túi lưới truyền thống bán không tốt lắm, bảo nàng tốt nhất là làm ít túi lưới mới mẻ độc đáo đa dạng, giá cao hơn, nguồn tiêu thụ cũng tốt. Cho nên sau đó nàng mới bỏ ra công sức nghiên cứu.

Lâm Trạ đang đối sổ sách ngẩng đầu lên nhìn một cái, thấy nàng đang cầm khối bánh ngọt phù dung như gà mổ thóc cắn từng tí một, hắn nhìn lại muốn véo mặt nàng.

Hắn nghiêng răng nhin, há miệng thở dốc, “Đút ta một cái.”

Thanh Liễu nghe lời cầm một khối lên đưa đến bên miệng hắn mới nhớ đến không ổn, vội nhìn ra bên ngoài thấy không có người nhìn vào mới thoáng yên tâm, mặt đỏ rực đưa vào trong miệng hắn.

Lâm Trạ nhìn khuôn mặt đỏ rực của nàng, không chỉ ngứa tay, ngay cả răng cũng ngứa, thầm nghĩ tiến lên cắn một cái.

Nhưng không được, đây là đang ở bên ngoài, nếu chọc vợ khốc không thiếu được phải dỗ dành, nếu để người khác nghe được cho là hắn sợ vợ thì làm sao?

Hắn cũng không thể giống cha hắn, gánh vác cái danh sợ vợ.

Nghĩ đến đây, hắn nhin.

Thanh Liễu thấy hắn ăn khối bánh phù dung nghiêng răng nghiêng lợi, vội rót chén trà đưa đến trong tay hắn, “Bị ghen à? Uống chén trà đi.”

Lâm Trạ liếc nàng một cái, bĩu bĩu môi, “Đút ta.”

Thanh Liễu chỗ nào không biết xấu hổ, chỉ nhỏ giọng từ chối: “Làm ướt sổ sách thì phải làm sao, huynh uống mau đi.”

Lâm Trạ liền gấp sổ sách lại đẩy qua một bên, khoanh tay nói: “bây giờ có thể rồi.”

Huỳnh... Lúc này Thanh Liễu xem như hiểu, hẳn là cố ý, tối qua cũng vậy, vô duyên vô cớ liến nhéo má nàng, người này, tuổi cũng không nhỏ, trước đó thấy tính tình coi như tốt, sao giờ đột nhiên lại trở nên không tốt vậy đây?

Lâm Trạh thấy nàng nói không ra lời, trong lòng hơi nghĩ lại, chẳng lẽ yêu cầu của hẳn quá phận? Nhưng hẳn lại không bảo vợ làm gì, chẳng phải chỉ là dứt nước thôi sao... Được rồi được rồi, không dứt thì không dứt, tự hẳn uống.

Ai bảo đây là vợ hẳn, cũng không thể thật sự chọc nàng giận.

Thanh Liễu thật cũng không giận, chỉ hơi buồn bực chút, đang chuẩn bị thuận theo ý hẳn dứt nước cho hẳn thì đã thấy hẳn tự uống. Nàng nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Trạh uống nước xong, lại tốn khoảng thời gian nửa chum trà đối chiếu xong sổ sách còn lại liền mang theo Thanh Liễu rời khỏi.

Thanh Liễu thấy hẳn đánh xe ngựa đi về phía ngoài trấn liền nói: “Không xem mấy cửa hàng khác nữa à? Ta nhớ hình như nương từng nói qua, trấn trên không chỉ có một gian cửa hàng này mà.”

Lâm Trạh nói: “Còn có một cửa hàng vải, một cửa hàng bạc, hai ngày trước cha đã đi tuần tra rồi, hơn nữa đó là cửa hàng sau này mới mở, hôm nay chúng ta chỉ xem sản nghiệp tổ tiên để lại.”

Bằng không gian nào đều tuần tra, hai ba ngày cũng tra không hết.

Thanh Liễu gạt đầu, trong lòng kinh thần gia nghiệp của Lâm gia, lại hỏi: “Bây giờ chúng ta muốn đi đâu?”

Lâm Trạh nói: “Đi vào huyện, tuần tra thêm một gian võ quán với một gian tú trang, cũng là tổ tiên để lại.”

Xe ngựa vào trong huyện thì đã gần trưa, Lâm Trạh dừng xe trước một gian tử lâu, nói: “Chúng ta ăn cơm trước.”

Thanh Liễu ngẩng đầu nhìn tử lâu cao ba tầng này, vừa kinh thần lại có phần lo lắng không đủ. Lớn như vậy, nàng ngay cả quán cơm nhỏ trấn trên cũng chưa từng vào chứ đừng nói là đại tử lâu trong huyện thành. Nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phòng ốc cao như vậy, ở trong này ăn một bữa nhất định là tốn không ít bạc?

Nghĩ đến đây nàng lại có chút không nở, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Lâm Trạh, nhỏ giọng nói: “Nơi này có phải rất đắt không? Chúng ta chuyển qua nhà khác đi?”

Lâm Trạh cúi đầu nhìn dáng vẻ nàng đứng sát bên mình, vỗ ngực một cái, đắc ý nói: “Không sao, tướng công có bạc, mời nàng ăn ở đại tử lâu.”

Tiểu nhị trong tử lâu thấy có người đứng ngoài cửa quán, ngay lập tức cơ trí chạy đến, giúp Lâm Trạh buộc ngựa, lại có một người khác ở cửa mời hai người vào trong.

Thanh Liễu lần đầu tiên đến chỗ như này có chút không được tự nhiên, theo thật sát bên người Lâm Trạh.

Lâm Trạh liền kéo tay nàng. Thanh Liễu tuy rằng vẫn cảm thấy ngượng ngùng nhưng không có ý muốn tránh ra.

Đây chính là quán cơm, đại sảnh tầng 1 có không ít người đang uống rượu ăn cơm, ầm ĩ huyền ảo, Lâm Trạh hỏi tiểu nhị: “Trên lầu còn phòng trống không?”

Tiểu nhị vội nói: “Có, nhã gian lầu hai, ghé lô lầu ba cũng có phòng trống, khách quan muốn dùng cơm ở đâu?”

Bọn họ chỉ có hai người không cần phải chạy lên lầu ba, Lâm Trạh liền nói: “Lầu hai đi, tìm cho ta vị trí gần cửa sổ.”

Được, mời hai vị qua bên này. Tiểu nhị chạy ở phía trước dẫn đường.

Đi đến một nửa cầu thang là có thể nhìn thấy quy cách lầu hai, đều là một dãy nhã gian dùng bình phong bằng gỗ che chắn, trên bình phong khắc hoa văn rồng, loáng thoáng có thể nhìn thấy người trong nhã gian nhưng lại không thấy rõ hẳn.

Thanh Liễu có chút tò mò quay đầu nhìn xem chung quanh, dưới chân không chú ý bước trượt một bậc thang.

Lâm Trạh đi ngay bên cạnh nàng lập tức vươn tay ôm thắt lưng nàng.

Thanh Liễu kinh hô một tiếng, sau khi phản ứng kịp mặt đỏ tận mang tai, chỉ cảm thấy dọa người, bị hẳn ôm vào trong ngực ngay cả mặt cũng không có ý muốn ngẩng lên.

Lâm Trạh nhân cơ hội nhéo nhéo vòng eo trong tay, quả nhiên như hẳn suy nghĩ, thắt lưng vợ hẳn tuy mảnh, nhìn không có thịt, nhéo lên cũng là mềm mại. Về phần chỗ nhiều thịt khác, nhất định mềm hơn nữa.

Người nào đó nhìn không được miên mạn bất định.

Tiểu nhị kia chỉ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, toàn bộ làm như không nhìn thấy.

Tiểu nhị nhảy lên đá lăn thức ăn cho chó: Đúng là cay con mắt!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22-1: Hôn hôn môi nhỏ(1)

Sau đó Thanh Liễu không dám lại hết nhìn đông sang nhìn tây nữa, cúi đầu, bị Lâm Trạh nắm tay đi một mạch đến nhà gian gần cửa sổ.

Đến vị trí ngồi xuống Lâm Trạh mới lưu luyến không thôi nói tay ra, quay đầu hỏi tiểu nhị, “Ồ đây của các người có món nào ngon nhất?”

Tiểu nhị lập tức có thứ tự báo một chuỗi tên món ăn.

Lâm Trạh nghĩ nghĩ, nói: “Cho một phần cá sốt, thịt om, tôm chiên sốt nước trà, canh cua đậu hũ, măng om thịt, canh cá hồi rau nhút.” Nói xong nhìn qua Thanh Liễu, lại hỏi tiểu nhị: “Có món bánh ngọt sở trường nào không?”

Tiểu nhị nhanh chóng nói: “Món bánh xộp hoa sen của từ lâu chúng ta là tuyệt nhất.”

Lâm Trạh gật gù đầu, vớt cho tiểu nhị một khối bạc vụn, “Trước bê bánh ngọt lên, lại thêm một ấm trà.”

Tiểu nhị thu tiền nhanh chóng rời đi.

Lâm Trạh gọi đồ ăn xong Thanh Liễu vẫn còn cúi đầu, thăm nghĩ da mặt vợ hán cũng mỏng quá đi, có điều hán thích như vậy.

Hán nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ vào một chỗ nói với Thanh Liễu: “Nàng xem, gian tú trang ở góc đường kia chính là của nhà chúng ta.”

Thanh Liễu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đường cái trên huyện rộng hơn trấn Thanh Bình, ngã tư đường lát đá xanh có thể chứa hai ba chiếc xe ngựa đi song song, hai bên đường đủ các loại cửa hàng, cò xí chiều bài đốn gió pháp phối làm người ta không kịp nhìn. Trên đường còn có rất nhiều người buôn bán nhỏ bày sạp, dài từ đầu phố này đến đầu phố kia, trên đường ngựa xe như nước, người đi đường chen chúc nhau.

Lâm Trạh chỉ là chỗ xa nhất ở ngã tư đường, từ trên cao nhìn sang gian tú phường đó chiếm diện tích rất rộng, đằng trước là hai ba cửa hiệu, mặt sau còn có một cái sân.

Thanh Liễu nói: “Lát nữa muốn đi kiểm tra sổ sách ở gian tú trang đó à?”

Lâm Trạh gật đầu nói: “Ba gian cửa hàng lâu đời nhất của nhà chúng ta, một gian là tú trang ở trấn trên, còn lại chính là gian tú trang trong huyện này cùng với một nhà võ quán thuộc ngoại ô của huyện, đều có lịch sử trên trăm năm, là cơ nghiệp tổ tông để lại, mấy gian cửa hàng này cha gần như cứ cách ba ngày sẽ đến kiểm tra một lần.”

Trong lúc hai người nói chuyện tiểu nhị bưng một đĩa bánh xộp hoa sen cùng một ấm trà long tinh lên. Bánh xộp hoa sen kia làm rất sống động, da ngoài tuyết trắng, tách cánh hoa ra bên trong là nhụy hoa màu phấn hồng, từng đoá được đặt trong đĩa làm người ta không nỡ hạ miệng.

Lâm Trạh gấp một cái đưa cho Thanh Liễu, “Bánh xộp hoa sen của Nã Nguyệt lâu mười năm trước đã rất nổi tiếng, đều nói vị không hề kém Bách vị cư, nàng nếm thử một cái xem.”

Thanh Liễu cẩn thận nhận lấy, nàng chưa từng thấy qua bánh ngọt nào đẹp như vậy, cầm trong tay ngấm một hồi mới cắn một miếng nho nhỏ. Da giòn đến vỡ vụn, vừa vào miệng chính là vị hạt sen thơm ngọt xộp giòn, còn có mùi đậu đỏ nhàn nhạt, nàng không khỏi cắn thêm một miếng, bên trong nhụy quả nhiên là nhân đậu.

Nàng vui vẻ nói: “Đúng là ăn ngon thật.” Thấy Lâm Trạh không nhúc nhích liền lấy một cái đưa đến bên miệng hán.

Lâm Trạh há miệng nhận, thật ra hán cũng không thích đồ ngọt, trước đó muốn ăn bánh ngọt phù dung chỉ là vì trêu vợ hán thôi. Có điều lúc này vợ hán chủ động dứt cho hán, hán tự nhiên sẽ không từ chối.

Một cái bánh xộp hoa sen chỉ nhỏ bằng nửa bàn tay, cho Lâm Trạh một phát hết, Thanh Liễu thì cắn từng chút một, rất nhanh cũng ăn xong, nàng lau tay không chuẩn bị ăn nữa.

Lâm Trạh nói: “Không ăn à?”

Mắt Thanh Liễu liếc về phía đĩa bánh, lại lắc đầu, “Không ăn, ăn cơm ngay giờ.”

Lâm Trạh nói: “Bên miệng hơi dính vụn bánh.”

Thanh Liễu theo bản năng lẻ lười liếm một cái, không liếm được đến nằng lại muốn dùng khăn lau, tay Lâm Trạm nhanh hơn nằng một bước, ngón tay thô ráp chạm đến thịt mềm trên môi, hai người đều sùng sốt.

Thanh Liễu hoảng hốt nhìn hấn một cái lại cúi đầu, vành tai đỏ lên.

Lâm Trạm rút tay về, nhìn ngón tay mình ngẩn người.

Quá mềm mại, vừa mềm vừa non, hấn lớn như vậy còn chưa từng chạm qua chỗ nào non mềm đến vậy. Hấn không khỏi lại nhìn về phía vợ mình, tầm mắt chặt chẽ chăm chú nhìn vào hai cánh môi kia.

Không biết cắn một cái là tư vị gì?

Vợ hấn có lẽ lại muốn khóc thôi.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, hấn không hiểu sao lại thấy hưng phấn.

Hai người tề nhị im lặng, mãi đến khi tiểu nhị bụng thức ăn lên.

Năm món ăn một tô canh còn có một phần bánh ngọt, Thanh Liễu vốn lo lắng hai người bọn họ gọi nhiều đồ ăn như vậy sẽ ăn không hết, sau đó phát hiện nằng hoàn toàn lo lắng thừa. Một bàn đồ ăn, trừ nằng ăn một ít còn đâu vào hết bụng Lâm Trạm.

Cuối cùng còn đĩa bánh xốp hoa sen hấn không ăn, bảo tiểu nhị đóng gói.

Hai người xuống dưới lầu trà tiền, trước khi bước xuống cầu thang Lâm Trạm đột nhiên vươn tay ôm eo Thanh Liễu.

Thanh Liễu phát hoảng vội đẩy hấn ra, nhỏ giọng nói: “Huynh làm gì vậy?”

Lâm Trạm nói: “Ta ôm nằng, đỡ phải nằng lại ngã sấp xuống.” Nói xong cũng không cho Thanh Liễu cơ hội phản bác, nửa ôm nửa kéo đi xuống lầu.

Cả người Thanh Liễu bị hấn ôm đi, ở trên bậc thang cũng không dám giẫy dụa đành phải cúi đầu theo hấn, đến dưới đại sảnh, ửng đỏ trên mặt nằng đã lan đến cổ, căn bản không dám nhìn đến những người khác.

Lâm Trạm trả tiền, chạy xe ngựa về phía tú trang ở góc đường.

Thanh Liễu theo hấn vào cửa hàng mới phát hiện sân nhỏ phía sau cửa hàng nhìn thấy lúc ở trong tú lâu hóa ra là một xưởng nhỏ, bên trong có hơn mười vị tú nương đang thêu thùa chăm chú.

Nàng không dám quấy nhiễu các nằng, chỉ nhìn thoáng qua liền lui ra ngoài.

Lâm Trạm đang đối chiếu sổ sách, nằng nhân rồi không có việc gì liền lấy từ trong tay áo ra một trang giấy, bên trong là mười sáu chữ hôm nay nằng phải học thuộc, buổi sáng trước khi ra cửa nằng đã sao chép mang theo bên người. Trước mắt không có giấy bút nằng liền dùng ngón tay chấm nước trà rồi viết ở trên bàn.

Chờ Lâm Trạm đối chiếu sổ sách xong, nằng đã biết viết một nửa số chữ.

Lâm Trạm thấy bộ dáng nằng mím môi một viết một vẽ trên bàn rất đáng yêu, tay nhịn không được giơ lên nhéo nằng một cái.

Thanh Liễu cũng bị hấn nhéo thành quen, chỉ nghiêng đầu nhìn hấn một cái nói: “Huynh đối chiếu xong chưa? Chờ ta viết xong chữ này.”

Lâm Trạm đến gần xem thử, là thú trong chữ cảm thú, khoe miệng hấn nhếch lên một nụ cười xấu xa, nói: “Nàng biết hai chữ này có nghĩa gì không?”

Thanh Liễu nói: “Đương nhiên biết, cảm là chỉ gia cảm, không phải cảm, thú chính là động vật như heo bò trâu ngựa.”

Lâm Trạm lại nói: “Vậy hai chữ hợp lại thì sao?”

Thanh Liễu kỳ quái nhìn hấn một cái, “Chính là chim bay cá nhảy đó.”

Lâm Trạm thấy trong mắt nằng hoàn toàn là nghiêm túc không khỏi tự giác ngộ, chẳng lẽ là suy nghĩ của hấn rất cảm thú? Hình như vợ hấn thật sự không biết gì cả, xem ra sau này phải dạy nằng biết, nhiệm vụ này rất cấp bách đây.

Hấn dùng ngón tay sờ vết đỏ vừa bị hấn nhéo ra trên mặt Thanh Liễu, nói: “Đúng, chính là chim bay cá nhảy. Đi thôi, ta mang nằng đi dạo.”

Thanh Liễu gấp tờ giấy lại, cẩn thận bỏ vào trong tay áo.

Bên ngoài tú trang chính là đường cái rộng rãi, hai bên cửa hàng san sát nối tiếp nhau, trên đường khắp nơi là tiếng rao hàng của người bán hàng rong.

Lâm Trạm kéo tay Thanh Liễu đi về phía một cửa hàng vải, hấn trở về mấy ngày này thấy vợ hấn hoặc là mặc màu xanh lục không thì chính là xanh da

trời, không có bộ nào màu sáng chút, cho nên tính toán mang nằng đi cửa hàng vải chọn hai cây vải về may quần áo.

Thanh Liễu thấy hắn luôn chọn mấy cây vải màu hồng uớm thử lên người mình, lúng túng không ngừng trốn.

Lâm Trạ nói: “Đứng vững để ta xem kỹ cái.”

Thanh Liễu vội vàng nói: “Ta đen không hợp với mấy màu này, hơn nữa quần áo trong nhà rất nhiều, không cần làm nữa đâu.”

Lâm Trạ liền nói: “Ai nói nằng đen, như vậy là vừa. Quần áo này của nằng không tốt, toàn là màu mấy lão thái thái mặc.”

Thanh Liễu có chút bất đắc dĩ, quần áo này theo ý nằng tất cả đều mới, có rất nhiều bộ được làm khi nằng xuất giá, có rất nhiều bộ là sau khi gả tới cất may, đều bao nhiêu tháng. Do trước thân phận nằng là quả phụ cho nên quần áo hơi đơn giản chút, không nghĩ tới ở trong mắt Lâm Trạ liền thành lão thái thái mặc.

Lâm Trạ thấy nằng không động mới lại hài lòng mỗi dạng thử một lần, thấy hắn ngay cả một cây vải đỏ in hoa to cũng phải lấy qua xem, Thanh Liễu vội nói: “Cái này đỏ quá, ta thấy cây màu hồng vừa rồi kia rất đẹp.”

Lâm Trạ đắc ý nhìn nằng một cái, “Mất ta chọn, đương nhiên không tệ.” Nói xong trả lại cây vải đỏ trên tay lại cho chương quý, bảo hắn bọc cây vải lụa màu hồng kia lại, sau đó lại lấy màu vàng tiếp tục uớm lên thân vợ mình.

Thanh Liễu nói: “Mua một cây là đủ rồi mà. Một mình ta mặc không bao nhiêu.”

Lâm Trạ nói: “Ngày ngày chỉ có một màu sắc có gì để xem?”

Thanh Liễu không có biện pháp, cuối cùng không vận qua được hắn. Có điều mua vải này về cũng có thể chia cho nương cùng đệ muội một cây để may.

Cuối cùng Lâm Trạ mua ba cây vải bằng lụa, một cây màu phấn hồng, một cây màu vàng nhạt, một cây màu tím nhạt. Tóm lại là màu nào cũng sáng.

Trả tiền, Lâm Trạ bảo tiểu nhị trong cửa hàng đưa vải đến tú trang còn mình thì kéo tay vợ đi đến một cửa hàng trang sức.

Thanh Liễu nhìn ra ý đồ của hắn, vội kéo hắn không cho đi.

Hôm nay đã tiêu nhiều bạc lắm rồi, vừa rồi ở trong tủ lâu hắn hết bao nhiêu nằng không nghe rõ, nhưng là nghe thấy lúc chương quý tính tiền nói đĩa bánh xộp hoa sen kia hết sáu mươi tám văn, nằng nghe được liú lưỡi không thôi.

Đĩa bánh xộp hoa sen kia tổng cộng cũng chỉ bảy tám cái, mỗi cái chỉ có vài miếng, tính ra một cái muốn tám đồng tiền, một miếng cũng phải mất mấy văn! Nghĩ đến nằng trước đây một ngày tối đa cũng chỉ có thể bện được một hai túi lưới, một cái túi lưới năm đồng tiền, còn chưa đủ mua nổi một cái bánh xộp hoa sen.

Nằng thật đau vô cùng, nhưng thấy Lâm Trạ đang vui vẻ, không muốn làm hắn mất vui nên cũng không nói gì.

Vừa rồi mỗi cây vải lụa ít nhất một lượng bạc, cộng lại hết bao nhiêu nằng cũng không dám tính, nhưng là nghĩ sau khi trở về có thể chia cho Tiết thị cùng Cẩm nương nằng liền cắn răng nhẫn nhịn.

Bây giờ thấy Lâm Trạ lại muốn mua trang sức cho mình nằng thật sự không nhịn được, cho dù có tiền cũng không thể tiêu như vậy được.

Lâm Trạ thấy vợ mình không động, kéo cũng kéo không động, xem ra tâm ý nằng còn rất kiên định.

Hắn không muốn dùng nhiều sức kéo đau vợ mình, chỉ phải quay lại nói: “Sao vậy, chúng ta vào xem.”

Thanh Liễu kiên quyết lắc đầu, nói là đi xem, vừa vào liền xài bạc trắng, nằng nói: “Đừng xem, ta có trang sức, đều ở nhà không mang, mua nữa sẽ lãng phí.”

Trước đó khi thành thân do là mình hôn cho nên trang sức Lâm gia đưa đến phần nhiều là bạc, một đôi vòng tay long phượng, một đôi ngân trâm, hai đôi bông tai. Sau này gả vào Tiết thị lại cho nằng một cái vòng phi thúy, một đôi vòng tay bạch ngọc, về sau lại dùng đại trâm châu Lâm Hồng có được làm cây trâm trâm châu, thời gian trước đến lúc làm áo khoác mỏng cho mùa xuân Tiết thị lại sai người đánh cho nằng trọn một bộ trang sức.

Cẩn thận tính ra trang sức của nằng không ít, chính là nằng không mấy ra ngoài cho nên không lấy ra mang.

Lâm Trạ nói: “Trang sức của nằng ta xem hết rồi, đều là kiểu dáng lão thái thái mới mang, khó coi.”

Lại là lão thái thái, Thanh Liễu buồn cười nhìn hắn, nói: “Vậy huynh cứ coi ta là lão thái thái được rồi, tóm lại ta không muốn mua mới.

Lâm Trạ liền có chút buồn bực, vợ hắn rõ ràng mới có mười mấy tuổi, nhìn cách ăn mặc ngày thường của nằng thật sự không giống bộ dáng mười mấy tuổi. Hơn nữa gia huấn nhiều đời truyền xuống của Lâm gia bọn họ chính là có bao nhiêu tiền đều phải tốn trên người con dâu. Ở chỗ cha và đệ đệ hắn đều dùng rất tốt, sao đến chỗ hắn thì không được?

Hắn đau đầu, đột nhiên nghĩ ra vợ hắn không vào hắn có thể lần sau tự mình đến mua mang về cho nằng, vợ hắn dù không muốn cũng phải muốn.

Vì thế hắn gật gật đầu, nắm tay vợ lại muốn đi về phía cửa hàng khác.

Thanh Liễu cũng không dám lại tiếp tục đi dạo với hắn, người này thật sự quá thích tiêu tiền, tuy nói là tiêu trên người nàng nhưng nàng càng thiệt đau hơn. Sợ hắn lại muốn mua cái gì, nàng vội vàng tìm cơ thoái thác nói: “Ta đi mệt, chúng ta về tú trang đi, không phải nói còn muốn đi võ quán xem nữa à?”

Lâm Trạh quay đầu nhìn nàng, trong lòng cũng nghĩ cùng vợ đi mua đồ, nàng cái này không cần cái kia không cần, lần sau vẫn là mình trực tiếp mua về thôi.

Hơn nữa hắn còn có rất nhiều đồ muốn mua, sơn phấn, đầu hoa trang sức, hầu bao khăn thêu đều muốn mang lên người vợ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22-2: Hôn hôn môi nhỏ (2)

Hai người lại trở về tú trang, Lâm Trạh cùng chương quỹ kia nói một tiếng rồi chạy xe ngựa về phía võ quán ở ngoại ô.

Võ quán chiếm diện tích rất lớn, xe ngựa dừng trước cửa chính, chỉ nhìn đến được tường vây hướng hai đầu dọc vườn rất xa.

Nghe Lâm Trạh nói võ quán này lúc đầu chỉ là một gian nhỏ nhỏ, học đồ bên trong cũng chỉ mười mấy người, sau này thanh danh nổi ra, từng đời từng đời kinh doanh ra, xây dựng thêm thành môn quy như bây giờ, học đồ bên trong cũng có hơn trăm người. Không chỉ có người bản huyện, còn có rất nhiều người ở ngoài mộ danh mà đến.

Ngoài cửa chính võ quán có hai đầu sư tử đá cực kỳ cao to uy vũ, mấy người mặc quần áo hộ vệ đứng ngoài cửa. Một người trong đó thấy Lâm Trạh liền chào đón nói: “Đại công tử.”

Lâm Trạh gật gật đầu, nhảy xuống nói: “Bên trong có học không?”

Hộ vệ nói: “Đang làm bài học buổi trưa.”

Lâm Trạh nghĩ nghĩ, lại nhảy lên ngựa, “Ta đi từ cửa sau, người tiếp tục trông coi đi.”

Hộ vệ kia hành lễ, một đường chạy chậm về.

Thanh Liễu phát hiện xe ngựa lại đi không khỏi xóc mạnh lên hỏi: “Chúng ta không đi vào à?”

Lâm Trạh nói: “Sân trước đang làm bài buổi trưa, chúng ta vào từ cửa sau.”

Thanh Liễu gật gật đầu, học đồ đó đều ở đây tập võ, bọn họ đi vào như vậy quả thật quấy nhiễu người khác.

Lâm Trạh lại nghĩ lúc làm bài buổi trưa, đám người đó khẳng định đều là lộ cánh tay, bộ dáng ở trần của chính hắn vợ cũng chưa từng thấy, làm sao có thể để nàng xem người khác?

Xe ngựa vòng quanh tường vây đi về phía trước một hồi lâu mới đến cửa sau. Nói là cửa sau, nhưng còn khí phái hơn cửa chính nhà phú hộ bình thường, hai bên cũng có hai đầu sư tử đá hơi nhỏ, còn có hai hộ vệ đứng canh.

Hai người thấy Lâm Trạh đều tiến lên hành lễ,

Lâm Trạh vút dây cương cho một người trong đó sau đó quay đầu đỡ Thanh Liễu xuống, nói với hai người kia: “Đây là vợ ta.”

Hai người hộ vệ kia cũng vội vàng hành lễ, miệng hô đại nãi nãi.

Thanh Liễu đỏ mặt khoát tay.

Lâm Trạh kéo tay nàng đi vào bên trong, vừa vào cửa chính là khu vườn hoa nhỏ, ra cửa hình trăng khuyết của vườn hoa hai bên là hành lang gấp khúc kéo dài theo hai đầu một cái thông hướng sân trước, cái khác thì thông hướng một cái sân.

Lâm Trạh dẫn Thanh Liễu đến sương phòng đông viện, dọc thường thấy hạ nhân làm việc đều sai bọn họ hành lễ với Thanh Liễu. Hắn bảo Thanh Liễu ở đây nghỉ một lát còn mình thì qua đằng trước xem, trước khi đi lại giao đãi Thanh Liễu có thể đi lại trong hậu viện, đừng đi lên đằng trước.

Hắn chỉ sợ vợ mình nhìn thấy cơ thể trần truồng của học đồ, cay con mắt.

Thanh Liễu lại cho rằng sân trước có vật gì quan trọng, người ngoài không thể đi cho nên trong lòng tuy tò mò nhưng cũng chỉ ngồi trong phòng, không ra ngoài đi lại.

Nàng nhàn rỗi không có việc gì, lại lấy tờ giấy mang theo ra luyện chữ.

Sân sau của võ quán do nàng đến, cũng nổi lên một đợt sóng nho nhỏ.

Ở phía sau làm việc đều là phụ nhân ba bốn mươi tuổi, lúc này đang vừa lựa chọn đồ ăn cho buổi tối vừa buôn dưa.

Một phụ nhân đáng người đầy đặn trong đó nói: “Trước kia chỉ nghe qua Nhị nãi nãi, chưa từng nghe qua Đại nãi nãi, chẳng lẽ là Đại công tử từ bên ngoài mang về?”

Một phụ nhân khác tuổi còn trẻ hơn chút nói: “Xem không giống, nghe giọng nói là người bản xứ.”

Có một phụ nhân gầy nhom mặt hiện vẻ tự mãn, “Chuyện này các người đều không biết rõ bằng ta, ta có một thân thích là người trấn Thanh Bình, nói đại nãi nãi của nhà đông gia chúng ta là lúc trước cưới về kết minh hôn cho đại công tử. Nhà mẹ đẻ điều kiện không tốt, chỉ là một cô nương nhà nông bình thường, do vận khí tốt gả cho đại công tử mới bay lên đầu cành.”

Phụ nhân trẻ kia nói: “Ta thấy đại nãi nãi này tuổi không lớn, nhìn chỉ mười mấy, trong nhà làm sao lại bỏ được cho nàng kết minh hôn?”

Phụ nhân gầy nói: “Có gì mà bỏ được với không bỏ được, cô nương nhà nông có thể gả vào nhà giàu đều là tổ tiên đốt hương thơm. Ở trong nhà đông gia chúng ta ăn thơm uống cay, không tốt hơn ở nhà mình ăn trâu nuốt cải hay sao? Còn có thể đề bạt huynh đệ nhà mẹ đẻ, chân chính là một người đắc đạo gà chọi lên trời đấy!”

Phụ nữ trẻ lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Phụ nhân đầy đặn ban đầu nói: “Nghe người nói như vậy nàng là do kết minh hôn vào, không phải bản thân đại công tử cưới, đại công tử vậy mà cũng nguyện ý à?”

Phụ nhân gầy nói: “Cho nên mới nói tổ tiên nhà nàng đốt hương thơm, đại công tử nhân phẩm ra sao? Nhưng lại cho không nàng như nhặt được, chẳng những không ghét bỏ, nghe nói ngày hôm qua còn cùng nàng về nhà mẹ đẻ, vị trí đại nãi nãi sợ là để nàng ngồi thật.”

Vừa nói còn vừa lắc đầu, xem có chút tiếc hận. Trong lòng bà ta cũng đang cảm thấy đáng tiếc, sớm biết đông gia muốn kết minh thân bà ta sẽ đưa con gái nhỏ lên, bây giờ chẳng những có thể cùng đông gia làm thông gia, con gái nhỏ làm thiếu phụ nhân, ngay cả con cũng có thể tiến vào cửa hàng Lâm gia làm quản sự.

Thanh Liễu ở trong phòng tập viết, chờ nàng học xong tất cả mấy chữ đó cũng chưa thấy Lâm Trạ trở về.

Nàng ngáp một cái, có chút buồn ngủ. Tối hôm qua do lo lắng không biết Lâm Trạ có giận hay không, ngủ không ngon, hôm nay lại ngồi xe ngựa cả một ngày, lúc ngồi không cảm thấy gì, bây giờ rảnh rồi mới cảm thấy thân thể có chút bủn rủn.

Nàng đứng lên kéo ra một khe cửa nhìn ra ngoài, thấy vẫn không thấy bóng Lâm Trạ lại đi về ngồi lại cạnh bàn, nghĩ nghĩ quyết định ngủ tạm một giấc.

Lúc Lâm Trạ trở về người đầy mồ hôi, trước hán đến sân trước kiểm tra gấp hai học đồ đang đối luyện nhất thời xem ngựa tay cũng vào trận, chỉ dùng công phu bên ngoài đánh mấy trận.

Đang đánh thoải mái đột nhiên nghĩ đến vợ còn bị mình quăng ở phía sau, vì thế nhanh chóng bỏ lại mọi người trở về sân sau.

Thanh Liễu đã ngủ say, Lâm Trạ động tác chậm lại, ngồi bên cạnh bàn nhìn nàng.

Vợ hán ngay cả lúc ngủ cũng là bộ dáng nhu thuận an tĩnh. Hai tay đặt trên bàn, hai chân quy quy củ củ khép vào nhau, nghiêng đầu nằm sấp trên cánh tay, môi bị chèn hơi vênh lên.

Lâm Trạ ngấm một hồi, ánh mắt không tự chủ được chăm chú vào đôi môi kia.

Hắn còn nhớ rõ xác cảm vừa mềm vừa non khi chạm vào nó, khi đó đã muốn gặm một cái nhưng lại sợ vợ sẽ khóc, bây giờ nàng đang ngủ, đụng một cái hẳn là không sao đâu nhỉ?

Lâm Trạ vươn một đầu ngón tay thử thăm dò dừng ở trên môi Thanh Liễu, thấy nàng không phản ứng, nhẹ nhàng ép xuống, sau đó trái phải nhẹ vỗ về.

Thanh Liễu nhú nhú mày nhưng không tỉnh lại.

Lâm Trạ gia tăng lực, lòng ngón tay thô ráp vân vân qua lại trên môi non mềm của vợ mình, thẳng đến khi về cặp môi kia đỏ tươi ướt át, hơi hơi sưng lên.

Thanh Liễu là bị cảm giác khác thường trên môi đánh thức, nàng cảm giác môi mình nóng rát, giống bị rất nhiều muỗi cắn cùng lúc.

Nàng nhấp nhem mồ hôi bị cái đầu phóng to trước mắt làm phát hoảng, đợi thấy rõ là Lâm Trạ mới thở nhẹ ra, nói: “Huynh vào lúc nào vậy? Chúng ta

muốn đi về sao?”

Vừa nói vừa đụng vào môi, nhẹ cau mày nói: “Môi ta có phải bị sưng không? Giống như bị con sâu gì cắn vậy.”

Lâm Trạch chăm chú vào trên đôi môi sưng đỏ của nàng, nói: “Là ta làm.”

Thanh Liễu tròn to mắt, không biết nên nói gì mới phải. Bây giờ nàng cũng có chút biết, người này có tính hay đùa, không có việc gì thích véo mặt nàng, bây giờ lại muốn đùa môi của nàng.

Nàng thấy bên cạnh có gương vội đi qua soi, quả nhiên đỏ rực, còn hơi sưng, không khỏi khổ não liếc Lâm Trạch một cái, nói: “Giờ phải làm sao?” Cứ vậy đi ra ngoài không biết chừng còn tưởng rằng nàng tham ăn, ăn cái gì không nên ăn miệng mới thành như vậy.

Lâm Trạch đi qua nâng cằm nàng lên nhìn kỹ.

Hai người đến gần gần Thanh Liễu mới phát hiện không biết hắn đã cởi áo khoác ngoài ra từ lúc nào, chỉ mặc một chiếc áo mỏng, trên người đầy là mồ hôi, giọt mồ hôi theo hai bên tóc trượt xuống cằm, lại theo chuyển động cao thấp của cổ họng rơi vào trong vạt áo. Phần áo trước ngực đã ướt đẫm, dính sát vào ngực phô bày ra cơ ngực bần chắc của hắn.

Thanh Liễu đột nhiên cảm thấy hơi không được tự nhiên, hai người dựa gần như vậy, phảng phất như hô hấp đều có thể rơi xuống trên người đối phương. Trước mặt là hơi thở nam nhân nồng đậm, nàng cup mắt muốn lùi lại một bước, cầm lại bị hắn gắt gao cầm lấy.

Lâm Trạch thấy lông mi nàng run rẩy, ánh mắt thấp thỏm, biết là vợ của hắn bây giờ mới bắt đầu sợ. Đáng tiếc đã quá chậm.

Hắn chậm rãi cúi đầu, ghé đến gần bên tai nàng, giọng trầm thấp, “Không sao, sưng thêm chút nữa là được rồi.”

Thanh Liễu tròn to mắt, nhìn hắn chậm rãi tiến lại gần, sau đó trên môi rơi xuống một vật thể nóng bỏng.

Trước kia nghe đến hắn từ trong miệng Tiết thị nàng cảm thấy hắn thời niên thiếu sinh động nghịch ngợm, sau đó nhìn tranh lại cảm thấy tùy ý phô trương của hắn đều vừa đúng. Đến lần đầu tiên gặp gỡ, nghe hắn ở trước mặt Lâm lão gia kể lại những trải qua trong mười năm nàng cũng cảm động với quyết tâm và nghị lực của hắn. Sau này hắn cùng nàng về nhà mẹ đẻ lại có mấy phần sẵn sốc. Chờ lại ở chung, hắn vừa yêu thương thỉnh thoảng hay trêu cợt nàng.

Nhưng không có lần nào Lâm Trạch cho nàng cảm giác nguy hiểm như lúc này.

Nàng có chút sợ.

Lâm Trạch lại từ tiến lên, tiếng thở dốc nặng nề nổ tung bên tai, áp lực bức người hơn bất cứ lần nào trước đó.

Thanh Liễu tâm hoảng ý loạn ngẩng đầu nhìn hắn, mang theo mấy phần khẩn cầu nói: “Huynh đừng cắn... Sưng thành như vậy lát nữa ta phải ra ngoài thế nào? Người khác nhất định sẽ cười nhạo ta.”

Lại không biết bộ dáng mặt chứa sương mù, mày cau chặt, mặt lộ sắc bi thương của nàng càng làm người khác muốn bắt nạt nàng hơn.

Lâm Trạch nâng tay véo một cái lên mặt nàng, giọng khàn khàn nói: “Nói với các nàng đều là lỗi của ta.”

Vừa nói vừa cúi đầu.

Ừm...

Chạng vạng, cửa sương phòng ở đông viện kết một tiếng mở ra.

Lâm Trạch bước ra trước, bước đi nhẹ nhàng, “Đi, chúng ta lại đi dạo thêm mấy vòng.”

Thanh Liễu che miệng, hốc mắt đỏ bừng, trong mắt vẫn còn mấy phần khiếp sợ, nghe Lâm Trạch nói như vậy chỉ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ta muốn trở về.”

Lâm Trạch vừa rồi bắt nạt vui sướng, bây giờ thấy nàng đáng yêu và đáng thương cũng không lỡ lại trêu cợt, nói: “Được, vậy chúng ta trở về.”

Nói xong muốn qua dắt tay vợ mình.

Thanh Liễu tránh qua một bên, cúi đầu vội vàng đi ra ngoài.

Tay Lâm Trạch vươn ra dừng giữa không trung, chắc một tiếng. Dáng vẻ này có điểm giống với tình huống sáng sớm ngày thứ hai hai người gặp nhau, nàng cũng như một con thỏ tránh hắn không kịp, chạy nhanh.

Hai người lúc đến nắm tay đi vào, lúc rời đi lại một trước một sau, hơn nữa Thanh Liễu còn che miệng mắt ửng đỏ, khiến người nhìn thấy khó tránh khỏi có chút suy nghĩ.

Phụ nhân gầy nhom kia nhón mũi chân lên nhìn bọn hán đi xa mới nói: “Xem bộ dáng này là gậy gỗ?” Trong lời nói có mấy phần vui sướng khi người gặp họa, bà ta đã nói vào bộ dáng của cô nương nhà nông kia làm sao có thể khép lại được trái tim đại công tử. Cũng chỉ có đồng gia của bọn họ tốt bụng, thật cho người như vậy làm đại nãi nãi.

Phụ nhân trẻ nhìn bà ta một cái không nói chuyện. Vưu tẩu tử này trong lòng không biết là định làm gì, chỉ nhìn chăm chăm đại nãi nãi xem náo nhiệt, chẳng lẽ tẩu ta không nhìn ra đại công tử không hề có chút nào là không thoải mái, ngược lại vẻ mặt rất sung sướng sao? Bộ dạng này sao có thể là gậy gỗ, chỉ sợ tình cảm rất tốt!

Thanh Liễu một đường nhanh chóng rời khỏi sân sau, thẳng đến khi ngồi trong xe ngựa trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, bỏ bàn tay vẫn luôn che miệng xuống.

Miệng của nàng vốn là có chút thịt, bây giờ càng thêm sưng phồng lên, màu sắc đỏ tươi kiểu điểm, bên khóe môi có vết cắn, dấu răng màu đỏ trải rộng cao thấp hai bên khóe môi, nàng lấy tay chạm nhẹ vào cũng cảm thấy đau.

Quan trọng nhất là, bộ dáng vừa rồi của Lâm Trạm dọa đến nàng.

Giờ phút này ở một nơi xa lạ, người quen thuộc duy nhất lại lộ ra một mặt làm nàng sợ hãi, bây giờ nàng chỉ muốn về.

Lâm Trạm thấy nàng không rên một tiếng chui vào trong cũng không nói gì, chào hỏi hai người hộ vệ sân sau, đánh xe ngựa rời đi.

Xe ngựa đi xa, hai người hộ vệ nhìn nhau một cái, một người trong đó nói: “Nhà mẹ đẻ của đại nãi nãi ở đâu vậy? Dáng vẻ thật là lớn, đại công tử thế nhưng tự mình đánh xe cho nàng.”

Một người khác lắc đầu nói: “Không rõ lắm. Có điều đại công tử đánh xe không phải rất bình thường à, nhị công tử thành thạo vẫn vậy mà.” Nói xong hán nhìn trái phải một cái, nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói trước kia lão gia cũng thường làm xa phu cho phu nhân đấy.”

Hai người liếc nhau, cười trộm nói: “Hóa ra là trong nhà đông gia chúng ta có truyền thống như vậy.”

Truyền thống gì cơ?

Sợ vợ.

Xe ngựa chạy ra khỏi thành, chạy về hướng trấn Thanh Bình, lúc trên xe hai người đều không nói chuyện.

Lúc đi qua một mảnh rừng cây nhỏ, xe đột nhiên dừng lại.

Thanh Liễu ngồi ở trong xe, cho rằng Lâm Trạm muốn đi vệ sinh nên chỉ yên tĩnh chờ. Không nghĩ tới một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh, nàng không khỏi vén một khe nhỏ lên nhìn ra bên ngoài, Lâm Trạm căn bản không có chuyện gì, đang yên lành ngồi ở đầu xe.

Trong miệng hán còn ngậm một cọng cỏ, nhàn nhã tự đắc.

Thanh Liễu cảm thấy kỳ quái, mặc dù bây giờ không muốn nói chuyện với hán lắm, lại không thể không nói: “Sao không đi?”

Lâm Trạm mắt nhắm tịt, còn thổ sáo.

Thanh Liễu có chút khó chịu, thầm nghĩ xuống xe tự mình đi bộ về, nhưng trước mắt nơi này hoang tàn vắng vẻ, trước không thôn sau không cửa hàng, tiếp lát nữa trời sắp tối, nàng lại không biết đường đi, một người phụ nhân độc thân đi trên đường, không ai biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Nhưng muốn nàng đáp lời với Lâm Trạm nàng lại cảm thấy không có mặt mũi. Người ta có ý không để ý người, cần gì dính đến gần. Nghĩ đến đây nàng lại ngồi về chỗ.

Lỗ tai Lâm Trạm hơi động, hơi chuyển qua nhìn, vợ hán lại chui về. Hán còn muốn nghe nàng kêu một tiếng A Trạm mà, sao lại không gọi? Chẳng lẽ còn đang tức giận.

Hán nghe thấy trong xe có chút động tĩnh, sắc mặt hơi đổi, lập tức vén rèm lên.

Thanh Liễu đang dùng khăn lau khóe mắt, bị sự xuất hiện của hán dọa sững sờ, mở to cặp mắt đỏ lên nhìn hán.

Lâm Trạm có chút đau lòng. Hình như lại làm vợ khóc.

Thanh Liễu phản ứng kịp, mím môi cúi đầu.

Lâm Trạm chui vào trong xe ngựa, có chút không biết làm sao, cha đỡ nương thế nào nhỉ? Dù sao bây giờ đang ở nơi hoang vu, hán đỡ dành tí cũng không sợ bị người nghe thấy mất mặt.

Hán thử thăm dò nắm tay vợ, cảm giác được nàng hơi gầy nhưng không tránh ra liền dùng thêm chút sức nắm chặt hơn.

Thanh Liễu quay đầu, hốc mắt ướt hơn vừa rồi.

Lâm Trạm vợ nói: “Đừng khóc.”

Nói chưa dứt lời đã thấy nước mắt vợ mình rơi xuống.

Lâm Trạm đau đầu, nhưng một con gấu xồm phiến muộn.

Hắn cho đến bây giờ chỉ biết trêu người chưa từng dỗ dành ai, trước mắt đây nếu là người khác hắn đã sớm quay đầu đi rồi, nhưng đây là vợ hắn, hắn lại không thể mặc kệ.

Vừa rồi khi ở võ quán thấy nàng nước mắt lưng tròng chỉ muốn làm nàng khóc nhiều hơn, nhưng lúc này thấy nàng mím môi không tiếng động rơi nước mắt hắn lại đau lòng, ngực chua xót, giống như bị nhét một khối vải lớn ngấm đầy dấm, cực kỳ buồn phiền.

Thanh Liễu không phải người vừa khóc liền nhất quyết không tha cho người khác, trước kia bị Dương gia lui thân cũng không thấy nàng rơi một giọt nước mắt. Nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy ủy khuất, nàng lại không làm gì sai, hắn thích trêu cợt thì trêu, muốn véo mặt cho hắn véo, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì. Nhưng vừa rồi khi ở võ quán bộ dáng của hắn thật sự dọa đến nàng, bây giờ nàng chỉ muốn trở về hắn lại cố tình dừng ở chỗ này không đi. Nàng không biết trong lòng hắn đến cùng nghĩ như thế nào, bây giờ cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu suy nghĩ của hắn.

Lâm Trạm hơi hoảng, dứt khoát ngồi xuống dưới sàn xe, ôm vợ mình vào trong lòng, hai tay vòng chặt, đằng hoàng nói: “Ta sai rồi, nàng đánh ta đi.”

Thanh Liễu lười đánh hắn, nàng rơi mấy giọt nước mắt, trong lòng thư thái hơn chút, hiểu được bên ngoài rất nhanh sẽ tối sầm, không nghĩ tiếp tục cùng hắn dừng ở đây, chỉ nói: “Chúng ta trở về đi.”

Lâm Trạm thấy nàng nguyên ý nói chuyện, vợ nói: “Được được, lần này về thật.”

Sau không dám lại ra thiêu thân gì, đáng hoàng từ té chạy xe về Lí gia câu.

Thanh Liễu về đến nhà trái tim mới buông hẳn xuống, nghĩ đi gặp Tiết thị, có điều nàng môi sưng đỏ, gặp rồi không biết nên giải thích thế nào, nghĩ nghĩ liền theo hành lang gấp khúc trở về đông viện; lại gọi Hứa tẩu tử, ngăn cách bằng một cánh cửa nhờ nàng đến sân chính nói với Tiết thị một tiếng, chính mình hôm nay ở trong huyện tham ăn ăn nhiều, không ăn cơm chiều, lại nói mình mệt mỏi muốn ngủ sớm.

Lâm Trạm đỗ xe ngựa xong trở lại sân chính, mới từ chỗ nương mình biết được vợ không ăn cơm.

Tiết thị hoài nghi nhìn hắn, “Có phải con làm gì không? Thanh Liễu không phải người không đứng mực, làm sao có thể tham ăn ăn nhiều? Hơn nữa nghe nói nàng ngay cả cửa phòng cũng không mở, chuyện này càng kỳ quái.”

Lâm Trạm áp ứng, hắn cho là đã dỗ được vợ, không nghĩ tới vẫn chưa.

Tiết thị thấy hắn như vậy liền biết có nội tình, liền tục truy hỏi Lâm Trạm mới che che lấp lấp nói: “Ta... Ta cắn sưng môi nàng lên, ta cho rằng nàng không giận...”

Tiết thị nghe xong dở khóc dở cười. Con trai mình tính tình thế nào bà biết, chỉ cho là hắn ham chơi chút, không nghĩ đến cưới vợ rồi lại càn rỡ như vậy, còn ở bên ngoài cắn sưng miệng người ta lên. Đứa bé Thanh Liễu kia da mặt lại mỏng, còn không bị hắn làm sợ hãi?

Biết được nguyên nhân Tiết thị cũng không có ý định kêu Thanh Liễu ăn cơm nữa, chỉ bảo phòng bếp làm một bát mì, chờ Lâm Trạm ăn xong để hắn bụng đi cho Thanh Liễu.

Lâm Trạm bây giờ cũng không để ý có thể bị người giễu cợt hay không, lúc này đang bụng khay đứng ngoài cửa, gõ cửa một cái.

Thanh Liễu ở bên trong cửa hỏi: “Là ai?”

Lâm Trạm nói: “Là ta, vợ, mở cửa đi.”

Thanh Liễu nói: “Ta ngủ.”

Lâm Trạm mặt mày ừ dột nghĩ nghĩ, đột nhiên nhanh trí, nói: “Nàng không đi ăn cơm nương rất lo lắng, bảo ta đưa cơm đến cho nàng, nếu nàng không ăn lát nữa bà sẽ tự mình đưa đến.”

Vừa nói ra lời này trong phòng liền có động tĩnh, Thanh Liễu đi đến cạnh cửa, vừa thấy ngoài cửa mơ hồ có thể thấy được bóng dáng cao lớn của hắn lại rụt tay về, không muốn cho hắn tiến vào.

Nàng nghĩ nghĩ, nói khẽ: “Huynh đặt cái khay bên cửa, lát nữa ta đi ra bụng vào.”

Đây là không muốn gặp hắn. Lâm Trạm thế này mới ý thức được chuyện hình như hơi rắc rối rồi.

Tính hắn luôn là nghĩ gì làm đó, trước kia thích trêu chọc đệ đệ, bây giờ lại thích trêu vợ, chưa từng nghĩ đến trêu xong rồi phải thế nào.

Bây giờ hắn phát hiện, trêu vợ dễ, dỗ vợ khó.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nửa đêm leo cửa sổ

Thanh Liễu chờ xác định hần rồi khỏi rồi mới đi ra ngoài bùng mị vào, ăn xong lại về trong phòng.

Ban đêm, nàng nằm trên giường khó đi vào giấc ngủ.

Nàng không biết phu thê khác riêng về dưới chung đụn như thế nào, chỉ nhìn cha nương nàng cùng cha mẹ chồng, nhìn ra đều hết sức tôn trọng lẫn nhau, chưa bao giờ nghe nói người nào cắn sừng miệng một người khác lên. Nàng không biết hôm nay nàng và Lâm Trạ ở chung có tính bình thường hay không, chẳng lẽ người khác riêng về dưới đều như vậy, chỉ là không có bị người nhìn thấy?

Thật ra bình tĩnh nghĩ lại, Lâm Trạ đối nàng là rất tốt, hôm nay mang nàng vào huyện, còn lúc nào cũng nhớ mua đồ cho nàng, lúc nào cũng dễ nói chuyện, chỉ có việc bắt nạt nàng nói thể nào cũng không nhường.

Nhớ lại buổi chiều ở vũ quán hôm nay, chính mình cầu xin như vậy hần lại càng hần càng hăng say nàng lập tức lại có chút ưu sầu.

Loại chuyện này nàng không muốn đi hỏi nương, sợ bà lo lắng, cũng không định hỏi bà bà, nhưng vừa nghĩ đến Lâm Trạ sau này có khả năng còn sẽ cắn nàng, tìm nàng liên đập nhanh không yên.

Nghĩ tới nghĩ lui như vậy mãi đến nửa đêm nàng mới mơ mơ màng màng ngủ.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, nàng phảng phất như thấy chỗ nào đó kết một tiếng, mộng lung mờ mắt thì thấy bên giường một bóng người im hơi lặng tiếng đứng đó.

Nàng cá kinh, sợ hãi muốn kêu lên, bóng người kia vội vàng nói: “Là ta.”

Là Lâm Trạ.

Trái tim Thanh Liễu rơi xuống đất, ngực đập phồng kịch liệt, vẫn bị dọa đến mơ hồ.

Lâm Trạ có chút phiền não ngồi bên cạnh giường, thấp giọng hỏi: “Lại dọa đến nàng rồi à?”

Thanh Liễu thở hổn hển mấy hơi mới lặc đầu, hỏi: “Đã muộn thế này rồi sao huynh không ngủ? Ta nhớ trước khi ngủ đã khóa cửa, huynh vào bằng cách nào?”

Lâm Trạ nghe trong giọng của nàng giống như không tức giận bằng buổi chiều, vội hỏi: “Ta từ cửa sổ nhảy vào. Vợ, nàng còn giận nữa không?”

Thanh Liễu mím môi rồi khẽ lặc đầu một cái. Trước khi ngủ nàng cũng nghĩ rõ ràng, Lâm Trạ hần chính là thích bắt nạt người, hơn nữa đều là chút chuyện nhỏ. Chỉ có hôm nay dọa nàng sợ, lúc khác đều tốt, hơn nữa hần cũng nói xin lỗi, vậy nàng cũng không nên quá so đo, bằng không lại làm bà bà lo lắng. Chỉ là trong lòng cuối cùng vẫn có chút khúc mắc, thỉnh thoảng nhớ lại chuyện hần cắn người.

Lâm Trạ thấy nàng lặc đầu trong lòng lập tức vui mừng. Vừa rồi com chiều vợ không gặp hần, trong lòng hần liền không kiên định, nằm trên giường lăn qua lộn lại đến nửa đêm cuối cùng vẫn bò dậy, tính vụng trộm đến xem một cái, không ngờ xem người tỉnh.

Thanh Liễu lại nói: “Về sau... Huynh có thể đừng cắn ta không?”

Lâm Trạ sùng sốt, vẻ mặt đau khổ nói: “Vì sao?” Hôm nay cắn một cái hần mới phát hiện tuy rằng bình thường véo một cái sờ một cái cũng giải nghiện, nhưng đều không thể so sánh với trực tiếp đối miệng, loại cảm giác như cả người được ngâm trong nước nóng, kinh mạch toàn thân đều dẫn ra, hần còn muốn nhiều thêm mấy lần. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viên)

Thanh Liễu nhìn hần một cái, không rõ vì sao hần nóng lòng bắt nạt mình như vậy, ngẫm thôi cũng cảm thấy có chút ỳ khướt, “Có phải huynh... Rất ghét ta không?”

Lâm Trạ mạnh lặc đầu, “Không có không có, không hề có một chút nào.”

Thanh Liễu lại hỏi: “Vậy tại sao huynh phải cắn ta?”

Lâm Trạ gãi gãi mặt, hần dường như còn buồn rầu hơn cả người bị cắn, “Ta cũng không biết, vợ, ta vừa nhìn thấy nàng đã muốn ôm một cái, xoa bóp, cắn, chính ta cũng không nhịn được.”

Hắn nói trắng ra như vậy cũng làm cho Thanh Liễu nghe được thẹn thùng, hai gò má đỏ lên, “Vây, vây...” Nàng vậy hồi lâu mới nghĩ ra được phương pháp, “Vây sau này huynh không thể ở bên ngoài căn ta, cũng không thể cắn sừng miệng ta lên, bằng không người khác nhất định sẽ cười ta.”

Lâm Trạh nghe xong lập tức vui về nói: “Được, được, tất cả nghe theo nàng.”

Trong lòng hắn nghĩ, thời gian trước gửi thư cho sư phụ không biết ông đã nhận được chưa, hắn hướng sư phụ xin thuốc tẩy sẹ, bây giờ xem ra phải nói với ông gửi hộ thêm mấy chai thuốc tiêu sừng nữa. Như vậy nếu hắn lại nhin không được cắn sừng vợ sừng lên, chỉ cần một chút là được, nghĩ vợ tốt như vậy hắn là sẽ không thật sự giận hắn.

Hắn lại nói: “Vợ, miệng nàng còn đau không?”

Thanh Liễu lấy tay chạm một cái, có chút chết lặng, chạm vào rồi mới có chút cảm giác, nàng nói: “Không đau, ngày mai hắn là khỏi hắn.”

Lâm Trạh liền đến gần, “Cho ta xem một cái.”

Thanh Liễu có chút không được tự nhiên, để hắn nâng cằm lên nhìn. Khoảng cách hai người gần như vậy lại đều mặc áo lót, nàng ngay cả tay cũng không biết nên để đâu.

Chờ Lâm Trạh hơi lùi lại nàng vội khe khẽ đẩy hắn, nói: “Đã tốt rồi, huynh mau trở về ngủ đi.”

Lâm Trạh kì kèo mè nheo, bước chân không phải rất muốn động.

Thanh Liễu đành phải ngáp một cái, nói: “Ta mệt.”

Lâm Trạh mới chậm rì rì đứng lên, lại nói: “Vợ, chỉ còn hai ngày.”

Thanh Liễu sững sốt: “Hai ngày gì cơ?”

Lâm Trạh nói: “Hai ngày sau nàng sẽ dời đến trong phòng ta ngủ.”

Thanh Liễu nghe xong trái tim lại nhảy dựng lên, kéo chăn che mặt, chỉ lộ một đôi mắt ở bên ngoài, giọng từ trong chăn buồn buồn truyền đến, “. . . Ta biết.”

Lâm Trạh có thể mới lưu luyến không rời cất bước đi. Nghĩ vợ đã không còn giận, lại nghĩ đến hai ngày sau vợ sẽ không thể đuổi hắn ra khỏi phòng, bước chân của hắn càng nhẹ hơn.

Xem ra nửa đêm đến xem vợ là đúng, xem hắn nhanh như vậy đã dễ được vợ, còn không bị người biết.”

Cha hắn cũng chưa lợi hại như hắn.

Hắn có chút tự đắc.

Buổi sáng ngày hôm sau hai người cùng xuất hiện tại phòng chính.

Tiết thị nhìn người này lại nhìn người kia, đưa tay kéo Thanh Liễu qua, nói: “về sau bất kể như thế nào không thể không đến dùng cơm, nếu A Trạh bắt nạt con, đừng giấu trong lòng, cứ đến nói với nương, nương làm chủ cho.”

Thanh Liễu đỏ mặt nói một tiếng dạ, “Làm nương phải lo lắng rồi.”

Tiết thị vỗ nhẹ lên tay nàng, “Bé ngoan.”

Bà nhìn môi Thanh Liễu vẫn có thể nhìn ra chút dấu vết sừng đỏ, xem ra con bà hôm qua xuống miệng không một chút lưu tình, khó trách Thanh Liễu tính tình ngoan như vậy cũng phải tức giận. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tẹ nạn “copy-tặc”) Có điều đứa nhỏ này tính khí quá tốt, nhanh như vậy đã tha thứ con của bà. Hi vọng tiểu tử kia đừng được một tác lại muốn tiến một thước mới được.

Trên bàn cơm, Lâm Trạh ân cần gấp thức ăn cho Thanh Liễu, tần suất này dễ dàng so thấp Lâm Hồng xuống, làm hắn liên tục ghé mắt. Hơn nữa đại ca hắn còn cướp sườn xào chua ngọt của hắn đi cho đại tẩu.

Thanh Liễu đã nhận ra, rất xấu hổ. Lâm Trạh thì đã phát hiện lại làm như không phát hiện.

Một bữa cơm ăn đầy vò.

Hôm nay không cần phải đi dò xét cửa hàng, sau khi ăn xong Lâm lão gia gọi hai con trai đến sân luyện võ, muốn lấy hai người bọn họ để luyện tay.

Tiết thị thì gọi Thanh Liễu Cầm nương cùng Thụy nhi đến bên cạnh, nói: “Trời càng ngày càng nóng, mấy ngày nữa trong nhà sẽ mời gánh hát, cả nhà chúng ta đều phải tham dự, cho nên ta nghĩ áo mùa xuân năm nay làm trước đi.”

Thanh Liễu vội nói: “Nương, hôm qua ta cùng A Trạh ở trong huyện mua mấy cây vải, vừa vận lấy ra làm quần áo cho mọi người.”

Tiết thị liền cười nói: “ta cũng thấy rồi, ánh mắt con không tệ, vải này màu sáng, làm cho hai người trẻ tuổi các con mặc, đến lúc đó so sánh với hoa đào còn không biết cái nào kiều hơn đâu.”

Thanh Liễu ngưng ngập nói: “Đó là màu A Trạm chọn.”

Tiết thị trầm nghĩ: Cuối cùng tiểu tử kia còn không ngốc cho lắm.

Đã quyết định làm đồ mới hôm đó Tiết thị liền mời người cắt may đến đo thước tắc cho mọi người, lại hỏi người cắt may năm nay có những kiểu thịnh hành nào.

Cắt may là một phụ nhân trung niên, nhìn béo núc ních cực kì hòa khí, lúc này đang cười nói: “Phụ nhân không biết, năm nay nhóm tiểu như các nhà trong tỉnh thành đều thích đeo trâm cùng quỳn hoa cùng màu với quần áo, dưới chân đi đôi giày thêu cùng màu, nhìn xa xa cả người giống như một đóa hoa vậy.”

Tiết thị vừa nghe liền vui vẻ, nói: “Vừa vặn hai người con dâu này của ta cũng không thích sắc sỡ, cả ngày ăn mặc còn đơn giản hơn bà già như ta, không có hoạt bát của người trẻ tuổi tí nào, làm phiền Diêu sư phụ làm cho mỗi người các nàng hai bộ đi.

Diêu sư phụ đồng ý, do quần áo của nữ nhân Lâm gia đều là bà làm, đã có giao tình mấy năm nên nói chuyện cũng không câu thúc như người khác, thấy Tiết thị khiêm tốn liền cười nói: “Phụ nhân như vậy còn tự xưng là bà già, vậy lão bất tử như ta cũng không dám ra ngoài gặp người.”

Một câu nói làm mấy người cười đến run rẩy hết cả người.

Sau Diêu sư phụ lại dạy Thanh Liễu cùng Cẩm nương cách làm quỳn hoa.

Cẩm nương không có hứng thú gì, Thanh Liễu lại có chút hăng hái thỉnh giáo hỏi lâu.

Đội về phòng rồi nàng liền lục tủ quần áo lấy ra chút vải vụn, thử làm.

Lâm Trạm đầu đầy mồ hôi từ sân luyện võ đi ra, đệ hần nửa sống nửa chết theo sát sau hần.

Lâm Hồng thấy đại ca mình chân không dừng bước trở về đông viện, trong lòng buồn cười. Không biết mấy ngày hôm trước là ai cười nhạo hần, bây giờ nhìn xem, còn không bằng hần.

Khi Lâm Trạm vào nhà Thanh Liễu đã làm xong một đóa, mặc dù tây nghề không được tốt lắm, nhưng do là mình làm, nàng yêu thích không buông tay thường thức một hồi lâu mới lại bắt đầu làm đóa thứ hai.

Lâm Trạm vừa đến gần liền thả nhẹ động tác, nhẹ tay nhẹ chân đi đến cạnh bàn Thanh Liễu mới phát hiện hần.

“Sao lại ra nhiều mồ hôi vậy? Mau đi tắm đi.”

Lâm Trạm ngồi xuống cầm đóa hoa kia lên xem, “Tí nữa sẽ đi, đây là cái gì?”

Thanh Liễu nói: “Là quỳn hoa, vừa rồi Diêu sư phụ dạy ta làm.”

Lâm Trạm hỏi: “Dùng làm gì?”

Thanh Liễu hướng trên đầu mình ướm ướm, “Đội ở trên đầu, nghe Diêu sư phụ nói năm nay trong tỉnh thành thịnh hành kiểu này.”

Lâm Trạm xoay xoay đóa hoa trong tay, lại nhìn một đầu tóc đen của vợ hần, nói: “Nàng đeo cho ta xem đi.”

Thanh Liễu mặc dù chưa bao giờ đeo hoa, thấy Lâm Trạm nói vậy, trong lòng mặc dù khó chịu nhưng cũng không nghĩ từ chối hần liền lấy hoa lại, cài trên búi tóc, hơi nghiêng đầu nhìn hần, mang theo mấy phần xấu hổ nói: “Có phải hơi kì kì không?”

Quỳn hoa kia là màu hồng lợt, đóa không lớn lắm, chỉ bằng ngón tay cái tay trở vòng lại, chế tác cũng bình thường nhưng do màu sắc diễm lệ, nhìn cũng rất dễ coi. Lúc này đứng ở trên tóc, hoa hồng, tóc đen, hoa càng kiều, tóc càng đen.

Lâm Trạm không nói chuyện, một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn vợ mình, từ đóa hoa sáng rõ trên đầu nhìn đến cặp mắt xấu hổ kia, lại từ gò má đỏ ửng nhìn đến đôi môi hồng đầy đặn, ánh mắt càng thêm sâu, càng nhìn càng thêm thâm.

Thanh Liễu cho là hần nhìn xong rồi muốn lấy đóa hoa kia xuống, “Có phải là xấu lắm không?”

Lâm Trạm dè tay nàng lại, thuận thế nắm trong lòng bàn tay nhéo nhéo.

Thanh Liễu rút ra nhưng không được, hai gò má càng thêm đỏ rực.

Lâm Trạm nói: “Vợ, ta lại muốn cắn nàng.”

Chương 24: Phổ cập khoa học giáo dục

“Ta lại muốn cắn nàng rồi.”

Thanh Liễu nghe hắn nói như vậy theo bản năng dùng tay kia che miệng, con mắt tròn tròn cảnh giác nhìn chăm chăm hắn.

Lâm Trạm im lặng không lên tiếng, chỉ nhìn nàng chăm chăm.

Sau một lúc lâu Thanh Liễu thua trận, nói tay, núm chặt góc áo, nhẹ cau mày hơi khổ não nói: “Sao huynh lại vậy nữa rồi, môi ta đến giờ còn chưa hết sưng đau.”

Lâm Trạm nói: “Ta sẽ nhẹ nhàng.”

Thanh Liễu thấy hắn không muốn từ bỏ ý niệm, không còn biện pháp nào chỉ phải gật đầu, ngửa cằm lên, môi hơi vênh lên hướng về phía hắn, không yên lòng nói: “Huynh nói phải giữ lời nhé, phải nhẹ nhàng đấy.”

Lâm Trạm lúc này nào còn lòng dạ lắng nghe, trong lòng tràn đầy chỉ có đôi môi hơi vênh lên của vợ mình. Hắn chậm rãi cúi đầu xuống, hơi chạm nhẹ lên môi vợ mình, thấy trên đó vẫn còn hơi sưng do hôm qua lưu lại bèn lè lưỡi êm ái liếm liếm.

Ngày hôm qua hắn dùng sức cắn Thanh Liễu cảm thấy đau, hôm nay hắn liếm tới liếm lui Thanh Liễu lại cảm thấy hơi ngứa, có chút khó chịu. Nàng há miệng thở dốc, đang định giục hắn nhanh chút, không ngờ đến có một cái lưỡi tiến vào trong miệng.

Lâm Trạm cũng không nghĩ đến, hắn đang liếm hăng say thì vợ đột nhiên há miệng, đầu lưỡi của hắn liền thuận thế liếm vào trong, còn đụng phải một cái lưỡi thơm ngát khác.

Cả người hắn chấn động, phảng phất như mở ra cánh cửa một thế giới mới, chỉ sừng sốt trong chớp mắt liền bắt đầu truy đuổi đầu lưỡi của vợ mình.

Từ đầu lưỡi liếm đến lưỡi, xong rồi lại từ cuống lưỡi liếm về, dây dưa kéo lại không tha.

“Ừm...” Lưỡi Thanh Liễu bị hắn cuốn lấy môi như, chất lỏng trong miệng sắp theo khóe miệng tràn ra, nàng vội vàng đẩy đẩy Lâm Trạm.

Lâm Trạm thuận thế nói đầu lưỡi kia ra, lại không nỡ cứ vậy rời đi bèn dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng phác họa từng tắc trong miệng vợ mình, mỗi cái răng đều tỉ mỉ vẽ một lần.

Cơ thể Thanh Liễu dần dần có chút như nhũn ra, mặt ửng hồng, tay đang đẩy dần không có sức. Nàng cảm thấy Lâm Trạm thậm chí còn ăn cả nước miếng của nàng, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng nuốt của hắn.

Lâm Trạm liếm đủ mới lưu luyến không rời nói ra. Hai người vốn ngồi ở hai ghế khác nhau, chẳng biết từ lúc nào Thanh Liễu đã bị Lâm Trạm ôm vào trong ngực, ngồi lên bắp đùi hắn.

Lâm Trạm hai tay buộc chặt, giọng khàn đục: “Vợ, thật ngọt.”

Thanh Liễu cũng đang phì phò thở từng cái, nghe hắn nói như vậy càng thêm xấu hổ muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Cảm giác mới vừa rồi rất kỳ quái, trong miệng mình đột nhiên xuất hiện cái lưỡi của một người khác, chỉ nhận thức điều này thôi đã khiến trái tim nàng thỉnh thoảng nhảy loạn lên rồi, chứ đừng nói đến người này còn xông xáo làm loạn trong miệng nàng. Nàng cảm giác khí lực toàn thân đều sắp bị cái lưỡi kia hút đi, ngay cả ngã vào trong lòng hắn từ khi nào cũng không biết.

Nàng đẩy đẩy Lâm Trạm, muốn hắn buông mình ra.

Lâm Trạm không buông tay, còn hỏi: “Lần này không đau phải không?”

Hắn còn chưa kịp cắn đâu. Hắn phát hiện hôm qua cắn như vậy tuy rằng có thể làm vợ hắn nước mắt lưng tròng, nhìn thấy vậy máu trong người của hắn sôi trào. Nhưng hôm nay liếm như vậy lại có một mùi vị khác, sẽ không cắn sưng miệng vợ lên, cũng sẽ không chọc giận nàng.

Thanh Liễu lí nhí ừ một tiếng. Hôm nay quả thật không đau, có điều vừa nghĩ đến hắn ăn nước miếng của nàng, có lẽ chính nàng cũng ăn của hắn liền rất khó chịu.

Lâm Trạm liền nói: “Ta muốn thêm một lần nữa.”

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu, “Không được... Huỳnh mau đi tắm đi.”

Lâm Trạm than thở: “Ta còn chưa cần mà.”

“Nhưng, nhưng huỳnh đã liếm...”

“Chỉ liếm một lát, còn chưa bắt đầu cần, không thể tính.”

“... Sao huỳnh lại như vậy chứ, hu... Nhẹ chút...”

Qua hơn nửa ngày mới nghe thấy cửa phòng kết một tiếng, Lâm Trạm hài lòng đi ra, đi tắm.

Thanh Liễu vội vã lấy gương ra soi, may mắn không sưng lắm, chính là mặt đỏ như muốn nhỏ ra máu, hơn nửa đầu lưỡi vừa mới vừa đau, cả miệng đều tê tê, giống như cái lưỡi giờ trở xấu đó vẫn còn đang khuấy đảo bên trong.

Nàng buông gương, trong lòng có chút phiền lão.

Lâm Trạm thích cần người như vậy, nên làm cái gì bây giờ?

Lúc ăn cơm trưa, Tiết thị thấy môi Thanh Liễu hình như hơi sưng hơn buổi sáng, bà liếc nhìn con trai, tiểu tử kia vẻ mặt thích ý khi ăn vụng thành công, đang ân cần gấp thức ăn cho vợ mình.

Tiết thị trong lòng lắc đầu, bà từ chỗ Hứa thị biết được hai người này còn chưa chung phòng, nhưng là hai buổi tối liền Lâm Trạm đều ở trong phòng Thanh Liễu đến mãi muộn mới về. Bây giờ đã quần quýt như vậy, sau này viên phòng rồi không biết sẽ ép buộc thế nào, cũng không biết thân thể nhỏ bé này của Thanh Liễu có chịu được không.

Tiết thị trong lòng tính toán, hai ngày nay bảo phòng bếp hầm mấy món canh bổ cho con dâu bổ trước vậy.

Ăn cơm xong, Tiết thị gọi một mình Lâm Trạm lại.

Lâm Trạm nhìn vợ mình ra khỏi phòng đến khi không nhìn thấy mới đến trước mặt nương mình, hỏi: “Nương, người tìm con có việc gì ạ?”

Tiết thị nói: “Có phải con lại bắt nạt Thanh Liễu rồi không?”

Lâm Trạm gãi gãi đầu, cười hi hi, “Không có không có, lần này vợ con chưa khóc mà.”

Tiết thị liếc hán một cái lắc đầu, đứa con này của bà may mắn gặp được một người vợ tốt tính, nguyện ý cho hán làm khổ, bằng không không biết làm thành cái dạng gì nữa.

Bà đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, con biết rõ viên phòng như thế nào sao? Đùng sau này ngủ chung một phòng, một người nhìn thì cao lớn dọa người lại chỉ biết ngồi trên giường trêu vợ, vậy bà khi nào mới có thể có cháu trai để bế?

Nghĩ đến đây Tiết thị có chút ngồi không yên, không có tâm tư tiếp tục nói chuyện với Lâm Trạm, khoát tay bảo hán về đi. Bà ngồi trong phòng một lát sau đó đứng dậy đi tìm Lâm lão gia.

Lâm lão gia đang trong thư phòng đọc sách, thấy Tiết thị đến nhanh chóng đứng lên, cùng bà ngồi bên bàn.

Trong lòng Tiết thị chần chờ không biết nên nói như thế nào, trước kia lão nhị cũng không để bà phải phiền não như bây giờ.

Tiểu tử kia 13 tuổi đã nhìn trúng tiểu cô nương người ta, cùng người thư từ nhiều năm, chờ cô nương kia 15 tuổi lập tức đến cầu bà xin cưới.

So với tính cách như không lớn lên của Lâm Trạm, Lâm Hồng ngược lại càng giống huỳnh trưởng.

Lâm lão gia thấy bà cau mày, vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Tiết thị liếc ông, mày nhú chặt hơn. Tiểu tử Lâm Trạm kia nói không chừng là theo cha hán, nhớ đến tình cảnh động phòng hoa chúc đêm đó người này lỗ mãng liều lĩnh, còn phải từ bà chủ đạo, đến giờ mặt Tiết thị vẫn còn hơi nóng.

Bà ho khan một cái, nói: “Chỗ ta có mấy cuốn sách, lát nữa ông lên đưa cho Trạm nhi đi.”

Đó là khi bà xuất giá, mẫu thân bà áp đẩy hòm cho bà.

Lâm lão gia hỏi: “Sách gì?”

Tiết thị giận trừng ông, “Ông cứ lấy đưa Trạm nhi bảo nó xem kỹ là được.

Lâm lão gia liền đành hoàng tử té gật đầu.

Nhưng là Tiết thị, nghĩ nghĩ lại áp úng nói: “Chính là loại sách... Trạm nhi với vợ nó dùng khi viên phòng...”

Lâm lão gia sừng sốt, sau đó nhanh chóng phản ứng kịp, trên mặt cũng có mấy phần không được tự nhiên. Ông cũng nhớ đến chuyện xấu mình làm năm đó.

Vì thế Lâm Trạm mới trở lại đông viện không bao lâu, còn chưa nói với vợ mình được mấy câu lại bị cha mình gọi đến.

Cha hắt lạnh mặt dạy dỗ hắt một trận, ném cho hắt một cái hòm bảo hắt trở về xem cho kỹ.

Lâm Trạm lơ ngơ nâng cái hòm đó trở về phòng, mở ra xem, bên trong toàn là mấy quyển sách cũ, hắt thuận tay cầm lên lật xem, con mắt lập tức tròn to.

Không có Lâm Trạm quấy rầy, Thanh Liễu chuyên chú luyện viết xong mấy chữ của ngày hôm nay, sau đó lại lấy vải vụn ra làm quyền hoa.

Trong lòng nàng có một ý tưởng, hiện tại nàng chỉ biết một tay nghề để kiếm tiền, chính là bện túi lưới. Có điều túi lưới không đáng tiền, bện nhiều cũng không dễ bán, quanh năm suốt tháng kiếm không nổi hai lượng bạc.

Hôm nay Điều sư phụ vừa nói dạy các nàng làm quyền hoa, trong lòng nàng lập tức rục rịch.

Trên cũng có bán quyền hoa, một đoá rẻ nhất cũng phải mười lăm văn, đắt tiền hai ba mươi văn, mà nàng bện túi lưới kiểu mới mẻ độc đáo nhất, một cái cũng lắm cũng chỉ được năm sáu văn thôi.

Nếu nàng có thể học làm quyền hoa, kiếm tiền chắc sẽ nhiều hơn bện túi lưới đúng không?

Đến lúc đó còn có thể dạy cho Thanh Hà, cũng coi như góp chút sức cho nhà mẹ đẻ.

Chỉ là quyền hoa cũng không phải dễ làm, mỗi một đoá đều không có hình dạng cố định, làm thế nào mới có thể làm hoa nhìn càng thật, càng tươi đẹp, rất khảo nghiệm tay nghề người làm.

Hơn nữa phí tổn làm quyền hoa đắt hơn túi lưới.

Bện túi lưới dùng dây màu, nàng mua một trăm đồng dây màu, bện ra túi lưới có khi có thể bán được ba trăm văn.

Mà nguyên liệu làm quyền hoa, mặc dù trước mắt nàng luyện tập nên chỉ dùng vải bông, nhưng nếu muốn kiếm tiền thì phải dùng đến vải tơ tốt nhất để làm, còn khá tốn vải.

Một cây vải tơ ít nhất một lượng bạc, không biết có thể làm mấy đoá hoa.

Thanh Liễu trong lòng không chắc chắn lắm, nàng định đợi mình luyện thuần thục, tay nghề tốt hơn chút, lấy vải tơ thừa thừa một lần, sau đó sẽ tính phí tổn cùng giá. Nếu kiếm được nhiều hơn túi lưới vậy sau này chỉ làm quyền hoa bán, nếu không được lãi mấy thì thôi, chỉ coi như nhiều hơn một tay nghề.

Lâm Trạm đóng chặt cửa phòng hơn một canh giờ bên từ bên trong đi xa, lúc đi ra ánh mắt mơ hồ, bước chân hỗn loạn.

Hắt nhìn cửa phòng vợ mình, nuốt một ngụm nước bọt, đứng tại chỗ nửa ngày mới khó khăn chạy đi.

Bây giờ vẫn đừng nên bước vào, nếu hắt nhìn không được lại làm vợ khóc, sau này nàng không ngủ chung với hắt thì phải làm sao?

Dù sao qua hôm nay hết ngày mai vợ sẽ dời đến phòng hắt, đến lúc đó.... Hi hi.

Bây giờ vẫn là đi tìm tiểu điều nhi đánh một trận thôi, bằng không hắt kim nén đến hoảng.

Buổi tối trên bàn cơm Lâm Trạm phá lệ không gắp gạo kê cạnh Thanh Liễu, y một chính nhân quân tử, chỉ chìm đắm trong suy nghĩ của mình rồi và cơm. Về phần trong lòng hắt nghĩ cái gì, người khác không biết.

Dù sao Tiết thị chỉ thấy con mình giống y người ngu si, mặt mang nụ cười quỷ dị, cúi đầu chỉ lo và cơm, không gấp đồ ăn mà trực tiếp nuốt.

Thanh Liễu do do dự dự gắp cho hắt một miếng thịt kho tàu, hắt quay đầu qua cười hi hi, quay lại lại liên tục và cơm.

Bên phía đối diện, Lâm Hồng thỉnh thoảng nghe răng vì đau.

Xế chiều hôm nay đại ca hắt không biết nổi điên gì, nhất quyết kéo hắt đi tập luyện, nói là đánh nhau, còn không phải để mình đứng cho hắt tập luyện! May mắn mấy năm nay dưới bàn tay của cha hắt đã luyện thành bản sự kháng đòn, nếu không chỉ sợ bây giờ còn chưa thể đi ra ăn cơm đâu, nghĩ lại cảm thấy xót xa.

Ban đêm Lâm Trạm cũng không đi tìm Thanh Liễu, Thanh Liễu mặc dù kỳ quái, nhưng do trong lòng nàng còn nhớ chuyện quyền hoa nên cũng không nghĩ nhiều.

Lâm Trạm ở trong phòng lăn qua lộn lại, trong đầu tất cả đều là 108 kiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lưu manh

Sáng ngày hôm sau, Thanh Liễu theo thường lệ mang chữ viết ngày hôm trước qua cho Cẩm nương xem, lại hỏi chỗ không rõ, sau đó cùng Thụy nhi cùng nhau học bài.

Chưa được bao lâu, Dương tẩu tử trong sân Tiết thị đi qua mời nàng.

Hóa ra đệ đệ nàng Thanh Tùng đến.

Từ khi nàng gả đến, người trong nhà vì tị hiềm, bình thường sẽ không đến cửa, chỉ cho Thanh Tùng đến. Do hắn là đứa bé chưa lớn, cho dù bị người trong thôn nhìn thấy cũng không có chuyện gì để nói ra vào.

Thanh Tùng mang đến một giỏ rau tươi, có rất nhiều ngọn oản đậu cùng măng mùa xuân, vẫn còn mang sương sớm.

Trước hắn cũng từng đến cửa đưa đồ ăn mấy lần, có khi là cá khô tự hắn bắt rồi phơi khô, có khi là rau dại nắm dại Thanh Hà lên núi hái.

Lần này măng mùa xuân là nhà cậu bọn họ đưa đến, Chu thị nhặt một ít măng còn tươi non, sáng sớm lại ra ruộng hái ngọn oản đậu để Thanh Tùng đưa đến.

Ngọn oản đậu này tuy mọc trong ruộng nhưng cũng là của hiếm, gia đình bình thường đều cẩn thận giữ lại cây cho ra quả, nào bỏ được hái cho nhà mình ăn.

Nửa giỏ ngọn oản đậu Chu thị hái đến này gần như lấy đi một nửa oản đậu trong ruộng nhà bọn họ. Bà vẫn lo lắng không lấy ra tay được, cho tiểu nhi từ đưa tới, còn mình ở trong nhà lo lắng.

Khi Thanh Liễu đến sân chính, Thanh Tùng đang câu nệ ngồi trên ghế, thấy nàng mới toét miệng cười chạy như bay qua, “Đại tỷ!”

Thanh Liễu sờ sờ đầu hắn, kéo hắn đi đến trước mặt Tiết thị, hô nương rồi nói với Thanh Tùng: “Chào người chưa?”

Thanh Tùng nhanh chóng gật đầu.

Tiết thị cười nói: “Còn cần con nói, đứa bé này rất ngoan!”

Thanh Liễu cũng cười nói: “Đó là ngài chưa thấy bộ dáng nó lúc nghịch thôi, làm cha ta giận đến mức cầm đòn gánh đánh nó.”

Tiết thị vội nói: “Vậy sao được, con trai có đứa nào mà không nghịch đâu, lớn rồi tự nhiên sẽ hiểu chuyện, lần sau con về khuyên cha con, không thể đánh đứa nhỏ, lỡ bị sao thì sao.”

Thanh Liễu nói: “Ngài yên tâm, cha ta cũng chỉ nói miệng vậy thôi, ông không nỡ đánh đâu.”

Hai người nói chuyện một lúc, Thanh Tùng chỉ ngoan ngoãn đứng ở một bên, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Trước khi ra cửa nương đã dặn dò rất nhiều lần, đến chỗ đại tỷ nhất định không thể nhìn lung tung, không thể chạy loạn, không thể ăn bừa, bằng không sẽ rước phiền toái đến cho đại tỷ.

Hắn đến Lâm gia hai ba lần, cũng biết nhà mình kém nơi này rất nhiều, hắn nghe những người khác trong thôn nói, hai nhà bọn họ đây gọi là không môn đăng hậu đối, căn bản không xứng đôi.

Hắn đương nhiên không thấy đại tỷ mình có gì không tốt, nhưng là sợ kéo chuyện cho nàng, cho nên mỗi lần đến đều quy quy củ củ, cho dù Tiết thị về mặt ôn hòa hắn cũng tuyệt đối không dám làm càn.

Tiết thị cùng Thanh Liễu nói mấy câu, sau nói: “Đệ đệ con đến sân con ngồi một lát đi, ở chỗ này của ta hắn cũng không thoải mái được.”

Thanh Liễu nghĩ nghĩ liền đồng ý, sau khi cảm ơn Tiết thị rồi dẫn Thanh Tùng về đông viện

Sau khi hai người đi, Tiết thị bảo Dương tẩu tử mang rau xuống phòng bếp, lại bảo phòng bếp bao mấy phần bánh ngọt, lát nữa cho Thanh Tùng mang đi.

Thanh Tùng lần đầu tiên tiến vào đông viện, mới đầu còn bó tay bó chân, đến khi Thanh Liễu nói không có người khác hắn mới đánh bạo nhìn chung

quanh, về mặt hiếu kỳ.

Thanh Liễu nhìn xem xót xa, em trai mình tính cách thế nào nàng biết, một đứa nhỏ hoạt bát hiếu động đến đây lại ngoan thành như vậy.

Thanh Tùng nhìn một vòng, nhìn về phía quả xanh trên cây son trà nuốt nước miếng, sau nhớ đến một vấn đề, hỏi: “Đại tỷ, anh rở đâu?”

Thanh Liễu kéo hắn vào đông sương phòng, rót cho hắn một cốc trà, “Hắn cùng lão gia đi ra ruộng rồi.”

Thanh Tùng tròn to mắt, “Anh rở đi ra ruộng làm gì, huynh ấy cũng phải làm ruộng à?”

Thanh Liễu cười nói: “Hắn thì không phải làm ruộng, nhưng cả khoảnh dưới chân núi này đều là của nhà hắn, thế nào cũng phải thường xuyên đi xem.”

Lâm gia dạy con cháu chưa bao giờ ruộng chiều, Lâm Trạ Lâm Hồng hai huynh đệ từ lúc hai ba tuổi đã tự mình mặc quần áo ăn cơm, đi theo Lâm lão gia luyện võ, bốn năm tuổi đã cùng ông đến cửa hàng tuần tra, sau chạy khắp các ruộng trong thôn. Huynh đệ hai người mặc dù chưa từng làm ruộng, nhưng nhìn nhiều năm như vậy cũng hiểu rõ trồng trọt thế nào.

Ruộng đất của Lâm gia đều cho thôn dân gần đó cấy hái, người khác thu thuế bốn phần, Lâm gia chỉ lấy ba phần rưỡi, còn chịu thuế ruộng đất.

Cho nên người chung quanh, chỉ ít là bên ngoài, không ai không khen Lâm gia tốt.

Thanh Liễu nói: “Ở nhà hai ngày nay thế nào? Nãi nãi nói chuyện với cha chưa?”

Thanh Tùng nghiêng đầu, “Nãi nãi và cha không phải vẫn nói bình thường à? Ngày đó tỷ và anh rở đi rồi, cha lấy bánh ngọt hai người mang về qua cho nãi nãi, ngày hôm sau nãi nãi còn đưa nhà mình mấy quả trứng gà.”

Thanh Liễu yên tâm, xem ra nãi nãi đã không còn giận cha nàng, vậy là tốt rồi.

Thanh Tùng lại nói: “Đại tỷ, ta nghe mọi người nói mấy ngày nữa trong thôn có hát tuồng, có phải thật không vậy?”

Thanh Liễu nói: “Là thật, hai ngày nay sân khấu kịch trong thôn hẳn là bắt đầu dựng, đệ có thấy không?”

Thanh Tùng không ngừng gật đầu, hưng phấn nói: “Quá tốt rồi!”

Thanh Liễu cười cười, từ trong hà bao lấy ra một chuỗi đồng tiền, đếm hai mươi cái đưa qua, “Cầm chỗ này, đến hôm đó mua đồ ăn mà ăn.”

Thanh Tùng vội vàng lắc đầu, hai tay giấu sau lưng, “Ta không cầm đâu, ta không cầm...”

Nương nói nếu cầm đồ từ chỗ đại tỷ về, sau này sẽ không cho hắn đến nữa.

Thanh Liễu kéo tay hắn qua, tách ngón tay ra muốn nhét tiền vào.

Thanh Tùng tránh đến mặt đỏ bừng, nhất quyết không nhận.

Thanh Liễu hơi hơi lên giọng, nói: “Nghe lời, mau cầm, không đại tỷ sẽ giận đấy.”

Thanh Tùng vội la lên: “Nương nói không thể nhận!”

Thanh Liễu sừng sốt, sau khi phản ứng kịp lập tức chua xót. Trong nhà bây giờ nghèo thành như vậy, nhưng cha nương vẫn chỉ lo lắng liên lụy nàng.

Nàng miễn cưỡng cười cười, kéo Thanh Tùng khuyên nhủ: “Đây là tiền riêng của đại tỷ, đệ cứ việc cầm, chúng ta đều không nói với nương, được không?”

“Không được,” Thanh Tùng vẫn không đồng ý, “Ta không nín được, nhất định sẽ nói.”

Thanh Liễu bèn không còn biện pháp nào, đệ đệ nàng là đứa bướng bỉnh, đã quyết định rồi là ai khuyên cũng không được.

Thanh Liễu thu tiền lại, lại lấy ra mấy đóa quỳn hoa hôm qua luyện làm, từ trong đó nhặt ra ba đóa đẹp nhất, nói: “Quyên hoa này là đại tỷ tự mình dùng vải vụn làm, không cần tiền, đệ mang về giúp tỷ, cho nương, Thanh Hà Thanh Mai mỗi người một đóa, như vậy có thể chứ?”

Thanh Tùng gãi gãi đầu nghĩ nghĩ, mới như ông cụ non gật đầu: “Được rồi.”

Thanh Liễu cười chọc chọc trán hắn, “Đệ đó.”

Nàng lại lấy ra một tờ giấy, bên trên viết tên Thanh Tùng Thanh Hà, còn có Lí gia câu, trấn Thanh Bình, dạy Thanh Tùng đọc mấy lần, lại dùng đầu ngón tay viết cho hắn nhìn. Sau đó gấp tờ giấy lại, để Thanh Tùng mang về tập viết, lần sau gặp mặt sẽ kiểm tra hắn.

Ngồi thêm một lát Thanh Tùng nói phải đi về, Thanh Liễu đưa hắn đến phía trước chào Tiết thị.

Tiết thị đưa trà hán chiếc gửi cùng đưa hán hai bao bánh ngọt.

Thanh Tùng không biết làm sao nhìn Thanh Liễu, không dám nhận.

Tiết thị nói: “Đứa nhỏ này, nhìn đại tỷ cháu làm gì, đây là đại nương cho cháu, cháu cầm là được rồi.”

Thanh Liễu cũng nói: “Không sao đâu, cầm đi, nương sẽ không nói đệ đâu.”

Thanh Tùng thế mới nhận lấy, thật ra mùi bánh ngọt trong gói đã làm hán nước miếng chảy ròng. Trước đó đại tỷ phu bồi đại tỷ về nhà, đưa đến hai bao bánh ngọt đều bị cha hán đưa cho nãi nãi, hán chỉ ăn hai cái.

Thanh Liễu đưa hán đến ngoài cổng, lại dặn dò mấy câu mới thả hán trở về.

Cơm trưa trên bàn liền có món canh ngon oản đậu, cùng một đĩa măng mùa xuân xào thịt khô.

Mấy nam nhân Lâm gia ra ruộng cả buổi sáng, bụng đói vang trở về, ăn sạch một bàn đồ ăn.

Lâm Trạh nhin cả đêm cùng một buổi sáng không nói chuyện với vợ mình, bây giờ nhin không được, đi theo Thanh Liễu về phòng của nàng.

Thanh Liễu vừa lấy giấy bút ta, vừa nói: “Hôm nay Thanh Tùng đến đây, còn hỏi đến huynh đấy.”

Lâm Trạh dĩnh dĩnh lại gần, dán ở phía sau lưng vợ, “Tiểu đệ đến làm gì?”

Phía sau chính là một bức tường thịt, Thanh Liễu không được tự nhiên nghiêng về phía trước, “Đến đưa ít đồ ăn.”

Lâm Trạh tiến lên một bước, hai người gần như dán chặt lấy nhau.

Thanh Liễu đành phải lại nghiêng về phía trước chút nữa, còn chưa lên tiếng đã cảm giác được người phía sau lại dựa lên. Nàng chỉ cho là Lâm Trạh nghĩ ra trò đùa nàng mới, thật sự không chỗ thối lui, đành phải nói: “Huynh lùi lại chút đi, ta sắp ngã rồi này.”

Lâm Trạh vươn cánh tay ôm lấy vòng eo nàng, để nàng dựa vào người mình, “Như vậy thì sẽ không bị ngã.”

Mặt Thanh Liễu đỏ lên, không biết là gấp hay là xấu hổ, sau lưng kẻ sát ngực hán, nóng bỏng người, nàng giật giật, hoàn toàn không tránh được. Lại thử kéo tay hán ra, “Mau buông ta ra đi, như vậy không viết chữ được.”

Lâm Trạh nơi nào đồng ý nói ra, hán hận không thể dính cả hai tay hai chân lên, bọc chặt lấy thân mình mềm mại của vợ mình vào trong đó.

Thanh Liễu bắt đắc dĩ, đỏ mặt quay đầu nhìn hán, cắn môi nói: “Huynh... Có phải huynh lại muốn cắn ta không vậy? Nói rồi đấy, chỉ cho phép... Cắn một cái, sau đó buông ta ra ngay, được không?”

Lâm Trạh nói: “Không được.”

Nếu là ngày hôm qua hán cũng đồng ý, nhưng là bây giờ, hán cảm thấy cắn một cái sao có thể đủ, trên người vợ hán còn nhiều chỗ chơi vui lắm.

Thanh Liễu phiền não nhíu mày, “Vậy huynh muốn thế nào?”

Lâm Trạh ôm vợ mình lên, mình thì ngồi trên ghế, để hai chân vợ tách ra ngồi ở trên chân mình, hai người mặt đối mặt.

Thanh Liễu cực kỳ không được tự nhiên, từ khi nhớ được đến nay, nàng chưa từng ngồi lên đùi người khác như vậy bao giờ, trẻ con mới có thể dùng tư thế ngồi này. Nàng muốn đứng lên nhưng hai bàn tay Lâm Trạh kim chặt trên eo nàng, căn bản không thể động đậy.

Đôi mắt Lâm Trạh đã dừng trên ngực vợ mình, bộ vị đó do Thanh Liễu sốt ruột, lúc này đang cap thấp phập phồng.

Hán nhìn ra hán là to bằng nửa bàn tay hán. Nơi này, thật sự mềm như trong sách vẽ à?

Tầm mắt Lâm Trạh có chút mơ hồ, không biết nghĩ đến cái gì, mạnh mẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Thanh Liễu thấy hán sưng sờ, thật sự có chút nóng nảy, “Huynh... Cuối cùng muốn làm gì?”

Lâm Trạh nâng mắt lên nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc, “Vợ, nàng cởi quần áo cho ta xem đi.”

Thanh Liễu sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Giúp vợ phổ cập kiến thức

Thanh Liễu quả thật cho rằng lỗi tai của mình xảy ra vấn đề, bằng không làm sao có thể có người đưa ra loại... Loại yêu cầu này?

Nàng tròn mắt nhìn Lâm Trạ, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, một nửa là tức giận, một nửa là ngượng, hé môi, nói cũng không nói được.

Nàng bỗng đẩy Lâm Trạ ra đứng lên, nhắc chân liền bước ra ngoài, nhưng khi đi đến cửa, nghĩ ra ngoài sẽ gặp phải Tiết thị, nếu bà hỏi nàng không biết nên nói như thế nào. Nếu chạy về nhà mẹ đẻ, khó tránh lại làm người nhà lo lắng.

Nghĩ như vậy, trừ gian phòng này ra, nàng vậy mà không có nơi nào có thể đi.

Nhưng có tình trong căn phòng này có người có đủ kiểu muốn bắt nạt nàng.

Lâm Trạ đuổi theo ra thì thấy vợ mình đứng ở cửa ngăn ngườ, khoe mắt đỏ hoe.

Hắn gãi gãi mặt, hỏi: “Vợ, nếu nàng không đồng ý thì coi như xong đi.”

Dù sao đợi vợ chuyển đến phòng hắn thế nào cũng sẽ nhìn thấy, hắn chờ thêm vậy.

Thanh Liễu quay đầu lại nhìn hắn, nước mắt muốn rơi nhưng không rơi, nàng lau nước mắt, đẩy Lâm Trạ ra chạy vào buồng trong, nằm lên giường.

Lâm Trạ lại theo vào, thấy nàng như vậy mới phát hiện chuyện hình như còn nghiêm trọng hơn hắn nghĩ.

Hắn có chút phiền não nghĩ, vợ động một chút lại cáu kỉnh, rồi khóc, có phải là do mình quá chiều nàng rồi không?

Nhưng mà hắn cũng không có làm gì mà. Hắn không có vợ quản nghiêm như cha và đệ đệ, cái gì đều nghe vợ. Hắn ở trước mặt vợ uy tín hơn hai người bọn họ nhiều, tuyệt sẽ không bị nắm mũi dất đi.

Có điều trước mặt vợ như vậy, tuy rằng không phải hắn nuông chiều, nhưng cũng không thể mặc kệ nhỉ?

Thôi, dù sao trong phòng chỉ có hai người, dù dồ chút cũng sẽ không bị người nghe thấy.

Lâm Trạ đi qua ngồi bên cạnh giường, nhẹ vuốt lưng Thanh Liễu, nói: “Vợ, sao nàng lại tức giận vậy?”

Thanh Liễu không để ý hắn.

Lâm Trạ thấy hai bà vai nàng hơi rung rung, vội hỏi: “Nàng đừng khóc, nói với ta, có phải ta đã làm gì sai rồi không?”

Thanh Liễu lau nước mắt, nâng hai mắt đỏ hoe lên nhìn hắn.

Ngực Lâm Trạ chua xót, “Nếu nàng tức ta thì cứ đánh ta, đừng khóc.”

Thanh Liễu khịt khịt mũi, nàng cũng không phải là giận, chính là trong lòng rất ủy khuất, người này rõ ràng nói không ghét nàng, có tình lại nghĩ ra mấy trò kỳ quái đến bắt nạt nàng. Vốn hắn thích căn môi nàng cũng đã đủ làm khó, bây giờ lại còn, còn...

“... Huỳnh làm sao có thể nói như vậy.”

Trong lời nói mang theo giọng mũi, nghe vào tai Lâm Trạ như nàng đang làm nũng, làm lòng hắn rung động, vội hỏi: “Nói cái gì cơ?”

“Chính là, chính là...” Thanh Liễu có chút nói không nên lời, mặt đỏ bừng, “Muốn ta cởi quần áo...”

Lâm Trạ sùng sốt, “Bởi vì ta muốn nhìn mà.”

“Huỳnh—” Thanh Liễu chán nản, “Thân thể nữ nhân, làm sao có thể cho người khác nhìn!”

“Nhưng chúng ta là vợ chồng, có liên quan gì?” Không phải vợ hắn còn không muốn xem đâu.

Thanh Liễu vừa giận lại quẫn, “Vợ chồng cũng không thể nhìn lung tung, huỳnh xem vợ chồng khác có ai nói như vậy, yêu cầu như vậy đâu?”

Lâm Trạ nói: “Bọn họ chỉ ở trong phòng mình mới nói, chúng ta đương nhiên không nhìn thấy.”

Thanh Liễu nói không lại hắn, chỉ mạnh mẽ lắc đầu, “Không được, không thể nhìn...”

Lâm Trạ có chút mất mát, “Vì sao? Trong sách đều viết có thể nhìn.”

Thanh Liễu không tin, quần nói: “Tại sao có thể có sách viết loại chuyện như vậy chứ?”

Lâm Trạ nói: “Thật có mà, còn là cha nương cho ta,”

Hắn chuyển trường bối ra Thanh Liễu liền dao động, nửa tin nửa ngờ nói: “Thật không? Nhưng mà... Cha nương làm sao có thể đưa huynh loại sách như vậy, như vậy...”

Không đứng đắn như vậy. Lời này nàng nói không nên lời, dù sao đó là trường bối mà.

Lâm Trạ vội nói: “Chiều hôm qua cho ta, ta đã xem xong, sách kia chính là để vợ chồng mới cưới xem, trong đó dạy hết chúng ta thành thân phải làm cái gì, nên làm như thế nào.”

Thanh Liễu thấy hắn nói kiên định, trong lòng tin hơn phân nửa, chỉ là vẫn còn có một chút hoài nghi, “Vậy sách, sách đó có thể cho ta xem không?”

Lâm Trạ vừa định gật đầu thì nhớ trong sách còn vẽ thân thể trần truồng của nam tử khác, vợ ngay cả thân thể hắn còn chưa thấy, làm sao có thể xem người khác? Liên nói dối nói: “Cha nói chỉ có thể cho ta xem, người khác không thể xem, ta vụng trộm lấy qua cho nàng xem bìa sách là nàng biết ngay.”

Nói xong nôn nóng chạy về phòng mình, trong mấy cuốn sách đó chọn ra một quyển nhét vào trong ngực, lại chạy về phòng Thanh Liễu.

Thanh Liễu đã lau mặt, ngồi ngay ngắn bên giường chờ hắn.

Lâm Trạ thần thần bí bí móc sách ra, chỉ lộ một cái bìa cho vợ mình xem.

Sách này là hắn cố ý chọn qua, trên bìa mặt chỉ có đúng hai người một nam một nữ, nam quần áo chỉnh tề, tắn mạn ngồi đó, nữ thì khỏa thân, xấu hổ đứng bên cạnh người kia.

Thanh Liễu chỉ liếc một cái liền kinh hô che mặt, mặt thẹn thùng đến đỏ bừng.

Hóa ra thật sự có sách này, nàng còn tưởng rằng là Lâm Trạ nghĩ ra lừa nàng.

Hóa ra giữa vợ chồng, thật phải cho đối phương xem thân mình.

Nhưng là tại sao phải làm như vậy? Vậy không phải là, không phải là muốn mắc cỡ chết người sao?

Lâm Trạ cười hì hì, lại nhét sách về lại trong ngực mình.

Thanh Liễu xấu hổ đỏ, tay nắm góc áo, hơi đỏ mặt lên nhìn hắn. Chính mình không biết, cho là hắn lại muốn chọc nàng nên phát tính tình, may mà hắn tốt tính, không giận nàng.

Trong lòng nàng hơi tự kiểm điểm, sau này không thể lại tùy hứng như thế nữa.

Lâm Trạ bắt được ánh mắt của vợ, trong lòng lại xôn xao.

Nhìn bộ dáng khéo léo này của vợ thật là khiến người ta hận không thể một ngụm nuốt nàng vào trong bụng.

Hắn lại nuốt một ngụm nước bọt, tha thiết mong mỏi nói: “Vợ, bây giờ có thể nhìn chưa?”

Thanh Liễu mặt đỏ bừng, cúi đầu vận ngón tay, e lệ nói: “Tại sao phải làm loại chuyện này thế?”

Nàng chỉ cần vừa nghĩ đến cho hắn xem thân mình liền xấu hổ đến muốn chui vào trong đất, chứ đừng nói đến thật sự bảo nàng làm vậy.

Lâm Trạ vừa nghe có cửa, lập tức nói: “Như vậy mới có thể sinh con!”

Thanh Liễu giọng nhỏ như muỗi kêu, “Đây cũng là trong sách viết à?”

Lâm Trạ liền tục gật đầu.

Thanh Liễu liền do dự, đứa nhỏ nàng đương nhiên là muốn, hơn nữa Lâm Trạ cũng không nhỏ, thêm chính nàng cũng lớn hơn cô dâu bình thường hai tuổi, người khác tuổi này đứa nhỏ đã sớm được sinh rồi.

Chỉ là xưa nay nàng vẫn luôn cho rằng hai người chỉ cần ngủ trên một chiếc giường là sẽ có đứa nhỏ, không nghĩ đến lại không đơn giản như nàng nghĩ, còn phải cho người ta xem thân mình mới được.

Nàng xấu hổ đến trái tim cũng hoảng lên, bất kể như thế nào, nếu muốn có con thì sớm muộn gì cũng phải cho hắn xem. Chính là không biết đứa nhỏ có đến đến không, nhìn một lần có đủ chưa? Nếu không đủ, chẳng phải về sau còn phải thường xuyên cho hắn xem?

Đây thật là, đây thật là... Cả người nàng đều phải bốc ra lửa.

Lâm Trạh thấy mặt nàng ngày càng đỏ, đầu ngày càng thấp, còn tưởng rằng hôm nay không nhìn được đang có chút thật vọng thì thấy vợ mình động đây, một bàn tay chậm rãi nâng lên, đặt trên thất lưng.

Lâm Trạh tròn to mắt, yết hầu lập tức trở nên khô khốc, hắh không nhìn được nuốt, hầu kết cao thấp hoạt động.

Thanh Liễu cảm giác tay mình dường như nặng ngàn cân, trước kia thay quần áo chưa bao giờ có cảm giác này, hôm nay lại cảm thấy cái tay này phá lệ không nghe sai khiến.

Nàng gần như dùng hết khí lực toàn thân mới cời được thất lưng xuống.

Lông mi rung động kịch liệt, nàng cụp mắt, cắn môi, lại đưa tay cời cúc trên áo ngoài.

Một viên, hai viên, ba viên...

Áo khoác màu xanh nhạt bung ra, lộ ra áo lót màu trắng bên trong, xuyên thấu qua cổ áo, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong còn có một cái áo yếm bằng lụa màu hồng cánh sen.

Tay Thanh Liễu cuối cùng cũng nâng không nổi, nàng chỉ cảm thấy nàng đã dùng hết sức lực toàn thân.

Nàng không khỏi giương mắt nhìn về phía Lâm Trạh, đôi mắt e lệ đã tràn ra hơi nước, trong mắt hàm chút khẩn cầu, nói không rõ là hi vọng hắh buông tha nàng, hay là muốn hắh qua giúp đỡ.

Lâm Trạh từ thờ dốc biến thành liên tiếp ồ ồ, giọng càng lúc càng ám áh, hắh nhìn chăm chăm vào Thanh Liễu, chậm rãi đi qua ngồi bên cạnh giường, vươn bàn tay to cời mấy nút còn lại trên áo lót của nàng.

Thanh Liễu rụt lại, hai tay theo bản năng muốn nâng lên từ chối lại từ từ buông xuống, đến cùng không từ chối.

Áo lót rất nhanh được cời xuống, đảo mắt trên người Thanh Liễu chỉ còn một cái áo yếm.

Mảnh vải dệt nhỏ nhò kia dưới con mắt Lâm Trạh không lớn hơn bàn tay là bao, màu sắc nõn nà, chất vải bóng loáng, bao ở trên ngực vợ hắh, theo đường cong thân thể lên lên xuống xuống, làm hắh nhìn trong mắt sắp phun ra lửa.

Toàn bộ phía sau lưng cùng hai cánh tay Thanh Liễu đều lộ ở bên ngoài, khế run run. Da thịt trên người nàng trắng hơn mặt ngoài nhiều, ước chừng là do nhiều năm được bọc trong lớp quần áo, có thể xưng là trắng nõn nà.

Ánh mắt không chút che dấu của Lâm Trạh rơi xuống đầu, nàng cảm thấy chỗ đó phát nóng đến đó, không khỏi khoanh tay rụt rụt vào phía trong giường.

Lâm Trạh theo sát đuổi kịp, một đôi mắt nhìn tới nhìn lui nhiều lần, lại duỗi tay cời dây lưng áo yếm.

Tấm vải cuối cùng trên người cũng rơi xuống, cả người Thanh Liễu run rẩy theo, sớm đã không dám nhìn Lâm Trạh, cúi đầu, vành tai lộ ở bên ngoài đỏ như lấy máu.

Ánh mắt Lâm Trạh chặt chẽ định trụ, không nhúc nhích.

Hắh cảm thấy thân thể vợ cực kỳ đẹp, đẹp đến mức hắh không biết nên hình dung thế nào. Hắh cảm giác trong thân thể mình giống như có hai con thú hoang đang đánh nhau, một con muốn nhào lên hung hăng bắt nạt nàng, một con khác thì muốn một ngụm nuốt nàng vào trong bụng.

Đột nhiên hắh đứng lên, dùng sức kéo mình xuống, phong bế hai người ở bên trong, một tí cảnh xuân cũng không thể lộ ra ngoài.

Thanh Liễu khế thờ phào nhẹ nhõm, ở trong màn làm nàng có thêm chút cảm giác an toàn, thân thể cũng hơi thả lỏng theo. Chính là vẫn xấu hổ đến không được, cắn môi nói: “Huỳnh nhanh lên đi, xem xong ta muốn mặc quần áo.”

Lâm Trạh không nói chuyện, chỉ có mắt không chớp nhìn chăm chăm nàng.

Ngực vợ đúng như hắh nghĩ, không to cũng không nhỏ, ước chừng có thể che hết nửa bàn tay hắh, màu sắc gần như trong suốt, đầu ngực một vòng hồng hào. Cả bộ ngực theo động tác của nàng dựng đứng lên, như mặt đào mọng nước tươi ngon trong ngày hè.

Quả đào đó, hắh một hơi ăn hết nửa giò.

Không biết quả đào của vợ có tư vị thế nào nhỉ? Có phải giống như nhìn thấy, vừa non mềm lại ngọt?

Lâm Trạh lại mạnh mẽ nuốt một ngụm nước bọt, giọng khàn khàn nói: “Vợ, ta còn muốn sờ một cái.”

Tốt nhất là có thể nếm thử.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trạh Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Không biết gọi cái gì

Thanh Liễu nghe thấy trong lòng lại run lên, vốn định cự tuyệt ngay lập tức nhưng vừa nghĩ lại, nếu trong sách nói vậy, mình lại cự tuyệt, không thể có thai làm sao bây giờ?

Nàng xấu hổ liếc nhìn Lâm Trạ, vừa e lệ vừa phiền não, che ngực thấp giọng hỏi: “Chỉ chạm thử là được hả?”

Lâm Trạ làm sao có thể nói đúng? Hắn đã từ trong câu nói của vợ nghe ra, nàng hỏi như vậy chính là đồng ý.

“Rất nhanh là xong thôi, rất nhanh...” Miệng hắn đáp lung tung, dùng sức nuốt nước bọt, chậm rãi vươn tay, kiên định phủ lên.

Vừa tiếp xúc, hai người đều chấn động.

Thanh Liễu là vừa sợ vừa xấu hổ, Lâm Trạ thì cảm thán cho cảm xúc mềm mại nồn nã đó, quả nhiên mềm hơn các chỗ khác trên người vợ!

Hắn giống như nhớ lại hồi nhỏ, lúc ấy bướng bỉnh, có một lần hắn và tiểu đệ nhi xuống phòng bếp, lấy bột mì cùng rượu chơi. Cục bột vừa mềm lại co giãn, nếu dùng sức nắm chặt bột còn tràn ra theo kẽ tay, đầy một bàn tay.

Cảm giác bây giờ còn kì diệu hơn lúc ấy, hắn phảng phất như tìm được đồ chơi mới, hai bàn tay cùng hành động, không ngừng vân vê vuốt ve.

Thanh Liễu kinh hô, mặt đỏ bừng đầy hấn ra, tùy tiện kéo chăn che thân thể, người còn hơi run run, “Huynh đừng đùa, có phải như vậy là được... Rồi không?”

Tay Lâm Trạ bị hấn, trong lòng nổi lên khát vọng khó có thể ức chế. Rất giống như hồi đó đang chơi hăng say lại bị cha phát hiện làm hại rượu của ông, vì thế hai người đều bị tóm, ăn một trận roi. Mông hắn tuy bị đánh đau, nhưng đau lòng nhất vẫn là còn chưa chơi đã đã bị cưỡng chế không thể chơi.

Lúc ấy hắn không đánh nổi cha, không thể phản kháng. Nhưng bây giờ đối vợ mềm mềm yếu yếu, hắn tuyệt đối không muốn dừng lại.

Đột nhiên hấn đẩy Thanh Liễu một cái.

Cả người Thanh Liễu ngã ngửa vào trên đệm chăn, lơ mơ nhìn hắn, “Huynh, huynh...”

Lâm Trạ đè người lên, hai tay chống hai bên eo nàng, cúi người nhìn nàng, giọng cảm đến gần như không nghe thấy, “Vẫn chưa xong, vừa mới bắt đầu thôi.”

Hắn dùng tư thế trên cao nhìn xuống cho Thanh Liễu áp bách cực lớn, mà chính thân thể nàng còn không mặc áo, điều này làm nàng càng có thêm cảm giác nguy cơ.

Lâm Trạ lúc này rất nguy hiểm

Nàng lại có cảm giác đó, lần trước cảm thấy như vậy là khi ở võ quán Lâm Trạ muốn cắn nàng, khi ấy hắn hung ác phảng phất như muốn ăn luôn nàng.

Lúc này hắn nhìn qua còn nguy hiểm hơn lần trước, Thanh Liễu thậm chí còn có thể thấy tơ máu đỏ bùng trong mắt hắn, cùng với âm u không thấy đáy.

Nàng hoảng, bây giờ cũng không lo có phải trên sách nói vậy không, nàng chỉ muốn cho Lâm Trạ tránh xa, sau đó trốn.

Thanh Liễu chống đẩy ngực Lâm Trạ, giọng phát run nói: “Huynh đừng như vậy... Buông ta ra đi.”

Một bàn tay Lâm Trạ nắm lấy hai tay nàng đặt lên đỉnh đầu, cả người chậm rãi hạ xuống.

Thanh Liễu tim đập như nổi trống, ngực đập trùng kích liệt, thân thể uốn éo muốn tránh ra, lại như con kiến rung cây, căn bản không lay được một chút, nàng hoảng đến muốn khóc, “Đừng, đừng như vậy...”

Lâm Trạ không lên tiếng, cúi đầu, chớp mũi đến gần nhẹ nhàng ngửi ngửi, trên người vợ có một mùi hương, hương vị ấm áp.

Như một cuộn bông vải ngọt ngào, lại như vòng tay ôm ấp của nương hồi còn nhỏ.

Đáng tiếc từ khi hắn biết chuyện, mỗi lần bị cha thấy hắn dựa vào lòng nương đều sẽ bị thu thập một hồi.

Cha hẹp hòi, có gì đặc biệt hơn người. Hắn bây giờ cũng có vợ của mình, vợ hắn còn thom hơn nương, ngọt hơn nương.

Cũng không biết nếm rồi có phải cũng tươi đẹp như vậy hay không.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, nhìn không được nếm thử một miếng, không không chế tốt lực đạo, để lại một cái dấu răng.

Thanh Liễu cả kinh, người gần như một nhảy lên, như một con cá nằm trên thớt, nhảy lên lại rơi xuống, phí công quấy đuôi.

Nàng khóc lên, cảm giác mình bị Lâm Trạm lừa. Trong sách khẳng định không phải nói như vậy, nhất định là Lâm Trạm lại nghĩ ra nhiều kiểu bắt nạt mới đến lừa nàng.

Chỉ có nàng ngốc, cổ tình còn tin hắn.

Tên bại hoại này, tâm tư hắn cả ngày chỉ tồn trên việc bắt nạt nàng thế nào.

Lâm Trạm phảng phất như cuối cùng cướp được một cục xương, cuồng loạn lại không có chương pháp gì gặm nhấm liếm ăn, dùng cả tay chân, chặt chẽ giam cầm vợ dưới thân mình.

Hắn nghe được tiếng khóc của Thanh Liễu, hơi tỉnh lại, thở hổn hển đến gần, đầu lưỡi liếm qua môi vợ mình, chớp mũi, khước mắt, liếm sạch từng hạt một.

Thanh Liễu thút thít lắc đầu tránh né, nhưng thế nào cũng không tránh được.

Lâm Trạm buông hai bàn tay nàng ra, một bàn tay còn lưu luyến nắm bóp, tay kia thì nắm cầm nàng, nhìn chăm chăm vào đôi môi hơi vênh lên của nàng, một ngum cắn xuống, cắn quấy bên trong cái miệng nhỏ xinh.

“Ừm...”

Thấy vợ không khóc được nữa Lâm Trạm mới hài lòng, bàn tay to chậm rãi dời xuống.

Thanh Liễu mặt đỏ bừng, đột nhiên phát hiện khác thường, cả người cứng đờ, lại kịch liệt giãy dụa, hai tay đánh đấm loạn xạ lên người Lâm Trạm.

Lâm Trạm như không có cảm giác, mặc cho nàng đánh, ngón tay lại kiên định khều cạp vấy ra.

Thanh Liễu đột nhiên ngừng giãy dụa, hai tay xuôi bên người, sững sờ nhìn đỉnh màn, mặc nước mắt không ngừng theo khóe mắt chảy xuống.

Lâm Trạm phát hiện không đúng, hung hăng cắn xuống đầu lưỡi, bắt buộc bản thân dừng lại, nâng người lên khỏi người vợ mình, vờn ngón tay lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng, giọng khàn khàn: “Tại sao lại khóc?”

Thanh Liễu liếc hắn, chậm rãi cuộn người lại thành một cục, nước nở ra tiếng.

Lâm Trạm tay nắm thành quả đấm, lại cắn mình một cái, cưỡng chế dục vọng cuồng bạo trong lòng, vờn tay ôm Thanh Liễu vào trong lòng, ấn giãy dụa của nàng lại, cúi đầu khẽ hôn lên trán nàng. Hắn nhớ được hồi nhỏ tiểu điều nhi không ngừng khóc, nương dỗ hắn như vậy.

Hắn ôm Thanh Liễu hơi hơi lay lay, lại hỏi: “Vì sao khóc?”

Thanh Liễu hít sâu một hơi, trong lúc đó khóc thút thít chừng mấy lần, nàng dùng ánh mắt ướt nhẹp trừng Lâm Trạm, lên án nói: “Huynh lại bắt nạt ta.”

Lâm Trạm vội vàng lắc đầu, “Không có.”

Thanh Liễu nói: “Trong sách khẳng định không nói phải làm như vậy, có phải huynh gạt ta không?”

Lâm Trạm nói: “Vợ, ta không lừa nàng, vợ chồng khác cũng làm như vậy.”

Thanh Liễu lắc đầu, “Ta không tin, chuyện... Xấu hổ như vậy, vì sao phải làm vậy?”

Lâm Trạm lại hôn một cái lên trán nàng, nói: “Không xấu hổ, tuyệt không xấu hổ. Vợ, thân thể nàng quá đẹp, để ta xem thật kỹ một lần được không?”

Thanh Liễu liên tục lắc đầu, lúc này mới nhớ đến mình vẫn đang trần truồng vội vàng dùng tay che lại, “Huynh, chính huynh cũng có, làm gì cứ phải xem ta?”

Lâm Trạm lập tức nói: “Của ta cho nàng xem.”

Thanh Liễu vội nói: “Không cần, ta không xem.”

Lâm Trạm không để ý, buông vợ ra, quỳ gối xuống giường, nhanh nhẹ lột sạch mình.

Thanh Liễu hô lên, bất chấp che đậy thân thể, vội vàng dùng tay che mắt. Nhưng là vừa vờn hơi lướt qua làm nàng nhìn thấy một chút không nên xem...

Trời ạ, nàng cảm thấy mình sắp bốc cháy.

Lâm Trạh không hề xấu hổ, lại mặt dày tiến gần lên, ưỡn mặt nói: “Bây giờ được rồi, nàg xem của ta, ta cũng có thể xem của nàg rồi.”

Nói xong liền muốn kéo cánh tay đang che trên người của vợ ra.

Thanh Liễu nhắm chặt hai mắt liên tục lắc đầu, mí mắt rung động kịch liệt, nhưng là khi tay bị hấn kéo ra không lại giẫy dựa như vừa rồi, chính là toàn thân như bị nấu chín, từ sợi tóc đến chân đều là một màu đỏ ửng.

Lâm Trạh cuối cùng có thể hoàn toàn chinh chỉnh thu cả người vợ vào trong mắt.

Làn da trắng muốt nhiễm màu đỏ ửng, không chỗ nào không tốt, không chỗ nào không đẹp.

Hấn như là xem bị mê, kim lòng không đầu cúi người dùng đầu lưỡi vẽ.

Thanh Liễu lại bị dọa đến trợn to mắt, trợn mắt nhìn Lâm Trạh hôn lên mới kinh hô thành tiếng, “Huỳnh đừng như vậy, bần chết...”

Lâm Trạh hạ thấp xuống liếm một cái lên mặt nàg, đôi môi nhấp nhấp, là có chút mặn. Hấn lại hôn miệng vợ, hàm hồ nói: “Không sao.”

Chính hấn hôm nay chạy ngoài đồng một buổi sáng, người đầy mồ hôi, còn bần còn mặn hơn người vợ nhiều.

Thanh Liễu khóc không ra nước mắt, vừa rồi không nên thoái nhượng, người này quen được nước làm tới!

Đầu lưỡi nóng ẩm kia liếm qua liếm lại trên mặt nàg, như một con chó to phiền người.

Nàg nhẫn nại một lát rồi đẩy Lâm Trạh ra: “Đã xong chưa vậy?”

Đến bây giờ nàg vẫn đều cho rằng chỉ cho hấn xem hôn xong là sẽ có con. Lại không phát hiện hai mắt Lâm Trạh càng ngày càng đỏ, tiếng thở dốc ngày càng nặng.

Đột nhiên một cơn đau trong thân thể truyền đến, Thanh Liễu mắt trợn to, đau đến nước mắt rơi rạo rạo, hai tay không ngừng đánh Lâm Trạh: “Huỳnh mau buông ra, huỳnh đồ bại hoại này! Lại bắt nạt ta, lại gât ta...” Khóc cực kỳ đau khổ.

Lâm Trạh kiềm lại, thấy vợ mãi khóc không ngừng, rốt cục nhin không được, miệt mài di động.

Giờ cơm tối, Lâm Trạh mặc quần áo ngồi ở bên giường, Thanh Liễu bọc chân đưa lưng về phía hấn, tóc đen tán ở sau gáy, trong khe hở sau tóc có thể nhìn thấy cái lưng trắng muốt, còn có dấu hồng dày đặc trên đó.

Lâm Trạh khẽ đẩy nàg, “Vợ, ta bung cơm đến cho nàg được không?”

Thanh Liễu không động tĩnh.

Lâm Trạh nhúc nhủ, hấn biết vợ hấn không ngủ, đây là đang giận hấn đấy. Bây giờ hấn ngẫm lại buổi chiều quả thật đã bắt nạt vợ hơi quá, lần qua lộn lại làm nhiều lần, nhưng mà hấn thật sự không nhin được.

Thân thể nũng nịu của vợ nằm ở đó, trên người đều là dấu vết mình để lại, mắt ngậm nước, nếu hấn nhin được, hấn chính là thánh nhân.

Bây giờ nghĩ lại tư vị đó hấn đều có chút xôn xao, sợ lại làm gì không nên làm, vội vàng đứng lên, nói: “Ta đi lấy cơm cho nàg.” Nói xong vội vàng xông ra ngoài.

Sau khi hấn đi rồi Thanh Liễu mới động dậy, quay đầu lại, trên mặt đều là nước mắt đã khô.

Nàg chống thân mình muốn ngồi dậy, nhưng là thân dưới đau, eo cùng thứ chi vừa mới vừa đau, căn bản không có sức nhúc nhích, chỉ phải lại nằm về.

Nàg nhìn đầu giường, trong lòng chua xót.

Vốn tưởng rằng Lâm Trạh chỉ là thích trêu người, việc không lớn, không nghĩ đến hấn thế nhưng còn ác liệt như thế, nghĩ ra loại biện pháp này để bắt nạt nàg, về sau nên làm cái gì bây giờ?

Lòng nàg tràn đầy là mê mang, lại không thể cùng người khác tỏ khổ. Tiết thị đối nàg đủ tốt, không để bà phải phiền não, cũng không thể nói với nương, đỡ làm bà lo lắng.

Ngẫm lại cuộc sống sau này, không biết Lâm Trạh sẽ còn bắt nạt nàg đến mức nào, nàg càng thêm khổ sở.

Không bao lâu sau Tiết Trạh không trở về, nhưng là Tiết thị đến đây.

Bà vừa thấy Thanh Liễu về mặt tiểu tụy đau lòng, lập tức phát hoảng, bước tiến lên hỏi: “Đây là sao vậy? Có phải khó chịu chỗ nào không? Hay là Trạh nhi bắt nạt con? Cứ nói với nương, nương làm chủ cho con.”

Thanh Liễu trong lòng đang chua xót, bị bà hỏi vậy giống như tìm được người có thể cho nàg chỗ dựa, ngay lập tức ụy khuất vô cùng, nước mắt lã chã,

“Nương, hấn, hấn... Hấn đánh ta hu hu...”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Phục thấp làm nhỏ

Tiết thị nghe xong sững sốt, phản ứng đầu tiên chính là cảm thấy không phải thật.

Con trai của bà bà biết, cho dù tính tình có chút trẻ con, nhưng lại không phải kẻ thô bạo vô lễ, làm sao có thể không duyên không có đánh người? Huống chi đánh còn là vợ mình, Lâm gia bọn họ chưa bao giờ có chuyện như vậy.

Nhưng bà nhìn biểu hiện của Thanh Liễu cũng không phải là đang nói dối liền có lòng muốn hỏi rõ ràng, đợi bà tập trung nhìn kỹ mới phát hiện cánh tay Thanh Liễu đỏ trề, cả người núp ở trong chăn, nhìn không rõ lắm, nhưng ước chừng cũng có thể đoán được hấn là ở trần.

Hai cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài, trên cổ tay có dấu tay tím bầm, trên bờ vai mượt mà đầy là dấu hồng.

Tiết thị nhìn trái tim đập mạnh, lại nhìn sắc mặt Thanh Liễu, chỉ thấy mặt nàng mặc dù tiều tụy nhưng khoe mắt đỏ ửng, đầu lông mày hàm xuân.

Lúc này bà mới chú ý đến đệm chăn xóc xếch trên giường, quần áo tùy ý để cuối giường cùng với hương vị mập mờ như có như không trong phòng.

Đây rõ ràng là, rõ ràng là...

Mặt Tiết thị bỗng nhiên cũng đỏ lên, muốn hỏi nhưng nói không nên lời.

Vừa rồi bà thấy Thanh Liễu không qua ăn cơm mới hỏi Lâm Trạ đến một mình.

Lâm Trạ nói thân thể vợ hấn không thoải mái, muốn ăn ở trong phòng.

Trong lòng Tiết thị lập tức hơi có nghi ngờ, buổi trưa ăn cơm vẫn còn tốt, sao buổi chiều đã không thoải mái rồi? Bà biết Thanh Liễu không phải người yêu kiều giả vờ giả vịt, nàng không đến dùng cơm, một là thật sự không thoải mái, hai chính là lại bị con bà cản sưng miệng như lần trước, ngượng ngùng ra cửa vì thế liền đi qua xem, ai ngờ làm bà đụng phải loại chuyện này.

Tiết thị không biết nên nói cái gì mới phải, ban ngày ban mặt Trạ nhi sao lại càn rỡ vậy chứ?

Hơn nữa nhìn vợ hấn cả người đầy dấu vết, chỉ sợ không phải một lần hai lần là có thể như vậy.

Thanh Liễu chỉ cúi đầu khóc kể một câu, sau đó cúi đầu gạt nước mắt.

Tiết thị nhìn nàng, đột nhiên nghĩ đến con dâu vừa nói gì cơ? Nàng nói Lâm Trạ đánh nàng?

Trong lòng Tiết thị đột nhiên có một suy nghĩ hoang đường, chẳng lẽ đứa nhỏ ngốc này đến bây giờ còn không biết xảy ra chuyện gì?

Bà lại nghĩ nghĩ, nếu Thanh Liễu thật sự không hề biết gì hết cũng không tính là ngạc nhiên.

Dù sao lúc trước nàng gả đến là kết minh hôn với Lâm Trạ, bà thông gia rất có khả năng không dạy cho nàng việc khuê phòng. Đứa nhỏ này tâm tư lại đơn thuần, sẽ càng không từ chỗ khác biết được loại chuyện này cho nên mới cảm thấy Trạ nhi bắt nạt nàng là đánh nàng.

Nghĩ đến đây Tiết thị là vừa bất đắc dĩ lại vừa buồn cười. Hôm qua bà mới lo lắng con không biết gì, kết quả bây giờ con biết, lại phát hiện con dâu cái gì cũng không biết.

Loại chuyện này nên nói như thế nào đây?

Theo lý là muốn bà thông gia nói, nhưng lúc này có cho bà thêm cái mặt bà cũng không không biết ngại đi mời người qua đây.

Con trai mình làm ra loại chuyện này, bà nào có mặt đi nói với bà thông gia?

Nhưng nếu không nói, sợ là đứa nhỏ Thanh Liễu này uy khuất đến hồng. Huống chi sau này vợ chồng son hai người còn muốn qua ngày, cũng không thể để hai người bởi chuyện này là sinh hiềm khích.

Tiết thị nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có chính bà nói với Thanh Liễu.

Tiết thị ho nhẹ một tiếng, đứng dậy cầm lấy áo khoác bên mép giường phủ thêm cho Thanh Liễu.

Thanh Liễu thế mới phát hiện hai cánh tay trần của mình còn lộ ở bên ngoài, vội vén chăn lên đút vào, chỉ lộ gương mặt, mặt đỏ rần không dám nhìn Tiết thị.

Khi nàng vén chăn lên Tiết thị vô tình nhìn qua một cái, chỉ thấy trên cơ thể trắng như tuyết kia tràn đầy là dấu hồng, trên ngực thậm chí còn có mấy dấu răng cùng dấu tay, nhìn mà tim bà nhảy dựng lên.

Trạm nhi lần này thật đúng là có chút quá, tuyệt không biết chăm sóc vợ mình lần đầu, như một con trâu húc về phía trước, khó trách Thanh Liễu hiểu lầm.

Tiết thị giờ tay vén tóc Thanh Liễu qua sau tai, sờ lên gò má nàng, nhẹ nói: “Bé ngoan, để con chịu ủy khuất rồi, tí nữa ta sẽ bảo cha con phạt A Trạm, xá giận cho con.”

Hốc mắt Thanh Liễu đỏ lên, khẽ lắc đầu.

Tiết thị lại gắng bình tĩnh nói: “Có điều chuyện này cũng là nương làm không đúng, không có nói rõ với con. Chuyện A Trạm làm vừa rồi không phải là đánh con, mà là chuyện mà vợ chồng nào cũng phải làm, chỉ có như vậy mới có đứa nhỏ.”

Thanh Liễu nghe vậy tròn to mắt, trước đó Lâm Trạm cũng nói đây là chuyện vợ chồng phải làm nhưng nàng không tin, cảm thấy hẳn chỉ là kiếm có bắt nạt nàng, bây giờ nghe Tiết thị nói như vậy, nàng có chút bối rối.

Chẳng lẽ đây là thật?

Nhưng là vì sao sinh con lại phải làm chuyện xấu hổ như vậy? Khó nói giữa vợ chồng đều là như vậy sao? Các nàng đều chịu kiểu gì nhỉ?

Tiết thị nói ra mở đầu, lời sau đó liền nói dễ hơn.

Thanh Liễu càng nghe mắt tròn càng to, càng nghe mặt càng đỏ, cuối cùng không nói được lời gì, chỉ đỡ khuôn mặt đỏ rực như sắp bốc cháy, ngây ngốc luôn rồi.

Tiết thị nói xong, trong lòng thở ra, thật ra bà cũng là kiên trì dạy chứ trong lòng xấu hổ đến không chịu nổi. Trách chỉ trách con trai ngốc kia của bà, làm ra chuyện này làm bà đến giải quyết, quả thực là xấu hổ chết mặt già của bà rồi.

Bà nhìn Thanh Liễu, lại muốn lắc đầu than thở.

Con trai ngốc xứng con dâu ngốc bà đã có thể nghĩ ra nếu ngày hôm qua bà không đột nhiên nghĩ đến việc này, cho con mấy quyển sách để xem, bà chỉ sợ lúc còn sống cũng đừng nghĩ ôm được con của hai người bọn họ.

Con của bà, nói không chừng thật đúng là có thể làm ra chuyện ngốc ngãi lộn nhào ở trên giường cho con dâu xem.

Ngoài cửa có bóng người lóe lên, Tiết thị mất sắc, biết là con của mình trốn trốn tránh tránh ở bên ngoài, bà tức giận nói: “Ồ bên ngoài làm gì? Còn không bụng com của Thanh Liễu vào đây?”

Lâm Trạm liền chậm rì rì bước vào, tay xách hộp đồ ăn, hần thử nhìn về phía Thanh Liễu, thấy nàng đang ngẩn người không để ý đến mình, không khỏi có chút ư rừ. Lại quay đầu qua nói với nương mình: “Nương, chỗ cha đang chờ ngài ăn com, ngài đo trước đi.”

Tiết thị cũng muốn để ợ chồng son hai người tự nói chuyện với nhau liền đứng lên, nói với Thanh Liễu: “Liễu nhi, mặc kệ có chuyện gì cũng không lớn bằng ăn com, cũng không thể để mình đói bụng. Trong lòng con còn khí, đợi ngày mai nương ra cho con, bây giờ cứ ăn com trước đã, ban đêm nghỉ ngơi cho khỏe.”

Bà thấy Thanh Liễu gật đầu, lại phụng phịu nói với Lâm Trạm: “Phục vụ vợ con ăn com cho tốt vào, nếu lại bắt nạt con bé ta sẽ bảo cha con thu thập con.”

Lâm Trạm ngoan ngoãn gật đầu, vợ đều không để ý hẳn, hẳn làm sao còn bắt nạt nàng.

Tiết thị đi rồi, trong phòng nhất thời không ai nói chuyện.

Lâm Trạm đóng kỹ cửa phòng, đợi trong phòng không còn ai khác hẳn lập tức tiến lên, cười làm lạnh thấp giọng nói: “Vợ, chúng ta ăn com trước đi, chờ nàng ăn xong rồi ta ngồi yên cho nàng đánh thỏa thích, xin nàng bớt giận, được không?”

Thanh Liễu liếc hẳn, vừa rồi lúc bắt nạt nàng hung ác như một con sói, bây giờ xin lỗi nàng lại như một con chó to quấy quấy đuôi.

Thật ra nàng nghe Tiết thị nói một hồi ủy khuất trong lòng đã tan hơn nửa, dù sao vợ chồng khác đều làm như vậy, Lâm Trạm chưa được tính là trêu cợt nàng, có điều nàng vẫn cảm thấy trong ngực vẫn buồn bực không tan.

Cho dù là vì sinh con, người này cũng không nên như vậy.

Lúc đó nàng đều đã khóc cầu xin hẳn bao lâu? Chỉ thấy hẳn càng thêm tệ hơn chứ không thấy hẳn buông tha nàng.

Nếu bây giờ hần hơi nói hai câu tốt liền cho hần xem sắc mặt tốt, về sau chỉ sợ hần bắt nạt càng hăng.

Thanh Liễu trong lòng suy nghĩ, ít nhất hôm nay, cả buổi tối đều không nói chuyện với hần mới được!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Trò giỏi hơn thầy

Thanh Liễu nói không để ý đến hần liền không để ý, tự mình chống thân thể dậy mặc quần áo, xuống giường ăn cơm, sau lại nhờ Hứa tẩu lấy nước ấm cho nàng tắm rửa, trong lúc đó một câu cũng không nói với Lâm Trạ

Lâm Trạ có chút ừ ừ, sau này thấy Thanh Liễu ngay cả cửa phòng cũng không cho mình vào chỉ đành phải trở về phòng mình.

Thanh Liễu cả người đau nhức, có điều nàng nhớ đến hôm nay còn chưa luyện chữ liền lại bày giấy bút ra chằm nên luyện đến nửa đêm, thật sự chịu không được mới đi ngủ.

Ngày hôm sau ngủ dậy cảm giác thân thể tốt hơn nhiều. Dù sao trước kia làm quen việc nhà nông, thân thể không yếu ớt lắm. Chỉ là cảm thấy bên dưới vẫn còn hơi sưng tấy, lúc đi lại hai chân cọ xát đè ép, còn giống như mang theo dị vật làm nàng cảm thấy đặc biệt không được tự nhiên.

Nàng dậy sửa soạn cho bản thân, mở cửa phòng liền thấy Lâm Trạ đang đứng ngoài cửa.

Lâm Trạ thấy vợ bước ra vội đến gần cẩn thận dò xét, hỏi: “Vợ, nàng còn tức giận à?”

Thanh Liễu nhìn hần, lắc đầu. Con giận ngày hôm qua cũng tan hết, cứ mãi giận nữa chừng nào mới hết, huống hồ nàng cũng không muốn làm cha mẹ chồng lo lắng.

Lâm Trạ thờ ra, tối hôm qua vì chuyện này hần trần trọc không yên cả đêm ngủ không ngon, chỉ nghĩ nếu hôm nay vợ còn không để ý đến hần hần nên làm gì bây giờ.

Cũng may vợ tốt tính, qua đêm liền hết giận, hồi nhỏ hần đã từng gặp cha bị nương phạt ngủ thư phòng ba ngày, vẫn là vợ mình tốt.

Thanh Liễu thấy hần vui mừng lộ rõ ra mặt, mím môi, khẽ nói: “Sau này huynh không thể như vậy nữa.”

Lâm Trạ cứng đờ, không thể như vậy là như nào? Vợ không cho hần đụng? Như vậy sao được! Hần không chút nghĩ ngợi lập tức lắc đầu.

Thanh Liễu liền có chút nóng nảy, cau mày nói: “Huỳnh, sao huỳnh lại như vậy chứ!”

Lâm Trạ còn nóng nảy hơn nàng, vẻ mặt đau khổ nói: “Vợ, nàng không cho ta đụng ta làm sao mà nhịn được chứ?”

Mặt Thanh Liễu đỏ lên, “Ai... Ai nói không cho huỳnh đụng?”

Lâm Trạ nghe vậy vui vẻ nói: “Vợ, vậy ý của nàng là?”

Thanh Liễu cúi đầu, xoắn xoắn ngón tay, nhỏ giọng nói: “Huỳnh không thể làm loạn nữa, ngày hôm qua... Dữ, đến bây giờ người ta vẫn còn không thoải mái đây này.”

Lâm Trạ nhanh chóng gật đầu, “Được được, ngày hôm qua đều là lỗi của ta, vợ, sau này tất cả nghe nàng.”

Chỉ cần không phải không cho hần đụng vậy thì cái gì cũng dễ nói, dù sao trừ cái đó ra, cái gì cũng không được coi là chuyện lớn... Nhỉ?

Mặc kệ như thế nào, bây giờ phải dỗ vợ trước đã, đến khi đó nếu thật sự nhịn không được, vậy lại dỗ lần nữa vậy.

Dù sao vợ tốt tính như vậy, không giống nương sẽ đuổi cha ra ngoài ngủ.

Hần tự thấy ở trên điểm này hần mạnh hơn cha nhiều, không khỏi có chút đắc ý.

Tiết thị thấy hai người bọn họ hòa hảo cũng liền không nhắc lại chuyện hôm qua, đỡ Thanh Liễu da mặt mừng lại muốn xấu hổ. Bà bảo Thanh Liễu hôm nay không cần đến học với Cẩm nương, ở trong phòng nghỉ ngơi cho khỏe, nuôi dưỡng tinh thần.

Lâm Trạ vốn muốn kê cận vợ lại bị Lâm lão gia không chút lưu tình phái ra bên ngoài tuần tra cửa hàng.

Trước đây việc này đều là Lâm lão gia tự mình làm, sau này Lâm Hồng lớn liền để Lâm Hồng đi theo, hiện tại Lâm Trạ trở về ông liền để huynh đệ hai người tự đi, chính mình vui thanh nhàn, cũng có thời gian rảnh ở bên cạnh vợ hiền xum xoe.

Thanh Liễu trở về phòng cũng không nhàn rồi, lần trước nàng hứa bên túi lưới con ngỗng cho Lâm Trạ, trước đó mới chỉ bên được một nửa, mặt sau không biết nên bên tiếp thế nào liền tạm để một bên, hôm nay đột nhiên lại có ý tưởng.

Không có Lâm Trạ ở bên cạnh quấy rầy động tác trên tay bay nhanh, hình dáng con ngỗng ngày càng hoàn thiện, một lúc lâu sau một con ngỗng to uy phong lâm liệt vỗ cánh xuất hiện.

Thanh Liễu nhìn hai bên cảm thấy xem như hài lòng liền để sang một bên, lại lấy vài vụn làm hoa lụa ra.

Ngày hôm qua mấy đóa hoa lụa đưa Thanh Tùng mang về đã là cái nạng làm khá tốt, nhưng do là làm từ vài bông nên không tinh xảo bằng hoa lụa trên bán.

Hôm nay nàng định dùng vài vụn bằng lụa làm, thuận tiện xem xem làm một đóa hoa cần bao nhiêu vài, tính toán phí tổn.

Đến buổi chiều, nàng theo thường lệ luyện xong 16 chữ của ngày hôm nay, sau đó tiếp tục làm hoa lụa.

Đợi đến chạng vạng, nàng lại hoàn thành mấy đóa hoa. Đặt hoa vài lụa cùng hoa vài bông chung một chỗ so sánh ngay lập tức liền nhận ra khác biệt.

Hoa lụa sắc thái diễm lệ, chất vài bóng loáng, đóa hoa dễ thành hình hơn, nhìn yêu kiều non nớt, chọc người yêu thích. Vài bông thì không dầy mắt cho lắm.

Vừa rồi lúc làm Thanh Liễu vẫn để ý tính toán, tuy rằng hoa lụa này là dùng vài vụn để làm nhưng cũng có thể tính ra đại khái.

Làm một đóa hoa ước cần hai đến ba mươi tác vài, một thước vài có thể làm bốn đóa.

(1 tác = 10cm/ 10 tác = 1 thước = 1m/ 1 thước = 10m)

Một cây vài lụa rẻ nhất cũng phải hơn một lượng bạc, màu càng tươi giá càng đắt, cứ theo một cây một lượng 5 đồng tiền mà tính. Một cây bốn thước, 1 thước mười thước, một thước làm bốn đóa, một cây vài có thể làm một trăm sáu mươi đóa. Giảm đi làm hồng, một cây vài không sai biệt lắm có thể làm một trăm năm mươi đóa, chia đều ra, một đóa hoa vốn sẽ là mười đồng tiền.

Trên bán hoa lụa, nếu là người bán hàng rong bán, bình thường là hai mươi văn một đóa, trong cửa hàng thì đắt hơn chút, có điều hoa trong cửa hàng cũng đẹp hơn, hình thức kiểu dáng mới mẻ độc đáo, nghĩ đến phí tổn rất cao.

Đó là giá chủ cửa hàng bán cho người khác, nếu là các nàng làm xong bán cho chủ cửa hàng, Thanh Liễu trong lòng tính, cũng có thể bán được mười lăm mươi sáu văn một đóa, như vậy mỗi đóa có thể kiếm được năm sáu đồng tiền.

Tuy rằng tính theo bên một cái túi lưới cũng có thể bán năm sáu đồng tiền, nhưng là túi lưới cũng cần phí tổn, đặc biệt như loại nàng và Thanh Hà bên, phí mua dây không chênh nhau lắm một cái túi lưới cần hai đến ba văn tiền dây, tính theo một cái túi lưới cũng kiếm ba bốn đồng tiền.

Hơn nữa bên dây tốn thời gian hơn, Thanh Liễu đã tính cho mình với Thanh Hà, thời điểm nông nhàn một tháng hai người bên được khoảng một trăm túi lưới, một ngày chỉ có ba cái, nhưng là làm hoa lụa, một người một ngày dùng thời gian rảnh có thể làm ba đóa.

Tính như vậy, trước kia hai người một ngày kiếm được hơn mười văn, hiện một người có thể kiếm được nhiều như vậy, nếu nhưng làm nhanh một tháng có thể kiếm sáu trăm đồng tiền, trong một năm nếu có ba bốn tháng nông nhàn cũng có thể kiếm hơn hai lượng bạc!

Thanh Liễu càng tính càng vui vẻ, hận không thể lập tức về nhà nói với người nhà chuyện này, có điều nàng vẫn nhớ được hiện đã xuất giá, không thể so với trước đây, không thể tùy tiện chạy về nhà ngoại, chỉ đành phải dần xuống.

Nàng lại nghĩ đến một chuyện, nếu sau này làm hết hoa lụa, làm xong nên bán cho ai?

Nếu bán cho cửa hàng, người ta không nhất định để ý tay nghề của nàng, nhưng nếu bán cho người bán hàng rong, cũng không thể để hai nữ tử như nàng và Thanh Hà đi nói chuyện làm ăn với người ta chứ? Còn không bị người nói chết?

Nghĩ đến đây, vui vẻ trong lòng Thanh Liễu chậm rãi lạnh đi. Chuyện này còn phải nghĩ kỹ càng hơn.

Nàng từ trong chỗ hoa lụa hôm nay làm được lấy ra hai đóa tốt nhất, trước cơm tối đến phòng chính, một đóa hoa đâm bụi màu xanh nhụy vàng cho Tiết thị, một bông khác màu hồng đào nhụy trắng như hoa đào cho Cẩm nương.

Tiết thị cầm qua xem, vui vẻ nói: “Nhà chúng ta chỉ có Thanh Liễu khéo tay nhất, lần trước bên túi lưới trông như thật, hôm nay hai đóa hoa này là ngày đó học với Diêu sư phụ đúng không? Nhìn qua không kém bên ngoài bán chút nào.”

Cẩm nương cũng nói: “Cám ơn đại tẩu.” Rồi hướng Tiết thị nói: “Nương, ngài chưa thấy qua chữ đại tẩu đâu, chữ nào chữ nấy đoan đoan chính chính, lúc đại tẩu chăm chú làm việc thật rất khiến người khác cảm thấy không bằng đâu.”

Thanh Liễu đỏ mặt, “Hai người đừng khen như vậy, đều là chút vật nhỏ không lên được bàn, nương và đệ muội thích là tốt rồi.”

Tiết thị cười cười để Dương tẩu tử giúp mình đeo lên, Cẩm nương cũng đeo.

Tiết thị lại bảo Thanh Liễu chính mình cũng đeo một đóa, Thanh Liễu trở về phòng xem, lấy đóa lựu hồng đeo lên.

Trên bàn cơm, mấy nam nhân Lâm gia nhìn hoa trên đầu vợ mình, liên tục ghé mắt.

Đặc biệt Lâm Hồng, hẳn biết Cẩm nương xưa nay không ưa ngọc châu trân cẩu, cả người hàng năm chỉ có một cây trân cẩu, là trước thành thân hẳn đưa nàng. Bây giờ trên đầu thêm một đóa hoa tươi đẹp, quả thực nổi bật lên nàng còn yêu kiều hơn hoa.

Hắn đối vợ mình cũng có vẻ khờ khạo, từng chút từng chút nhìn xem, không biết che giấu làm Cẩm nương đỏ mặt, chỉ phải lén đập chân hắn.

Thụy nhi liếc mắt thấy động tác nhỏ của cha mẹ, ngay lập tức lớn tiếng nói: “Nương, nương đập phải cha rồi!”

Trên bàn mọi người sửng sốt, Lâm Trạ không chút khách khí cười ha ha, Tiết thị cũng mím môi cười khẽ, Lâm lão gia không nói chuyện, gấp cho Tiết thị một đĩa thức ăn, về phần Thanh Liễu, nàng ở trên bàn cơm luôn chỉ chuyên tâm ăn cơm, cũng không biết chuyện gì xảy ra, lúc này ngẩng đầu có chút mờ mịt.

Cẩm nương mặt đỏ như sắp nhỏ máu, Lâm Hồng chỉ nhìn nàng cười.

Tiết thị thấy thế vỗ nhẹ Lâm Trạ bảo hắn đừng cười, rồi nói với Thụy nhi: “Mẹ cháu là không cẩn thận, lần sau sẽ không.”

Thụy nhi lơ mơ gật đầu, không biết mọi người cười cái gì, hẳn nhìn hai bên một lần, lại nói: “Nãi nãi, nãi và đại nương còn có nương, sao trên đầu đều mọc hoa vậy?”

Tiết thị vui vẻ nói: “Không phải mọc, là hôm nay đại nương cháu làm cho chúng ta, Thụy nhi cảm thấy có đẹp không?”

“Đẹp lắm ạ!” Lâm Thụy dùng sức gật đầu, lại nhảy xuống khỏi ghế chạy đến bên người Thanh Liễu kéo tay áo nàng, “Đại nương, đại nương, người có thể cũng làm cho cháu một đóa không?”

Thanh Liễu cúi đầu nhìn hắn, sờ đầu hắn, “Đương nhiên là được.”

Lâm Thụy vui vẻ nói: “Cám ơn đại nương!”

Tiết thị có chút tò mò, “Cháu là con trai lại không thể đeo, muốn nó làm gì?”

Lâm Thụy nhướng mày khổ não nói: “Cháu muốn tặng cho Tiểu Oanh, lần trước cháu làm bẩn váy nàng, đến bây giờ nàng vẫn không để ý đến cháu, cũng không cho cháu dắt tay. Nãi nãi, Tiểu Oanh tốt lắm, chờ nàng nguyện ý nói chuyện với cháu, cháu mang nàng đến cho nãi xem!”

Tiết thị lập tức im lặng, không khỏi liếc nhìn sang Lâm Hồng, tiểu tử này mười ba tuổi thì nhìn trúng Cẩm nương, lúc ấy Cẩm nương mười một tuổi, hẳn chờ bốn năm mới cưới được người vào cửa. Bây giờ khen ngược, con của hắn còn lợi hại hơn, mới bốn tuổi đã biết dỗ cô nương.

Bà lại nhìn Lâm Trạ, trong lòng thở dài, đều là từ một bụng đi ra sao lại kém nhiều như vậy, tiểu tử ngọc này ngay cả cháu bốn tuổi cũng không bằng!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cùng giường chung gối

Lâm Trạ không hề biết đến suy nghĩ trong lòng nương mình, ăn cơm xong liền theo Thanh Liễu về sân đông, vừa thấy không có ai khác, khẩn cấp nói: “Vợ, hôm nay nàng nên dọn qua ngủ cùng ta rồi.” Ngày đó hai người đã nói tốt, năm ngày sau Thanh Liễu sẽ dọn qua phòng chính, mấy ngày nay hắn đều xòe ngón tay đếm đấy.

Thanh Liễu vốn buổi sáng vẫn còn nhớ rõ việc này, buổi chiều chuyên tâm làm việc liền quên mất, bây giờ bị hắn nhắc đến chỉ phải nhớ lại. Nàng do do dự dự nhìn liếc sang Lâm Trạ.

Lâm Trạ có chút sốt ruột, “Có phải nàng còn chưa muốn chuyển không? Hay là ta chuyển ta ở cùng nàng cũng được.”

Dù sao hắn là muốn ngủ chung với vợ.

Thanh Liễu quả thật là có chút không muốn chuyển, tuy rằng đã không còn giận Lâm Trạ nhưng vừa nghĩ đến việc hôm qua hắn làm trong lòng vẫn hơi khiếp sợ, nghe hắn nói như vậy, biết là không trốn được đành phải lắc đầu, “Ta đi thu thập chút đã.”

Lâm Trạm vợ nói: “Không cần thu thập đâu, trong phòng ta gì cũng có, người nàng đi qua là được.” Sợ nàng dọn rồi lại không chuyển qua.”

Thanh Liễu nói: “Dù thế nào cũng phải lấy mấy bộ quần áo chứ?”

Huống hồ bút giấy văn chương, dây bện, vài vụn kim chi làm hoa lụa cũng phải mang theo. Về phần ngăn tủ, thùng các loại, bây giờ quá muộn không cần động đến, chờ nàng đến phòng Lâm Trạm xem qua, xem có còn chỗ nào trống để đặt không rồi mới chuyển.

Lâm Trạm xem nàng thu thập, thấy nàng dừng lại lập tức nói: “Chúng ta đi thôi, có cái gì còn thiếu ngày mai chúng ta qua lấy thêm”

Thanh Liễu nhìn trái nhìn phải một cái, chậm rì rì gật đầu, Lâm Trạm lập tức ôm lấy đồ đạc của nàng, đi trước dẫn đường.

Phòng của Lâm Trạm Thanh Liễu là lần đầu tiên bước vào, năm trước trước khi nàng gả đến Tiết thị dẫn nàng xem qua cái sân này, có điều chỉ nhìn nhà chính với thư phòng của hắn, phòng ngủ vẫn luôn khóa.

Kết cấu của phòng chính lớn hơn đông sương phòng một chút, gian phòng này không chia trong ngoài, trực tiếp thông nhau, đứng ở ngoài cửa có thể nhìn thấy giường lớn bên trong, còn có hai tủ to đựng quần áo, một cái bàn, mấy cái ghế, gần cửa sổ đặt một bàn trang điểm, không còn gì khác.

Trực tiếp gọn gàng y như con người của Lâm Trạm

Thanh Liễu đứng ở cạnh cửa, tim đập hơi nhanh, bắt đầu từ hôm nay nàng phải cùng hắn sống chung trong căn phòng này.

Tuy rằng ngày hôm qua hai người đã làm chuyện càng thân mật hơn, nhưng nghĩ đến nếu thật sự sống chung dưới một mái hiên, trong lòng nàng vẫn có chút cảm giác khác thường, có chút khiếp đảm, nhưng cũng có chút tư vị không nói rõ được.

Lâm Trạm đặt đồ đạc của nàng lên bàn, lại đi qua kéo nàng. Thanh Liễu mặc hắn kéo nàng đến cạnh bàn ngồi xuống.

Hai người đều không nói chuyện, Lâm Trạm nắm tay vợ mình, bóp lúc nhẹ lúc nặng, khéo miệng nhin không được vểnh lên, cuối cùng ha ha cười ra tiếng.

Thanh Liễu không khỏi liếc hắn một cái, hỏi: “Huynh cười gì vậy?”

Lâm Trạm cười toe toét: “Vợ, nàng thật tốt.”

Hắn nói trắng ra như vậy cũng làm Thanh Liễu có chút ngượng ngùng, mặt hơi đỏ, nhỏ giọng nói: “Không được nói lung tung.”

Lâm Trạm lại nói: “Không phải nói lung tung, đây là lời thật lòng của ta.”

Mặt Thanh Liễu đỏ hơn, không biết nên nói gì, chỉ phải cúi đầu, trong lòng đã dần bình tĩnh lại, không còn căng thẳng như trước đó.

Hai người nắm tay một lát Thanh Liễu rút tay mình về, lật lật đóng đồ trên bàn tìm ra cái túi lưới bện cho hắn, “Đây là ngỗng trước đó huynh muốn, ta bện không giống lắm”

Lâm Trạm cầm qua yêu thích không buông tay nhìn xem, vợ nói bện không giống nhưng theo ý hắn thì cực kỳ giống, nhìn đôi cánh, cái cổ, tư thế như là muốn nhào đến mổ mõng người vậy, quả thực giống con ngỗng đuổi hắn năm đó như đúc.

Hắn vui rạo rức buộc lên ngang hông mình, còn đứng lên lắc lắc eo, nói: “Trông có được không?”

Thanh Liễu không biết nên nói cái gì, nếu nói là đẹp, hình như là đang khen tay nghề của mình, nói không đẹp, lại sợ có lỗi với niềm tha thiết chờ mong của người này.

Lâm Trạm lại hỏi lại một lần, Thanh Liễu đành phải vụng về gật gật đầu.

Hắn liền càng thêm đắc ý, lại chạy đến gần kéo ở bàn trang điểm tìm kiếm, muốn tìm một món trang sức xứng đôi.

Thanh Liễu thấy hắn thích như vậy trong lòng cũng có chút vui mừng.

Lâm Trạm lật ngửa ngày lục ra một miếng ngọc hổ to bằng lòng bàn tay, nói: “Vợ, nàng giúp ta bện cái này lên hộ ta đi, phải ở trên mặt ngỗng nhé.”

Thanh Liễu cầm lấy nhìn một cái, ở trong lòng suy nghĩ cách bện rồi bắt đầu bện.

Lâm Trạm ở bên cạnh xem, đột nhiên hỏi: “Vợ, nàng cầm tinh con gì?”

Thanh Liễu cúi đầu, thuận miệng nói: “Cầm tinh con heo.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di. Hương. Viện”)

Lâm Trạm nghe vậy liền cười lên ha ha, “Ta cầm tinh con hổ.”

Hắn cầm tinh con hổ, vợ cầm tinh con heo, đây không phải là vừa vặn cho hắn ăn sao?

Thanh Liễu ngẩng đầu nhìn hấn, chỉ thấy hấn không biết nghĩ đến cái gì, nụ cười trên mặt khiến người ta sợ hãi, nàng nhanh chóng cúi đầu xuống.

Bện túi lưới xong trả lại cho hấn, Lâm Trạm đeo rồi lại bắt đầu nhìn chung quanh.

Thanh Liễu thấy sắc trời cũng chưa muộn lắm liền lấy vải vụn làm hoa ra làm hoa lụa mà vừa rồi hứa làm cho Thụy nhi, như vậy sáng ngày mai là có thể đưa cho hấn.

Do là muốn tặng cho bé gái nên nàng dùng vải lụa màu vàng, tính làm một bông hoa đón xuân xinh xắn.

Lâm Trạm vui sướng xong rồi lại lại gần, nhìn Thanh Liễu động tác thành thạo, nói: “Vợ, tay nàng khéo thật đấy.”

Thanh Liễu cười cười, “Này tính cái gì, huynh không thể chưa gặp qua tú nương trong tú trang, tay của các nàng mới coi là khéo, chỗ ta chỉ là mấy cái mà ai cũng biết làm.”

Lâm Trạm thấy nàng cười rộ lên khoe mắt cong cong, nhìn không được vờn tay véo một cái lên mặt nàng.

Thanh Liễu cũng xem như thành thói quen, theo ý nàng bây giờ véo cũng không tính là bắt nạt.

Lâm Trạm véo xong, thấy để lại dấu đỏ lại thấy đau lòng, đổi thành dùng bàn tay nhẹ vỗ vỗ. Cả khuôn mặt vợ hấn cũng không to bằng bàn tay hấn, gò má thịt lành lạnh kia đang lọt trong lòng bàn tay hấn, nhìn nhu thuận đến vô cùng.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Thanh Liễu bị hấn vỗ không được tự nhiên, hơi dịch sang bên cạnh, dùng quai hàm chỉ chỉ vật phẩm trên bàn, nói: “Chỗ này của huynh có ngăn tủ nào không dùng không, mấy thứ này của ta không thể để trên bàn mãi được.”

Lâm Trạm chỉ phải chưa thỏa mãn rút tay về, “Hai cái tủ kia tủ bên trong cho nàng, nếu không đủ cái bên ngoài cũng cho nàng dùng.”

Dù sao chính hấn không có bao nhiêu đồ, một góc là đủ rồi, cái học tủ thừa kia là hai ngày trước hấn cố ý bảo người dọn, dự sẵn cho vợ.

Thanh Liễu gật gật đầu, “Lát nữa làm xong ta sẽ để vào.”

Lâm Trạm nói: “Đừng làm nữa, chúng ta đi ngủ đi.”

Thanh Liễu nghe vậy trái tim nhảy dựng lên, trái tim vừa mới bình tĩnh lại giờ lại đập nhanh, cúi đầu nắm lấy kim chỉ không muốn buông tay, “Huynh, huynh ngủ trước đi, ta làm xong cái này đã.”

Lâm Trạm đương nhiên không chịu, đã có vợ tại sao còn phải ngủ một mình? Hấn đã chờ mong ôm vợ ngủ mấy ngày rồi.

Thanh Liễu thấy thế chỉ có thể lấy hoa lụa làm rom rạ cứu mạng, “Ta hứa với Thụy nhi là làm cho nó rồi, hôm nay làm xong, ngày mai mới có thể đưa cho hấn.”

Lâm Trạm liền nói: “Vậy ta chờ nàng rồi cùng ngủ.” Nói xong, tay chống cằm, bộ dáng muốn nhẫn nại chờ đợi.

Thanh Liễu không còn biện pháp nào, chỉ phải cúi đầu, một cây kim một sợi chỉ chậm rãi khâu.

Chính là hoa đón xuân vốn nhỏ, kiểu dáng lại đơn giản, dù là nàng khâu chậm nữa cũng có lúc khâu xong.

Lâm Trạm vừa thấy nàng dùng kéo cắt đứt đầu sợi chỉ, ngay lập tức liền đứng lên, “Bây giờ có thể ngủ rồi.”

Thanh Liễu vội nói: “Còn chưa rửa mặt đâu, ta đi nhờ Hứa tẩu từ nấu nước nóng bụng đến.”

Lâm Trạm khoát tay, đi nhanh ra ngoài. “Ta đi.” Hứa tẩu từ làm chậm.

Thanh Liễu cũng không kịp nói cái gì thì đã thấy hấn sai bước ra ngoài, chạy thẳng về phía nhà bếp.

Nàng gấp đến độ không ngừng túm vạt áo, ở trong phòng đi vòng vo mấy vòng, trong lòng mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Dù sao đã bước vào căn phòng này, hai người cùng giường chung gối là không thể tránh khỏi, đưa đầu là một đao, rút đầu cũng là một đao, không bằng sớm cho nó qua.

Chính là...

Chính là mặc dù trong lòng nàng đang tự nỗ lực an ủi mình như vậy, nhưng vừa nghĩ đến bộ dáng thô bạo của Lâm Trạm hôm qua nàng vẫn rất sợ. Trên người nàng đến bây giờ vẫn còn có chút khó chịu, nếu lát nữa lại thêm một lần nữa, sáng mai khẳng định không đứng dậy nổi.

Thanh Liễu trong lòng ưu sầu, những người khác thành thân họ chịu được thế nào nhỉ? Hay là nàng quá yếu ớt?

Lâm Trạm rất nhanh liền xách hai thùng nước nóng to trở về, lại lấy một cái chậu gỗ to đổ hết nước vào.

Thanh Liễu kì kèo mè nheo rửa mặt, đang chuẩn bị lau người đã thấy Lâm Trạm đứng ở một bên, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, nàng lập tức mắc cỡ đỏ mặt, "... Ta muốn cởi áo."

Lâm Trạm nói: "Cởi đi." Nói xong còn ngồi xuống bên cạnh, mắt không chớp nhìn chằm chằm.

Thanh Liễu quần nói: "Sao huynh không ra ngoài?"

Lâm Trạm nghiêng đầu, đứng lý hợp tình hơn cả nàng, "Tại sao phải đi ra ngoài?"

Phòng này là của hần, vợ của hần, vợ hần ở trong phòng hần tắm rửa lại muốn hần đi ra ngoài? Hần mới không đi đâu.

Hần cũng không phải loại người vợ nói cái gì thì là cái đó, bây giờ đi ra ngoài, sau này chẳng lẽ không tránh? Không được, hần phải ở lại đây xem.

Ach... Hốc mắt vợ sao lại đỏ rồi?

Càng ngày càng đỏ, nhìn như sắp khóc.

Thật muốn khóc...

... Được rồi được rồi, đi ra ngoài thì đi ra ngoài.

Thanh Liễu thấy hần đi rồi, ngay lập tức chốt chặt cửa lại, lại nhìn quanh hai bên, thấy không có cửa sổ khác mới hơi yên tâm, nhanh chóng cởi quần áo tắm rửa.

Đội nàng tắm xong mở cửa, Lâm Trạm đi vào giúp nàng đổ nước, sau xoa tay, "Bây giờ có thể ngủ rồi chứ?"

Thanh Liễu tắm xong, trên người bị hơi nước hấp hơi đỏ ửng, chỉ mặc một chiếc áo lót đứng ở đó, ngẩng đầu nhìn hần, gật gật đầu.

Lâm Trạm ngay lập tức tiến lên kéo nàng đến bên giường, trên giường chỉ có một cái chăn, "Nàng ngủ bên trong, ban đêm khát đói bụng nói với ta, ta lấy cho nàng."

Vừa rồi vợ tắm rửa, hần đã đi nhà bếp lấy một ấm trà cùng một đĩa bánh ngọt mút táo để ngừa vợ nửa đêm tìm ăn.

Thanh Liễu trong lòng đang loạn, không nghe rõ hần nói gì, chỉ gật đầu lung tung. Nàng thấy Lâm Trạm bắt đầu cởi quần áo, trong lòng càng loạn hơn, lại cổ vũ mình mấy hơi mới cầm lấy vạt áo, mặt đỏ rần rần ngẩng lên nhìn hần, "Huynh... Huynh lát nữa, có thể nhẹ chút không..."

"Cái gì?" Lâm Trạm không nghe rõ.

Thanh Liễu cắn môi, tiếng như muỗi kêu, "Trên người ta vẫn còn đau..."

Lâm Trạm sùng sốt, sau khi phản ứng kịp mới nuốt ực một cái, "... Vợ, chúng ta chỉ ngủ, không làm chuyện khác."

Thanh Liễu ngẩng phắt đầu lên nhìn hần, "Thật không? Ta cho rằng... Ta cho rằng..."

Nói một hồi lâu cũng không ra lời, ngược lại làm mình xấu hổ đỏ từ mặt đến chân, thật sự xấu hổ đến không chịu được, cũng không để ý gì khác, quay người lại vén chăn lên chui vào.

Lâm Trạm nhìn chỗ chăn nổi lên một hồi lâu, nhếch miệng đi lại nhẹ nhàng tắt ngọn nến.

Trong bóng tối, Lâm Trạm ôm vợ vào lòng, lên lên xuống xuống bóp nhẹ một cái, cảm thấy mỹ mãn hơn, lại thấy thiếu cái gì đó.

Thanh Liễu vẫn còn quần bách vì chuyện vừa rồi, bị hần ôm cũng không tiện phản kháng, vùi đầu, thân thể hơi cứng, bị hần sờ soạng mấy lần.

Lâm Trạm chép miệng một cái, cuối cùng cảm thấy do mặc quần áo quá vướng bận, hần không sờ được đến da thịt của vợ, liền nói: "Vợ, chúng ta cởi quần áo đi."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thẩm mỹ của thẳng nam

(Thằng nam: Ngôn ngữ mạng, chỉ những bạn trai sống theo quan điểm, giá trị, thẩm mỹ của riêng mình, luôn khiến người khác không thích và không hài lòng. Cũng được dùng để khinh thường, chế giễu về mất thẩm mỹ của đàn ông.)

“Chúng ta cời quần áo ngủ đi.”

Thanh Liễu nghe vậy bất chấp ngượng ngùng, lập tức lắc đầu, “Không được.”

Người này lại muốn đồ nàg chơi đây. Hôm qua cũng nói như vậy, mới đầu thì muốn cời quần áo xem, xong rồi lại muốn sờ, sờ xong rồi lại muốn, lại muốn...

Uổng nàg còn tin lời hấn, cho là hấn không dám làm gì, ngây ngốc nghe theo. Lần này không thể lại nghe hấn đồ nữa.

Lâm Trạg thấy nàg kiên định cự tuyệt, có chút tiếc nuối, còn định đồ hai câu.

Thanh Liễu nói: “Không thì đồ ta ngủ ngoài đi.” Ôm nhau như này nàg cũng không được nhiên.

Lâm Trạg vội vàng lắc đầu, ôm chặt lấy nàg, không cời thì không cời, nhưng không thể đồ vợ đến tay lại bay mất.

Chính là đôi tay hấn vẫn không đứng đắg, lên lên xuống xuống vô về.

Thanh Liễu cắn môi, nhẹ cau mày, mặc hấn vậy.

Tay Lâm Trạg đụng đến vật áo của nàg đột nhiên dừng lại, thử sờ tay vào trong cổ áo.

Thanh Liễu vội đồ tay hấn lại, hỏi: “Lại muốn làm gì?”

Lâm Trạg nói: “Vợ, ta không ngủ được, nàg đồ ta cho tay vào trong thôi,”

Thanh Liễu vừa tức giận vừa đành chịu, bình thường không ngủ chung cũng không thấy hấn mất ngủ, nói như bây giờ rõ ràng là muốn giờ trò xấu.

Chính là trong lòng nàg cũng biết, hai người đã cùng giường chung gối, muốn hoàn toàn không cho hấn động vào là không có khả năng, huống hồ bây giờ thật sự đã quá muộn, không nghĩ lại cùng hấn giằng co, đành phải đồ mặt hơi chút nhượng bộ, “Chỉ được sờ thôi đấy, nếu huynh muốn làm cái khác nữa, ta... Ta trở về sương phòng ngủ.”

Lâm Trạg vội vàng gật đầu, một bàn tay lúi vào, cao thấp xoa bóp sau đó dừng lại trước ngực vợ hấn, cảm lấy một bên mềm mại no đủ, lúc nặng lúc nhẹ xoa. Rồi sau đó ngáp một cái, cảm thấy mỹ mãn nói: “Vợ, chúng ta ngủ đi.”

Bàn tay nóng bỏng của hấn che trên ngực nàg, mặt Thanh Liễu cũng nóng theo, cực kỳ không được tự nhiên.

Có điều nàg lấy vợ chồng khác cũng đều ôm nhau ngủ như vậy liền ngại nói với hấn, chỉ phải tự mình nhịn.

Lâm Trạg rất nhanh đã ngủ, Thanh Liễu ban đầu hơi cứng ngắc, sau rồi chậm rãi trầm tĩnh lại, không bao lâu cũng ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, mặt Thanh Liễu chưa kịp mở đã nghe bên tai có thanh âm, “Vợ, dậy thôi.” Tiếp theo ngực đã bị người bóp một cái.

Nàg vội mở mắt, gương mặt phóng đại có Lâm Trạg ở trước mắt, ngó xuống, tay của người kia vẫn còn ở trong cổ áo nàg, đang cảm hăng say.

Nàg lập tức đẩy người ra, túm lấy cổ áo, mặt đỏ bừng, bên ngực bị người kia cảm một đêm bây giờ vẫn còn phát nóng, giống như bàn tay kia vẫn còn trên đó.

Lâm Trạg có chút tiếc nuối, tối hôm qua sờ vợ hấn ngủ rất ngon. Quả nhiên trong chăn có người cảm giác khác ngay, hấn còn chưa rời khỏi giường trong lòng đã chờ mong buổi tối đến.

Thanh Liễu nằm trong, quần áo ở dưới giường, nếu muốn lấy thì phải đi qua Lâm Trạg, nàg không có ý định làm vậy, chỉ phải chờ hấn dậy trước.

Lâm Trạg vén chăn liền dậy, không biết hấn ngủ kiểu gì, hôm qua trước khi đi ngủ có mặc áo lót, ngủ một giấc dậy không biết áo chạy đi đâu, chỉ có chiếc quần rộng thùng thình treo một bên.

Thanh Liễu nhìn thoáng qua rồi vội chuyển mắt, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Xem ra tướng ngủ của người này không tốt, kỳ lạ chính là quần áo ngủ của hấn không thấy đâu, nhưng cả đêm tay hấn vẫn đặt trên ngực nàg, thật sự là, thật sự là không biết nên nói hấn cái gì mới tốt.

Lâm Trạg đứng ở đầu giường xem vợ hấn trên người mặc áo lót, tóc dài rối tung sau lưng, xinh xắn khéo léo ngồi ở trên giường của hấn, trong lòng liền nháy nhót bay thẳng lên.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Thanh Liễu thấy hắn cười mãi không thôi, chỉ kỳ quái nhìn thoáng qua rồi xuống giường, lấy quần áo mặc lên người, sau ngồi trước bàn trang điểm cầm lược chải tóc.

Bàn trang điểm này giống ý đức bàn trang điểm trong phòng nàng, không biết vốn có sẵn hay là sau này Lâm Trạmkêu người ta làm thêm cái nữa.

Thanh Liễu chỉ chạm vào lược, những cái hộp khác trong hộp nữ trang nàng không có ý tự tiện nhìn lung tung.

Lâm Trạmmặc xong quần áo đứng ngay bên cạnh xem nàng, có chút hăng hái nhìn nàng chải đầu.

Chờ Thanh Liễu chải tóc xong muốn cầm trâm bạc hình hoa ngọc lan thường đeo lên, hắn lập tức ngăn cản, vươn tay mở hộp nữ trang ra, nói: “Vợ, nàng đeo cái này đi.”

Thanh Liễu nghiêng đầu nhìn thoáng qua, cao thấp hai cái hộp, nhưng lại đều là đựng trâm, còn có một vài món trang sức nàng không biết tên, ngọc bội, nhẫn, nàng vội lắc đầu, nói: “Đây là đồ của huynh à?”

Lâm Trạmnói: “Có mấy cái là của trước đây.” Hắn dùng tay gầy gầy mấy kiểu trang sức nữ, “Những cái này là hôm qua ta đi vào huyện mua cho nàng, vợ, nàng đeo cho ta xem đi, đừng đeo cây trâm bạc kia, như lão thái thái vậy.”

Thanh Liễu không nói gì liếc hắn, người này trước đó ghét bỏ quần áo của nàng cũng nói là lão thái thái mặc.

Nàng vẫn chỉ lắc đầu, “Ta rất thích cây trâm này, trang sức khác ta cũng có, trước đó nương còn làm trang sức mới cho chúng ta chỉ là bình thường không hay dùng đến thôi, huynh không cần lại tốn kém mua mấy cái này đâu. Những cái này... Có thể trả lại cho chủ quán không?”

Bình thường phụ nhân nông gia có một cây trâm, một cái vòng bạc cũng là trân trọng coi như bảo bối, ngày thường không nỡ đeo, chỉ ngày lễ tết hoặc là thăm người thân mới đeo.

Về phần trang sức bằng vàng, Thanh Liễu cũng thấy một lần trên tay con dâu nhà thôn trưởng, là một cái nhẫn vàng xinh xắn, nhìn mảnh một vòng, đeo trên tay sáng loáng, cực kỳ đáng chú ý, khiến phụ nhân trong thôn hâm mộ đến vô cùng.

Thanh Liễu cũng chỉ là một cô gái bình thường, thấy những trang sức này trong lòng tự nhiên cũng yêu thích. Nhưng yêu thích này chỉ giới hạn trong thường thức, nếu bảo nàng đeo nàng lại cảm thấy rất rêu rao, nhất định sẽ bị người chỉ trích.

Hơn nữa nàng là người nhà nghèo đi ra ngoài, đến trong nhà giàu, nếu ngay lập tức tô son dặm phấn đẹp vàng đội bạc, không biết người khác ngầm nói lời khó nghe nào đâu.

Trâm bạc trên đầu nàng là đồ cưới khi xuất giá cho nên mới thường xuyên đeo.

Sau khi đến Lâm gia, Tiết thị một lần đánh cho nàng toàn bộ trang sức, do khi ấy nàng thủ tiết, đánh đều là trang sức bạc. Mặc dù là như thế, mỗi dạng đều cực kỳ tinh mỹ, nàng đeo cảm thấy quá mức phô trương, có chút không được tự nhiên cho nên ngày thường ít đeo.

Trước mắt mấy món đồ Lâm Trạmmua cho nàng, nhìn ánh vàng rực rỡ, nàng càng thêm ngại đeo đi ra ngoài.

Hơn nữa nàng không biết trên người Lâm Trạmcó bao nhiêu bạc, đừng chỉ tiêu trên người nàng.

Còn có chính là bà bà đối nàng tốt, nàng càng phải thường xuyên nhớ đến bổn phận của con dâu, trong nhà này vẫn là bà bà làm chủ, nàng lo lắng Lâm Trạmmua cho nàng mấy thứ này sẽ làm Tiết thị không vui, cảm thấy hắn tiêu tiền bậy bạ.

Lâm Trạmnghे nàng nói không cần, có chút không vui, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh nàng, nói: “Tại sao phải trả lại? Nàng không thích à?”

Thanh Liễu nói: “Không phải là không thích, chỉ là không cần phải mua nhiều như vậy, trong nhà ta cũng có mà.”

Lâm Trạmnói: “Vậy cái đó rất xấu, dù sao ta đã mua, nàng không muốn ta sẽ ném hết vào rãnh nước.”

Thanh Liễu nóng nảy, “Như vậy sao được?”

Lâm Trạmliên nói: “Không có gì là không được, nàng muốn thì đeo, không muốn ta sẽ ném hết mua cho nàng cái mới.”

“Vậy đó không phải là lãng phí bạc sao?”

Lâm Trạmnói: “Ta lại không thiếu bạc.”

Thanh Liễu thấy hắn vẻ mặt không quan trọng liền biết hắn không nói chơi, người này có lẽ thật đúng là có thể làm ra loại chuyện này.

Nàng bắt đầu dĩ, chỉ phải nhìn lại đồng trang sức đó, không biết Lâm Trạmlựa thế nào, mấy thứ này cái nào cũng rất phô trương.

Nàng cầm lấy một cây trâm cà, đuôi trâm ánh vàng rực rỡ to bằng nửa bàn tay nàng, làm nàng sợ đến mức nhanh chóng đặt về chỗ cũ. Lại nhặt một cây trâm khác lên, bên trên một khối bảo thạch nàng nhìn trái tim run run, cũng vội vàng buông xuống.

Lâm Trạh thấy nàng cầm lấy một cái lại buông, cầm lấy cái khác lại buông không khỏi đau đầu. Chẳng lẽ vợ thật sự không thích mấy cái này? Nhưng hẳn đã cố ý chọn những cái to nhất sáng nhất bắt mắt nhất cho chủ quán bực lại mà.

Thanh Liễu nhất nửa ngày cuối cùng chọn ra một cái trâm vàng mảnh mảnh, trên đầu trâm không có hoa văn gì khác, chỉ khảm một viên mã não to bằng móng tay. Trong đồng trang sức đắt tiền này, cây trâm này quả thực giống như một dòng nước trong.

Lâm Trạh bĩu môi, mắt vợ kém quá đi, bày đặt cái to lại sáng không cần, chọn một cây đậu nành. Cây trâm này cũng không phải hẳn chọn, là lúc tính tiền chương quỹ đưa thêm, hẳn căn bản không vừa mắt.

Thanh Liễu từ bên trong lấy ra cây trâm này, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Nàng rất lo lắng trong đồng này không có một cái mạng được ra ngoài, chọc giận người này, hẳn thật muốn vứt hết.

Lâm Trạh mặc dù trong lòng oán thầm mắt vợ, ngoài miệng lại săn sóc không nói gì, bằng không vợ lại thấy mất mặt.

Hắn cầm lấy cây trâm cài trong tay Thanh Liễu, hưng trí bưng bưng nói: “Ta đeo giúp nàng.”

Thanh Liễu chỉ phải theo hắn, nghiêng nghiêng đầu, chỉ vào một vị trí trên búi tóc, “Cài ở đây đi.”

Lâm Trạh nín thở vận khí, dè dặt đeo cho nàng, cuối cùng lùi lại một bước, vừa nhìn vừa gật đầu, “Không tệ không tệ.” Lâm như rất hài lòng với tay nghề của mình.

Thanh Liễu buồn cười liếc hắn,

Vừa đúng lúc này Hứa tẩu bùng nước ảm đến, hai người rửa mặt xong, Thanh Liễu đang sửa sang lại quần áo thì Lâm Trạh hỏi: “Vợ, sao nàng không bôi son?”

Thanh Liễu nói: “Lại không ra ngoài, bôi cái đấy làm gì?”

Lâm Trạh lắc đầu, ảm nàng ngồi lại trước bàn trang điểm, mở ra ngăn phía trên cùng, bên trong có mấy hộp son phấn.

Lâm Trạh mở một hộp ra, bên trong là phấn trang điểm làm từ trăn châu trắng, lại mở một hộp khác, chính là son màu đỏ, hắn nóng lòng muốn thử, “Ta giúp nàng bôi lên nhé.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Thanh Liễu thấy ngón tay hắn quẹt một cái vào hộp son, lấy ra một tảng lớn muốn bôi lên trên mặt mình thì vội né, miệng nhanh chóng nói: “Ta tự mình bôi, tự mình bôi.”

Nếu để hắn bôi thì hôm nay không cần ra ngoài gặp người.

Lâm Trạh có chút tiếc nuối, hồi nhỏ trộm son của nương bôi cho chim nhỏ, hắn cảm thấy cũng không tệ lắm, đáng tiếc vợ không cho hắn giúp.

Thanh Liễu sợ hắn lại muốn nhúng tay, vội cầm hộp phấn lên, đầu ngón tay lấy ra một ít xoa xoa lên lòng bàn tay, nhẹ bôi lên mặt. Lại lấy son qua chỉ lấy một ít, bôi lên tay cực mỏng mới đánh lên má, trên môi cũng bôi 1 ít, mấp môi, thoa đều.

Lâm Trạh mua son màu sắc cực tươi đẹp, trên môi trên má nàng chỉ bôi có một ít, khí sắc toàn thân lập tức khác ngay.

Trước đó lúc mừng năm mới Cầm nương có đưa nàng một bộ son, đều là màu hồng đào hải đường, nàng còn cảm thấy quá tươi, ngày thường không mấy khi dùng. Màu đỏ đậm như này càng là lần đầu tiên dùng, nhìn qua cũng không tệ lắm.

Nàng soi gương chiếu chiếu, cảm thấy cho dù hôm thành thân đó cũng không có trang điểm như hôm nay, không khỏi nghiêng đầu nhìn qua Lâm Trạh, mang theo mấy phần xấu hổ hỏi: “Thế nào?”

Lâm Trạh chuyên chú nhìn nàng, gật gật đầu.

Thanh Liễu bị hắn nhìn càng thêm ngượng ngùng, đứng dậy vuốt vuốt quần áo rồi định cùng hắn cùng đi ra ngoài.

Lâm Trạh lại giữ chặt nàng, bất ngờ không phòng ngự, cúi đầu xuống, chiếu đôi môi hồng cong cong của nàng cắn một cái.

Thanh Liễu hô nhỏ: “Son của ta bị huynh ăn hết rồi.”

Lâm Trạh dờ ra nhìn xem, lại đến gần, hàm hồ nói: “Lát nữa ta bôi giúp nàng.”

Vừa vận tô đậm thêm, thêm chút đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đến chơi trò sinh cục cùng đi

Chờ Lâm Trạm đến gần, Thanh Liễu giúp hắn sửa lại ngọc hồ ngay ngắn, thấp giọng hỏi: “Sao huynh lại đến đây?”

Lâm Trạm nói: “Nàng về nhà sao không nói với ta? Ta đưa nàng về.”

Thanh Liễu cười nói: “Nhà ta chẳng lẽ ta còn không biết đường? Hai nhà chúng ta cách nhau gần như vậy, huynh ở nhà gọi một tiếng ta ở đây cũng nghe được.” Lại hỏi: “Không phải huynh đang ở sân luyện võ với cha à? Sao hôm nay kết thúc sớm vậy?”

Lâm Trạm nói: “Chim nhỏ muốn đi với vợ hắn vào trong huyện.”

Thanh Liễu nghi hoặc, “Chim nhỏ?”

Lâm Trạm nói: “Chính là nhị đệ.”

Thanh Liễu dờ khóc dờ cười, “sao huynh lại lấy cho tiểu thúc cái tên như vậy?”

Lâm Trạm chỉ cười không nói. Hắn mới không nói cho vợ, đó là hồi hắn còn nhỏ không chăm đọc sách, không nhận biết được hết mặt chữ, gặp được chữ nào không biết chỉ biết đọc chữ bên cạnh, có thể này mới kêu chim nhỏ chim nhỏ hai mươi mấy năm.

Thanh Liễu cho hắn vào phòng, “Huynh đến đột nhiên, trong nhà không có gì cả.”

Lâm Trạm nói: “Ta lại không phải vì một miếng ăn mới chạy đến.”

Thanh Liễu nhìn hắn một cái không nói gì.

Lâm Trạm lại theo hỏi, “Vợ, sao nàng không hỏi ta là vì cái gì?”

Thanh Liễu trong lòng đoán được mấy phần, gò má hơi nóng, khẽ nói: “Ta mới không hỏi đâu.”

Lâm Trạm cười hắc hắc, nắm lấy tay nàng.

Thanh Liễu cũng không tránh ra, mặc hắn nắm, gò má lại càng đỏ rực, trong lòng cũng tràn ra chút ngọt ngào, ngọt như vậy là trước nay nàng chưa bao giờ nếm qua.

Chu thị bụng chén trà bước vào, Thanh Liễu vội vàng đứng dậy đón.

Chu thị nói: “Liễu nhi, con và con rể ăn sáng chưa? Nếu không ăn chung đi, nương lại đi làm thêm hai món nữa.”

Thanh Liễu nói: “Không cần đâu ạ, ngài chó gấp, bọn con ăn cơm rồi mới đến.”

Lâm gia một ngày ăn ba bữa, bữa sáng ăn sớm, nhà bình thường một ngày chỉ ăn hai bữa, thường là đến giờ Ty mới ăn cơm. Bằng không ăn sớm, đến chiều đói bụng sẽ không làm việc được.

Chu thị nghe vậy cũng không kiên trì, trong nhà thật sự không có đồ tốt gì, bữa sáng cũng chỉ là cháo loãng với mấy cái bánh bao bột thô, không lên được bàn.

Thanh Liễu nói: “Chân của cha đạo này còn đau không ạ?”

Chu thị lắc đầu, “Đã hết đau lâu rồi, hôm qua ông ấy ra ruộng làm cỏ, ở ngoài đồng cả ngày cũng không có chỗ nào không thoải mái.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Liễu gật đầu, “Vậy thì tốt.”

Chân của cha khỏi rời trong nhà cũng chỉ vát và một năm này, sang năm cây nhiều thêm mấy mẫu, cuộc sống sẽ ngày một tốt hơn.

Chu thị cũng nghĩ đến điều này, trên mặt lộ ra ý cười nhẹ nhõm. Thêm con gái ở nhà chồng trôi qua cũng không tệ, nhìn qua con rể rất coi trọng nàng, mới có một lát không thấy thôi đã đuổi đến.

Nghĩ như vậy bà nhìn về phía Lâm Trạ, cân nhắc nói: “Con rể à, Liễu nhi còn nhỏ tuổi, ít trải đời, nếu có chỗ nào không hiểu chuyện mong con tha thứ nhiều hơn.”

Lâm Trạ trịnh trọng nói: “Vâng, xin ngài yên tâm.”

Thanh Tùng tắm sạch chạy vào trong nhà, hấn cũng không sợ lạ, hoàn toàn không có dáng vẻ câu nệ khi ở Lâm gia, vây quanh bên người Lâm Trạ, hưng phấn nói: “Tỷ phu, sân khấu đã dựng xong rồi, khi nào thì bắt đầu hát hí khúc vậy?”

Lâm Trạ nói: “Mười lăm tháng ba, còn 3 ngày nữa.”

Thanh Tùng nghiêng đầu suy nghĩ, không ngừng gật đầu, “Ta chờ sắp không nổi rồi!”

Thanh Liễu cười nói: “Đệ là chờ không kịp ăn chứ gì?”

Thanh Tùng sờ đầu cười hi hi.

Lâm Trạ phóng khoáng nói: “Muốn ăn cái gì đến lúc đó cứ nói với ta, tỷ phu mời đệ ăn.”

Thanh Tùng vui vẻ reo lên: “Tỷ phu huynh thật tốt! Ta muốn ăn bánh ngọt cây đèn, mì vòng chiên, trứng luộc nước trà, đậu hoa lan...”

Chu thị vội kéo kéo hấn: “Không thể như vậy, không lớn không nhỏ, mau đi gọi cha con về dùng cơm đi.”

Thanh Tùng rụt rụt cổ, ngậm miệng, chạy đi như làn khói.

Chu thị nói: “Con rể, con đừng coi lời nó là thật, nó nói đùa đấy.”

Lâm Trạ nói: “Không sao.”

Chu thị còn muốn nói nữa Thanh Liễu đã kéo tay bà, nói: “Nương, Thanh Tùng vẫn là đứa nhỏ chưa lớn mà, nó hiểu chuyện quá rồi, ngẫu nhiên thích ăn ngài cũng đừng gó bó nó, mấy thứ kia lại không mất bao nhiêu, đến lúc đó ta mua cho nó là được.”

Chu thị lắc đầu, “Nó cũng không còn nhỏ.” Có điều cuối cùng cũng không nói thêm cái gì, chỉ là trong lòng nghĩ đến hôm đó cho hấn mấy đồng tiền, để hấn trăm ngàn lần không thể quần lấy tỷ phu muốn ăn.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di/Hương/ Viện Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Chờ Lý Đại Sơn và Thanh Hà về đến nhà, cả nhà ngồi nói đôi lời, Thanh Liễu lo lắng Lâm Trạ ở đây người nhà ăn cơm không được tự nhiên liền đứng dậy cáo từ.

Ăn cơm xong, Chu thị kéo Lý Đại Sơn vào trong phòng, nói với ông lý do hôm nay Thanh Liễu về.

Nghe nói thông gia mời bọn họ đi góp vui, còn giữ lại vị trí tốt cho bọn họ, Lý Đại Sơn trầm tư một hồi mới nói: “Ý tốt của thông gia, chúng ta nhất định phải đi.”

Chu thị gật đầu: “Ta cũng có ý này.”

Chính là hai người đều nghĩ đến, Lâm gia để chỗ cho bọn họ, vậy nhất định cũng để chỗ nhà mẹ vợ của Nhị công tử, đến lúc đó hai nhà thông gia ngồi cùng nhau, một nghèo một giàu, cách biệt một trời, chỉ sợ người khác lại có đề tài nói chuyện.

Lý Đại Sơn nói: “Tình huống của nhà chúng ta có ai mà không biết? Không cần phải che che giấu giấu, đại a đầu khẳng định cũng biết điểm ấy, con bé chưa nói gì chính là không đề ý, vậy chúng ta cứ thoải mái đi, bó tay bó chân trái lại làm người nhà coi thường.”

Chu thị nói: “Được, vậy nghe ông. Chính là cũng không thể quá tùy tiện, lần trước con rể đưa đến hai cây vải vẫn còn nguyên, nay mai ta với Hà nhi bận tí, làm cho cả nhà mỗi người một bộ quần áo mới.”

Của ta thì không cần, năm trước làm một bộ mới mặc hai lần, bà lấy ra giặt hộ ta. Làm cho hai đứa nhỏ đi, chính bà cũng làm một bộ, năm trước đã không làm, lần này nhiều người nhìn như vậy cũng không thể vẫn mặc quần áo cũ năm trước.”

Chu thị nghĩ thấy cũng đúng bèn đồng ý, lại hỏi: “Chỗ nương đó có cần đi nói một tiếng không?”

Lý Đại Sơn nghĩ nghĩ, nói: “Ta đi nói đi.”

Chu thị có chút lo lắng, khẽ nói: “Ông cẩn thận nói với nương, nói mềm chút, bảo bà đến hôm đó ngồi chung với chúng ta, đừng lại chọc giận bà.”

Lý Đại Sơn liên tục gật đầu, “Ta biết.”

Một đầu khác, Lâm Trạrchách theo một giỏ đậu tằm cùng cá chạch, cùng Thanh Liễu hai người chậm rãi đi trên đường mòn trong thôn.

Cuối xuân tháng ba, hai bên đường nhỏ mọc đầy hoa dại, Thanh Liễu do phải làm quyền hoa nên có thêm hứng thú với các loại hoa, đi đi sẽ cúi đầu nhìn một cái, trong lòng nghĩ làm sao có thể làm ra quyền hoa kiểu đó.

Lâm Trạrchúng không thúc giục, chỉ chậm bước đi bên nàng.

Thanh Liễu hái được đóa tử vân anh, nhìn kỹ một lúc rồi ngẩng đầu nói với hắn: “Hôm đó ta nghe Diêu sư phụ nói trong các loài hoa, phú quý nhất phải kể đến mẫu đơn, đáng tiếc ta lớn như vậy cũng chưa từng nhìn thấy hoa mẫu đơn như thế nào.”

Lâm Trạchnghĩ nghĩ nói: “Trong nhà bà ngoại có một sân trồng mẫu đơn, qua một thời gian nữa chúng ta cùng đi gặp bà.”

Thanh Liễu chưa từng nghe chuyện về nhà ngoại hắn, lập tức có chút tò mò, “Nhà bà ngoại ở đâu?”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tác” đang hoành hành)

“Ở tỉnh thành.”

Thanh Liễu tròn to mắt, “Xa vậy á.” Nàng còn tưởng rằng nhà mẹ đẻ Tiết thị ở ngay trong huyện.

Lâm Trạchnói: “Không tính là quá xa, cưỡi ngựa đi thì hai ba ngày là có thể đến.”

Mắt Thanh Liễu tròn to hơn, như vậy vẫn chưa được coi là xa, từ Lí gia câu vào trong huyện ngồi xe ngựa hơn một canh giờ nàng đã cảm thấy xa, huống chi là nơi cưỡi ngựa còn phải mất hai ba ngày mới đến.

Hai nơi cách nhau xa như vậy, không biết lúc trước công công cưới được bà bà bằng cách nào.

Nàng nghĩ đến mê mẩn, kém chút bước hụt xuống ruộng bên đường.

Lâm Trạchnhanh tay kéo nàng lại, thuận tay ôm ngang hông nàng, “Cẩn thận dưới chân.”

Thanh Liễu sợ bóng sợ gió một hồi, lấy lại được tinh thần mặt lập tức đỏ lên, nhẹ đẩy đẩy hắn, “Buông ta ra đi, nhiều người nhìn kia.”

Lúc này trong ruộng nơi nơi đều có người, bọn họ đang ngoài sáng trong tối quan sát phu thê hai người, chính là ngại khí thế trên người Lâm Trạchnên mới không dám lên tiếng chào hỏi.

Lúc này nếu là Lâm Hồng đi trên đường thì sớm đã bị người ta ngăn lại nói chuyện lâu rồi. Dù sao cả khoảnh này không ít người thuê của Lâm gia, đều muốn lộ lộ mặt trước người của Lâm gia.

Lâm Trạchsao có thể không biết có nhiều người ở đây, nhưng hắn nào phải là người có kị nhiều người ít người, muốn ôm thì ôm, vợ của mình còn phải xem sắc mặt của người khác mới có thể động chắc?

Chính là da mặt Thanh Liễu không dày bằng hắn, dưới cái nhìn của bao người ôm ôm ấp ấp còn có thể mặt không đổi sắc, mặt nàng đã sớm thẹn đến đỏ bừng.

Thấy Lâm Trạrchúng không buông tay nàng có chút nóng nảy, dùng sức đẩy hắn ra nhưng căn bản không đẩy được, nàng đành phải xin tha, “Huynh, huynh muốn gì?”

Lâm Trạchnói: “Vợ, hôm nay trên người còn đau không?”

Thanh Liễu cúi đầu, vành tai đỏ bừng, gật gật đầu.

Lâm Trạchnói: “Hôm nay chúng ta sinh con tiếp đi.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di-Hương~Viện –)

Mặt Thanh Liễu đỏ như sắp nhỏ máu, “Vậy... Cũng phải đợi buổi tối chứ, huynh mau thả ta ra.”

Lâm Trạhcười cười, “Ta ở trong sách nhìn thấy một cái chơi rất vui, buổi tối chúng ta thử một lần, được không?”

Thanh Liễu còn có thể nói gì đây, nàng biết tên xấu xa này lại đang có ý định hư hỏng gì đó, nhưng tình huống lúc này không phải do nàng nói không,

bằng không người này sợ là thật muốn ôm nàng về tận đến nhà.

Chờ hai người đi xa, thôn dân trong ruộng mới bắt đầu châu đầu ghé tai.

Có một người bữu môi: “Đúng là bay lên đầu cành có khác, còn học tiểu thư nhà giàu hái hoa, đáng tiếc một thân hẹp hòi, cũng chỉ có thể hái hoa dại.

Người bên cạnh cười nói: “Người cũng đừng chua, người ta có hẹp hòi đi nữa giờ cũng là thiếu phu nhân, còn hai cái đùi của người vẫn ở trong đất.”

Người lúc đầu không phục, “Thiếu phu nhân thì sao? Người xem nàng như vậy có chút nào xứng đôi với Lâm gia đại công tử? Cũng chỉ là nhất thời gặp may, lúc trước nếu thật gả đến Dương gia, bây giờ còn không phải cũng giống chúng ta?”

Người bên cạnh kia nói: “Đây là số mệnh, người xem lúc trước mặt nàng bị phá, lại bị từ hôn, đáng thương biết bao? Có thể nói là vận mệnh nàng nhất định phải gả cho Lâm gia nên mới có một kiếp đó đấy?”

“Phi, cái gì mà vận mệnh nhất định, còn không phải nàng ham Lâm gia phú quý, chính mình mặt dày đến cửa nói muốn gả cho đại công tử? Thật đúng là không nhìn ra, nàng trước kia âm thầm, không ngờ lại không cần mặt hơn bất cứ ai.

Người nọ thấy nàng ta không nghe khuyên bảo, lắc đầu không lại nói chuyện, có thời gian xem chuyện nhà người ta không bằng nhanh chóng làm xong việc đồng áng, hai ngày nữa mới có thể đi xem hí khúc.

Ban đêm, Lâm Trạmsớm xách nước ấm cho mình và vợ tắm.

Thanh Liễu vận ngón tay ngồi bên cạnh giường, mặt nóng rức, ngực đập bình bịch. Nhìn người này cả chiều hôm nay đều hưng trí bừng bừng, không biết lại muốn dùng chiêu gì đến bất nạt nàng.

Lâm Trạmdóng cửa, cười tủm tỉm lại gần, từ dưới gối lấy ra một quyển sách, thuận thực lật đến một tờ trong đó, về mặt chờ mong, “Vợ, chúng ta chơi cái này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đàn ông xấu có người thích

Thanh Liễu chỉ nhìn thoáng qua, trên sách kia hai người ôm nhau thành một thể, quần áo rơi tán loạn trên đất, đây rõ ràng là sách hôm đó Lâm Trạmmà xem.

Nàng ngay lập tức quay mặt đi, “Huynh, sao huynh lại đặt sách này ngay dưới gối vậy?”

Chẳng lẽ vẫn luôn đặt ở chỗ này? Nàng vừa nghĩ đến tối qua mình gối trên sách này ngủ, cả người đều nóng ran.

Lâm Trạmnghiêm túc nói: “Chúng ta phải xem nhiều luyện nhiều mới được.”

Thanh Liễu xấu hổ ngượng ngùng liếc nhìn hắn, “Tự huynh luyện đi, ta, ta không cần đâu.”

Lâm Trạmlập tức gấp thư lại gần, ôm ghì nàng vào lòng, tức thì xoa bóp, “Vợ, nàng không đến một mình ta luyện kiểu gì? Chúng ta bắt đầu ngay đi.”

Nói xong tay chân lập tức hành động cởi quần áo Thanh Liễu.

Thanh Liễu hô nhỏ, bảo vệ được bên trên không bảo vệ được bên dưới, cuối cùng nóng này che mặt đi, cả người chôn vào trong lòng hắn.

Lâm Trạmcúi đầu cười, cúi đầu hôn lên lỗ tai lộ ra ngoài của nàng, ngậm trong miệng cắn nhẹ.

Thanh Liễu run lên, túm lấy vạt áo hắn, thấp giọng nói: “Huynh tắt nến đi được không?”

Lâm Trạmmơ hồ nói: “Không được, như vậy không nhìn rõ được.”

“... Huynh muốn nhìn cái gì?”

“Nhìn nàng đấy.”

Mặt Thanh Liễu đỏ bừng, “Hôm qua không phải đã, đã nhìn hết rồi à?”

Lâm Trạnnói: “Không nhìn rõ, ta muốn nhìn lại, không sao, của ta cũng cho nàng xem.”

Thanh Liễu cắn môi, “Ai muốn nhìn huynh. . .”

Lâm Trạm cười hắc hắc, “Vậy chúng ta cùng nhau nhìn nàng.”

Thanh Liễu thật sự nhin không được đánh nhẹ hấn một cái, nhỏ giọng lầu bầu, “Sao huynh lại xấu xa vậy chứ.”

Lâm Trạm đắc ý quơ quơ đầu, “Đàn ông xấu mới có người thích.”

Thanh Liễu không biết nên nói gì mới phải, người vô lại như vậy, nàng thật sự nói không lại.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Chỉ trong thời gian mấy câu đó Lâm Trạm đã cởi sạch quần áo nàng.

Lần trước của hai người chính là ngày hôm trước, dấu vết trên người Thanh Liễu vẫn chưa biến mất, dấu hôn xanh xanh đỏ đỏ in trên làn da nõn nà, nhưng từng đóa hồng mai nở rộ trong tuyết, Lâm Trạm mắt không chớp nhìn chăm chăm.

Thanh Liễu bị hấn nhìn cả người đỏ bừng, túm góc chăn muốn che Lâm Trạm ngăn nàng lại, dùng lòng ngón tay mon trón những dấu vết đó, lại cúi đầu, roi thêm một đóa hồng mai mới.

Đôi tay hấn cũng không thành thực, trêu chọc từ trên xuống dưới, động tác thông dong thành thạo hơn lần trước, xem ra hai ngày nay thật sự không thiếu ‘luyện tập’.

Thanh Liễu cau mày, hơi hơi thờ dốt.

Lâm Trạm cắn một vòng, lại quay lại hôn môi nàng, nụ hôn của hấn luôn mang theo chút tàn bạo, nửa hôn nửa cắn, môi Thanh Liễu rất nhanh trở nên vừa đỏ vừa sưng.

Lâm Trạm nhìn chăm chăm nó một hồi, ánh mắt càng thêm u ám.

Thanh Liễu bị hấn nhìn trong lòng phát run, co lại thân mình, kéo ống tay áo hấn nhẹ lắc, “Huynh nhanh chút. . .”

Lâm Trạm nghe được liếc nhìn nàng, ánh mắt đã không khác mấy với ngày thường, chỉ xấu xa nhếch miệng cười, “Không nhanh được, phải cả đêm. Vợ, tư thế vừa rồi nàng còn nhớ rõ không?”

Thanh Liễu không dám nhìn hấn, đỏ mặt khổ não nói: “Tư, tư thế. . . Giống như lần trước không được à?”

Lâm Trạm liền giơ một đầu ngón tay lắc lắc, “Trong sách dạy nhiều như vậy chúng ta nhất định phải nghe theo. Nàng xem nàng viết chữ, có phải phải viết theo gống y hệt như trong sách không?”

Hắn đây rõ ràng là cưỡng từ đoạt lý, cố tình Thanh Liễu không thể phản bác, chỉ lí nhí nói: “Đều là sinh con, tư thế nào không phải cũng giống nhau à?”

Lâm Trạm lại gần hôn nàng, bắt lấy tay nàng ấn lên thất lưng của mình, “Biết đâu tư thế này có thể lập tức sinh mấy đứa liền thì sao? Vợ, chúng ta đừng lãng phí thời gian, nàng mau giúp ta cởi áo đi.”

Tay Thanh Liễu như là bị bóng lập tức rút tay về, lại bị hấn nắm lại, có xu thế từ thất lưng dòi xuống dưới, cả khuôn mặt nàng đỏ bừng, “Sao huynh không tự mình cởi?”

Lâm Trạm nói: “Đêm nay sẽ phải ở trên, đương nhiên nàng phải giúp ta cởi.”

“Ta không đồng ý mà.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện; Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Lâm Trạm cũng mặc kệ nàng có đồng ý hay không, dù sao hấn đã đồng ý thay nàng. Kéo tay nàng sờ xuống phía bên dưới của mình.

Thanh Liễu then nước mắt cũng sắp rơi xuống, người này quần áo vẫn mặc chỉnh tề trên người, chỉ nhìn bên trên không nhìn ra nửa phần manh mối, cố tình chéch xuống dưới nổi lên một cái cột to, hấn còn không biết xấu hổ muốn kéo tay nàng xuống sờ hấn, cho rằng da mặt người khác cũng dày như da mặt hấn không bằng.

Lâm Trạm thấy vợ mình cực lực giãy giữa chỉ đành phải nói tay, trong lòng có chút luyến tiếc, vợ vẫn còn xấu hổ lắm, xem ra còn phải luyện nhiều hơn mới được.

Hắn vừa thả ra, Thanh Liễu lập tức nhanh như thỏ dịch vào giữa giường, kéo chăn bọc mình lại.

Lâm Trạm thoát cái cỏi hết quần áo nhảy lên giường nhào qua, cách chăn vừa hôn loạn vừa vê loạn.

Thanh Liễu cả kinh liên tục kêu a a.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Lâm Trạ từ trong đồng chấ ão nàng ra, hôn chụt chụt hai cái, nằm xuống bên cạnh, tứ chi đang rộng ra nằm ngửa, lòng tràn ãy mong ãoi nói: “Vợ nàng mau tới ãi.”

Thanh Liễu chậm rì rì chui ra khỏi chấ, ánh mắt né tránh không ãm nhìn thân thể hấ, cúi ãu xoắn ngón tay, “Huỳnh làm không ãược à? Ta nằm yên, huỳnh ãến ãược không?”

Lâm Trạ vừa ãịnh nói không ãược thì thấy vợ ngắ ãầu nhìn mình, hai gò má ãỏ rực, con mắt ngậm nước, trong mắt tràn ãy khẩn cầu, “A Trạ... Huỳnh, huỳnh ãừng bắt nạt ta...”

Hấ vừa rồi ý chí còn kiên ãịnh lập tức sụp ãổ hơn phân nửa, một nửa khác lung lay sắp sụp bị hấ mạnh mẽ chống lấy, cảm thấy mình vẫn còn cứu ãược một nửa, lắ bắ nói: “Tứ thế kia nói không chừng có thể một lần sinh ba ãấy, nếu ta tới, ít nhất phải làm ba lần mới ãược.”

Mặt Thanh Liễu ãỏ như sắp lấy máu, cực nhẹ gắ ãầu, dù sao, dù sao lần trước hấ cũng làm rất lâu.

Lâm Trạ nuốt nước miếng, lại nói: “Nàng còn phải nói mấy lời ãể nghe, van cầu ta.”

Người này thật ãúng là xấu xa.

Thanh Liễu cắ cắ môi, rắng mây ãỏ lan ãến tận sau tai, mắ cổ ngại ngừng nói: “... A Trạ, van cầu huỳnh.”

Lâm Trạ cảm thấy trong lỗ mũi hơi ngứa, hấ hít hít, vẫn lắ ãầu, “Còn chưa ãủ.”

Cả người Thanh Liễu sắp bốc cháy ra lửa, mang theo mấy phần ãập nôi ãim thuyền, nhắ hai mắt lại, miệng nhỏ phun ra từng chữ một, “Tướng, tướng công... Van cầu chàng...”

Đầu Lâm Trạ oanh một tiếng nổ tung, thuận tay quẹt qua mũi, như mảnh hổ xuống núi, thoát cái nhào về phía nàng.

Trắ lên ãỉnh ãầu, các nơi trong ãại trạch Lâm gia ãã ngủ say.

Ngọn nến trong ãông viện cũng ãã tắt, chính là trong viện lại không yên tĩnh, nghiêng tai cắ thận nghe, phòng chính truyền ãến chút ãộng tĩnh.

Một thanh âm nức nở nói: “Chàng nói chỉ làm ba lần...”

Một thanh âm khác nói: “Ta nói ít nhất ba lần, vợ ngoan ãừng khóc, làm xong lần này nữa là tốt rồi.”

“Vừa rồi chàng cũng nói như vậy...”

“Ặch... Vừa rồi không tính, bây giờ mới tính.”

Lại qua hồi lâu.

“Ồ ãừa ãảo ... Hu hu...”

Bạn ãang ãọc truyện *Tướng Công Chết Trạ ãã Trở Lại* ãược tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Kịch hay khai ãiển

Ngày hôm sau, Thanh Liễu chống thân thể bủn rủ ãến chính viện.

Tiết thị thấy nàng hành ãộng chậm chạp, vành mắt xanh ãen, tâm tình có chút phức tạp. Tuy rằng con trai con ãâu tình cảm tốt, có hi vọng có thể sớm cho bà thêm một ãứa cháu trai, bà ãúng là rất vui về. Nhưng thấy con trai ép buộc con gái nhà người ta thành như vậy, làm nương không khỏi có chút chột ãạ.

Ăn com xong bà liền ãuổi Lâm Trạ ãi vào trắ ãàn xếp gắ hát, ãể Thanh Liễu có thể yên tĩnh.

Lâm Trạ lưu luyến không rời, kéo tay vợ không lờ bỏ ra.

Thanh Liễu từ sáng ãã không thêm ãể ý ãến hấ, ai bảo hấ cứ ãính vào, rõ ràng ãã nói chỉ làm ba lần, kết quả lần lượt nuốt lời, bản thân nàng mơ mơ

màng màng cũng không biết bị hấn ép buộc đến rất muộn. Hôm nay dậy cả người đau nhức, xuống giường mặc quần áo cũng khó làm nàng phát khóc. Sau lại đến trước mặt nàng phục thấp làm nhỏ, sớm biết vậy lúc trước cần gì.

Lâm Trạh thấy Thanh Liễu thật sự không để ý đến mình, không có biện pháp chỉ đành phải bỏ tay ra, cười ngửa vừa đi vừa ngoái đầu lại.

Thanh Liễu mặc dù không để ý đến hấn nhưng vẫn đứng ở trước nhà, mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng của hấn mới quay lại vào nhà.

Tiết thị cười nhìn nàng, Thanh Liễu đỏ mặt cúi đầu.

Tiết thị vẫy tay gọi nàng, đợi nàng đến bên cạnh, kéo tay nàng nói: “Bé ngoan, thấy con và Trạh nhi tình cảm tốt như vậy, nương an tâm

Thanh Liễu cúi đầu dạ một tiếng.

Tiết thị lại nói: “Có điều, tính tình Trạh nhi ta biết, mặc kệ ở bên ngoài như thế nào, ở trước mặt người trong nhà vẫn đều như một đứa bé. Con đó, không thể chuyện gì cũng theo nó, bằng không hấn sẽ nhảy lên tận trời.

Thanh Liễu thấp giọng nói: “Huynh ấy đối con rất tốt.”

Tiết thị cười nói: “Lòng nó đối con tự nhiên là tốt, nhưng tính tình giống chó kia của hấn, càng thích ai thì càng thích lẫn lộn người đó, hồi nhỏ Hồng nhi ngày ngày bị nó bắt nạt đến khóc. Con đây, đối hấn không thể quá mềm yếu, bằng không hấn sẽ leo tường dỡ ngói.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tác” đang hoành hành)

Tiết thị nói đến đây thấy Thanh Liễu vẫn còn có chút lơ mơ, dứt khoát nói thẳng: “giống như chuyện vợ chồng trong phòng, nếu con cảm thấy trên người không thoải mái cứ trực tiếp cự tuyệt nó là được, không thể chính mình chịu đựng.”

Thanh Liễu a một tiếng, trên mặt đỏ ửng, “Chuyện này cũng có thể cự tuyệt ạ? Nhưng là như vậy mới có thể sinh thêm mấy đứa nhỏ mà.”

Tiết thị vui vẻ nói: “Con gặp qua ai một lần sinh hết mấy đứa chưa? Bụng chỉ có một, một lần sinh đôi đã phải cảm ơn ông trời, ai nói cho con có thể sinh thêm mấy đứa?”

Thanh Liễu cắn môi, mặt đỏ bừng, không có mặt nói chuyện. Còn có ai, còn không phải là tên trướng thối kia, còn lừa nàng nói cái tư thế nàng ở bên trên một lần có thể sinh ba đứa. Nàng lại ngây ngốc bị gạt lần nữa.

Tiết thị thấy vậy liền biết lại là chuyện tốt con trai lớn của bà làm, trong lòng bà ghen cười, dặn dò Thanh Liễu về phòng nghỉ ngơi cho khỏe, đợi nàng đi rồi mới nằm sấp trên bàn cười như điên.

Thật vất vả bình thường trở lại, thấy Lâm lão gia đi đến bà cười cảm thán nói: “Thanh Liễu với Trạh nhi thật đúng là trời sinh một đôi.”

Xem tính cách con trai lớn của bà, nếu cưới một người tính tình yếu đuối hoặc nóng nảy, vậy khẳng định ngày nào cũng phải khóc rống, cũng may để hấn gặp được Thanh Liễu.

Mà đứa nhỏ Thanh Liễu này, chuyện khác đều rất có khả năng, cổ tình trên chuyện nam nữ lại như tờ giấy trắng, cái gì cũng không biết, Lâm Trạh nói cái gì là cái đó, khó được tính cách lại tốt, bị đùa nóng nảy cũng không loạn giờ tính trẻ con.

Hai người một người thích đùa, một người khác lại vừa đùa là đúng, không phải là vừa vận gộp thành một đôi sao.

Buổi chiều Lâm Trạh đã cười ngửa trở về, đi chính viện gặp qua nương hấn rồi lại đi đông viện.

Thanh Liễu đang ngồi trước bàn luyện chữ, nghe thấy hấn tiến vào, mí mắt cũng không nâng.

Bước chân Lâm Trạh hơi dừng, xem ra vợ còn chưa nguôi giận, hấn cũng không dám dính vào, đành hoàng tử tế ngồi chờ ở một bên.

Thanh Liễu một hồi luyện xong, cầm lên xem, cảm thấy xem như vừa lòng mới để sang một bên hong khô, thu thập sách bút.

Lâm Trạh chần chừ chậm rãi lại gần, từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc vòng vàng hiến qua, giọng mang lấy lòng, “Vợ nàng xem cái này này, to không thấy có được không?”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tác” đang hoành hành)

Vòng tay kia thật sự chói mắt, Thanh Liễu không muốn nhìn cũng nhìn thoáng qua, thân vòng ước chừng rộng khoảng hai ngón tay rưỡi, đầu to như cái khoen trên mũi trâu vậy, nặng nề nằm trong tay Lâm Trạh. Thanh Liễu cảm thấy nếu thật sự có người đeo cái vòng này lên, chỉ sợ không được bao lâu tay sẽ gãy.

Lâm Trạh không chút tự biết, còn mang theo chút tranh công đắc ý nói: “Hôm nay ta đi vào cửa hàng liếc mắt liền thấy nó, vợ, nếu nàng đeo lên khẳng định rất đẹp.”

Thanh Liễu thấy hấn không giống nói đùa, ngấm lại đồng trang sức trong hộp nữ trang càng không biết nói gì, rốt cuộc mắt người này mọc kiểu gì?

Nàng thấy Lâm Trạh cầm vòng tay định đeo lên tay nàng, không thể làm gì khác hơn đành nói: “Cái này quá to, ta đeo không thích hợp, chàng cắt đi trước đi.”

Lâm Trạh thấy nàng nguyên ý nói chuyện, vội hỏi: “Vợ, nàng còn giận không?”

Thanh Liễu liếc hắt một cái, nói: “Ai bảo chàng cứ như vậy, rõ ràng đã nói...”

Lâm Trạh đau đầu, “Ta chính là không nhịn được, vợ, đáng về nàng khi ở trên giường rất đẹp.”

Thanh Liễu đỏ mặt quát khế, “Đừng nói lung tung.”

Lâm Trạh cười hi hi, như con cẩu đến gần ôm nàng, hai tay vuốt ve lên cơ thể mềm nhũn của vợ một hồi, “Vợ, nàng thật tốt.”

Thanh Liễu mặt đỏ bừng, lại nói: “Chàng còn gạt ta, nói, nói có thể lập tức sinh được mấy đứa...”

“Ạch...” Con mắt Lâm Trạh chuyển động, “Ta không lừa nàng, làm nhiều mấy lần là có thể sinh thêm mấy đứa.”

Thanh Liễu nói: “Nurong đã nói rồi, một cái bụng chỉ có thể sinh một đứa.”

Lâm Trạh ra vẻ giật mình, “Thật à?”

Thanh Liễu nghi ngờ nhìn hắt, “Chàng thật sự không biết?”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di-Hương-Viện)

Lâm Trạh vội nói: “Thật mà vợ, nàng xem nàng cũng không biết, lại chưa từng có ai nói với ta, ta đương nhiên cũng không biết rồi.”

Thanh Liễu nửa tin nửa ngờ, nàng biết Lâm Trạh khẳng định đang lừa nàng, nhưng vốn cũng không có ý định truy cứu đến cùng, thật sự so đo có thể được cái gì, giữa vợ chồng không cần rõ ràng như vậy, không bằng tạm thời tin lời của hắt.

Nàng nói: “Vậy ta tin chàng, nhưng là người ta không thoải mái, hai hôm nay đều không thể lại làm chuyện này.”

Lâm Trạh lập tức mặt ủ mày chau, có điều nói đến cùng đều là chính hắt gây ra, không lời nào để nói đành phải đồng ý.

Bình an vô sự qua hai ngày, đến giữa trưa ngày mười lăm tháng ba, cả nhà Lâm gia xuất phát, chia ra ngồi trên ba chiếc xe ngựa chạy về phía sân khấu trong thôn.

Hôm qua Diêu sư phụ đưa quần áo mới làm đến, Thanh Liễu được hai bộ áo xuân, một bộ hồng đào, một bộ vàng nhạt, ngoài ra còn có ba bốn đóa hoa lụa cùng màu.

Hôm nay nàng mặc bộ màu hồng đào, trên búi tóc cài một đóa hoa, một cây trâm vàng mã nào ngày ấy Lâm Trạh đưa, trên tay đeo một đôi vòng tay bạch ngọc, trên mặt cũng thoa chút son, cả người nhìn qua như một nụ hoa xuân mới đâm chồi.

Bên dưới sân khấu kịch đã đầy ắp người, tuy rằng ngày xuân ngày mùa thế nhưng vì để hôm nay có thể đến xem hí khúc mọi người đã sớm hoàn thành việc đồng áng từ hai ngày trước. Hôm nay còn dậy từ sáng sớm, chuyển ghế nhà mình đến chiếm chỗ, còn có rất nhiều người từ thôn khác chạy đến chen chen chúc chúc ngồi bên dưới sân khấu.

Khi xe ngựa Lâm gia đến, bên dưới sân khấu rộn ràng im lặng một hồi, rất nhanh lại càng thêm ồn ào huyên náo.

“Lâm đại thiện nhân đến rồi.”

“Ngựa tốt!”

“Đây là chủ nhà bỏ tiền lần này à?” Có người ngoài thôn đến tiến lên hỏi người bản thôn.

Người bị hỏi hưng phấn nói: “Đúng vậy, đây là Lâm đại thiện nhân của Lí gia câu chúng ta! Người xem, nhìn thứ tự bước xuống xe ngựa là biết.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di-Hương - Viện)

Người ngoài thôn hít mắt nhìn ra ngoài một hồi, nói: “Cùng nhau xuống chính là Lâm phu nhân à? Không nghĩ đến lão gia phu nhân đều còn trẻ như vậy, trong hai chiếc xưa ngựa đằng sau là ai?”

Người nọ nhón mũi chân, rướn cổ lên nhìn, nói: “Là đại công tử với nhị công tử cùng hai vị thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia.”

Người ngoài thôn hỏi: “Phía sau là đại công tử à?”

“Phía trước mới phải.”

“Ồ? Sao tiểu thiếu gia kia là nhị công tử sinh ra?”

“Còn không phải vậy sao.”

Người ngoài thôn ngạc nhiên nói: “Đại công tử lớn tuổi không sinh được cũng thôi, ta thấy đại nãi nãi kia nhìn qua còn trẻ hơn nhị nãi nãi, chẳng lẽ đại công tử trước đó từng cưới một lần, đây là cưới lần hai?”

Người bản thôn còn ngạc nhiên hơn cả hẳn, “Sao người ngay cả đến chuyện này cũng không biết? Chuyện nhà Lâm đại thiện nhân mười dặm bát hương đều nghe nói, chẳng lẽ người không phải người địa phương?”

Người họ cười gượng nói: “Ta là trong núi đại Diêu, hôm nay xuống núi đi chợ, nghe nói ở đây có hát tuồng mới đến góp vui.”

Người bản thôn ồ lên rồi hưng trí bừng bừng nói đầu đuôi câu chuyện cho hẳn nghe.

Đội hai người nói xong lại ngừng đầu, người Lâm gia đã ngồi trên vị trí, ngồi hai bên là hai nhà thông gia.

Lâm gia vị trí ngồi đối diện sân khấu kịch, dựng một cái đài khác, bên trên che lều vải, trên đài bày mất cái bàn, trên bàn đặt mấy đĩa bánh ngọt với hạt khô, bên cạnh còn dùng bếp lò nhỏ hâm trà.

Mọi người dưới đài không ít người ngửa đầu nhìn bọn họ, nhìn thấy người Lâm gia cùng nhạc gia nhà Nhị công tử cũng thôi, dù sao người ta vốn là nhà giàu, không phải người cùng đường với bọn họ.

Nhưng khi nhìn thấy cả nhà Lý Đại Sơn mặc quần áo mới tinh ngồi trên đài cao ăn bánh ngọt uống trà liền có người đỏ mắt không thôi. Đặc biệt thấy Thanh Liễu ăn mặc hoàn toàn là dáng vẻ của đại thiếu nãi nãi nhà giàu, nơi nào còn nhìn ra được mấy tháng trước nàng chỉ là một cô nương nhà nông lên núi chặt củi, ra đồng làm ruộng.

Mấy người phụ nhân trẻ tuổi tầm mắt lần lượt đảo qua trâm vàng trên đầu nàng, vòng ngọc trên tay cùng bộ đồ mới trên người nàng, trong lòng chua xót áp thế nào cũng không xuống.

Có một người bữu môi nói với một người khác: “Các người xem chỗ kia, đó không phải Dương Hạ thôn Thanh Điền à?”

“Đúng là hẳn, bên cạnh hẳn chính là vợ hẳn à?”

“Hừ, vậy thì đúng là thú vị. Người nói nàng ngồi trên đài, bụng cái giá thiếu nãi nãi, nhìn dưới đài là tình lang cũ, trong lòng là tư vị gì?”

“Chuyện này không thể nói lung tung đâu, Thanh Liễu và Dương Hạ đã sớm lui thân, trước kia cũng không có bao nhiêu qua lại, nào có thể nói tình lang với không tình lang được?”

“Người cũng nói là bọn họ từng đính thân, ai biết ngầm như thế nào? Nói không chừng người ta cũng đã từng tình chàng ý thiếp rồi đấy? Chính là không biết đại công tử biết, còn có thể tiếp tục bỏ mặc nàng ta như vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Biển dấm chua ngát trời

Trên đài tổng cộng có ba cái bàn tròn, Lâm gia một cái ở giữa, hai nhà thông gia ngồi hai bàn khác nhau.

Bên phải là bàn của Lý gia, Vương thị, Chu thị, Thanh Hà Thanh Tùng đều mặc quần áo mới, quần áo trên người Lý Đại Sơn mặc dù không phải hoàn toàn mới nhưng cũng ngay ngắn chỉnh chu. Cả nhà lần đầu tiên tham dự trường hợp như vậy nên đều có chút câu nệ, sau khi ngồi xuống không dám nhìn đông nhìn tây, chỉ nhìn sân khấu trước mặt, ngay cả Thanh Tùng cũng quy củ.

Bàn bên trái là nhà mẹ đẻ Cẩm nương, ngồi trên bàn là phụ mẫu và đệ đệ nàng, cả nhà mặc quần áo phú quý nhưng xem cũng là người hòa khí.

Ba nhà trước khi ngồi xuống đã chào hỏi qua, lúc này đều tự ngồi xuống vị trí của mình.

Diễn còn chưa mở, Tiết thị thấy không khí không phải thân thiện lắm bèn cười nói: “Trạm nhi, Hồng nhi hai con dẫn vợ mình qua bàn nhạc gia ngồi đi, cả nhà chúng ta ngày nào cũng ngồi bên nhau rồi, cũng nên cho nhạc gia hai con náo nhiệt chút.”

Người hai nhà thấy con gái và con rể đến ngồi chung với mình đương nhiên vui vẻ, trên bàn cũng nói chuyện rôm rả hơn.

Bàn của Lý gia ngồi chủ vị là Vương thị, Chu thị và Lý Đại Sơn một trái một phải ngồi bên cạnh bà. Thanh Liễu và Lâm Trạm đi qua lại chia ra ngồi ở hai

bên Chu thị cùng Lý Đại Sơn, bên cạnh hai người là Thanh Hà, Thanh Tùng.

Như thế, Thanh Liễu và Lâm Trạ không sai biệt lắm là cách bàn ngồi đối diện.

Thanh Liễu thấy người nhà câu nệ bèn cầm ấm trà rót cho các trưởng bối: “Nãi nãi, cha, nương, còn phải một lúc nữa mới khai diễn cơ, chúng ta ăn chút đồ rồi trò chuyện trước.”

Vương thị hí hóp mắt nhìn cô cháu gái này.

Hôm nay bà rất vui vẻ, đến từng tuổi này chỉ có hôm nay là vẻ vang nhất, được phúc cháu gái có thể ngồi chung một chỗ với nhà Lâm đại thiện nhân, còn có thể được Lâm gia đại công tử gọi một tiếng nãi nãi, đủ để bà thêm thể diện với chúng tỷ muội.

Thật ra trong mấy đứa cháu gái bà thích nhất chính là cháu gái lớn này, tính tình nhu thuận lại chịu khó có khả năng, còn hiếu thuận với trưởng bối.

Thế nhưng dù là cháu gái nhưng cuối cùng cũng là người nhà người ta, ở trong lòng bà tự nhiên là cháu trai quan trọng hơn. Cho nên lúc trước tuy trong lòng có mấy phần không nỡ, nhưng vì con trai bà vẫn còn dự định bán cháu gái.

Không nghĩ tới cháu gái này tự mình có chủ ý, cũng có phúc khí, hiện giờ có thể trở thành Lâm gia đại nãi nãi, đúng như lời con trai nói quả thật chính là tạo hóa của nàng, không có quan hệ với người khác.

Trước kia con dâu lớn nhờ bà nói với cháu gái, bảo nàng tìm việc cho đường ca của nàng, lúc ấy bà đúng là có suy nghĩ đó, không nghĩ đến con trai út kém chút vì vậy mà trở mặt với bà. Bây giờ bà cũng đã nghĩ thông, con cháu đều có phúc của con cháu, bà lớn tuổi, chỉ hy vọng người một nhà bình an, cái khác không tham gia nữa.

Thanh Liễu gấp một khối bánh hạt sen đặt vào trong đĩa nhỏ đưa cho Vương thị, “Nãi nãi, người nếm thử cái này đi, vừa mềm lại dẻo, ngon lắm.”

Vương thị nhận lấy cắn một miếng, quả thật ăn ngon, vừa mê vừa say, là tư vị cả đời bà cũng chưa hưởng qua.

Bà gật đầu nói với Thanh Liễu: “Người cũng ngồi xuống đi đừng tiếp đón, bọn họ muốn ăn thì tự mình lấy.”

“Dạ.” Thanh Liễu lại gấp bánh ngọt cho cha nương rồi mới ngồi xuống.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Tùng đã sớm tắm te đĩa trên bàn hồi lâu, thấy tất cả mọi người ăn cũng nhanh chóng lấy một quả son trà to, bóc vỏ bỏ vào trong miệng, gò má gò lên một cái bọc to, thỏa mãn nheo mắt, “Đại tỷ, đây là quả trên cây son trà trong sân của tỷ à?”

Thanh Liễu cười nói: “Chỉ thấy một lần đệ liền nhớ thương nó rồi hả? Quả trên cây đó vẫn còn xanh, phải đợi thêm một thời gian nữa, son trà này là nhà vườn dùng rất nhiều biện pháp mới chín trước được.”

Nàng nói xong thấy Thanh Hà vẫn luôn không nhúc nhích, tay cũng đặt trên đầu gối, biết là nàng ngượng ngùng liền lấy một quả son trà đưa cho nàng, “Tiểu Hà cũng nếm thử đi, ngọt lắm.”

Thanh Hà nhẹ nhàng gật đầu, lúc này nói bóc ăn.

Thanh Liễu cười cười, hơi giương mắt chạm vào mắt Lâm Trạ

Lâm Trạ bĩu môi với nàng, chỉ chỉ cái đĩa trước mặt mình, ý tứ rất rõ ràng, vợ hán gấp một vòng nhưng lại không gấp cho hán một cái.

Thanh Liễu mặt ứng đồ tránh khỏi tầm mắt hán, làm như không nhìn thấy. Nàng gấp cho người nhà là sợ bọn họ không được tự nhiên, ngại động đũa, người này da mặt dày như vậy còn cần người khác hỗ trợ à? Hơn nữa, trước công chúng có cho nàng thêm một cái mặt nữa nàng cũng không dám nhòai qua đút cho hán ăn.

Lâm Trạ bị nàng làm như không thấy, chỉ phải sờ sờ mũi.

Vợ cũng thật không nghe lời.

Trên sân khấu đối diện đột nhiên vang lên một hồi tiếng trống, mới đầu rất nhẹ, bị chìm trong tiếng ồn ào, sau đó càng lúc càng vang, dần dần tất cả mọi người yên tĩnh xuống, biết đây là chuẩn bị mở màn.

Trên sân khấu xướng náo nệ, dưới đài mọi người xem mê mẩn, Lâm Trạ lại ngáp một cái, có chút ngồi không yên, mấy cái y y a này hán căn bản không nghe lọt câu nào.

Hán nhìn vợ, thấy nàng cũng chăm chú nhìn sân khấu kịch không khỏi thấy không thú vị, nhẹ nhàng đứng lên xuống dưới hoạt động.

Thanh Liễu giữa hồi nhìn thoáng qua thấy Lâm Trạ không ở cho rằng hán đi vệ sinh nên không để ý, lại không nghĩ đến tận đến khi tan diễn vẫn không thấy hán quay lại.

Nàng không biết thế nào, đành phải đi báo với Tiết thị.

Tiết thị nói: “Hắn một người lớn như vậy còn sợ đi lạc hả? Chắc chắn là chê không thú vị tự mình đi trước rồi, con trước tiễn người nhà về đi, lát nữa chúng ta về nhà xem.”

Thanh Liễu gật đầu, trước đi tiễn người nhà mình.

Chu thị nhỏ giọng hỏi nàng: “Sao con rề lại đi trước vậy? Có phải có chỗ nào không vui không?”

Thanh Liễu cũng cảm thấy kỳ quái, trước đó Lâm Trạ đi đầu đều sẽ nói với nàng một tiếng, chưa từng có lần nào không nói lời nào mà đi như lần này.

Sợ nói ra làm Chu thị nghĩ nhiều, nàng an ủi: “Không có đâu ạ, là trong nhà có chuyện nên hắn đi về trước rồi.”

Chu thị cảm thấy lo lắng nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ đành nói: “Chính con để tâm chút, bồi hắn nhiều vào, cẩn thận nói chuyện.”

“Dạ, con biết rồi.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di-Hương Viện)

Do Lâm Trạ không ở, Thanh Liễu một mình lên xe ngựa.

Một ít người có tâm tư khác không khỏi lại có chút ý tưởng quanh co gấp khúc.

Về đến nhà Tiết thị gọi Dương tẩu từ đến, “Trạ nhi đã trở lại chưa?”

Dương tẩu từ nói: “Đã về rồi, vẫn luôn ở phía sau sân luyện võ ấy.”

Tiết thị nói: “Tiểu tử này, lớn như vậy còn không hiểu chuyện, không nói một tiếng đã chạy về, không biết người trong nhà lo lắng sao? Liễu nhi, con đi gọi hắn đi, sắp ăn cơm rồi.”

Thanh Liễu dạ một tiếng rồi đi ra phía sau.

P phía sau đại trạch Lâm gia có một sân luyện võ rất lớn, Thanh Liễu đã sớm nghe thấy nhưng chưa từng thấy qua.

Nàng đi dọc theo hành lang gấp khúc đi qua chính viện và đông viện, lại đi thêm một đoạn ra phía sau mới thấy một cái sân rất to, nhìn qua còn to hơn mấy cái sân phía trước một tí.

Lúc này cửa sân mở rộng, bên trong truyền ra ít tiếng vang.

Thanh Liễu sai bước đi đến, trước mắt rõ ràng xuất hiện một cái sân cực to, ước có bốn năm mẫu đất, mặt trên rải đá lát cứng rắn, cả khu đất trống rộng, chỉ ở đầu tường vây bên này xây mấy gian phòng, trừ đó ra không có gì hết.

Lâm Trạ ở giữa sân, mặt không biểu cảm múa giáo.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Hắn cũng không đổi sang quần áo luyện võ, vẫn mặc bộ quần áo mới giữa trưa, lúc này quần áo đã bị ướt đầm mồ hôi, dính lên người, nhìn hắn mặt và cổ đầy mồ hôi, cũng không biết đã ở đây luyện bao lâu.

Lâm Trạ như vậy Thanh Liễu chưa bao giờ nhìn thấy, thật sự xa lạ. Nàng do dự dự nhìn, không biết có lên đánh gãy hắn không.

Đợi thêm chốc lát vẫn không thấy hắn có ý định dừng lại, Thanh Liễu đến gần hơn chút nữa, nói: “A Trạ, huynh nghỉ chút đi...”

Lâm Trạ không trả lời nàng,

Thanh Liễu không biết ngày thường hắn luyện võ có phải cũng là dạng này hay không, đành phải hỏi lại: “Nương bảo ta đến gọi chàng về ăn cơm.”

Lâm Trạ vẫn không trả lời, giáo trong tay bay vùn vụt.

Thanh Liễu mím môi, nói: “Huynh dừng lại chút đã, ra nhiều mồ hôi, mất nhiều sức như vậy hẳn là nên ăn chút gì trước.”

Lâm Trạ vẫn chưa cho nàng câu trả lời.

Thanh Liễu vận ngón tay, không biết hắn bị làm sao, trong lòng có chút lúng túng, chỉ phải nói: “Nếu chàng vẫn chưa muốn ăn vậy ta đi nói với nương một tiếng.”

Còn chưa đi được mấy bước, phía sau đột nhiên bình một tiếng, hình như là có gì đó cứng rắn đâm vào trong tảng đá, ngay sau đó có tiếng bước chân cấp tốc đến gần.

Thanh Liễu chỉ mới kịp xoay người đã bị người gục xuống đất.

Nàng kinh hô thành tiếng, cũng may sau đầu và lưng đều được người dùng cánh tay che chở, ngã trên đất cũng không cảm thấy đau.

Hai cánh tay Lâm Trạh như là hai dây xích cứng rắn chặt chẽ khóa nàng lại, cái đầu ướt sũng chôn trước ngực nàng, thở dốc nóng rực phun ở trên lồng ngực nàng.

Đội Thanh Liễu phản ứng kịp, nửa người đều bị mồ hôi của hắn thấm ướt, mùi mồ hôi nồng đậm ở chóp mũi, cái đầu trước ngực càng ép nàng không thở nổi, huống chi hai người còn lấy tư thế nằm như vậy nằm trên mặt đất, mặt nàng đỏ lên, thấp giọng hỏi: “Chàng làm sao vậy?”

Lâm Trạh không nói chuyện, như là một đứa bé muốn uống sữa, dụi lưng tung trên ngực nàng.

Thanh Liễu cảm giác vạt áo của mình cũng sắp bị hắn dụi mờ, bị hắn cọ mặt đỏ tai nóng, trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra. Lâm Trạh như vậy mới là người nàng quen thuộc, không giống vừa rồi, lạnh lùng làm nàng sợ hãi.

Hai tay nàng thở thẳm dò ôh lấy đầu Lâm Trạh, cổ nén ngưng ngừng hỏi: “Có phải huynh không vui không?”

Lâm Trạh rầu rĩ ừ một tiếng, sau một lúc lâu mới hỏi: “Đương Hạ là ai?”

Thanh Liễu sững sốt, không biết sao hắn lại đột nhiên hỏi chuyện này. Chuyện nàng từng định thân, trước khi gả vào Lâm gia cũng đã nói với Tiết thị, sau này Lâm Trạh trở về nàng cho rằng Tiết thị cũng đã nói với hắn, không nghĩ đến hắn đột nhiên hỏi người này.

Lâm Trạh thấy nàng không nói chuyện, nhin không được nâng đầu nhìn nàng, lại hỏi lần nữa.

Thanh Liễu chỉ tiết nói: “Khi ta mười lăm tuổi từng cùng hắn định thân, sau này ta phá tướng nhà hắn liền từ hôn. Chàng... Chàng rất để ý à? Có phải vì vậy mà không vui không?”

Lâm Trạh nhìn chăm chăm vào nàng, lại vùi đầu xuống, nghiêng răng nói: “Ta không để ý, tuyệt không, cũng không có không vui.”

Cái tên Đương Hạ kia không cao bằng hắn, không đẹp trai bằng hắn, không có bản lĩnh bằng hắn, cái gì cũng không bằng hắn, hắn có cái gì mà phải để ý?

Hừ, không phải là ít tuổi hơn hắn thôi sao?

Mất kém như vậy còn dám ghét bỏ vợ hắn.

Không phải chỉ là trẻ tuổi thôi sao?

Hắn tuyệt không để ý, không chua chút nào hết, tuyệt không ghen, một, chút, cũng, không!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Úp bao tải

Tần Hương Nhi nhìn lại lần nữa mới xác định thiếu phụ ăn mặc phú quý trước mắt này chính là Lý Thanh Liễu trước kia bị nàng ta đoạt vị hôn phu.

Khó trách vừa rồi Đương Hạ thấy hai người này liền dừng lại.

Hôm qua khai diễn nàng ta vừa khéo cùng Đương Hạ cãi nhau, tức giận nên không đến xem, không nghĩ đến Đương Hạ lại cùng nữ nhân khác đến xem,

trong lòng hận muốn chết nhưng cũng không có biện pháp, chính mình đành phải xuống nước trước, hôm nay dịu dàng nhỏ nhẹ mải hấn để hấn cùng đi với mình, bằng không chỉ sợ qua hai ngày nữa lời cười nhạo của người khác sẽ chìm chết nặng ta.

Do hôm qua nàng ta không đến cho nên không biết tình hình hiện tại của Lý Thanh Liễu, chỉ có trước đó nghe người khác nhắc đến, nàng gả vào Lâm gia, hơn nữa không bao lâu Lâm gia Đại công tử cũng trở về.

Tần Hương Nhi vẫn cho rằng lấy gia thế của Lý Thanh Liễu cho dù vào nhà giàu cũng sẽ không được coi trọng, huống chi nàng lại phá tướng, công tử nhà giàu làm sao có thể coi trọng nàng? Chỉ sợ không mấy ngày sẽ đuổi nàng ra ngoài.

Cho nên nàng ta vẫn đang chờ Thanh Liễu bị chê cười, kết quả không nghĩ đến không thấy được chê cười, lại để nàng ta nhìn thấy màn này.

Thật ra Tần Hương Nhi và Thanh Liễu trước kia cũng không cùng xuất hiện, hai người chưa nói chuyện, chỉ biết là có một người như vậy, xa xa từng gặp mấy lần.

Nhưng Tần Hương Nhi đã sớm ghi lại Thanh Liễu ở trong lòng, chỉ vì nàng và Dương Hạ định thân.

Nương của Dương Hạ là cô cô của Tần Hương Nhi, hai người là biểu huynh muội lại ở cùng một thôn, từ nhỏ có lui tới.

Bộ dáng của Dương Hạ cũng được xem như tuấn tú lịch sự, miệng lại ngọt, biết dỗ người vui vẻ, trái tim của Tần Hương Nhi đã sớm rơi trên người hấn, chỉ chờ đến tuổi gả cho biểu ca này.

Nhưng mà nải nải của Dương Hạ là Lý thị không đồng ý.

Lý thị vốn không hài lòng về nương của Dương Hạ, đối nhà mẹ đẻ bà ta cũng không hài lòng, có thể nào nguyện ý thêm một nữ nhân họ Tần nữa vào cửa? Vì thế liền làm chủ định cho Dương Hạ một cửa hôn.

Sau khi Tần Hương Nhi biết Dương Hạ cùng người khác định thân liền ghen tị nghiêng răng nghiêng lợi.

Từ lúc ấy nàng ta liền chú ý đến Thanh Liễu, nương lý do đến tìm tiểu tỷ muội xem qua nàng mấy lần. Thấy nàng đáng người tư sắc đều không bằng mình, trong lòng vừa đắc ý lại vừa chua xót ghen tỵ.

Sau này nàng ta thấy Dương Hạ cũng không phải thật thích vị hôn thê này liền dần có chủ ý, tìm cơ hội cho Dương Hạ thấy tâm ý của bản thân, hai người âm thầm liền có lui tới.

Đến khi Lý Thanh Liễu bị phá tướng, nàng ta có thai, Lý thị ngại mặt mũi mà không thể không cho nàng ta vào cửa.

Khi đó Tần Hương Nhi còn rất tự đắc một thời gian, chỉ là không qua bao lâu chuyện không như ý lần lượt tìm đến.

Đầu tiên là Dương Hạ không đối được đức hạnh xấu ăn vụng, bị hồ ly tinh bên ngoài câu hồn.

Nàng ta lại sinh con gái làm Lý thị càng thêm không vừa ý, thời gian ở cử cũng chưa cho nàng ta ăn cái gì tốt, bà bà nàng ta mặc dù đối nàng ta xem như không tệ, nhưng ở nhà không có tiếng nói, căn bản không thể giúp nàng ta cái gì.

Mà cha mẹ đẻ lại không thông cảm cho nàng ta, cả ngày chỉ muốn nàng ta lấy này lấy kia về trợ cấp nhà mẹ đẻ, trông cậy vào nàng ta làm mai cho đệ đệ.

Có khi do nữ nhân bên ngoài mà cãi nhau với Dương Hạ xong nàng ta sẽ tự hỏi mình, gả cho nam nhân này là thật đúng sao?

Mà mỗi khi đến lúc đó nàng ta sẽ mượn Thanh Liễu đến an ủi bản thân, thấy nàng mười sáu mười bảy tuổi, phá tướng còn mãi chưa gả ra ngoài, cuộc sống còn khó khăn hơn mình trong lòng nàng ta liền thoải mái hơn nhiều.

Năm trước nàng ta nghe nói Lý Thanh Liễu gả đến nhà Lâm đại thiện nhân thủ tiết liền nghĩ nữ nhân này cả đời cũng không thể thắng được mình, khi đó tâm trạng còn vui vẻ mấy ngày.

Nào biết hôm nay lại gặp được ở đây.

Nàng ta đánh giá Lý Thanh Liễu, trên người nàng là bộ váy mùa xuân kiểu dáng mới mẻ độc đáo màu vàng nhạt, trên đầu đeo trâm vàng khảm đá quý, tai đeo khuyên tai hoa hải đường rất thật, lần lượt nhìn kỹ trong lòng tràn đầy không thể tin.

Đây là Lý Thanh Liễu? Nàng dựa vào cái gì có thể ăn mặc thành như vậy?

Tần Hương Nhi lại nhìn sang người bên cạnh Lý Thanh Liễu, đó là một nam nhân cực cao cực đẹp trai, trước kia mọi người đều nói Dương Hạ tuấn tú lịch sự, Tần Hương Nhi coi trọng hấn cũng là nhìn trúng bề ngoài với hoàn cảnh gia đình hấn.

Nhưng là lúc này hai nam nhân đứng chung một chỗ, chỉ cần là người có mắt đều biết ai càng xuất sắc hơn, Dương Hạ với hấn căn bản không thể đánh đồng.

Mà nam nhân này giờ phút này lại cùng Lý Thanh Liễu tay nắm tay, tuyệt không ghét bỏ nàng phá tướng, cũng không có kỵ có nhiều người đang nhìn, dè

đặt cẩn trọng che chở nàng, không để người khác đụng vào. Phần cẩn thận này là Dương Hạ chưa từng cho nàng ta.

Tần Hương Nhi cũng sờ đứng đó, trong đầu chỉ có hỗn loạn.

Lúc này trong lòng Dương Hạ cũng rất phức tạp, hắn không dự đoán được nữ nhân lúc trước bị hắn vứt bỏ trang điểm vào lại có tư sắc đến vậy, hơn nữa trước công chúng dám tay trong tay với người khác.

Nếu sớm biết nàng biết tình thú như vậy hắn lúc trước cũng sẽ không buông tay dễ dàng như thế.

Hắn nhìn nam nhân bên cạnh Thanh Liễu, trong lòng thêm mấy phần tự ti, lại có mấy phần đắc ý.

Lâm gia đại công tử thì sao, còn không phải cưới nữ nhân bị hắn vứt bỏ?

Nghĩ như vậy, trong lòng càng có thêm mấy phần khoái ý vụn vụn.

Lâm Trạh thấy con gà trĩ kia nhìn chăm chăm vợ mình, trên mặt không động thanh sắc, trong lòng lại nhớ kỹ mấy khoản.

Hắn cố ý để hai người đối diện nhìn thấy mình và vợ nắm tay nhau, sau đó nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ, nắm tay bước đi.

Rời khỏi sân khấu kịch, đi thẳng về phía núi Tiểu Dao, người đồng hành dần dần ít đi, cuối cùng trên đường chỉ còn hai người bọn họ.

Lâm Trạh giơ tay ôm vai Thanh Liễu, nói: “Vợ, nàng xem con gà trĩ đó hôm qua cùng nữ nhân đến xem kịch, hôm nay lại cùng một người khác đến, vừa nhìn đã biết không phải đồ tốt.”

Thanh Liễu đẩy đẩy hắn, không được tự nhiên nói: “Dựa vào gần vậy làm gì.”

Lâm Trạh dửng dưng nghiêm trang nói: “Chúng ta đang nói xấu người ta mà, đương nhiên phải sát vào nhau lén lút nói rồi.”

Tuy nói như thế nhưng tiếng nói của hắn không nhỏ một chút nào.

Thanh Liễu trong lòng bất đắc dĩ, cũng không tranh cãi với hắn, dù sao không nói lại hắn.

Lâm Trạh cười hắc hắc, nói tiếp: “Nàng còn chưa nói đâu, con gà trĩ có phải không phải đồ tốt gì không?”

Thanh Liễu chỉ phải nói: “Phải phải, hắn không phải đồ tốt.”

Lâm Trạh lại hỏi: “Vậy ta thì sao? Ta có tốt không? Có phải là tốt hơn hắn nhiều không?”

Thanh Liễu không nói chuyện, ở trong lòng nàng Lâm Trạh đâu chỉ tốt hơn Dương Hạ trăm ngàn lần, nhưng những lời này bảo nàng sao không biết xấu hổ mà nói ra được?

Thấy nàng không đáp Lâm Trạh nhất quyết không tha kéo nàng ôm vào trong lòng, “Vợ, nếu nàng không nói ta sẽ hôn nàng đấy.”

“Ai — mau thả ta ra...” Thanh Liễu nóng nảy, người còn đang ở bên ngoài, hắn muốn nắm tay nàng cũng chịu đựng ngưỡng ngưỡng cho hắn nắm rồi. Hắn muốn ôm vai, dù sao đây không được cũng cho hắn ôm, nhưng là áp áp ôm sao nàng chịu được.

Lâm Trạh nói: “Vậy nàng nói đi, ta tốt hay hắn tốt?”

Thanh Liễu tức đấm hắn mấy cái, trùng thời này cho rằng người khác da mặt cũng dày như hắn đấy. Nhưng là không thể không nói, chỉ phải phá lệ phá luôn nói: “Là chàng là chàng, chàng tốt nhất. Như vậy đã có thể buông ta ra chưa?”

Nàng nói dứt khoát lại làm Lâm Trạh nghi ngờ, “Vợ, không phải là nàng dỗ ta đấy chứ?”

Thanh Liễu thật sự nhịn không được, dùng sức dấm hắn một cái, thừa dịp hắn buông tay lùi lại, cúi đầu bước đi.

Lâm Trạh một mình đứng tại chỗ, lắc lắc bàn chân bị đau, có chút lơ mơ.

Vợ có phải trở nên hung dữ rồi không? Trước đó mềm yếu mặc hắn nện tròn nện méo cũng không dám phản kháng, hôm nay cũng dám dấm chân hắn rồi.

Hông rồi hông rồi, chẳng lẽ hắn làm hư vợ rồi sao?

Nhưng hắn cũng không làm gì mà, những người sợ vợ, thấy vợ là làm thấp cúi đầu, chính mình so với bọn họ còn xa lắm.

Hơn nữa vợ hắn nhu thuận nghe lời hơn vợ người khác nhiều, làm sao có thể biến thành cộc mẹ được?

Khẳng định là vừa rồi hắn quá phận mới chọc vợ phát hỏa.

Aiz, vợ cái gì cũng tốt chỉ có da mặt là quá mỏng, không phải sao, lại giống con thỏ chạy đi, vẫn là đi dụ dỗ thôi.

“Vợ, nàng đợi ta với.”

Về đến nhà Lâm lão gia gọi Lâm Trạh vào tiền viện, đưa cho hấn một phong thư.

Lâm Trạh nhận lấy xem, là sư phụ hấn viết, hấn vội vàng mở ra xem, sầu nhủ mảy.

Sư phụ hấn trước đó nhận được thư hấn gửi, biết đồ đệ này còn sống liền viết thư báo hấn sau khi nhận được thư trong vòng ba ngày phải cút đến Thượng Thanh Tông cho lão nhân gia thấy mặt, bằng không lão nhân gia sẽ giết đến xem hấn.

Vốn sau khi trở về Lâm Trạh tính dần xếp xong mới trở về sư môn một chuyến, nhưng là gần nhất bận chuyện trong nhà, vội vàng bồi vợ, nhোáng cái đã mười ngày đi qua, kếm chút quên mất sư phụ.

Hấn cũng không dám làm phiền sư phụ đến cửa, đến lúc đó sợ là không phải chỉ đơn giản nhìn một cái là được.

Hấn mang theo thư cùng thuốc sư phụ gửi đến về phòng, thấy Thanh Liễu đang luyện chữ bèn ngồi một bên, lo lắng trùng trùng nói: “Vợ, sư phụ gửi thư báo ta đi gặp người.”

Thanh Liễu dừng tay, hỏi: “Khi nào thì xuất phát?”

“Ngày mai đi.”

“Vậy mau chóng thu thập đi, cũng không thể để sư phụ đợi lâu.”

Nói xong nàng liền đi chuẩn bị hành lý cho Lâm Trạh.

Lâm Trạh buồn bực nói: “Vợ, sao nàng chẳng luyện tiếc ta chút nào vậy?”

Thanh Liễu ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ chàng đi rồi sẽ không về nữa à?”

Lâm Trạh lắc đầu, “Nhiều nhất mười ngày nửa tháng.”

“Vậy không phải là đúng rồi à?” Thanh Liễu nói: “Vốn đề sư phụ đến thúc giục chàng đã là chúng ta không đúng, chàng đi nên bồi người nhiều vào.”

Lâm Trạh càng thêm buồn bực, “Nàng sẽ không nhớ ta sao? Vợ, ta luyện tiếc nàng.”

Trong lòng Thanh Liễu khẽ run lên, mặt đỏ ửng, “Chàng còn chưa đi đâu, nhớ chàng làm cái gì?”

Lâm Trạh mặc kệ, vỗ vỗ đùi mình, “Vợ nàng qua đây để ta ôm cái.”

Lần này Thanh Liễu lại không theo hấn, mở tủ tìm bao bố bọc quần áo hấn lại.

Lâm Trạh nhìn vòng ôm trống rỗng của mình, trong lòng có chút buồn bã, vợ đúng là không nghe lời bằng trước kia.

Nghĩ đến mình ngày mai đi rồi còn có một việc chưa giải quyết xong, trong lòng hấn không thoải mái, vì thế lúc ban đêm Lâm Trạh chuẩn bị một chuyến.

Nửa đêm, trong thôn Thanh Điền, Tần Hương Nhi khóc suốt mướt đi tìm bà bà mình, do Dương Hạ đến bây giờ vẫn chưa trở về.

Trong lòng nàng ta rõ ràng, hấn chắc chắn lại bị hồ ly tinh đó ngăn bước chân, nhưng lại không nuốt trôi khẩu khí này.

Đại Tần thị thấy cháu gái khóc đến như vậy trong lòng cũng cảm thấy con trai quá đáng bèn nhỏ giọng đánh thức trượng phu, để hấn đi gọi con trai về.

Người Dương gia ra ngoài một chuyến quả thật tìm được Dương Hạ, lại không phải ở trong phòng quả phụ mà là ở ngoài sân quả phụ, Dương Hạ mặt mũi bầm dập năm đó, bất tỉnh nhân sự.

Vừa khiêng người về Dương gia lập tức nổ tung.

Dương Hạ nài nỉ Lý thị vừa khóc vừa nằng Tần Hương Nhi, trách nàng ta nam nhân của mình cũng không trông được, lại mắng quả phụ kia không tuân thủ nữ tắc, khắp nơi thông đồng nam nhân.

Tần Hương Nhi không chịu nổi ủy khuất này hợp với nhà mẹ đẻ đánh lên nhà quả phụ kia, quả phụ kia cũng không phải ngồi không, hai nữ nhân túm tóc cào mặt, đánh thành một đoàn trên đất.

Người thôn Thanh Điền xem một trận náo nhiệt, đoàn người đều ở trong tối đoán nhất định là mấy nhân tình của quả phụ này tranh giành tình nhân mới đánh Dương Hạ thành như vậy.

Mà người khời xướng thì đang lấy lý do ngày mai sẽ tạm xa nhau, quần quýt vợ mình thêm một lần.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thư tình

Lâm Trạm sáng sớm hôm sau rời đi, Thanh Liễu khó được yên tĩnh mấy ngày lại cảm thấy có chút không quen.

Vốn Lâm Trạm ở đây ngày ngày quán quít lấy nàng làm nàng luyện chữ không được, quỳn hoa cũng làm không xong, trong lòng nàng rất buồn rầu. Bây giờ người đi rồi, không có người quấy rầy nàng, một mình trong phòng nàng lại cảm thấy như thiếu gì đó.

Ngày hôm đó nàng lật đi lật lại tủ quần áo, phát hiện cho đến nay trừ một cái túi lưới ra nàng chưa từng làm gì khác nữa cho Lâm Trạm, không khỏi có chút áy náy liền tính thừa dịp này làm cho hắn mấy bộ quần áo.

Quần áo trong nhà đều có thợ làm, tay nghề của Diêu sư phụ tốt hơn nàng nhiều, nàng cũng ngại tự làm mất mặt, suy đi nghĩ lại quyết định làm cho hắn một đôi giày. Dù sao giày đi dưới chân, lúc đó cho dù tay nghề người làm không tốt cũng sẽ không lập tức bị người phát hiện.

Nàng ngay lập tức đi tìm kim chỉ vải vóc, có rảnh là ở trong phòng nạp đế giày làm mất giày.

Trong thôn sau khi diễn kết thúc Lâm lão gia ở Nã Nguyệt lâu bày mấy bàn rượu, mời mọi người trong gánh hát ăn, trừ tiền thù lao ra lại tặng mỗi người một cái hồng bao rồi mới phát xe ngựa tiễn bước bọn họ.

Qua hồi náo nhiệt này, nhóm thôn dân lại trở về bận rộn như cũ.

Mà chuyện Lâm gia đại công tử còn sống trở về cùng với trong nhà cưới thân cho hắn, thông qua miệng mọi người, một truyền mười mười truyền trăm chậm rãi truyền ra ngoài.

Ngày hôm đó sau giữa trưa Thanh Tùng đưa đến một rổ rau dương xỉ, là Thanh Hà lên núi lấy.

Đội đến sân của Thanh Liễu Thanh Tùng mới nói: “Đại tỷ, nương bảo ta nói với tỷ, đạo này có mấy nhà muốn cầu hôn Nhị tỷ, nương hỏi tỷ chừng nào thì có rảnh, về nhà một chuyến cùng nhau thương lượng.”

Thanh Liễu nghe xong biết việc này không thể trì hoãn, lập tức cùng Thanh Tùng đi tìm Tiết thị, nói rõ lý do rồi cùng hắn về nhà.

Về đến nhà, Lý Đại Sơn hôm nay không ra đồng, đang ở trong sân bận sọt.

Thanh Liễu chào ông, nói mấy câu về tình hình đạo này rồi đi vào trong nhà tìm Chu thị Thanh Hà.

Chu thị thấy nàng, giữa lòng mảy mòi hơi giãn ra, nói: “Trong nhà có chuyện gì không? Thật ra không cần về gấp vậy đâu, khi nào rảnh về một chuyến là được.”

Thanh Liễu nói: “Đây chính là chuyện lớn cả đời của Thanh Hà, sao có thể chờ được?”

Thanh Hà ngồi ở một bên, cúi mặt không thấy rõ thần sắc.

Chu thị khe khẽ thở dài, trước kia hai cô con gái ở nhà không có người đến cầu hôn, trong lòng bà sầu, bây giờ bỗng chốc đến hai ba nhà, bà lại sầu hơn.

Thanh Liễu nói: “Nương, mấy nhà đó tình huống thế nào ngài nói cho ta biết đi.”

Chu thị liền đếm ngón tay nói, chỉ hai hôm thôi tổng cộng có ba nhà mời bà mỗi đến cửa, hơn nữa sau khi nghe ngóng gia cảnh của mấy nhà đó cũng không tệ, trong nhà đều có phòng có đất, thậm chí có một nhà còn có cửa hàng ở trấn trên.

Nhà như vậy nếu chỉ có một nhà Chu thị chỉ có phần vui vẻ, nhưng bỗng chốc có nhiều nhà như vậy bà liền cảm thấy bất an.

Tình huống trong nhà bà rất rõ ràng, con gái thứ hai Thanh Hà cũng không phải tuyệt sắc gì, sao bỗng dưng lại có nhiều nhà khá giả đến cầu hôn như vậy? Chuyện này thật không bình thường.

Chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của con gái bà không dám quyết định vội vàng, cho nên mới bảo Thanh Liễu về cùng nhau nhìn xem.

Thanh Liễu nghe xong, trầm tư một lát lại hỏi Thanh Hà: “Tiểu Hà, muội cảm thấy thế nào?”

Theo lý thuyết đại sự cả đời không có chuyện cho tiểu bối nhúng tay, nhưng nhà bọn họ vẫn luôn yêu thương con, Thanh Liễu càng thêm hiểu muội muội xem như trầm tĩnh, trong lòng lại có chủ ý cho nên mới hỏi như vậy.

Chu thị thấy nàng hỏi như vậy cũng chưa nói cái gì, chỉ cùng nàng chờ đáp án của Thanh Hà.

Thanh Hà vẫn cúi thấp đầu, sau một lúc lâu mới ngẩng lên vẻ mặt bình tĩnh nói: “Nương, a tỷ, những người đó ta đều không thích.”

Chu thị vội hỏi: “Sao vậy?” Mấy nhà lần này điều kiện thật sự không sai, lấy tình trạng nhà bọn họ trước kia căn bản không có người đến cửa, cho nên mặc dù Chu thị cảm thấy có mấy phần không đúng nhưng cũng luyến tiếc buông tha.

Thanh Hà nói: “Nương, người cần thận nghĩ xem, những người này là thời điểm nào đến cửa?”

Chu thị sững sốt, nói: “Không phải là hai hôm nay à?”

Thanh Hà nói: “Đúng là hai hôm nay, hoặc là nói, sau khi kịch diễn xong, tất cả mọi người biết tỷ phụ còn sống, tỷ tỷ là đại thiếu nãi nãi. Bây giờ bọn họ đến cửa chỉ sợ không phải vì thật tình muốn cưới ta, mà là muốn đặt lên Lâm gia thì đúng hơn. Bằng không sao trước đây không thấy có ai đến cầu hôn, lần này lại cùng nhau đến đây?”

Chu thị ngần ngại nói: “Có khi nào chỉ là đúng dịp thôi không?”

Thanh Hà lắc đầu, “Nương, làm sao có thể khéo như vậy được. Ngài nghĩ cần thận xem, ngài thấy nhà chúng ta thật sự có thể xứng với bọn họ sao? Nhà tốt như vậy dựa vào cái gì muốn đến cửa cưới ta, còn bỗng chốc đến nhiều như vậy? Còn không phải là xem a tỷ ở Lâm gia. Nếu ngài không tin, không bằng hỏi a tỷ xem.”

Chu thị nhìn về phía Thanh Liễu, Thanh Liễu khẽ gật đầu, nói: “Tiểu Hà nói có chút đạo lý.”

Chu thị hơi trầm lại, “Vậy thì đều không đồng ý hả?” Bà có chút luyến tiếc.

Thanh Liễu cũng rõ ràng, từ chối mấy nhà này, về sau đến cửa có lẽ sẽ không bằng bọn họ. Nếu Thanh Hà gả đến một gia đình có gia cảnh tương đương nhà bọn họ thì đời này sẽ phải làm nụng vất vả, mà nếu có thể gả đến mấy nhà này, ít nhất có thể cam đoan cơm áo không lo.

Vừa rồi Chu thị nói đến tình huống của mấy nhà đó nàng liền đoán được có thể bọn họ tồn mấy phần tâm tư đáp lên Lâm Gia. Sau đó thấy Thanh Hà nói rõ ràng trong lòng nàng có vui mừng, lại có chút đau lòng.

Nàng nhìn không được nói: “Không bằng xem lại đi, nói không chừng trong đó có lương phôi của Thanh Hà, cho dù sau này bọn họ thật sự đưa ra yêu cầu gì, chỉ cần hợp tình hợp lý, lại có bản lĩnh tương ứng, khi đó để ta ở Lâm gia nói giúp bọn họ mấy câu cũng không tính cái gì.”

Chu thị còn chưa nói chuyện, Thanh Hà đã nói: “Ta không đồng ý. Người ôm tâm tư như vậy làm sao có thể thật tình đối ta? Huống hồ ta làm sao có thể vì bản thân mà làm a tỷ khó xử được?”

Tình của tỷ tỷ Thanh Hà biết, gả vào Lâm gia lâu như vậy, thà rằng tự mình thức khuya bên dây làm quyền hoa cũng không chịu lấy đồ của Lâm gia về, nàng không làm được chuyện lấy đồ nhà chồng trợ cấp nhà mẹ đẻ, sao có thể vì nàng mà để a tỷ mở miệng với Lâm gia được?

Chu thị cũng lắc đầu, mặc dù bà muốn cho con gái thứ hai gả tốt chút, ít chịu khổ chút, cũng không muốn con gái lớn vì vậy mà chịu tội.

Thanh Hà thấy Thanh Liễu còn muốn nói nữa, dứt khoát đứng lên đi ra ngoài, “Nương, hôm nay ngài hãy từ chối hết mấy bà mối đó đi, môn không đáng họ không đối, ta treo cao không nới.”

Chu thị và Thanh Liễu hai mặt nhìn nhau, đều thờ dãi.

Thanh Liễu bồi nương mình ngồi một lát, lại đi vào phòng tìm Thanh Hà.

Thanh Hà đang làm quyền hoa, từ sau lần trước Thanh Liễu dạy nàng làm, chỉ cần có thời gian rảnh nàng sẽ lấy ra luyện tập.

Thấy Thanh Liễu tiến vào, động tác trên tay nàng cũng không ngừng, chỉ nói: “A tỷ, tỷ không cần khuyên ta nữa đâu.”

Thanh Liễu ngồi xuống, sờ sờ mặt nàng, nói: “Ta biết tâm ý của muội, tỷ tỷ cũng không tính khuyên muội thêm nữa. Tiểu Hà, a tỷ hỏi muội, trong lòng muội có phải có người để ý rồi không?”

Thanh Hà gật đầu lại lắc đầu cần mồi nói: “A tỷ, ta nhìn ra hẳn đối ta có mấy phần tâm ý, nhưng hẳn đã muốn làm người nhất gan, không dám nhờ người đến cửa vậy thì để hẳn nhất đủ đi. Nếu hẳn ngay cả đến cầu hôn cũng không dám, vậy ta đây cũng không dám gả cho hẳn.”

Thanh Liễu phụ họa nói: “Được, theo ý muội, a tỷ biết xưa nay muội có chủ ý. Chỉ là có một điều, có lẽ không phải hẳn không dám đến cửa cầu hôn mà là không biết trong lòng muội cũng có hẳn thì sao? Nếu hai người bọn muội đã biểu lộ tâm ý, hẳn còn không dám đến, không dám cho muội hứa hẹn, người như vậy a tỷ cũng không vừa mắt. Nhưng nếu hẳn không biết tâm ý của muội mới không dám mạo muội đến cửa, mà muội lại không nói cho hẳn biết, chẳng phải là không công bỏ lỡ một đoạn nhân duyên tốt sao?”

Nghe được lời này Thanh Hà dừng tay, đỏ mặt do dự dự hỏi: “Là như vậy sao?”

Thanh Liễu khẽ cười nói: “Có phải hay không thì cũng phải hỏi rõ rồi mới biết được, đây là chuyện liên quan đến cả đời muội, không thể tùy ý. Nếu muội

ngại không dám, a tỷ giúp muội nói.”

Thanh Hà cúi đầu suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Tự ta sẽ hỏi hấn.”

Thanh Liễu cầm tay nàng, nói: “Đ dẫn theo Thanh Tùng, đừng để người ta có chuyện để nói. Tỷ không biết hấn là người như thế nào, nhưng đã có thể làm muội muội ta coi trọng, nghĩ nhân phần nhất định là tốt, cho dù điều kiện gia đình kém chút, chỉ cần hai người bọn muội đồng lòng, sau này cuộc sống sẽ trở nên tốt hơn.”

Thanh Hà mím môi, “Bây giờ nói chuyện này còn sớm lắm, chữ bát còn chưa hát lên.”

Thanh Liễu biết nàng xấu hổ chỉ mỉm cười không nói.

Một lát sau Thanh Hà lại nói: “A tỷ, hai hôm trước đại đường ca đến nhà mình, huynh ấy nói đã biết tâm tư của đại nương, bảo tỷ không cần khó xử, huynh ấy đã thôi việc ở tù lâu, tính làm chút mua bán nhỏ.”

Thanh Liễu vội hỏi: “Mua bán gì cơ?”

Thanh Hà nói: “Cái này ta lại không rõ kỹ, ta nghe ý huynh ấy hình như là buôn bán nhỏ, cũng không có cửa hàng, đoán chắc là cái gì cũng bán như người bán hàng rong vậy thôi.”

Thanh Liễu cười nói: “Vậy thì khéo rồi, hai chúng ta làm quyền hoa đang không biết nên bán cho ai, đại đường ca liền chuẩn bị làm người bán hàng rong, muội nói ba huynh muội chúng ta, người trong nhà không phải là có thể nhận lấy làm buôn bán sao?”

Thanh Hà cũng vui vẻ nói: “Đúng rồi, sao ta lại không nghĩ đến cơ chứ!”

Thanh Liễu trêu đùa: “Chỉ sợ hai hôm nay cả trái tim muội đều bị người khác chiếm cứ rồi.”

Thanh Hà cọ cọ chân, “A tỷ —”

“Được được được, a tỷ không nói nữa. Chuyện quyền hoa ta không tiện ra mặt, còn phải nhờ muội đi nói chuyện tỉ mỉ với đại đường ca,”

Thanh Hà gật đầu.

Thanh Liễu liền nói cho nàng nghe phí tổn làm quyền hoa, giá bán, tự ước chừng kiếm được bao nhiêu, để nàng đi thương lượng với Lý Thanh Du.

Chạng vạng Thanh Liễu về đến nhà, Tiết thị mỉm cười đưa một phong thư cho nàng.

Thanh Liễu chần chờ nhận lấy, đợi nhìn đến mấy chữ “thân gửi vợ ta” bên trên, trái tim thịch một cái, viên tai đã đỏ ửng.

Tiết thị chế nhạo nói: “Tinh đâu ra đây cũng mới đi ba ngày, tính lộ trình phong thư này về đến đây, tiểu tử này sợ là chân trước vừa bước ra khỏi nhà, chân sau đã cưỡi trên lưng ngựa viết thư cho con rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Hồng Nhạn đưa tình

Ngày hôm đó Thanh Liễu vừa làm xong giày đang cầm nhìn trái nhìn phải xem có chỗ nào cần sửa lại không thì một vị đại tâu ở sân trước đến truyền lời, nói Thanh Hà ở cửa đằng trước tìm nàng.

Thanh Liễu gả đến lâu như vậy chỉ có Thanh Tùng từng đến, những người khác trong nhà chưa bao giờ đến cửa, bây giờ nghe nói Thanh Hà đến đây

nàng vừa ngoài ý muốn lại cảm thấy lo lắng, đừng là trong nhà xảy ra chuyện gì.

Nàng vội vã đi theo tàu từ đó ra ngoài, đến sân trước thấy Thanh Hà ngồi đó, đi qua ghé tiếp hỏi: “Thanh Hà, sao muội lại đến đây? Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì không?”

Thanh Hà đang ngồi chân tay gò bó, thấy nàng nhanh chóng đứng lên lắc đầu nói: “Trong nhà tốt lắm, a tỷ, ta đến tìm tỷ là vì chuyện quyền hoa.”

Thanh Liễu cẩn thận nhìn nàng, thấy nàng vẻ mặt như thường mới yên lòng, “Không có việc gì là tốt rồi, muội là lần đầu tiên đến chỗ tỷ đúng không? Đi theo ta đi gặp phu nhân trước đã.”

Thanh Hà gật đầu, xoay người cảm rõ trên đất lên.

Thanh Liễu đưa tay cầm hộ nàng, nhìn thoáng qua, “Nhiều đồ ăn vậy, muội lại lên núi rồi hả?”

Thanh Hà nói: “Vâng, sáng nay đi, mảng núi phía nam có rất nhiều.”

Thanh Liễu dẫn theo nàng đi về phía chính viện, vừa đi vừa nói: “Lâm gia ở trên núi trồng một mảnh dâu, kết không ít quả, mấy ngày nay đều dần chín hết, muội nhìn thấy chưa?”

Thanh Hà lắc lắc đầu, “Ta không để ý.”

Thanh Liễu liền nói: “Hôm trước phu nhân mới nói với ta, mảnh dâu đó không có vấy lại, cũng không có người trồng, trái trên cây ai muốn ăn đều có thể đi hái một ít, lần sau muội thấy thì hái chút về nhà, ăn ngon lắm.”

Thanh Hà gật gật đầu, nàng đi theo bên cạnh Thanh Liễu cũng không dám nhìn lung tung, chỉ cảm thấy từ ngoài cổng chính vào đây đã rất xa, hàng lang gấp khúc vòng qua vòng lại vẫn chưa đi đến chính viện, không khỏi nói: “A tỷ, nơi này rộng thật đấy.”

Thanh Liễu cười nói: “Hồi ta mới đến cũng vậy, từ sân của ta đi đến chính viện còn phải đi theo người khác đi hai lần mới nhớ được đường.”

Thanh Hà nhin không được hỏi: “Ở đây tổng cộng có mấy sân?”

Thanh Liễu nói: “Ta cũng không rõ lắm, chỉ biết cái sân đằng trước kia là dùng để đãi khách, nếu có khách đến thì cũng ngủ ở sân đó. Bây giờ chúng ta đang đi đến chính viện, đó là nơi lão gia phu nhân ở. Mặt sau còn có hai cái sân đông và tây, ta và tỷ phu muội ở tại đông viện, tây viện là nơi gia đình nhị công tử ở. Tiếp sau nữa còn có một cái sân luyện võ rất lớn, cộng thêm sân cho người làm ở, còn các nơi khác thì ta cũng chưa đi qua bao giờ.”

Thanh Hà nghe vậy hơi lú lười, tòa nhà lớn như vậy chỉ sợ toàn bộ Lí gia câu vào ở cũng đủ.

Trong lúc nói chuyện đã đến phòng chính, Thanh Liễu mang Thanh Hà chào hỏi Tiết thị rồi mới dẫn nàng về sân của mình.

Đông viện ba gian phòng chính, sáu gian nhà kẻ, tổng cộng chín gia, còn to hơn nhà thôn trưởng mà Thanh Hà nhìn thấy trước đó.

Nàng nói: “A tỷ, sân to như vậy chỉ có tỷ và tỷ phu hai người ở thôi à?”

Thanh Liễu gật đầu: “Hứa tàu từ là quân sự trong viện này, có điều bình thường tàu ấy cũng không ở đây.”

Thanh Hà nhẹ giọng cảm thán: “Vậy cũng quanh quẩn quá đi.”

Đã mấy ngày nay Thanh Liễu cũng có loại cảm giác đó, Lâm gia thật sự quá lớn, mà người lại quá ít, bình thường có việc để làm còn tốt, khi nào rảnh rồi là cảm thấy cả cái sân lạnh tanh, ngay cả người nói chuyện cũng không có. Nàng vốn cũng không phải người thích náo nhiệt, nhưng trước đó có Lâm Trạm ở bên cạnh hai người như hình với bóng quen rồi, bây giờ chỉ còn lại một mình nàng, quả thật có chút không quen.

Nàng lại ngại đi quấy rầy Cẩm nương, mà chỗ Tiết thị lại có việc nhà phải lo liệu, nàng lại càng không dám tùy ý quấy rầy, cho nên hai hôm nay nếu có rảnh là nàng lại vui đùa làm giày hoặc là khâu quyền hoa.

Hai tỷ muội ngồi bên bàn đá, Thanh Liễu bụng đã điểm tâm hôm nay phòng bếp đưa đến ra, lại rót cho Thanh Hà chén trà, hỏi chút tình huống trong nhà, liền nói: “Vừa rồi muội nói đến đây là vì chuyện quyền hoa, sao vậy, đã nói với đại ca rồi sao?”

Thanh Hà gật đầu, “Nói rồi, ta đưa quyền hoa của chúng ta cho huynh ấy xem, huynh ấy nói tình xảo hơn của người bán hàng rong khác, cùng bán 20 văn một đóa khẳng định có rất nhiều người mua.”

Thanh Liễu cười nói: “Vậy là tốt rồi, đại ca có nói khi nào thì mở hàng không?”

Thanh Hà nói: “Quần áo và đồ đạc huynh ấy đều đã chuẩn bị xong, vốn định hôm nay sẽ bắt đầu, đại nương nói hôm nay không được đẹp ngày nên bảo huynh ấy ngày kia hãy đi.”

Thanh Liễu liền nói: “Đúng là phải chọn ngày lành, dù sao cũng là ngày đầu tiên, có kết quả tốt.” (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệt nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

“Đúng vậy. Vốn đại nương không đồng ý cho đại ca làm nghề này, nói quá mệt, phải gánh hàng đi khắp nơi, gió thổi nắng chiếu không có cái che. Nhưng mà đại ca quyết tâm muốn làm, đại nương thấy ngăn cản không được liền cùng nãi nãi giúp huynh ấy thu xếp, hàng hóa của đại ca có rất nhiều túi lưới mỗi túi đều là đại nương và nãi nãi làm.

Đúng rồi a tỷ, hôm trước ta theo ý của tỷ thương lượng với đại ca, một đóa quyền hoa huynh ấy trả cho chúng ta 15 văn, huynh ấy bán 20 văn. Hôm qua huynh ấy đưa ta 300 văn, nói chờ chúng ta là xong quyền hoa thì đưa cho huynh ấy. Tiền ấy ta vốn không định lấy sớm hư vậy, nhưng đại ca nói chúng ta mua lụa cũng cần tiền vốn bảo chúng ta thu trước, ta không lấy được chủ ý, tỷ cảm thấy thế nào?”

Trước đó Thanh Liễu đã tính qua, phí tổn cho một đóa quyền hoa là 10 văn, giá bán 20 văn, trong đó có 10 văn tiền lãi, các nàng và đại ca chia đều. Các nàng làm một đóa quyền hoa, đại ca dùng 15 văn mua lại, đôi bên mỗi người kiếm 5 văn.

Mà bây giờ Lý Thanh Du giao trước 300 văn đặt cọc, do là sợ tỷ muội các nàng không có tiền mua vải lụa.

Thanh Liễu nghĩ nghĩ, nói: “Cứ làm theo đại ca nói đi, huynh đệ ruột còn phải tính toán rõ, bây giờ chúng ta nói rõ thì sau này mới không có khúc mắc. Tiểu Hà, a tỷ cần muội đi lên trấn trên một chuyến mua chút tơ lụa về, ngày kia đại ca sẽ mở hàng, chúng ta gấp một hôm, ngày mai làm xong quyền hoa giao cho huynh ấy. Chỗ này của ta vẫn còn ít bạc muội cầm hết đi, chọn vài màu hồng đào, hồng mai, hồng, vàng nhạt, mấy màu sáng ấy. Mỗi loại mua khoảng ba thước (3m), tổng cộng mua năm loại là được.”

Một cuộn vải lụa là 1 lạng rưỡi, ba thước (3m) chính là tầm 115 văn, mười loại màu sẽ là 550 văn, trừ 300 văn của Lý Thanh Du vẫn cần 250 văn.

Hai tỷ muội xòe ngón tay tính lại tính, sau khi tính ra kết quả Thanh Liễu liền về phòng lấy bạc.

Thanh Hà vội kéo nàng lại, nói: “A tỷ, không cần lấy đâu, nương nghe nói chúng ta muốn làm quyền hoa bán đã nói muốn bỏ vốn ra giúp chúng ta rồi.”

Thanh Liễu nói: “Muội về nói với nương, bây giờ ở nhà còn nhiều cái cần dùng đến tiền, bạc đó không cần động đến nữa. Chúng ta đây là làm ăn nhỏ, cũng chỉ thiếu hơn hai trăm văn, nào cần nương bỏ bạc?”

Thanh Hà mấp máy môi, nói: “Như vậy cũng không thể chỉ để tỷ ra tiền vốn được, tiền là hai người chúng ta cùng nhau kiếm, ta cũng phải bỏ ra.”

Thanh Liễu cười nói: “Muội còn tính toán rõ ràng với ta như vậy sao? Như vậy đi, số tiền nay coi như là mượn từ chỗ ta, khi nào lấy lại được vốn thì trả lại cho ta, lần sau lại mua tơ lụa, hai chúng ta cùng bỏ tiền, được không?”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Hà mặc dù ngày thường cũng bận dây bán, nhưng tiền kiếm được đều dùng trợ cấp cho gia đình, chính mình không thừa lại bao nhiêu. Trước mắt tuy nói ra tiền vốn nhưng lấy ra không được bao nhiêu, thấy a tỷ nói như vậy, biết nàng là chăm sóc mình chỉ phải mím môi gật đầu.”

Thanh Liễu lại nói: “Muội cũng đừng nghĩ nhiều, chúng ta là tỷ muội ruột, từ nhỏ chung một ổ chăn lớn lên, cần gì cứ phải tranh với ta mấy đồng tiền, ai ra mà không nhua nhau? Hơn nữa cũng không phải là không trả lại ta, đúng không?”

Thanh Hà sợ mình làm không rõ, sau này đại tỷ ngầm trợ cấp bọn họ lại không biết, bèn nói: “A tỷ, bây giờ tỷ biết biết chữ rồi, chúng ta viết giấy nợ đi, đỡ phải sau này tính không rõ ràng.”

Thanh Liễu đành phải nói: “Được, vậy ta thử làm một lần.”

Hai người còn nói chuyện về quyền hoa thêm một lát, Thanh Liễu nhớ đến chuyện ngày đó về nhà, nghĩ nghĩ, hỏi thử: “Hai hôm nay còn có bà mối đến cửa không?”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di-Hương-Viện)

Thanh Hà nhẹ lắc đầu, “Không có, hôm đó nương từ chối hết mấy nhà đó, chỉ nói hai nhà không môn đăng hộ đối, không phải lương phối, hai hôm nay nhà mình thanh tịnh rồi.”

“Vậy... Người hôm đó muội nói với tỷ thì sao?”

Thanh Hà nhìn nàng, rừ rứt xuống, lại lắc lắc đầu.

Thanh Liễu truy hỏi: “Sao lại như vậy, muội không đến hỏi hấn à?”

Thanh Hà cắn môi, có chút mê mẫn, “Ta cũng không biết sao lại như vậy, a tỷ, ta chắc chắn hấn cũng có ý với ta, nhưng... Nhưng chỉ là không tỏ thái độ...”

Lòng Thanh Liễu trầm xuống, nếu đã nói rõ ràng, nam nữ hai bên đều có ý, nhưng chàng trai lại chậm chạp không có ý kết thân, vậy chỉ có một khả năng chính là trong nhà trai không đồng ý — có lẽ là cảm thấy nhà nàng quá nghèo, có lẽ là tưởng bói cho rằng Thanh Hà không tốt, không xứng với chàng trai.

Mặc kệ như thế nào, nếu đôi phương đã không vừa ý, vậy thì ngày sau Thanh Hà có thật sự qua cửa chỉ sợ cuộc sống cũng không dễ chịu, sẽ bị nhà chồng khinh thị.

Nàng kéo tay Thanh Hà, trấn an vỗ vỗ, khẽ thở dài: “Tiểu Hà, nghe a tý một câu, nếu hấn vẫn mãi không tỏ vẻ vậy sau này muội đừng lại cùng hấn lui tới nữa, bằng không người khác thấy, truyền ra không tốt cho thanh danh của muội.”

Thanh Hà cúi đầu, thất góc áo, hồi lâu mới nói: “Ta biết, a tý.”

Thanh Liễu ôm lấy vai nàng, nhẹ nhàng vuốt đầu nàng, “Bé ngốc, đừng buồn, hấn không vừa mắt nhà chúng ta, chúng ta còn không vừa mắt hấn đâu. Muội muội của ta tốt như vậy bao nhiêu người cướp đến cầu hôn, ai hiếm lạ tiểu tử nghèo không có mắt như hấn?”

Thanh Hà tựa đầu lên vai nàng, hốc mắt ửng đỏ.

Không bao lâu sau Thanh Hà liền cáo từ, nàng còn muốn đi lên trấn trên mua tơ lụa.

Thanh Liễu đưa nàng đến ngoài cửa, lần nữa dặn dò nàng phải cẩn thận, đừng luyến tiếc 2 văn tiền, bảo nàng ngồi xe bò lên trấn trên.

Mất thấy muội muội đi xa nàng mới quay lại sân mình, vừa ngồi xuống thì thấy Cẩm nương đến tìm nàng, nàng ngạc nhiên nói: “Hôm nay mặt trời cũng không mọc từ phía tây, muội lại chịu chuyển tổ vậy?”

Cẩm nương lại ngó trước ngó sau một lần, xác định trong sân không có ai khác mới hỏi: “Không phải nói muội muội của tẩu đến đây à, người đâu rồi?”

Thanh Liễu nói: “Ta vừa tiễn nàng về rồi, muội tìm nàng có việc gì à?”

“Tiếc quá,” Cẩm nương ngồi xuống, tiếc hận nói: “Ta vừa nghe nói nàng đến đây liền vội vàng chạy qua, không nghĩ đến vẫn không gặp được.”

Thanh Liễu càng thấy khó hiểu hơn, “Muội biết Tiểu Hà à?”

Cẩm nương nhìn trái phải, ghé sát vào thấp giọng nói: “Tẩu tử, ta hỏi tẩu một chuyện này.”

Nàng xưa nay lịch sự, làm việc đoan trang trầm ổn, ít có lúc khác thường giống hôm nay, Thanh Liễu không khỏi cảm thấy căng thẳng, nhỏ giọng nói: “Muội nói đi.”

Cẩm nương hỏi: “Tẩu tử, muội muội tỷ đã hứa ai chưa?”

Thanh Liễu sùng sốt, chi tiết nói: “Vẫn chưa.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Cẩm nương lập tức nắm lấy tay nàng, vui vẻ nói: “Tẩu tử thấy đệ đệ nhà ta thế nào? Hấn năm nay 17, cũng chưa từng hôn phối, vừa vặn xứng với muội muội nhà tẩu!”

Thanh Liễu ngây người chốc lát, hơn nửa ngày mới lấy lại được thần, “Đệ muội, không phải muội đang nói giỡn đấy chứ?”

Đệ đệ của Cẩm nương nàng đã gặp qua, đúng hôm hát hí khúc ấy, là một thiếu niên rất sôi nổi. Mà nhà mẹ Cẩm nương gia cảnh tốt, không chỉ có một tòa nhà ở trấn trên, còn có mấy gian cửa hàng mặt tiền.

Đệ đệ của nàng, muốn nhân phẩm có nhân phẩm, muốn cửa cái có của cái, là lương phối đốt đèn lồng cũng khó tìm, mà lại coi trọng muội muội của nàng?

Cũng không phải nàng cho rằng Thanh Hà không tốt, mà quả thật là hai nhà kém quá nhiều, nhà mẹ Cẩm nương còn giàu hơn mấy nhà đến cửa trước đó, hai nhà căn bản không thể đánh đồng, chẳng trách nàng sẽ hoài nghi.

Cẩm nương vội nói: “Ta làm sao dám lấy loại chuyện này ra đùa? Nói thật với tẩu tử vậy, ngày hôm đó xem diễn về, hôm sau đệ đệ này của ta liền cho người đến truyền tin cho ta, bảo ta giúp hỏi thăm muội muội của tẩu. Ta cũng từng nói với hấn loại chuyện này không thể đùa, hấn lại cho người đến nói hấn không đùa. Ta lại hỏi ý của cha mẹ ta, hai lão bọn họ vẫn luôn khai sáng, nói rõ chỉ cần gia cảnh trong sạch, cô nương hiểu chuyện là được. Vậy nên ta mới dám đến nói với tẩu tử chuyện này đây.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Liễu nghe nàng nói như vậy, trong lòng chuyển qua rất nhiều ý niệm

Nói thật, tuy ngày đó chỉ gặp mặt một lần, nhưng nhân phẩm của nhà Cẩm nương nàng là tin tưởng, nếu Thanh Hà thật có thể gả đến nhà nàng, ít nhất không cần vì áo com mà lo lắng, cũng không phải sợ nhà chồng không tốt.

Vấn đề bây giờ chính là không biết đệ đệ của nàng vì sao lại coi trọng Thanh Hà, mà Thanh Hà lại có đồng ý hay không?

Nàng nhìn Cẩm nương, cân nhắc nói: “Đệ muội, ta tin thành ý của nhà muội, chính là việc này một mình ta cũng không làm chủ được, còn phải về hỏi ý kiến người trong nhà.”

Cầm nương liên tục gật đầu, “Đúng rồi, loại chuyện này không thể qua loa vội vàng, chỉ là hi vọng tẩu tử ở trước mặt muối muối tẩu giúp đệ đệ ta nói mấy lời hay. Hẳn mặc dù còn trẻ tuổi, còn có mấy phần trẻ con nhưng bản tính là tốt, cũng không giống mấy người khác uống rượu gây chuyện. Nếu tẩu tử lo lắng thì cứ đi hỏi thăm.”

Thanh Liễu nói: “Được, muối cứ yên tâm, ta nhất định sẽ nói tốt với Thanh Hà.”

Mặt Cầm nương mang theo nụ cười, “Hai nhà chúng ta có thể thân càng thêm thân không toàn bộ dựa vào tẩu tử đấy, nếu chuyện của hai người bọn họ thành, bà mối sẽ dễ tẩu tử làm.”

Án tập tục của người bản địa, khi thành thân chàng trai phải cho bà mối một cái hồng bao dày.

Thanh Liễu cũng cười nói: “Đến lúc đó ta cũng không khách sáo với muối.”

Chàng vâng, Tiết thị lại giao cho Thanh Liễu một phong thư.

Nàng đội chế nhạo của mọi người trở về phòng, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa phiền não.

Thư đương nhiên vẫn là Lâm Trạh kí gửi đến, trên phong thư vẫn là mấy chữ đoạn chính ‘Gửi vợ thân yêu’, mở ra, trên giấy viết thư vẫn là tranh vẽ.

Tấm thứ nhất là một nhà lầu cao ngất, tọa lạc trong mây đỉnh núi, bên trên là mấy chữ to Thượng Thanh Tông.

Nghĩ rằng đây là sư môn của Lâm Trạh, Thanh Liễu nhìn kỹ mấy lần mới lật sang tấm tiếp theo.

Tấm là vẽ một cái đại điện, trên điện có một trung niên nam tử thân hình vĩ ngạn đang đứng, Lâm Trạh quỳ gối dưới điện, đứng phía sau hắn là một đám nam thanh niên.

Hắn là cảnh tượng Lâm Trạh và người trong sư môn gặp nhau, Thanh Liễu nhìn xem cẩn thận mới phát hiện trong đám người có mấy người âm thầm gạt nước mắt, trong lòng nàng cũng cảm động, hốc mắt nóng lên.

Cẩn thận nhìn nửa ngày mới lật đến tấm tiếp theo, nào biết cảnh tượng đột ngột chuyển biến, đám người vừa rồi còn nước mắt như mưa, bây giờ đang vây quanh Lâm Trạh đánh!

Thanh Liễu nóng nảy vội lật sang tờ tiếp theo, kết quả không phòng bị lại nhìn đến cái không nên xem, nàng đỏ mặt rút tờ đó ra úp xuống mặt bàn, bên dưới còn một tờ cuối cùng, trên giấy không vẽ gì mà là một đoạn thư.

“Vợ, thấy không, đám độc thân này ghen tị ta lấy vợ, đề tiện quần áo ta, nếu từng người một lên bọn họ đều không phải đối thủ của ta.

Vợ, ta đau quá, nàng không ở bên cạnh không thể thôi thôi cho ta, chờ ta về nàng phải bồi thường ta.

Tranh vẽ cho nàng nàng cẩn thận xem hết chưa? Đề là kiểu dáng ta mới nghĩ ra, chờ ta về rồi chúng ta theo đó lần lượt làm hết đi, như vậy mới có thể mau chóng sinh được con.

Vợ, bây giờ ta một ngày nghĩ nàng rất nhiều lần, nàng có nhớ ta không? Phải nhớ hồi âm cho ta đấy.”

Ngán ngùng mấy câu, Thanh Liễu đọc đi đọc lại nhiều lần.

Tuy thẹn thùng hắn ở trong thư cũng không đứng đắn, nhưng thấy hắn nói nhớ nàng, trong thẹn thùng xen lẫn rất nhiều vui sướng.

Nàng còn lật lại mấy bức tranh đó xem thêm lần nữa mới bày giấy bút, suy xét một hồi lâu mới do do dự dự đặt bút.

“A Trạh, vết thương trên người chàng còn đau không? Nhớ phải bôi thuốc.

Ở sư môn phải ngoan ngoãn nghe lời sư phụ, đừng chọc giận ông ấy. Ở chung với sư huynh đệ cũng phải hòa thuận, không nên bắt nạt người khác.”

Viết đến đây nàng dừng lại, đọc lại đọc, cảm thấy giọng điệu hình như có chút cứng rắn, sợ hắn đọc rồi không vui, lại viết lại: “Quần áo mang theo có đủ mặc không? Lạnh nóng nhớ phải thêm bớt quần áo, một ngày ba bữa phải ăn cơm đúng giờ.”

Ta làm cho chàng một đôi giày mới, chờ chàng về thử xem, không biết có vừa chân không.

Ở nhà tất cả đều tốt, dâu trên núi cũng chín, sơn trà trong sân cũng gần chín, Thụy nhi một ngày đến xem mấy chuyến, hắn còn hỏi ta đại bá khi nào thì về.”

Viết đến đây dừng lại, nhẩm lại đoạn cuối cùng mấy lần, mặt đỏ ửng nghĩ, không biết hắn có hiểu được ý nàng không.

Nghĩ lại nghĩ, giống như là làm trộm, lén lút viết thêm một hàng chữ nhỏ ở đoạn cuối cùng, “Ta cũng nhớ chàng.”

Viết xong mấy chữ này cả người nàng liền hồng như tôm luộc. Cũng không dám tí mĩ đọc thêm lần nữa, nhanh chóng gấp lại nhét vào trong phong thư.

Sáng sớm hôm sau Thanh Liễu đi chính viện, do do dự dự hồi lâu mới giao thư cho Tiết thị, nhờ bà cho người đi gửi cho Lâm Trạm.

Tiết thị nhìn đáng vẻ không dám ngăn đầu, hai tai đỏ rực của nàng, trên mặt là nụ cười tươi.

Mấy ngày sau Lâm Trạm nhận được một phong thư mỏng manh, hần vừa nhìn thấy chữ viết trái tim đã bay lên. Khẩn cấp mở ra đọc, đọc nhanh như gió, nhìn đến mấy chữ cuối cùng tầm mắt liền nhìn thẳng không động, sắp nhìn tờ giấy thư ra một cái lỗ thủng.

Hần toét miệng, cảm thấy mỹ mãn còn đọc lại thêm lần nữa. Mặc dù không biết vợ viết thư lại nhắc đến dâu rồi son trà làm gì, nhưng chỉ cần có bốn chữ cuối cùng cũng đủ hần khoe ra với đám huynh đệ.

Hần một khác cũng không ngồi yên, gấp gấp đi giày đi ra ngoài, vừa vịn nghênh diện nhìn thấy Phan Lê liền chặn người lại, một tay cầm tờ giấy thư lách qua lách lại trước mặt người ta, chống nạnh buồn rầu nói: “Tiểu Lê Từ đệ xem tâu từ đệ này, ta mới đi có mấy ngày đã nói nhớ ta, aiz, thật là làm người ta chịu không nổi mà.”

Phan Lê nhìn khoe miệng sắp toét đến mang tai của hần, im lặng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Học quản gia

Lâm Trạm giờ thư khoe suốt một đường, khi khoe đến trước mặt sư phụ Lê Đông Quân lại bị đập cho một trận không lưu tình.

Hần nằm úp trên giường kêu rầm rì.

Phan Lê bồi thuốc lên lưng cho hần, bất đắc dĩ nói: “Tâm tình sư phụ đạo này không tốt, sư huynh huynh cũng đừng đi trêu chọc sư phụ nữa.”

Lâm Trạm hơi chút buồn bực, trước kia hần ở sư môn cũng là như vậy, nhưng chưa từng thấy sư phụ ra tay dạy dỗ hần, lần này mới về có mấy ngày đã bị đánh hai lần.

“Tâm tình sư phụ vì sao lại không tốt? Sư nương cùng người chạy à? Nhưng mà chúng ta cũng không có sư nương mà.”

Khóe miệng Phan Lê giật giật, cũng đã bị đánh thành như vậy rồi còn không nhớ lâu, hần cũng không biết nên nói sư huynh cái gì mới tốt. Có điều hần đoán lung tung kém chút thì đoán đúng rồi, sư phụ tâm tình không tốt quả thật là vì một nữ tử, có điều không phải quan hệ như sư huynh nghĩ. Hần không định nói kỹ, đỡ cho Lâm Trạm biết lại nói lung tung, lại bị đánh.

Lâm Trạm nằm sấp trên giường, tay chống cằm, thờ dãi, “Aiz, mặt đen không ở, thật không có tinh thần.”

Diêm Mặc không ở, sư huynh đệ còn lại không phải đối thủ của hần, cũng không nguyện đánh với hần, mà hần lại đánh không lại sư phụ. Chỉ có thân thủ của Diêm Mặc ngang với hần, trước kia hai người thay nhau làm đại sư huynh.

Hần nói: “Hần làm con tin bao lâu rồi? Đến lúc trở về thay người khác đi thôi.”

Con tin trong miệng hần, ở trong mắt người bình thường thật ra được coi như là chuyện tốt trong xấu.

Thượng Thanh Tông của bọn họ địa vị ở khắp triều Đại Diễn hết sức đặc thù.

Nếu nói Thượng Thanh Tông là môn phái giang hồ lại rất ít tham dự chuyện giang hồ, nhiều nhất cũng chỉ là đệ tử môn hạ xuống núi rèn luyện.

Hơn nữa người trong giang hồ và quan phủ xưa nay nước sông không chạm nước giếng, nhưng quan hệ giữa Thượng Thanh Tông và triều đình lại coi như không tề, nếu có kẻ thù xâm phạm, dẫn đầu giết ở phía trước chính là đệ tử Thượng Thanh Tông. Chỉ là đội kẻ thù thối lui, đệ tử lập công lớn lại không chịu tiếp nhận triều đình phong thưởng, tản đi như chim tước, vẫn trở về núi làm dã nhân.

Mười năm trước là do nước đôi địch phía đông xâm phạm, Lâm Trạm mới có thể lên chiến trường.

Do có nguyên nhân này ở bên trong nên Thượng Thanh Tông mặc kệ là trong triều đình hay giang hồ đều có danh vọng không thấp.

Có danh vọng như vậy, lại có thực lực phi phàm, còn không nghe triều không nhận lộc, Thượng Thanh Tông như vậy người đang nắm quyền tự nhiên không thể yên tâm.

Bởi vậy không biết bắt đầu từ khi nào, Tông chủ vì thoát khỏi phiền toái đã đẩy một đệ tử ra cho hần đi kinh thành nhận hoàng đế ban thưởng, ở lại trong kinh làm quan, làm hoàng đế yên tâm cũng dễ Thượng Thanh Tông lỗ tai cao thấp được yên tĩnh.

Mà người bị đẩy ra đó tự nhiên không thể tùy ý rời đi, cũng không có nhiều tự do. Cho nên đệ tử khác ngẫm gọi là con tin.

Con tin này không ai nguyện ý chủ động đi, chỉ có thể là đệ tử nội môn của Thượng Thanh Tông làm, mỗi người đi một lần, một lần năm năm, sau đó trở về đổi một người khác đi.

Phan Lê nói: “Diêm sư huynh đi năm năm, vốn năm nay muốn trở về đổi người nhưng mà huynh ấy đã cưới công chúa, vậy nên có về hay không cũng không nói trước được.” (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chồng tặc nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Lâm Trạh nghe xong thờ dài, “Không thú vị quá không thú vị! Ta muốn về tìm vợ ta, ở với đám đệ thân các đệ chẳng có gì vui cả.”

Phan Lê im lặng không nói gì, chỉ âm thầm gia tăng lực tay.

“Ai! Ai — Tiểu Lê Tử đệ nhẹ chút, đó là lưng sư huynh, không phải ván giặt đồ đâu!”

Lúc này ở Lí gia câu cách đó xa ngàn dặm, Thanh Liễu trở về nhà mẹ, đang nói chuyện với người trong nhà.

Ngày ấy nói chuyện với Cẩm nương, ngày hôm sau nàng liền nói với Thanh Hà, sau khi Thanh Hà biết vừa sợ lại thẹn, có điều sau khi suy xét kỹ vẫn là lắc đầu không đồng ý.

Thanh Liễu kêu nàng về nghỉ kỹ lại, do Từ gia quả thật là một nhà tốt có thể gặp mà không thể cầu.

Hôm nay Cẩm nương lại đây hỏi nàng tình huống thế nào, nàng nghĩ rồi dứt khoát về nhà mẹ một chuyến, thuận tiện mang hoa lụa làm trong mấy ngày nay về.

Thanh Hà cúi đầu, nói: “A tỷ, tỷ giúp ta từ chối đi.”

Chu thị ở một bên lau tạp dề, không biết nên nói cái gì, bà vừa hi vọng con gái gả tốt, trong lòng lại bất an, nhà bà quả thật không xứng với Từ gia. Con gái lớn có thể gả vào Lâm gia là vì khi đó tình huống đặc thù, chính nàng lại có phúc vận. Mà bây giờ nghe nói công tử Từ gia coi trọng con gái thứ hai, bà cũng chỉ cảm thấy không thể tin nổi.

Thanh Liễu thấy Thanh Hà nói như vậy, chỉ nói: “Muội nghĩ kỹ rồi hả?”

Thanh Hà gật đầu.

Nàng và công tử Từ gia chỉ gặp mặt một lần hôm diễn hí kịch, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra vì sao hẳn lại coi trọng nàng.

Nhưng nàng rất biết tự hiểu lấy mình, khuôn mặt của nàng ở trong thôn có lẽ là mang ra nói được, bằng không ngày đó Vương bà tử cũng sẽ không muốn cho nàng đi làm thiếp, nhưng nếu nói nàng thật sự xinh đẹp, có thể làm người khác vừa thấy khó quên là tuyệt đối không thể nào. Huống chi nhà nàng lại nghèo, lần trước mấy nhà gia cảnh giàu có đến cửa cầu hôn, nếu nàng gả đi đều tính là cao gả, lại càng đừng nói có của cải như Từ gia, nàng sao có thể trào cao nổi?

Nàng cũng không muốn trào cao, mấy ngày nay bởi chuyện hoa lụa nàng cũng đến Lâm gia thêm mấy lần, mỗi lần vào cửa nàng đều cảm thấy không được tự nhiên, nếu thật sự cho nàng gả vào nhà cao cửa rộng, chỉ sợ ngủ cũng không được an ổn.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chồng tặc nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Hơn nữa... Ngoài miệng mặc dù nàng không nói, nhưng trong lòng vẫn chưa hết hi vọng, muốn chờ thêm một thời gian nữa, có lẽ ngày mai người nọ sẽ nhờ bà mời đến cửa cầu hôn thì sao?

Thanh Liễu thấy tâm ý nàng đã quyết, gật đầu, nói: “Vậy thì thôi, Từ gia tuy tốt nhưng cũng phải xem ý nguyện của muội, nếu muội đã không thích, a tỷ sẽ về trả lời người ta.”

Chu thị thở ra, có chút hụt hẫng, lại có cảm giác như tảng đá trong lòng rơi xuống.

Thanh Liễu nói: “Không nhắc lại chuyện này nữa. Đúng rồi, đại ca đã khai trương ba hôm rồi nhỉ? Không biết làm ăn như thế nào?”

Thấy nàng nhắc đến chuyện này, Thanh Hà nâng đầu lên, trên mặt hơi có ý cười, “Tôi hôm qua đại tẩu qua nhà chúng ta nói đại ca một đến đi không nổi, bảo nàng truyền lời cho chúng ta, hoa lụa của chúng ta bán rất chạy, lần trước làm gấp 20 đóa chỉ hai ba ngày đã bán xong, đại ca bảo chúng ta làm nhiều thêm chút.”

Thanh Liễu vui vẻ nói: “Thật hả? Vừa vận mấy hôm nay ta cũng làm được một ít, lát nữa muội mang qua cho đại ca đi.”

Thanh Hà gật đầu, “A tỷ, tơ lụa sắp hết rồi, ta định ngày mai lại lên trấn trên một chuyến, tỷ muốn mua màu gì?”

Thanh Liễu nghĩ nghĩ, nói: “Vẫn giống lần trước đi, cũng chỉ mua ba mét thôi, chờ qua một thời gian nữa nếu đại ca buôn bán vẫn tốt như bây giờ thì lại làm nhiều hơn.”

Chu thị nói: “Không cần tham nhiều, đừng vì tiền lại làm hỏng thân thể.”

Thanh Liễu cười nói: “Bọn con có chừng mực, nương, đến lúc đó ngài có rảnh rồi thì cùng làm với bọn con đi, nhà mình cũng nên chuẩn bị đồ cười cho Thanh Hà, còn kiếm tiền cưới vợ cho Thanh Tùng nữa.”

Chu thị lắc đầu bật cười: “Được được được, lát nữa ta sẽ học với nhị nha đầu.”

Ngồi thêm một lát Thanh Liễu trở về Lâm gia, nói ý của Thanh Hà cho Cẩm nương biết.

Cẩm nương có chút thất vọng, nhưng cô nương nhà người ta không đồng ý nàng cũng không thể nói cái gì, chỉ phải viết thư về nhà báo cho cha mẹ huynh đệ biết.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Khi ăn cơm chiều mặt mày Tiết thị có mấy phần lo lắng, Lâm lão gia chú ý đến, sau khi ăn xong liền nhắn nài hỏi bà.

Hóa ra trước đó lúc Lâm Trâm trở về Tiết thị từng viết thư về nhà mẹ báo tin vui, hôm nay nhận được huynh trưởng nhà mẹ hồi âm mới biết mẫu thân bà hơn một tháng trước bị bệnh một hồi, bây giờ mặc dù đã đỡ hơn nhưng người lại gầy đi không ít.

Khi đó huynh trưởng sợ bà lo lắng nên vẫn không đề bà biết, giấu giếm cho đến bây giờ mới nói. Trong thư còn nói lúc mẫu thân bị bệnh mơ hồ, trong lòng mãi nhớ thương tiểu nữ nhi lấy chồng xa là bà.

Buổi chiều Tiết thị đọc thư đã khóc mấy lần, bây giờ nói đến hóc mắt lại đỏ lên.

Lâm lão gia nhìn đau lòng không thôi, ôm bà nhẹ giọng an ủi, liên tục nói: “Là ta không tốt...” Là ông lừa hòn ngọc quý của Tiết gia đến nơi xa nhân dặm này, khiến bà không thể phụng dưỡng bên cạnh phụ mẫu, khó giải nỗi khổ nhớ nhà.

Tiết thị lau nước mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có liên quan gì với ông.”

Trong lòng Lâm lão gia cũng đã có quyết định, “Hai ngày này tôi sẽ giao hết mọi chuyện ở cửa hàng cho Hồng nhi rồi sẽ cùng bà về tỉnh thành, về sau chúng ta ở lại đó phụng dưỡng nhạc phụ, nhạc mẫu sống quãng đời còn lại.

Tiết thị cả kinh giương mắt nhìn ông, “Như vậy, như vậy không được đâu?”

Lâm gia căn cứ đều ở đây, Lâm lão gia có thể yên tâm sao? Huống hồ đến tỉnh thành lại không có việc cho ông tiêu khiển, chẳng lẽ để ông ngày ngày cùng với bà? Như vậy còn không làm ông buồn chết.

Lâm lão gia nói: “Ba mươi năm trước bà nhân nhượng thôi, sau này đến lượt tôi theo bà.”

Nước mắt Tiết thị lăn chã rơi xuống, có những lời này của ông, bà sẽ không hối hận năm đó buông tha cho vinh hoa phú quý ở tỉnh thành, xa xứ gả cho ông.

Lâm lão gia dùng ống tay áo lau nước mắt cho bà.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại D.Hương.Viện h)

Tiết thị khịt khịt mũi, nói: “Nếu đã muốn đi vậy thì không gấp lúc này, tôi vốn tính chờ thêm hai năm nữa chậm rãi giao nhiệm vụ quản gia cho Thanh Liễu, nhưng hiện giờ đại lang đã trở về, lại cùng Thanh Liễu hai mà như một, tôi cũng không chờ nữa, bắt đầu từ ngày mai sẽ chăm chăm dạy Thanh Liễu quản gia, đợi nàng học xong chúng ta lại đi.”

Lâm lão gia lập tức đồng ý.

Ngày hôm sau trên bàn cơm Tiết thị liền tuyên bố tin tức này, để Thanh Liễu sau này buổi sáng vẫn đi học chữ với Cẩm nương, buổi chiều thì đến bên cạnh bà học lo liệu việc nhà.

Thanh Liễu cả kinh đứng ngồi không yên, Cẩm nương thì âm thầm thở ra, bà bà cuối cùng cũng dời mục tiêu ra khỏi người nàng, từ đây nàng đã có thể càng thêm yên tâm thoải mái mặc kệ mọi việc rồi.

Từ sau ngày hôm đó, Thanh Liễu ăn cơm trưa xong, về phòng nghỉ ngơi một lát rồi lại đi theo bên người Tiết thị học tập.

Lâm gia tuy rằng ít người, nhìn như không có chuyện gì, nhưng dù sao gia nghiệp đặt ở đó, việc thường ngày tuyệt không ít hơn so với nhà giàu bình thường khác.

Thanh Liễu chỉ đi theo học nửa buổi chiều đã bị mấy việc vặt vãnh làm choáng váng.

Bây giờ nàng mới biết Tiết thị mỗi ngày phải xử lý bao nhiêu việc. Lớn như tu sửa phòng ốc của các phòng các viện, người làm trong nhà mỗi ngày theo lệ thường bẩm báo, quần áo các quý tiên tiêu vật hàng tháng của mỗi người; nhỏ thì chọn mua các nguyên liệu nấu ăn một ngày ba bữa, phân lệ điểm tâm nước trà của các viện, an bày xe ngựa ra ngoài... Đây vẫn chỉ là việc trong nhà, còn chưa tính nhân tình qua lại với bên ngoài, tình huống sản nghiệp các nơi.

Ăn cơm chiều rồi trở về phòng, nàng chỉ cảm thấy cả người không có sức, đầu hôn não trướng, còn mệt hơn cả làm việc ngoài đồng cả ngày. Trong lòng càng thêm kính nể Tiết thị.

Nàng rửa mặt xong nằm trên giường, nhìn bên cạnh trống rỗng, thờ dài, không biết người này khi nào thì mới có thể trở về đây?

Lúc này Lâm Trạh đang đấu tranh với sự phụ hấn, Lê Đông Quân không cho hấn về, Lâm Trạh nóng nảy, nói: “Sự phụ! Ngài không thể vì mình không vợ, là lão độc thân mà ghen tị ta không cho ta về nhà với vợ nhé!”

Lời này vừa ra, cả tòa Lăng Tiêu Phong dường như đều yên tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cuối cùng cũng về nhà

Lâm Trạh thốt câu kia ra khỏi miệng lại không bị đánh, Lê Đông Quân chỉ nhìn hấn mấy cái rồi xoay người bước đi.

Ông không đánh Lâm Trạh lại cảm thấy bất an, nhắm mắt đi theo phía sau ông, lấy lòng nói: “Sự phụ, Tiểu Lê Tử nói tâm trạng người không tốt, rất cuộc là vì sao vậy? Nếu người thật sự không vui, ta cho người đánh một trận này.”

Lê Đông Quân hừ lạnh, “Cút cút cút, trở về tìm vợ người đi, sang năm mang vợ con của người đến đây gặp ta, bằng không ông đây đến tận nhà đánh người.”

Lâm Trạh rụt rụt cổ, thân hình cao như hấn giả chìm cút lại thật sự rất thuần thực, “Sự phụ người nói thật ạ? Thật để cho ta đi à?”

Lê Đông Quân liếc mắt nhìn hấn, “Còn không đi nữa thì cũng đừng đi.”

Một câu nói làm Lâm Trạh sợ tới mức nhảy lên bỏ chạy, vừa chạy vừa hô: “Sự phụ ta đi đây! Lần sau mang đồ tôn đến gặp người!”

Lê Đông Quân mặt không biểu cảm, đợi hấn đi xa mới vuốt cằm làm bầm lều bầu: “Thật có già vậy rồi à?”

Lâm Trạh trở về phòng mình, vài ba động tác gói gém hành lý, ra cửa phòng đứng trong sân hô to: “Nhóm nhóc con, sự huynh đi đây!”

Hô một tiếng có bốn năm người nhảy ra vây quanh hấn do dự.

Lâm Trạh cả giận nói: “Đừng tưởng ta không biết là các đệ muốn nhân cơ hội đánh ta! Ông đây săn sóc các đệ độc thân trong lòng khổ, không so đo với đám người các đệ!”

Mọi người không chút do dự xông lên đám đá.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di/Hương/Viện)

Lâm Trạh mất sức chín trâu hai hổ mới thoát ra được, Phan Lê tiễn hấn đến tận cửa tông môn.

Lâm Trạh quay lại nhìn thoáng qua, hấn biết mấy sự huynh đệ đó đang trốn trốn tránh tránh ở phía sau, cũng không vạch trần, chỉ nói với Phan Lê: “Lần sau thấy mặt đen thì nói với hấn ta nhớ nhớ, bảo hấn có rảnh thì đến tìm ta đánh một trận.”

Phan Lê gật đầu, trong mắt có mấy phần không tha.

Lâm Trạh khoát tay: “Đừng như đàn bà thế, tiểu bạch kiểm (mặt trắng) vốn đã không dễ tìm vợ, lại như đàn bà nữa thì chính đệ cưới mình đi.”

Phan Lê cứng đờ, nghiêm mặt nhìn hấn.

Nhưng Lâm Trạh đã xoay mình nhảy lên ngựa, vung dây cương, cả người lẫn ngựa chạy đi, chỉ để lại đằng sau câu “sang năm ông đây sẽ mang con trai về, mấy người các đệ chuẩn bị sẵn lễ gặp mặt đi!”

Tiếng cuối còn vang vọng trong núi, một người một ngựa đã chạy rất xa, lại chuyển qua một khúc ngoặt đã không thấy bóng dáng tăm hơi.

Đã nhiều ngày nay Thanh Liễu không rảnh làm hoa lụa, buổi sáng phải học với Cẩm nương, buổi chiều ở bên cạnh Tiết thị học tập, buổi tối mới châm nến luyện chữ, một phút cũng không được rảnh.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Cũng may Chu thị đã bắt đầu học làm, số lượng bà và Thanh Hà làm ra vừa vắn đủ cho Lý Thanh Du bán.

Thanh Liễu cũng yên tâm, dù sao nàng ở Lâm gia áo com không lo, lúc trước học làm hoa lụa cũng là vì tìm một kế sinh nhai cho gia đình. Bây giờ người trong nhà đã làm được, nàng thu tâm, một lòng một dạ đi theo Cẩm nương và Tiết thị học tập.

Buổi chiều ngày hôm đó, Tiết thị đang dạy Thanh Liễu xem sổ sách thì Dương tẩu từ đột nhiên tiến vào, ghé sát bên tai Tiết thị nói hai câu.

Tiết thị hơi ngưng giây lát, nhìn nhìn Thanh Liễu, nói: “Hôm nay trước đến đây thôi, bản sổ sách này con cầm về, lại dành chút thời gian xem đi.”

“Vâng.” Thanh Liễu gật đầu, biết Tiết thị có lẽ là có việc khác nên cũng không hỏi nhiều, ôm sổ sách về lại viện mình.

Đội không nhìn thấy bóng dáng của nàng nữa Tiết thị mới nói: “Vừa rồi người nói, là ai đến đây cơ?”

Dương tẩu từ nói: “Là lão mụ của Chu gia, hầu hạ bên người Chu gia phu nhân, mang theo quà tặng đến cửa, nói là chúc mừng đại công tử đại phúc trở về.”

Tiết thị bưng trà uống một ngụm, nói: “A Anh, người xem nhà bọn họ đây là muốn làm gì?”

Bà còn nhớ rất rõ ràng, lúc trước Trầm Nhi ngay cả thi cốt còn chưa tìm được Chu gia đã khẩn cấp phái người đến cửa từ hôn, từ đó hai nhà không còn qua lại, mặc dù bên ngoài không nói cái gì nhưng là trong lòng mọi người biết rõ, giao tình chừng hai mươi năm giữa hai nhà từ lúc đó triệt để cắt đứt.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Hiện tại Chu gia đột nhiên dán lên, là chuẩn bị làm cái gì?

Dương tẩu từ muốn nói lại thôi.

Tiết thị nói: “Người ở trước mặt ta còn có cái gì không thể nói? Nói thẳng là được.”

Dương tẩu từ liền nói: “Phu nhân, ta nghe nói Chu gia Bảo Châu tiểu thư mấy năm nay vẫn luôn ở tại nhà mẹ đẻ.”

Tiết thị ngạc nhiên nói: “Không phải nàng ta đã sớm xuất giá rồi sao?”

“Đúng là đã xuất giá nhưng gã không được như ý, qua cửa mấy năm lại không sinh được, sáu bảy năm trước đã hòa ly về nhà rồi.”

Những chuyện này Tiết thị không biết, bà xưa nay yêu thanh tĩnh, không nghe nổi người khác nói huyền thuyên, cho nên chưa bao giờ nghe thấy việc này, bây giờ nghe được cũng chỉ thờ dài, “Cô nương này mệnh cũng không tốt.”

Lúc trước Lâm Trầm gặp chuyện không may, nhà bọn họ vốn không tính muốn Chu Bảo Châu qua cửa thủ tiết, lúc đó Tiết thị vẫn còn có mấy phần then với Chu Bảo Châu, dù sao vị hôn phu chết đối thanh danh của nàng cũng không tốt, thậm chí bà còn chuẩn bị thêm trang cho nàng khi nàng gả cho người khác. Cơ mà Chu gia hành xử quá khó coi, chọc lòng bà, phải biết rằng tượng đất còn có ba phần tính tình, huống chi cha con Lâm gia đều là gốc rễ của Tiết thị, không phải để cho người khác coi rẻ.

Bà lại hỏi: “Mấy năm nay nàng ta không tái giá nữa à?”

Dương tẩu từ nói: “Nghe nói cũng từng nghị thân, có điều Chu cô nương không vừa ý cho lắm.”

Tiết thị gật gù đầu, không lại hỏi tiếp đến Chu Bảo Châu, mọi người có một số mệnh của riêng mình, Chu Bảo Châu mệnh khổ, nhưng nàng cũng không phải con dâu của bà, cảm thán một chút rồi cho qua, không đáng giá quan tâm nhiều, chỉ nói: “Việc này với việc Chu gia tặng lễ có liên quan gì đến nhau?”

Dương tẩu từ nhìn về mặt bà, châm chọc nói: “Phu nhân, nghe nói Chu gia cho người đến hỏi thăm tin tức về đại công tử và đại nãi nãi, chỉ sợ là lại chuẩn bị nói vụn vào cho Chu tiểu thư và đại công tử.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Tiết thị sừng sốt, sắc mặt lập tức trầm xuống, cười lạnh nói: “Chu gia hẳn coi chúng ta là đồ ngu à? Con dâu tốt trong sạch không cần, muốn con gái gả lần hai của hẳn? Mặt thật là lớn!”

Dương tẩu từ cúi đầu khoanh tay không nói chuyện.

Tiết thị nói: “Đuổi người nhà hẳn ra ngoài đi, đồ mang đến cũng vứt đi, hãy nói nhà chúng ta không có nhiều phúc phận như vậy, chịu không nổi lời chúc của nhà hẳn, ta sợ giảm thọ!”

Dương tẩu từ vội nói vâng, bước nhanh đi về phía sân trước.

Tiết thị ngực phập phồng, lại uống ngụm trà mới chậm rãi áp chế được cơn giận.

Dương tẩu tử rất nhanh đã quay lại, nói: “Phu nhân, đã đuổi hết đi rồi.”

Tiết thị gật gật đầu, nghĩ nghĩ nói: “Ngươi nói, việc này có nên để Thanh Liễu biết không?”

“Chuyện này. . .” Dương tẩu tử hơi chần chờ, nói: “Chỉ sợ qua mấy ngày nữa chuyện Chu gia làm mọi người đều sẽ biết.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

“Ngươi nói đúng, cùng với đến lúc đó để Thanh Liễu nghe được lời đồn từ chỗ người khác, không bằng chúng ta nói rõ với con bé trước, đỡ cho con bé phải nghĩ nhiều. Ngươi lại đi một chuyến nữa, mời con bé đến chỗ ta đi.”

Thanh Liễu ngồi xuống ghế còn chưa nóng môngm lại bị Tiết thị gọi đến.

Tiết thị để Dương tẩu tử đi ra ngoài trước, trong phòng chỉ còn mẹ chồng nàng dâu hai người, trong lòng bà suy đi xét lại, không biết nên mở miệng như thế nào.

Thanh Liễu thấy vẻ mặt bà ngưng trọng, trong lòng đầu tiên là nhảy lên, đợi nghĩ đến có lẽ đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt lập tức trắng bệch, hoảng nói: “Nương, có phải A Trạm. . .”

Tiết thị phản ứng kịp, vội trấn an nói: “Không phải, tiểu tử đó rất tốt.”

Thanh Liễu tâm thần chưa định, “Vậy người gọi con qua đây là vì chuyện gì ạ?”

Tiết thị dứt khoát nói thẳng: “Thanh Liễu, hồi Trạm nhi mười mấy tuổi đã từng định qua một mối hôn nhân, việc này con có biết không?”

Thanh Liễu sững sốt, chậm rãi lắc đầu.

Tiết thị liền nói mọi việc từ đầu đến cuối, còn nói việc làm của Chu gia hôm nay, cuối cùng nói: “Con yêm tâm, Trạm nhi và Chu gia cô nương cũng không có tư tình, bây giờ trong lòng nó tràn đầy chỉ có mình con, quyết sẽ không làm ra chuyện gì có lỗi với con. Lâm gia chúng ta cũng chỉ nhận con là đại nãi nãi, hai ngày này nếu có nghe thấy người làm nói linh tinh con cũng không cần nghĩ nhiều, cứ việc đến nói với ta, ta đuổi bọn họ đi.”

Thanh Liễu tua lại lời của Tiết thị nói trong đầu mấy lần mới hiểu được, gật đầu, khẽ nói: “Ta biết rồi nương, làm người lo lắng rồi.”

Tiết thị cẩn thận nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng không khác liền nói: “Vậy là tốt rồi, con trở về nghỉ ngơi đi, đồ sách để đó ngày mai lại xem.”

Thanh Liễu trở về phòng mình, ngồi ở bên bàn sững sờ xuất thần. Nàng lấy tay vuốt ngực, chỗ này, thật ra có chút buồn.

Nàng gặp qua bức tranh khi Lâm Trạm còn niên thiếu, lúc ấy hần hăng hái, thanh xuân thiếu niên, đáng vẻ ấy khẳng định rất được yêu thích.

Chính là nàng chưa từng nghĩ đến, khi đó bên cạnh Lâm Trạm có nữ tử khác không.

Bây giờ nàng đã biết, có.

Hơn nữa nàng kia còn là hần thanh mai trúc mã cùng lớn lên, còn từng định thân.

Thanh Liễu yên lặng nói với chính mình, chuyện này rất bình thường. Dù sao lúc Lâm Trạm gặp chuyện không may đã mười sáu tuổi, có chút nam tử thành thân sớm, mười sáu tuổi đã sắp làm cha, Lâm Trạm cùng người khác đính hôn rất bình thường.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Chính nàng không phải cũng từng định thân sao?

Chỉ là trong lòng có chút hụt hẫng, Lâm Trạm tùy ý trương dương nàng chưa từng nhìn thấy, nữ tử khác lại đã từng có được.

Thanh Liễu lắc đầu, ý muốn văng mấy ý tưởng đó ra khỏi não.

Nàng lại cầm sổ sách lên, miễn cưỡng xem hai ba trang, cuối cùng vẫn là để xuống, giờ giấy bút ra luyện chữ. Mới đầu chữ viết hơi lộ ra không yên, chậm rãi ổn định tinh thần, nét bút dần dần bình ổn.

Nàng liên tục không ngừng viết mấy tờ, mãi đến khi cổ tay mỏi mới dừng lại, lúc này trong lòng đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Nửa đêm, tòa nhà Lâm gia nơi nơi yên tĩnh, đèn trong các sân đều đã tắt, chỉ còn lại dưới hành lang gấp khúc cách mỗi hai ba mươi bước treo một cái đèn lồng giấy, để chiếu sáng đi tiểu đêm.

Trên đầu tường bỗng có một bóng đen chột lóe, chăm chú nhìn lại lại không có gì hết, chỉ có đèn lồng hơi chớp lên, ánh đèn loang lổ lóe ra.

Thanh Liễu đang ngủ say sưa bỗng trên người bị đè nặng, mắt còn chưa kịp mở miệng đã bị người nặng nề cắn, một đôi bàn tay to vội vàng chạy trên

người nàng.

Thanh Liễu mạnh mẽ mở mắt ra, con mắt mở to, tứ chi kịch liệt giãy giụa, hai tay cào lung tung, cũng không biết cào đến chỗ nào, người bên trên xít một cái, hơi lui lại, vội nói: “Vợ, là ta.”

Thanh Liễu sùng sốt.

Lâm Trạ nói: “Vợ, ta đã về rồi, ta rất nhớ nàng.”

Thanh Liễu chớp mắt, xác định chính mình không phải đang nằm mơ, hốc mắt đột nhiên nóng lên.

Lâm Trạ lại cúi đầu, giống một con cún cọ tới cọ lui lên mặt nàng, cọ đến bên miệng lại cắn không tha.

“Ừm...”

Thanh Liễu bị hấn chặn miệng, mặt đỏ ửng, chút cảm động vừa rồi sớm đã không cánh mà bay, thật vất vả Lâm Trạ mới buông ra, nàng vội nói: “Chàng... Đi rửa mặt trước đi.”

Mùi mồ hôi chua loét sắp làm nàng chết ngất, râu ria trên mặt chọc nàng càng thêm khó chịu, cũng không biết mấy ngày rồi chưa tắm, lại như người rừng từ đâu đến.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Mèo đánh nhau

Lâm Trạ không muốn dậy khỏi người vợ mình, bám người hôn một cái lên môi nàng.

Thanh Liễu nghiêng đầu sang trái sang phải trốn hấn, thật sự trốn không được chỉ đành phải ngon ngọt khuyên nhủ: “Đi tắm trước rồi lại ăn chút gì đó đã được không?”

Lâm Trạ trầm giọng nói: “Ta chỉ muốn ăn nàng.”

Thanh Liễu không hiểu cũng biết ăn nàng là ăn kiểu gì, mặt đỏ bừng, cặp mắt, nhỏ giọng nói: “Vây, vậy cũng phải chờ chàng lấp đầy bụng trước đã.”

Lâm Trạ a một tiếng, nhìn đáng vẻ thuận theo của vợ, hận không thể một miếng ăn sạch, mất rất nhiều sức mới kiếm chế được, lại hung ác cắn một cái lên môi nàng mới bỏ dậy đi ra ngoài: “Chờ ta.”

Thanh Liễu thấy hấn đi rồi, nằm đè lại trái tim đang đập thình thịch một hồi lâu rồi cũng dậy mặc quần áo, mở tủ quần áo của hấn tìm cho hấn bộ quần áo sạch đi ra ngoài.

Phòng bếp lúc này đã dập tắt lửa, Lâm Trạ cời sạch đứng ở trong sân, múc một gáo nước sạch từ trong chum bên cạnh dội lên người, ánh trắng chiếu lên người hấn, toàn thân da thịt ngăm đen bên chắc lóe sáng.

Thanh Liễu xách theo đèn lồng vừa đến liền a một cái, vội vàng dùng quần áo che mắt, bước nhanh đi vào trong phòng bếp.

Lâm Trạ đi theo sau, Thanh Liễu nghe được tiếng vang sợ nhảy dựng lên: “Chàng, chàng ở đây tắm rửa đi, ta đi nấu cho chàng chút đồ ăn.”

Lâm Trạ: “Vợ, nàng phải đưa quần áo cho ta chứ.”

Thanh Liễu vội đặt quần áo lên ghế dựa ở hành lang gấp khúc, người nhanh chóng chui vào phòng bếp.

Lâm Trạ thấy không lửa được nàng, tiếc nuối chắc một tiếng.

Thanh Liễu lật đi lật lại trong tủ bát, không có sẵn gì cả, chỉ có mấy cái bánh ngọt, Lâm Trạ lại không thích ăn.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Nàng nghĩ nghĩ, lấy ra một nắm mì sợi, lại từ trong sọt rau dưa chọn củ cải trắng, hai quả trứng, cắt một miếng thịt khô.

Thuần thực nhóm lửa, thịt khô cắt miếng cho vào nồi quay, quay ra dầu rồi cho củ cải trắng vào xào, dội củ cải trắng mềm thì cho nước vào, nước sôi bỏ vì sợi, lại đập trứng gà, đập nắp nồi chờ mì và trứng gà chín.

Lâm Trạm người đầy hơi nước tiến vào, ngửi được mùi, nói: “Vợ, nàng biết nấu ăn à?”

Thanh Liễu vừa mở nắp nồi, lấy bát đồ mì vào cho hấn, vừa nói: “Trong phòng bếp không có gì ăn cả, ta làm cho chàng bát mì, làm lung tung, chàng ăn tạm đi, chờ trời sáng lại gọi người làm món ngon cho chàng.”

Lâm Trạm hít một hơi, “Thơm, khẳng định ăn ngon.”

Thanh Liễu nói: “Chàng đói lâu rồi nên mới ngửi thấy cái gì đều ngon.”

Lâm Trạm nhận bát mì từ trong tay nàng, ngồi bên bàn trong phòng bếp, gấp mì bắt đầu ngồm ngoàm ăn.

Thanh Liễu vội nói: “Chàng chậm chút, đừng để bị bỏng.”

Lâm Trạm miệng chưa mì, không rảnh nói chuyện, chỉ lắc đầu hàm hồ nói: “Ăn ngon, không nóng.”

Thanh Liễu chỉ phải rót cốc trà đặt vào trong tay ấn, nương ánh nến nàng che che lấp lấp đánh giá Lâm Trạm.

Lần này ra ngoài không sai lắm là nửa tháng, mười bảy tháng ba đi, bây giờ đã đầu tháng tư, nàng nghe Tiết thị nói qua, từ đây đến sự môn của Lâm Trạm, cưới ngựa nhanh cũng mất bốn năm ngày, nói cách khác, trong nửa tháng này hấn có mười ngày là ở trên đường.

Khó trách vừa rồi người đầy mỡ hôi, xem ra ở trên đường hấn không nghỉ ngơi mấy chứ đừng nói chi là để ý đến mình.

Hấn nhìn qua còn đen hơn hồi mới về một chút, thịt trên mặt cũng ít đi, đường cong khuôn mặt càng như đao gọt búa đục, lại càng không giống thiếu niên trên bức tranh.

Lại nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói bây giờ của hấn, Thanh Liễu có chút đau lòng.

Một tô mì to, Thanh Liễu lấy bát to nhất trong nhà đựng, còn to hơn đầu Lâm Trạm một chút mà hấn ăn hết sạch, ngay cả canh cũng không còn.

Thanh Liễu nói: “Còn muốn ăn nữa không, để ta làm thêm.”

Lâm Trạm khoát tay, “Phải chừa bụng lại.”

Thanh Liễu nghi ngờ hỏi: “Chừa bụng lại làm gì? Mì sợi lại không giữ được no, nên ăn nhiều chút.”

Lâm Trạm cười hắc hắc, “Còn nàng nữa chưa ăn mà.”

“Chàng, chàng...” Trái tim Thanh Liễu lại bắt đầu nhảy loạn, e thẹn nói: “Không đứng đắn.”

Thấy Lâm Trạm muốn vươn tay kéo mình, Thanh Liễu vội vàng đứng lên, nương cái bàn che chắn chạy ra ngoài, “Chàng thu dọn bát đĩa đi, ta về phòng trước.”

Lâm Trạm thấy nàng chạy đi như thỏ cũng không có ý định đuổi theo, đỡ vợ hoảng hốt lại bị ngã, dù sao cũng lập tức về phòng ngủ, nàng chạy không được.

Hấn nghĩ đến 108 tư thế trong mơ mấy ngày nay, ngực nóng hừng hực, để bát vào trong chậu trong phòng bếp, thổi tắt nến rồi đi nhanh về phòng.

Thanh Liễu trốn trong chăn không nhúc nhích.

Lâm Trạm vén chăn lên chui vào, cánh tay dài duỗi ra, kéo nàng vào trong lòng, đầu dán lên cổ nàng hít sâu hai cái, mùi hương quen thuộc bị hấn hút vào trong phổi.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di~Hương~Viện)

Hấn như là hút nghiện, đầu vùi sâu hơn, chớp mũi chui thẳng vào giữa ngực Thanh Liễu.

Thanh Liễu mặt đỏ rần ôm lấy đầu hấn, nàng có loại cảm giác hoang đường, giống như Lâm Trạm thành con của nàng, đang rúc vào ngực nàng muốn uống sữa. Ý nghĩ này làm cả người Thanh Liễu ngượng đỏ rục, thân mình cũng vì vậy mà trở nên càng nóng.

Lâm Trạm rúc một lát, hai cánh tay chờ không kịp bắt đầu tập kích, vân vân xoa bóp một hồi lâu.

Thân mình Thanh Liễu khẽ run, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Đừng đùa, muộn lắm rồi.”

Lâm Trạm lại cảm giọng hỏi: “Vợ, nàng xem thư ta gửi cho nàng chưa?”

Thanh Liễu gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Xem rồi.”

Lâm Trạm nói: “Chúng ta chiếu theo đó làm một lần, được không?”

Thanh Liễu chuyển mắt không dám nhìn hắn, khước mắt đỏ ửng. “Nhiều như vậy, làm thế nào, thế nào mới được?”

Lâm Trạh vừa thấy có triển vọng, lập tức tiến lên liếm loạn một hồi, trong miệng hàm hồ nói: “Không nhiều không nhiều, rất nhanh.”

Thanh Liễu chống lồng ngực hắn, hơi mím môi, không tin hắn, “Lần trước chàng cũng nói rất nhanh là xong.” Kết quả ép buộc đến nửa đêm còn không cho nàng ngủ.

Lâm Trạh ưỡn mặt, “Lần này thật sự sẽ nhanh, vợ, ta đã rất lâu rồi không được chạm vào nàng, nàng hãy theo ta một lần đi.”

Thanh Liễu nói: “Đã có lần nào không theo chàng đâu?”

Lời tuy thế nhưng trong lòng đã đồng ý hơn nửa, chỉ là muốn câu trả lời chắc chắn từ hắn, “Chàng nói lần này sẽ nhanh, nếu, nếu lại làm loạn sau này đều không tin chàng nữa.”

Lâm Trạh liền vội vàng gạt đầu, “Được được được.”

Thanh Liễu buông lỏng tay, xuôi ở bên người, đầu cũng hướng về giữa giường, dáng vẻ mặc quần làm thịt, từ gò má đến gáy đều đỏ rần, “... Chàng nhanh đi.”

Lâm Trạh quỳ gối ở trên giường, xoa xoa tay, liên tục nuốt nước miếng, lâu rồi chưa chạm vào vợ, trong lúc nhất thời thế nhưng lại không biết nên ăn từ đâu. Sau đó dứt khoát nhào cả người lên, trong cổ họng ực ực hai tiếng, theo bản năng cần loạn. Còn những tư thế trên thư lại không dùng cái nào.

Có lẽ là mấy ngày liên tục đi đường nên mệt, làm xong một lần liền ôm Thanh Liễu mơ màng ngủ.

Thanh Liễu trên người dính dính không thoải mái, nhưng là bị lẫn lộn mệt mỏi, lại bị hắn ôm chặt cứng, không bao lâu sau cũng ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thanh Liễu người còn chưa tỉnh dậy đã cảm giác được có một đôi tay không an phận chạy trên người nàng.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Nàng mở mắt ra nhìn về phía cửa sổ, nắng sớm xuyên thấu qua giấy cửa sổ chiếu vào, sắp vào hè, hừng đông càng sớm.

Phát hiện cái tay kia sắp di chuyển xuống dưới nàng vội đề lại, thấp giọng nói: “Dậy đi, lát nữa Hứa tẩu từ đến giờ.”

Biết được lát nữa phải đi gặp cha nương, Lâm Trạh đành phải lòng không cam nguyện thu tay, nhìn vợ mình dậy.

Thanh Liễu dưới ánh mắt chăm chú của hắn, thật nhanh chóng mặc xong quần áo, lại đốc xúc hắn mau dậy, chờ hắn mặc chỉnh tề mới ra mở cửa phòng.

Hứa tẩu từ nhìn thấy Lâm Trạh vui vẻ nói: “Đại công tử về khi nào vậy?”

Thanh Liễu nói: “Hôm qua nửa đêm về đến nơi, quá muộn liền không nói với cha nương.”

Hứa tẩu từ nói: “Ta đi nói với lão gia phu nhân một tiếng, để bọn họ vui vẻ.”

Nàng nhanh chóng bước đi.

Thanh Liễu rửa mặt xong, soi gương chải đầu lại dặm một lớp phấn mỏng.

Lâm Trạh tóc tai bù xù đứng bên cạnh, nói: “Vợ, trang sức ta đưa nàng sao nàng không đeo?”

Thanh Liễu hơi dừng, con ngươi xoay xoay, sợ nói thật làm tổn thương lòng hắn, chỉ đành phải nói: “Đồ chàng đưa đều rất đẹp, có điều quá long trọng, bình thường ở nhà không đeo được.”

Lâm Trạh gật gật đầu, trầm nghĩ khi nào ra cửa lại kêu vợ đeo.

Thanh Liễu sợ hắn hỏi tiếp, vội tùy tiện chọn một cây trâm đơn giản đeo lên đầu, đứng dậy sửa sang lại quần áo.

Lâm Trạh đặt mông gối xuống trước gương, nói: “Vợ, nàng chải đầu giúp ta đi.”

Vừa rồi Thanh Liễu còn khó hiểu sao hắn không chải tóc mà chỉ đứng ở bên cạnh, hóa ra là chờ ở đây.

Nàng cũng không cự tuyệt, cầm lấy cây lược gỗ, trước chải đầu cho hắn, sau đó là búi lên.

Tóc Lâm Trạh vừa đen lại vừa cứng, từng sợi rõ ràng, cầm vào trong tay một bó to, nàng vuốt thì không tóm được, thử nhiều lần mới buộc được lại.

Lâm Trạh soi gương lắc lắc đầu, cảm giác mình lại đẹp trai hơn.

Chính là trên má tôi qua bị vợ cào một cái, đến bây giờ vẫn còn đỏ.

Thanh Liễu cũng nhìn thấy vết tích đó, có chút áy náy, “Có đau không?”

Lâm Trạ nói: “Nàng thôi cho ta là hết đau.”

Lại không đứng đắn, Thanh Liễu không để ý hấn, “Lần sau đừng nên như vậy, may mà ở trên mặt, nếu không cẩn thận chọc đến mắt thì phải làm sao?”

Thanh Liễu nói xong lại có chút lo lắng, “Lát nữa nương hỏi đến thì phải trả lời thế nào?”

Cũng không thể nói Lâm Trạ đêm hôm khuya khoắt lên vào phòng nàng, bị nàng coi thành kẻ xấu đúng không? Không phải làm người ta cười chết.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại IDi.IHuong.IViện)

Lâm Trạ ngược lại rất rộng rãi, “Không sao, nương sẽ không hỏi đâu.”

Do hấn từ nhỏ đã luyện võ, trên người thỉnh thoảng sẽ bị chút vết thương, Tiết thị đã sớm quen.

Thanh Liễu gật gật đầu, hi vọng là thế.

Hai người đến chính viện, còn chưa ăn cơm, cả nhều đều đang ngồi trong phòng nói chuyện.

Tiết thị nhìn thấy Lâm Trạ, cao hứng nói: “Ta còn tưởng chuyến này con phải hai ba tháng mới về, không ngờ hôm qua đã về rồi, quả nhiên thành hôn rồi có khác.” Nói xong mỉm cười nhìn Thanh Liễu.

Thanh Liễu cúi đầu mỉm cười.

Mấy người thấy vết đỏ trên mặt Lâm Trạ nhưng cũng không có ai hỏi cái gì, vết đó vừa nhìn là biết bị móng tay cào, còn rất mới, chỉ sợ là tình thú giữa vợ chồng son, hỏi ngược lại làm người khó xử.

Có điều đạo lý đó người lớn biết, trẻ con lại không biết.

Thụy nhi nhìn Lâm Trạ, nghiêng đầu nghi ngờ hỏi: “Đại bá, mặt của người sao vậy ạ?”

Mọi người sùng sốt, nín cười.

Thanh Liễu thẹn đỏ mặt không dám ngẩng đầu.

Lâm Hồng vội kéo con về, nói: “Đại bá của con đi không cẩn thận bị vấp ngã.”

Nào biết Thụy nhi người còn nhỏ nhưng lại không dễ lừa, “Phụ thân gốc quá đi, ngã xuống sẽ bị xanh, sao lại ra đỏ được?”

“Àch...” Lâm Hồng nhìn Lâm Trạ, xòe tay.

Thụy nhi lại chạy đến trước mặt Lâm Trạ, nghiêng đầu quan sát tỉ mỉ, kết luận, “Đại bá nhất định là bị người cào, thế nhưng phụ thân nói đại bá võ công rất lợi hại, làm sao sẽ bị người cào đến?”

Lâm Trạ nhìn vợ lẽ tai đã đỏ rực, hắng giọng, nghiêm túc nói: “Nói thật với con vậy, thật ra là đại bá đùa với mèo, bị mèo cào.”

Thụy nhi tròn to mắt: “Mèo dữ vậy à? Sau này cháu cũng không dám chơi với mèo nữa!”

Mọi người rớt cục cười ra tiếng, Lâm Trạ da mặt dày không cảm thấy gì, Thanh Liễu hận không thể chui xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Dưới cây hoa đào

Vì đi xa nhà một chuyến, ngày hôm đó buổi chiều Tiết thị liền bảo hấn đi nhà cha mẹ vợ báo phỏ.

Thanh Liễu Lâm Trạ kề bên nhau đi trên đường nhỏ trong thôn, cây lúa hai bên đường đã cao đến bắp chân, đáng vẻ xanh um tươi tốt rất làm người thích.

Đến nhà, Chu thị đương nhiên lại bận rộn một hồi, bị Thanh Liễu ngăn cản, chỉ nấu hai món đơn giản, thêm vò rượu để Lâm Trạ và Lý Đại Sơn uống rượu nói chuyện.

Thanh Liễu, Chu thị cùng Thanh Hà ở trong phòng, ba người làm quyền hoa, ngay cả Thanh Tùng cũng ở đây, cầm kéo dựa theo mẫu cắt cánh hoa từ trên vải xuống.

Trong miệng hán là hạt thông ngào đường Thanh Liễu mang về, gò má nổi phồng lên, thỉnh thoảng vang lên tiếng nuốt ực.

Thanh Liễu buồn cười nhìn hán, nói: “Vừa rồi ở trên đường ta nhìn thấy bọn Cường tử đang bắt cá, sao đệ không đi cùng?” Trước đây cả đám nhỏ trong thôn, Thanh Tùng chính là người dẫn đầu.

Thanh Tùng nghe thấy lác đầu nói: “Bắt cá có gì vui, trẻ con mới chơi thôi, ta bây giờ là người muốn làm đại sự.”

Thanh Hà chen miệng nói: “A tỷ không biết đâu, từ khi hán biết đại ca đi bán hàng rong ngày nào cũng ăm ỉ muốn đi với đại ca.”

“Thế à?” Thanh Liễu liếc nhìn hán, suy nghĩ chốc lát, nói: “Làm người bán hàng rong cũng không có gì không tốt, tuy rằng mới đầu hơi cực chút, chờ để dành được chút tiền cũng có thể lên trấn trên thuê một quầy hàng, đỡ phải chạy khắp nơi, nếu làm ăn tốt hơn chút nữa thì mở cửa hàng cũng được. Chẳng qua có một điều là buôn bán phải biết chữ, phải biết tính sổ, lần trước ta gửi chữ cho đệ đệ đã nhớ hết chưa?”

Nói đến chuyện này con mắt Thanh Tùng lập tức xoay chuyển, nhìn trái nhìn phải chỉ có không dám nhìn nàng, ấp a ấp úng nói: “Sắp, sắp rồi.”

Chu thị trừng hán, tức giận nói: “Lần trước ta hỏi con con nói đã biết, hóa ra đều là thấy ta không biết chữ lừa gạt ta à! Con cũng đừng cắt nữa, hiện tại về phòng luyện chữ đi, lát nữa viết cho đại tỷ con xem, nếu không viết được thì cũng đừng ăn cơm chiều nữa.”

Thanh Tùng rụt rụt cổ, vẻ mặt đau khổ thành thành thật thật đi luyện chữ.

Thanh Liễu lác đầu cười nói: “Không thích đọc sách đến vậy à.”

Chu thị nói: “Con nhìn nó đi cứ như là khi vậy, không lúc nào ngồi im, cũng không phải mải đi học.”

Thanh Liễu nói: “Vậy cũng được, cho nó học mấy chữ để sau này dùng là được rồi, lại không mong hán đi thi trạng nguyên, ngài cũng đừng quá buộc nó.”

Chu thị lác đầu nói: “Nếu nó có thể như đại đường ca của con ta cũng thỏa mãn. Hai đứa ngồi đi, ta đi ra ngoài xem có cần lấy thêm gì không.”

“Vâng.”

Trong phòng chỉ còn lại tỷ muội hai người, Thanh Liễu nói: “Đại ca dạo này làm ăn có tốt không?”

Thanh Hà gật gù đầu, “Rất tốt, huynh ấy bán không nhiều loại nhưng nguồn tiêu thụ không tệ, nghe nói mấy ngày nay ngày nào cũng có thể bán được chục cái quyền hoa.”

Thanh Liễu nói: “Muội có hỏi huynh ấy loại nào bán được nhiều nhất chưa?”

Thanh Hà nói: “Hỏi rồi, đại ca nói là màu hồng đào, lần nào cũng được người mua hết đầu tiên, vàng nhạt cũng không tệ, mai hồng thì kém hơn chút.”

Thanh Liễu liền nói: “Vậy lần sau có đi mua vải thì mua mỗi loại một ít thôi, bán được ít thì mua ít lại, sau đó mua mấy màu khác, ví dụ như hồng cánh sen, lam nhạt, mỗi cái mua một ít làm bán thử xem thế nào.”

Thanh Hà gật đầu, giương mắt nhìn nàng một cái như là định nói gì rồi lại cắn môi nhin không nói.

Thanh Liễu ngạc nhiên nói: “Sao vậy?”

Thanh Hà cúi đầu, ngón tay vô ý thức quần chỉ khâu, khẽ nhủ mày, mang theo mấy phần xấu hổ nói: “A tỷ, tỷ có thể nói với Nhị thiếu nãi nãi một tiếng, bảo Từ công tử đừng đến tìm ta được không.”

Trong đầu Thanh Liễu vòng một vòng mới nhớ đến Từ công tử là ai, vội hỏi: “Hán làm sao? Muội gặp được hán há?”

Thanh Hà nhẹ gật đầu, mím môi nói: “Lần trước ta lên trấn trên mua tơ lụa, lúc về thì có một chiếc xe ngựa đi theo đằng sau, mới đầu ta không chú ý, sau đó chiếc xe ngựa đó đột nhiên chặn trước mặt ta, hán ở ngay trong xe.”

Thanh Liễu vội la lên: “Hán chặn muội lại có làm gì không?”

Thanh Hà lác lác đầu, “Không, hán chỉ hỏi ta vì sao, vì sao không thích hán. Ta sợ hãi nên chạy đi, hán nói lần sau sẽ còn ở trên đường chờ ta. A tỷ, tỷ nói với tỷ tỷ của hán một tiếng đi, bảo hán đừng đến nữa.”

Thanh Liễu yên lòng lại, nói: “Được, về rồi ta sẽ nói với Cẩm nương. Muội cũng là, không phải ta đã nói với muội vào trấn nhất định phải ngồi xe rồi sao, một cô nương đi trên đường một mình, nhờ gặp nguy hiểm thì làm sao?”

Thanh Hà cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta biết rồi, lần sau sẽ không vậy nữa.”

Lần này nàng quả thật bị Từ Lăng dọa đến, trên đường về thôn không một bóng người, đột nhiên có một chiếc xe ngựa chặn trước mặt nàng, còn có một nam tử chưa quen biết hỏi nàng loại vấn đề đó, nàng chạy như là bị sói đuổi theo, cả ngày hôm đó đều tâm thần không yên.

Trong lòng Thanh Liễu cũng có chút buồn bực, Từ Lăng kia cũng quá không ổn trọng, lạnh nhạt lằng nhằng làm ra loại chuyện này, nếu bị người có tâm nhìn thấy thì sau này Thanh Hà nói thân thế nào?

Nghĩ đến đây nàng lại nghĩ đến tâm sự của Thanh Hà, ngẩng đầu nhìn quanh một lượt, thấy Chu thị chưa quay lại liền nói khẽ: “Tiểu Hà, muội nói với A tỷ người kia rốt cuộc là ai đi? Có phải muội vẫn còn nhớ hán không?”

Gò má Thanh Hà lập tức hiện lên rãnh hõm, rất nhanh lại biến mất, sắc mặt sẫm trước đó càng thêm trắng bệch, cắn môi thấp giọng nói: “Là Trương gia Đại lang, A tỷ tỷ yên tâm đi, hán sắp nói thân rồi, ta, ta cũng sẽ không bao giờ nhớ hán nữa.”

Trương gia là một trong số ít những hộ khác họ của thôn, nam nhân hơn mười năm trước đã bệnh chết chỉ còn mẹ góa con côi ba người.

Trương gia quả phụ vẫn không tái giá, mấy năm nay chỉ dựa vào tay nghề may vá nuôi hai con trai lớn lên, lại đỡ con trai lớn đọc sách.

Trương Đại Lang cũng chăm chỉ hiếu thuận, cực kỳ khắc khổ, rất được phu tử trấn trên thương thức.

Thanh Hà từ nhỏ đã nghe đến hán, mãi đến năm trước nàng lên núi lấy củi gánh không nổi xuống núi, hán ra tay giúp đỡ một phen, hai người mới lần đầu tiên nói chuyện.

Vì lý do này, sau này gặp lại nhau trên đường mới nhiều hơn người thường hai phần quen thuộc, dần dần thì có chút ám muội.

Trước đây không lâu Thanh Hà tìm một cơ hội chủ động nói thẳng với hán, khi đó hán vui mừng không giống giả bộ, hai người đứng là vừa ý lẫn nhau, không phải nàng một bên tình nguyện.

Lúc đó hán tỏ vẻ sau khi về nhà sẽ thương lượng với nương, để nương hán đến cửa cầu hôn.

Thanh Hà tràn đầy mong đợi chờ nhưng vẫn không thấy tin tức, nàng cũng không phải người khoan thoát, lần trước tìm hán nói rõ đã dùng hết dũng khí, lần này không dám tiếp tục đi hỏi hán, tuy có chút lạnh lòng nhưng vẫn còn ôm chút hi vọng. Không nghĩ tới hai hôm trước đột nhiên truyền ra tin tức hán muốn cùng nữ nhi của phu tử hán đính hôn, bà mối cũng đã qua cửa, lúc này đang thu xếp sinh lễ.

Trái tim Thanh Hà lạnh lẽo, ngay cả suy nghĩ đi tìm hán đối đáp cũng không có, vừa đau lòng vừa cảm thấy xấu hổ.

Thanh Liễu nghe đau lòng không thôi, cắn răng nói: “Trương đại lang này cũng không phải đồ tốt gì, sớm ba chiều bốn, uống hán vẫn là người đọc sách! Tiểu Hà, chúng ta không buồn, sớm nhìn thấu là phúc khí của chúng ta. Muội xem nhà hán có cái gì tốt, trên không có phụ thân, nương hán lớn tuổi không làm được mấy năm nữa, qua cửa còn phải dựa vào muội kiếm tiền nuôi hán ăn học, phía trước còn có một đệ đệ chưa thành gia, đây là phải cấp vào đó bao nhiêu bạc? Chúng ta không lấy hán, nhắm mắt lại cũng có thể tìm được người tốt hơn!”

Thanh Hà khẽ gật đầu, nói: “A tỷ, tỷ yên tâm, ta đã nghĩ thông rồi.”

Thanh Liễu nhẹ sờ đầu nàng, nói: “Sau này có chuyện gì đừng giấu ôm một mình, nếu không thể nói cho nương thì nói với tỷ tỷ, nếu không mọi người sẽ lo lắng cho muội.”

Hốc mắt Thanh Hà đỏ lên, “Ta biết rồi.”

Trên đường trở về, Thanh Liễu suy nghĩ chuyện của Thanh Hà, trên mặt liền có chút phiền não.

Lâm Trạh hỏi: “Ờ ờ, nàng đang suy nghĩ gì vậy?”

Thanh Liễu than thở, nói: “Tiểu Hà đến tuổi làm mai, không biết nên tìm cho nàng nhà chồng như thế nào mới tốt.”

Quá giàu, như Từ gia đó thì các nàng không xứng, quá nghèo lại sợ nàng phải ăn khổ.

Lâm Trạh nghe vậy lập tức hứng thú, xòe bàn tay thuộc như nắm lòng, “Vợ, sự môn ta có rất nhiều độc thân đấy! Sự phụ ông ấy bốn mươi tuổi còn chưa tìm được sự nương. Tiểu Lê Từ năm nay... Có 25! Cũng độc thân! Còn có...”

Thanh Liễu vội ngắt lời hán, nói: “Nào có ai đánh bại uyên ương như chàng, chưa nói đến gia cảnh hai nhà có thích hợp không, chỉ nhìn cực lý hai nơi, một người trời Nam một người biển Bắc, nếu Tiểu Hà gả đi, ba năm rưỡi cũng không thể trở về một chuyến, nơi xa như vậy con bé bị bắt nạt cũng không có ai chống cho, ta không nỡ đâu.”

Lâm Trạh gãi gãi đầu, có phiền toái vậy à? Hán còn tưởng rằng chỉ cần nam độc thân nữ chưa gả chồng, hợp hai người lại với nhau là được rồi cơ.

Xem ra, những sự huynh đệ kia của hán muốn lấy vợ vẫn còn khó khăn lắm~, đại sự huynh này như hán thật đúng là hết lòng vì bọn họ rồi.

Nói đến vẫn là mình may mắn, về nhà đã có sẵn vợ rồi, không phải phiền lòng gì hết. Nghĩ như vậy, hắn càng nhìn vợ lại càng thấy hợp ý, không khỏi đứng lên nói: “Vợ, nàng thật tốt.”

Thanh Liễu không biết hắn lại mắc bệnh gì, thấy hắn vẫn đứng vào chỉ phải đồ mặt đầy hắn một cái, bước nhanh mấy bước kéo khoảng cách với hắn. Trên đường nhiều người đang nhìn kia.

Thanh Liễu về nhà tìm Cẩm nương, uyển chuyển nói chuyện Từ Lăng.

Cẩm nương vừa nghe là biết đệ đệ của nàng lại buồn bực, từ nhỏ đã như vậy, càng không cho hắn làm gì hắn càng nhất định phải làm, càng trốn hắn, hắn ngày ngày chặn cửa.

Có lẽ ngay từ đầu đôi Thanh Hà chỉ là để tâm, nhưng bị nàng khuyên một lần, lại bị người cự tuyệt, sợ rằng hắn đã chết tâm nhận định.

Nghĩ đến đây nàng không khỏi nhìn về phía Thanh Liễu, thử dò xét nói: “Đại tẩu, muội muội tẩu với Tiểu Lăng thật sự không có khả năng à?”

Thanh Liễu cũng do dự, không dám kết luận, nói thật nàng là có chút hi vọng Thanh Hà có thể đến Từ gia, chỉ là chuyện Trương Đại Lang đã khiến nàng chịu tổn thương rất lớn. Hiện tại nàng cũng vạn phần cẩn thận, không dám hấp tấp quyết định thay nàng.

Cẩm nương thấy vậy, không thể làm gì khác hơn nói: “Là Tiểu Lăng lỗ mãng, cho muội muội của đại tẩu phiền não, ta nhất định sẽ chuyển cáo cha nương để bọn họ khuyên nhủ Tiểu Lăng.”

Cơm chiều trên bàn cơm, Tiết thị nhìn cả nhà tề tụ đầy đủ, trong lòng cảm thán, nói: “Mấy năm trước ta có đến Vân Hải tự ở ngoài Dương thành hứa nguyện, nguyện Lâm gia chúng ta cả nhà đoàn tụ, nhân đình hưng vượng. Mừng năm này ta muốn đi trả nguyện, đều cùng đi chứ?”

Mọi người tự nhiên không có dị nghị.

Thế là sáng sớm ba ngày sau, ba đôi vợ chồng của Lâm gia mỗi cặp một xe ngựa, mấy người làm cũng ngồi một chiếc, bốn chiếc xe ngựa xuất phát từ Lâm gia đại trạch, xuyên qua mảng đồng ruộng dưới chân núi Tiểu Diêu, lộc cộc chạy về phía huyện Bình Dương.

Các thôn dân hai ba người tụ chung một chỗ chỉ chỉ, đối hướng đi của bọn họ hiếu kỳ không thôi.

Vân Hải tự ngự trên một ngọn núi, từ trên chùa nhìn xuống có thể thấy được từng đám mây cuộn cuộn dưới chân.

Cả nhà leo được lên đỉnh núi đã sắp đến trưa, Tiết thị đi tìm trụ trì thương lượng thủ tục trả nguyện.

Lâm Trạ bồi Thanh Liễu đi chung quanh.

Trong núi xuân về muộn, trong chùa bây giờ vẫn còn hai gốc hoa đào đang nở rộ.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, đầy trời cánh hoa bay múa theo gió, vài cánh hoa đậu xuống trên tóc Lâm Trạ.

Hắn người cao thô kệch, trên đầu có hoa làm Thanh Liễu buồn cười.

Lâm Trạ lắc lắc nhưng không rơi xuống, hắn thấy Thanh Liễu vui vẻ không thôi thì lập tức nổi lên ý xấu, đột nhiên nhào qua cù nàng.

Thanh Liễu vừa xin tha vừa cười thờ không nổi, cả người như cánh hoa trong gió, cười toàn thân run nhẹ, khóe mắt ửng đỏ.

Lâm Trạ nhìn, con người trở nên u ám, đang chuẩn bị đứng lên cắn một cái, đột nhiên sau lưng truyền đến một giọng nữ chần chờ: “Trạ ca ca?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thiếu

Nguồn cái pass cật nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 47: Bảo điển hện hò

Dâng hương xong, thêm tiền nhang đèn, canh giờ cũng không còn sớm, bây giờ xuống núi lại chạy về Lý gia cầu sợ rằng trời cũng đã tối.

Buổi sáng lúc ra cửa Tiết thị đã tính đến tình huống không về kịp nên đã cho người thu thập đồ dùng dinh hoạt thường ngày, lại thu xếp võ quán trên huyện, tính toán đêm nay sẽ ngủ lại ở đó.

Vân Hải tự ở ngay ngoài thành, mấy người xuống núi, xe ngựa trực tiếp chạy về phía võ quán.

Lâm gia mấy đời kinh doanh cũng thích lũy được một gia nghiệp không nhỏ, trừ đất đai ruộng vườn ở Lý gia cầu, cạnh đó còn có một điền trang bời gả của Tiết thị, ngoài ra ở trấn trên, trong huyện còn gần mười cửa hàng như tơ lụa trang, thêu trang, phường son phấn, cửa hàng bạc...

Chẳng qua Lâm gia tuy rằng buôn bán nhưng cũng không ăn lãi nặng, cũng không có nhiều dã tâm, nhiều năm trôi qua chỉ an bình coi giữ trong huyện Bình Dương, không có ý định mở rộng ra ngoài. Ngày thường cẩn thận kinh doanh, hơn phân nửa cũng là vì bảo vệ gia nghiệp ông cha để lại. Chân chính làm nam nhân Lâm gia cảm thấy hứng thú vẫn là võ quán có lịch sử hơn trăm năm của nhà.

Võ quán này ban đầu cũng chỉ là một viện nhỏ ba sân, mười mấy học sinh, sau danh tiếng dần lan ra ngoài cùng với nhiều đời kinh doanh, bây giờ đã có tiếng tăm không nhỏ khắp toàn bộ tỉnh Đông Giang, học sinh trong quán hơn phân nửa đều là người ở châu huyện khác đến bái sư học nghệ.

Sân trước của võ quán là nơi học sinh tập võ, sân sau có phòng bếp, phòng giặt quần áo, hạ nhân thì ở mái hiên, cùng với một cái sân nhỏ có nhà đơn dành cho người Lâm gia ngẫu nhiên ở lại.

Như là lần trước Thanh Liễu đến đây vậy, lần này xe ngựa vẫn không đi vào từ sân trước, mọi người đang xuống xe ở ngoài cửa sau, sớm đã có gia đình hộ viện đến an trí xe ngựa.

Từ cửa xe vào trong, xuyên qua vườn hoa nhỏ cùng cửa hình bán nguyệt, vòng quanh hành lang uốn khúc đi vào sân nhỏ phía sau, người làm trong võ quán được tin đều đã đợi ở trong sân.

Tiết thị Lâm lão gia vừa bước vào trong liền truyền đến tiếng xột xoạt hành lễ, vãn an.

Lâm lão gia gật đầu, Tiết thị cười nói: “Lý quân sự, bảo bọn họ mau đứng lên hết đi, chúng ta chỉ thuận đường đến đây ở tạm một đêm, không cần hưng sư động chúng vậy.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Bọn người làm lui ra, Tiết thị cũng kêu nhóm con trai con dâu đi nghỉ trước, lát nữa được cơm thì đến phòng chính.

Vì sân không lớn, Lâm lão gia cùng Tiết thị ở phòng chính, Lâm Trạm Thanh Liễu ở đông sương phòng, Lâm Hồng mang vợ và con trai ở tây sương phòng.

Chủ nhà đột nhiên đến, không khí trong đám người làm trong võ quán lập tức dâng lên.

Đây là lần đầu tiên toàn bộ người trong nhà chủ nhà đều đến, không khỏi có người trong tối phán đoán ý đồ của bọn họ hay đúng như thái thái nói chỉ là thuận đường đi qua?

Chuyện được tán gẫu nhiều nhất vây quanh đại công tử Lâm Trạm cùng đại thiếu nữ Thanh Liễu.

Lần trước Lâm Trạm cùng Thanh Liễu đến Thanh Liễu trốn ở trong phòng không ra cửa, rất nhiều người chưa từng nhìn thấy nàng, chỉ nghe nói nàng là cô nương xuất thân nhà nghèo một mai chim sẻ bay lên đầu cành, rất nhiều người trong tối không ngừng hâm mộ.

Hôm nay thấy, quả nhiên không có điểm nào quá xuất chúng, tuy nói mi thanh mục tú, đoan trang nhã nhặn lịch sự, phối với một gia đình khá giả là dư dật. Thế nhưng Lâm gia gia thế đặt ở đó, đại công tử lại là người có nhân phẩm, nàng ngồi vào vị trí đại thiếu nữ hẳn liền khó tránh khiến người ta cảm thấy không xứng lắm.

Không ít gia đình lấy nữ nhi hoặc cháu gái mình ra so sánh với Thanh Liễu đều âm thầm thở dài, khuê nữ nhà mình cũng không kém, sao lại không có được vận khí tốt vậy đâu?

Vì đến đột nhiên nên người phòng bếp không kịp chuẩn bị, Tiết thị liền cho người đến từ lâu gọi một bàn cơm về, sau khi ăn xong bà kêu Lâm Trạm Lâm Hồng mang vợ mình ra cửa đi dạo một lát.

Khó được cùng vợ đến huyện một lần, Lâm Trạm vốn không có ý lãng phí, được nương đồng ý lập tức kéo Thanh Liễu chạy ra ngoài.

Lúc này trời đã tối, nếu là ở Lý gia cầu thì lúc này mọi người đã tắm rửa chuẩn bị đi ngủ, nhưng ở Dương thành vẫn còn náo nhiệt, cửa hàng hai bên đường treo đèn lồng, chiếu cả con phố sáng rực như ban ngày.

Lâm Trạm gắt gao nắm chặt tay Thanh Liễu, vốn muốn vào cửa hàng mua mua mua, chỉ là Thanh Liễu biết tính tình của hắn nên kéo tay không cho hắn đi.

Lâm Trạh không thể làm gì chỉ phải không mục đích đi lang thang trên đường, trong lòng hơi chút lo âu, không biết vợ có cảm thấy ở chung với hấn quá nhàm chán hay không?

Trên một quầy hàng bình thường ở góc đường đầy ắp người, Lâm Trạh dựa vào thân cao ngược cổ lên nhìn vào, hóa ra là bán dây đỏ.

Tất cả dây đều được bán có đôi có cặp, mỗi đôi dây được bện thành một kiểu dáng khác nhau, chủ quán đang nói nước miếng tung bay, còn lấy cho hai cái dây không được xem là đặc thù đó tên là dây tơ hồng của Nguyệt Lão, một đôi dây bán hai mươi văn.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di!Huong!Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Lâm Trạh bĩu môi, đang định kéo Thanh Liễu đi thì lại thấy trước quầy có một nam tử trẻ tuổi bỏ tiền mua một đôi, còn đeo lên cho cô nương ở bên cạnh, lại thấp giọng nói một câu gì đó, cô nương kia ngượng ngùng nhìn hấn, vợ chồng hai người nắm tay dính dính dán dán bước đi.

Lâm Trạh quay đầu nhìn Thanh Liễu, con người xoay một vòng rồi cũng mạnh mẽ chen vào mua một đôi, ngay tại chỗ muốn đeo lên cho Thanh Liễu.

Thanh Liễu dùng sức rút tay một cái, nhỏ giọng nói: “Đây là cái gì vậy?”

Lâm Trạh học câu nói của nam tử vừa rồi, nói: “Đây là dây tơ hồng của Nguyệt Lão, hai người buộc lên cả đời này sẽ thất chung một chỗ.

Thanh Liễu đỏ mặt không giấỵ dựa nữa, mặc cho hấn đeo lên cho mình.

Lâm Trạh trong lòng gật đầu, xem ra biện pháp của người khác còn rất hữu dụng.

Hấn hướng về phía trước nhìn thoáng qua, thấy hai người kia sắp đi xa liền vội vàng dắt Thanh Liễu đuổi kịp.

Trước mặt có một người bán hàng nhỏ gánh mút quả đi đến, cô nương phía trước kéo ống tay áo của nam tử, chỉ chỉ vào mút quả đỏ rực.

Người nam tử kia dung túng nhìn qua nàng, ngăn người bán hàng lại, mua một chuỗi to nhất, nữ tử vui mừng cười rục rờ với hấn.

Lâm Trạh thấy tình cảnh đó, lại nhìn sang Thanh Liễu.

Thanh Liễu đang nhìn chăm chăm vào chiếc đèn lồng mới lạ ở bên cạnh, cảm giác được tay đang nắm tay mình của Lâm Trạh siết chặt, nàng quay đầu lại, hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Trạh nói: “Vợ, nàng muốn ăn mút quả không?”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại (Di)Huong - Viện)

Thanh Liễu không hiểu gì cả, “Ta không muốn ăn.”

Lâm Trạh lại nói: “Người khác thích ăn, sao nàng lại không thích ăn?”

Thanh Liễu càng thêm khó hiểu, hơi chút suy nghĩ, hỏi hấn: “Chàng thích ăn à? Vậy thì mua thôi.”

Lâm Trạh nghe hai chữ mua thôi, như nguyện cũng ngăn người bán hàng lại, móc 5 văn tiền mua một chuỗi.

Hấn đưa mút quả cho Thanh Liễu, Thanh Liễu vốn lác đầu không muốn, có điều thấy hấn kiên trì không thể làm gì khác đành phải nhận lấy. Trong lòng nói thầm, rõ ràng đã nói không muốn sao hấn cứ nhất định phải mua? Đồ trong huyện đất như vậy, giá một chuỗi mút quả này ở trên trấn đủ mua được hai chuỗi.

Lâm Trạh lại nhìn hai người kia, khi thấy bọn họ đang đứng trước gian hàng nặn đồ chơi bằng đường cũng nhanh chóng đi đến.

Chủ quán là một ông lão, đôi tay đen thu thô ráp nhưng lại rất linh hoạt thành thạo, chỉ thấy ông véo một miếng đường nhỏ, trái bóp một cái phải thổi một cái, rất nhanh một hình người bé tí sống động đã xuất hiện.

Lâm Trạh nghe thấy nữ tử kia thấp giọng làm nũng với nam tử, “Thú vị quá, chúng ta cũng nặn một đôi được không?”

Hấn nhìn Thanh Liễu, mở miệng nói với chủ quán trước người nam tử đó: “Ông lão, giúp ta nặn một đôi, nặn ta với vợ ta ấy.”

Chủ quán vội nói được, ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát Lâm Trạh cùng Thanh Liễu.

Nữ tử kia hựt hắng a lên một tiếng, nhỏ giọng nói: “Chúng ta chờ một lát đi.”

Nam tử kia nhẹ giọng an ủi nàng, nói: “Chúng ta đi chỗ khác xem trước, lát nữa lại đến.”

Thấy bọn họ muốn đi, Lâm Trạh trả tiền cho chủ quán rồi lại kéo Thanh Liễu đuổi kịp.

Lúc này Thanh Liễu cũng đã nhìn ra Lâm Trạh vẫn đi theo đôi vợ chồng trước mặt. Nàng ngạc nhiên nói: “A Trạh, chàng biết bọn họ à? Sao không lên tiếng gọi?”

Lâm Trạh lắc lắc đầu, “Không quen biết.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di#Huong Việh#)

“Vậh chàng đi theo người ta làm gì?”

Lâm Trạh thành thật nói: “Ta xem bọn họ muốn làm gì.”

Thanh Liễu há miệng, bất đắc dĩ nói: “Đừng theo nữa, bị người ta phát hiện lại cho rằng chúng ta có ý xấu gì thì sao?”

Lâm Trạh nói: “Không sợ, hấn đánh không lại ta.”

Thanh Liễu không biết nên nói cái gì cho phải.

Cặp vợ chồng đối diện lại đứng trước một gian hàng bán bánh gạo nếp.

Thấh Lâm Trạh định đi, Thanh Liễu vội nói: “Không phải cũng mua cái này nữa đây chứ? Ta không thích ấh.”

Lâm Trạh lắc đầu, nghiêm túc nói: “Phải mua, phải học giống hệt vậh.”

Thanh Liễu rất muốn hỏi hấn học cái này làm gì, đáng tiếc Lâm Trạh đã xông đến trước quầy trả tiền.

Tiếp theo, bọn họ đi theo đôi vợ chồng kia, mua hạt dẻ xào, đậu hoa lan, đường phù dung, son trà...

Sau khi mua xong Lâm Trạh cũng cảm thấh có chút vị diệu, những thứ bọn hấn mua lúc này vẫn còn xách trên tay, hai người đều ấh không hết, mà đôi vợ chồng đằng trước mua đã vào hết trong bụng nữh từ.

Lâm Trạh không khỏi nhìn qua bụng nữh từ kia, nơi đó hơi gồ lên, hấn lại quay đầu nhìn Thanh Liễu, bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Vợ, bụng nàng quá nhỏ, khó trách không ấh được như người ta.”

Thanh Liễu xấu hổ nói: “Chàng nói linh tinh gì đây, người ta đó là mang thai.”

Lâm Trạh hơi trợn mắt, “Mang thai? Trong bụng có trẻ con á?”

Thanh Liễu gật đầu.

Lâm Trạh lại hỏi: “Vợ, trong bụng nàng có trẻ con sao?”

Mặt Thanh Liễu lập tức đỏ bừng, “Nào, nào có nhanh như vậh...”

Trước Tiết thị nói cho nàng biết chuyện vợ chồng, lại đặc biệt nhấn mạnh chuyện con cái cho nên bây giờ nàng biết, đại khái phải có thai hơn một tháng mới có bệnh trạng nôn ọe. Mà nàng và Lâm Trạh từ lúc cùng phòng đến bây giờ tổng cộng cũng chưa được một tháng.

Lâm Trạh à một tiếng nói: “Khi nào mới có?”

Thanh Liễu vặh vặh khăn, cắn môi nhỏ giọng nói: “Vợ chồng mới cưới, phần lớn trong vòng nửa năm liền có tin mừng đến thăm.”

Nếu sau nửa năm thành thân mà trong bụng nữh từ còn không có động tĩnh gì, lúc này nhà chồng sẽ bắt đầu nóng nảy.

Nàng thấh Lâm Trạh còn định hỏi nữa, vội kéo hấn, nói: “Bọn họ đi rồi.”

Lâm Trạh nhìn một cái, vợ chồng hai người kia quả nhiên đi vào trong một ngõ nhỏ, hấn dất Thanh Liễu đuổi kịp.

Hai người đi càng đi càng chệch càng đi càng nhanh, Lâm Trạh và Thanh Liễu cũng không khỏi bước nhanh hơn.

Đến một góc ngõ, đôi vợ chồng đằng trước bước vào một cái sân nhỏ, lách cách đóng cửa.

Lâm Trạh nhìn cánh cửa đóng chặt sừng sốt.

Thanh Liễu cũng sừng sốt một lúc, sau đó cười phá lên.

Hóa ra người ta đây là muốn về nhà, hai người bọn họ còn đuổi hăng say như vậy chỉ sợ đã sớm bị coi là người xấu. Hơn nữa đuổi theo cả tối nàng vẫn còn không biết rốt cuộc Lâm Trạh muốn làm cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trạh Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Liếm một chút

Chớp mắt đã sắp đầu hè, mắt thấy sắp đến tháng năm, cách Lâm Trạm trở về đã gần hai tháng, chuyện trong nhà cũng đã giao phó thỏa đáng, Tiết thị liền chuẩn bị chuyện đi tỉnh thành.

Vốn bà chỉ tính toán để Lâm Trạm mang Thanh Liễu đi, sau đó nhận được huynh trưởng hồi âm, biết mẫu thân đã từng bệnh nặng liền muốn về thăm bà. Sau đó nghĩ, Thụy nhi đều hơn bốn tuổi còn chưa từng gặp cụ ngoại, dứt khoát đánh nhịp cho cả nhà đều đi.

Đã quyết định cả nhà cùng đi, vậy tự nhiên là phải chuẩn bị thu thập kỹ càng.

Cũng may giờ vẫn còn sớm, chưa đến thu hoạch vụ thu, không cần quan tâm đến chuyện điền trang, còn cửa hàng thì các chương quỹ đều đã làm cho Lâm gia mấy chục năm, nhân phẩm đáng giá tín nhiệm nên không cần phải lo lắng trên phương diện làm ăn xảy ra vấn đề.

Mấy ngày nay trong nhà bắt đầu ngay ngắn trật tự thu xếp, vừa lúc hai ngày nay dương mai trên núi Tiểu Diêu chín, Tiết thị để hai con dâu mang một ít về nhà mẹ đẻ, thuận đường nói một tiếng với nhà mẹ đẻ.

Lúc Thanh Liễu trở về thì Chu thị cùng Lý Đại Sơn ra ruộng hái lá dâu, Thanh Hà ngồi dưới mái hiên cắt quỳên hoa, còn Thanh Tùng thì không biết chạy đi đâu chơi.

Tay nghề của Thanh Hà đã trò giỏi thắng thầy, thắng được Thanh Liễu, chỉ thấy nàng thuần thực cả vài lại thuần thực may vá, chỉ chốc lát một đoá quỳên hoa rất sống động đã hoàn thành.

Nàng lợi dụng thời gian nông nhàn một ngày có thể làm gần chục đoá hoa, đổi thành bạc trắng thì có năm mươi văn tiền vào sổ.

Thanh Liễu ngồi xuống, vừa cầm kéo cắt cho nàng vừa nói lý do mình về.

Thanh Hà dừng tay, ngẩng đầu nhìn nàng, “A tỳ, tỉnh thành xa không?”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Thanh Liễu nhớ đến câu hỏi trước đây nàng hỏi Lâm Trạm, nàng nhớ lại, nói: “Nghe nói cưới ngựa mất hai ba ngày, ngồi xe ngựa thế nào cũng phải mất bốn năm ngày.”

Thanh Hà hơi sợ hãi than, “Xa thế, nghe nói tỉnh thành rất giàu, người ở đó con mắt đều nhìn lên trời.”

Thanh Liễu cười nói: “Thật nhìn lên trời vậy chẳng phải là ngã bầm dập à? Người khác nói bừa thôi, ở đâu cũng có người hiền hòa với người không nói lý.”

Thanh Hà ngượng ngùng cười.

Thanh Liễu nhìn nàng, nói: “Tiểu Hà, đạo này Từ công tử có còn đến tìm muội không?”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Hà nghe vậy lại cúi đầu xuống, nhẹ nhàng lắc lắc, “Đạo này ta đều đi bằng xe bò, không có gặp lại hần.”

Thanh Liễu nghe, trong lòng lại cũng không có bao nhiêu vui mừng, nàng hơi nghĩ nghĩ, thử thăm dò nói: “Thật ra... Từ gia cũng rất tốt.”

Thanh Hà dời mắt đi chỗ khác, không nói gì.

Nàng biết Từ gia rất tốt, không nói đến của cải, chỉ nói lần trước xem kịch gặp qua một lần, Từ lão gia Từ thái thái đều là người rất hòa khí.

Chẳng qua là... Chính nàng không có sức.

Đến nay nàng vẫn không nghĩ ra Từ công tử vừa ý nàng chỗ nào, muốn gia cảnh không có gia cảnh, muốn tài nghệ không có tài nghệ, cũng không phải nữ tử dung mạo tuyệt sắc, sao hần lại cố tình vừa ý nàng?

Nhìn hần tuổi cũng không lớn, bộ dáng mười sáu mười bảy tuổi, xem đáng về hôm ngăn nàng lại trên đường làm việc cũng không phải rất ôn trọng, sẽ không phải là thấy thú vị nên trêu đùa nàng đấy chứ? Nói không chừng qua một thời gian nữa hần sẽ tìm được một người càng thêm thú vị, sẽ bỏ nàng xuống, lúc ấy nàng phải xử lý thế nào?

Có một số thứ không thuộc về nàng, không bằng ngay từ đầu không cần có được, miễn cho cả ngày lo lắng hãi hùng, chỉ sợ mất đi. Kết quả tiêu tốn khá nhiều cảm tình với tình lực, cuối cùng thành công đã trắng.

Giống như, giống như người kia...

Thanh Liễu thấy nàng không muốn nói đến vấn đề này, trong lòng than thở nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Nàng quay đầu nhìn thấy dưới mái hiên treo một chuỗi lá cọ, biết là dùng để gói bánh chưng, liền hỏi: “Nhà đã mua gạo nếp chưa? Năm nay định làm bao nhiêu cái?”

Thanh Hà nói: “Mua rồi, hôm qua ta lên trần trên mua tơi lưa, nương để ta mua 5 cân gạo nếp về, đã ngâm, đậu nành với đậu tằm cũng đều đã ngâm nước.

Thanh Liễu hơi khó hiểu: “Sao năm nay mua nhiều gạo nếp vậy?”

Thanh Hà nói: “Nương chuẩn bị đưa cho tỷ mấy cái.”

Thanh Liễu vội nói: “Hai ngày nữa chúng ta đi rồi, muối bảo nương đừng làm nhiều vậy.”

Thanh Hà nói: “Lát nữa nương về tự tỷ nói với bà đi, bằng không nương không nghe đâu.”

Thanh Liễu cười lắc lắc đầu, lại hỏi: “Nhà đại bá nhị bá đạo này thế nào?”

Thanh Hà nói: “Rất tốt, chính là đại bá nương mấy hôm nay lại có chút mất hứng.”

Thanh Liễu hỏi: “Sao vậy? Đại đường ca buôn bán không phải không tẻ à?”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Hà bĩu môi, nói: “Mấy hôm trước đại bá nương đến nhà chúng ta muốn bảo ta dạy đại đường tẩu làm hoa lưa, ta không đồng ý liền tức giận buồn bực, còn nói với nãi nãi, ta sớm hay muộn cũng phải gả ra ngoài, là người nhà người khác. Đại đường tẩu cũng là người của Lý gia chúng ta mà, có nghề nghiệp kiếm được tiền như vậy sao không chiều cổ người trong nhà?”

Thanh Liễu nghe vậy trong lòng giận dữ, nói: “Đại nương thật đúng là dám nói, nãi nãi cũng nói với muội vậy à?”

Thanh Hà gật đầu, “Nãi nãi cũng nói mấy câu, nói đều là người trong nhà cần gì tính toán chi li, có điều cũng không ép buộc ta, thấy ta không nói liền kéo đại nương đi.”

Trong lòng Thanh Liễu suy tư một hồi, lại hỏi: “Hai ngày nay muội gặp đại đường ca huynh ấy có nói gì không?”

Thanh Hà lắc lắc đầu, “Đại ca không nói gì.”

Thanh Liễu nghe liền cảm thấy chuyện không mấy lạ quan.

Chuyện đại nương đến nhà đại đường ca chắc chắn biết, nhưng hẳn lại không đề cập đến, phải chăng trong lòng cũng thầm chấp nhận cách nói của đại nương?

Trước kia hẳn có thể ngăn đại nương đến nhờ nàng giúp đỡ là nhờ đến tình nghĩa huynh muội với nàng, không nghĩ làm nàng khó xử. Bây giờ ném được ngon ngọt từ hoa lưa, tiền thật vào túi tâm tình của hẳn thế nào cũng khó mà nói, chỉ sợ đây nhất định nghĩ đến biện pháp kiếm được càng nhiều tiền hơn.

Dù sao nói đến cùng nàng và Thanh Hà cũng chỉ là muội muội cách một tầng của hẳn, đầu kia lại là mẫu thân và thê tử hẳn, hơn nữa lại có lợi ích hấp dẫn.

Nàng nói: “Tiểu Hà, chúng ta phải để ý đường ra khác, làm ăn với đại đường ca chưa chắc có thể lâu dài.”

Trong lòng Thanh Hà cả kinh, tỉ mỉ suy nghĩ lại liền hiểu rõ ý của nàng, nàng gật đầu, nói: “Ừa vạ, A tỷ, gần đây ta vào trần thỉnh thoảng cũng vào cửa hàng xem, nhìn hoa lưa người khác làm tuy tinh xảo nhưng lại không phải là không thể sánh bằng. Ta nghĩ không bằng chúng ta thêm chút sức, tốn thêm chút tiền vốn, làm ra sản phẩm càng tinh mỹ hơn, trực tiếp cầm đến cửa hàng hỏi người ta có thu mua không.”

Thanh Liễu tán thưởng nói: “Có thể, muội có thể bí mật thử xem. Hoa lưa chỗ đại đường ca cần cứ theo lẽ thường cho hẳn, trừ khi hẳn thật sự nói không cần, bằng không cho dù thật sự đoạn buôn bán qua lại cũng không thể từ chúng ta nói trước.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Hà gật đầu.

Không lâu sau Chu thị cùng Lý Đại Sơn trở ề, nghe nói Thanh Liễu hai ngày nữa phải đi tỉnh thành, Chu thị lo âu kéo nàng dặn dò rất nhiều.

Sau đó không lâu Thanh Liễu về Lâm gia, mấy nam nhân của Lâm gia đã từ huyện trở lại, người một nhà cùng nhau ăn cơm tối.

Sau khi ăn xong, Lâm Trạm bung một đĩa dương mai đỏ rực về sân mình, hấn ngồi cạnh bàn cầm một quả dương mai tung lên, sau đó há mồm đón.

Dương mai tuy có mấy quả đỏ biến thành đen thê nhưng ăn vẫn có chút chua, Thanh Liễu sợ lát nữa ghê răng bèn ăn mấy quả rồi thôi. Thấy Lâm Trạm chơi rồi ăn hết nửa đĩa dương mai, nàng không nhịn được nói: “Ăn ít thôi, cẩn thận ê răng.”

Lâm Trạm vỗ vỗ ngực, tràn đầy tự tin, “Vợ nàng yên tâm, răng ra khỏe lắm, hồi nhỏ ăn bao nhiêu cũng không ê răng.” Vừa nói, như là để chứng minh, đặc biệt chọn một quả không được đỏ lắm ném vào trong miệng.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại DiHương Viện)

Thanh Liễu thấy chua ra không ít nước miếng, vội nói: “Cho dù không ê răng nhưng ăn nhiều cũng sẽ nóng trong người, để lại chút ngày mai ăn đi.”

Lâm Trạm lắc lắc đầu, “Chỉ chút này, để ta ăn hết đi.”

Lần này Thanh Liễu cũng rất kiên định, thấy hấn không nghe khuyên bảo, trực tiếp mang đĩa bỏ ra phòng ngoài không cho hấn ăn nữa.

Lâm Trạm nháy nháy mắt, nhìn vợ căng mặt, nuốt lời về lại trong bụng.

Nói ra vợ như vậy làm hấn có chút sợ, nói cũng không dám to tiếng, cũng may là ở trong phòng mình, không ai khác nhìn thấy.

Thanh Liễu không để ý đến hấn nữa, chuyên tâm luyện chữ.

Bên cạnh yên tĩnh một hồi, không bao lâu sau nghe thấy tiếng hấn hít không khí.

Thanh Liễu không quay đầu lại, lại một lát sau Lâm Trạm kéo kéo tay áo nàng, đáng thương tội nghiệp nói: “Vợ, ta hình như bị ê răng.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Thanh Liễu liếc hấn một cái, thấy hấn nhe răng toét miệng, vừa bực mình vừa buồn cười, “Cái gì mà hình như, đã bảo chàng đừng ăn nhiều quá, chàng còn không tin.”

Lâm Trạm ưu tư nói: “Hồi nhỏ một mình ta ăn cả bàn cũng không sao, chẳng lẽ ta già rồi?”

Thanh Liễu cười nói: “Cái này có liên quan gì đến tuổi? Bây giờ dương mai còn chưa chín mọng, ai ăn đều bị chua.”

Thanh Liễu xấu hổ gượng cười nhìn hấn, “Còn không đứng đấy? Cẩn thận khó chịu đêm không ngủ được, ta đi phòng bếp lấy lá trà cho chàng, ngâm một lát sẽ khá hơn.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Lâm Trạm kéo nàng không cho đi, “Không dùng lá trà, nàng liếm cho ta một lần là được, thật.”

Vừa nói xong liền mở miệng hôn Thanh Liễu.

Thanh Liễu muốn tránh lại bị hấn ôm chặt vào trong lòng, căn bản không chỗ có thể trốn.

Lâm Trạm quay đầu hôn một cái, ngậm lấy bờ môi nàng nhẹ nhàng gặm nhấm, đầu lưỡi có lực cạy mở khớp hàm của nàng, ở bên trong lục lọi lung tung.

Trong miệng hấn vẫn lưu lại vị chua ngọt của dương mai, làm Thanh Liễu lại chảy ra khá nhiều nước miếng, vì miệng không khép được, nước miếng liền theo khóe miệng chảy xuống.

Nàng vội đẩy Lâm Trạm một cái.

Lâm Trạm lại ôm chặt hơn, đôi tay cũng không nhàn, trên dưới du dương.

Thanh Liễu bị ngộp sắc mặt đỏ bừng, khó khăn lắm mới thừa dịp hấn rời đi vội vàng thở phì phò từng ngụm, nhỏ giọng nói: “Chàng mới nói để ta, để ta liếm cho chàng, sao chàng lại tự mình không ngừng liếm...”

Lâm Trạm nhấp nhấp miệng, ồ lên một tiếng, nói: Vợ, hình như không còn ê lắm, nàng lại để ta liếm thêm mấy cái, khẳng định là hết luôn.”

Thanh Liễu vội la lên: “Chàng nói lung tung, nào có — um um...”

Lâm Trạm lại cúi đầu hôn gặm loạn, không thể để cho vợ có cơ hội nói chuyện được, bằng không sẽ lộ mất.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Vân về một chút

Hai ngày cuối cùng của cuối tháng tư, sáng sớm người Lâm gia sẽ xuất phát, theo ý Tiết thị xuất phát vào thời điểm này thì có thể chạy đến thành Trọng An trước Tết Đoan Ngọ.

Bọn họ đi chung ba chiếc xe ngựa, chiếc đằng trước có Dương tẩu tử cùng vợ của hai chú ông quầy cửa hàng khác, ba người các nàng đều là của hồi môn của Tiết thị, vốn có bốn người, người còn lại Tiết thị để nàng ở nhà trông nhà.

Chiếc xe ngựa ở giữa là rộng rãi nhất, bên trong là Tiết thị, Thanh Liễu, Cẩm nương cùng với Thụy nhi. Chiếc xe cuối cùng chở mấy chiếc hòm, là hành lý cùng lễ gặp mặt cho mọi người.

Mấy nam nhân và hộ vệ của Lâm gia thì mỗi người một con ngựa, vây chung quanh xe ngựa, tốc độ chậm rãi đi về phía trước.

Tiết thị ngồi ở trong xe giáng quy củ trong Tiết phủ cho hai nàng dâu nghe, miễn cho đến lúc đó hai người lộ vẻ e sợ, bị người chê cười mấy câu cũng không sao, chỉ sợ hai người còn trẻ, sợ mất mặt.

Thanh Liễu ngồi ngay ngắn cẩn thận ghi nhớ lời Tiết thị nói vào trong lòng.

Thật ra trong lòng nàng rất không có nắm chắc, năm đó khi Cẩm nương cùng Lâm Hồng thành thân đã từng đi thành Trọng An bán phỏng một lần, thời gian ở Tiết phủ đó đã khiến thức qua quy củ trong nhà. Huống chi bản thân nàng cũng xem như xuất thân từ nhà giàu sang, mặc dù không bằng nhà cao cửa rộng chân chính, nhưng từ nhỏ cũng có nha hoàn hầu hạ, lại từng đọc sách, tầm mắt không giống cô nương bình thường cho nên trong lòng cũng không lo lắng.

Thanh Liễu thì lại khác, nàng có bao nhiêu cân chính nàng tự biết, sợ đến lúc đó làm ra chuyện cười khiến Tiết thị với Lâm lão gia mất mặt, bởi vậy nghe Tiết thị nói về chuyện này càng như gặp phải đại địch.

Tốc độ đi của bọn họ cũng không nhanh, giữa trưa đi đến thành Dương Bình, cả nhà xuống xe vào trong thành ăn bữa trưa, nghỉ ngơi lấy lại sức rồi mới tiếp tục đi tiếp.

Chặng vạng đến phủ Bình An, Lâm lão gia sai người chạy trước vào trong thành đặt nhà trọ, hôm nay không định tiếp tục lên đường.

Thanh Liễu lần đầu tiên đi xa nhà, ngồi xe ngựa một ngày, lúc xuống xe cả người vẫn như đang lắc lư theo xe ngựa, đặt chân xuống mặt đất cũng cảm thấy không thật, nửa người dưới còn hơi té.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Lâm Trạm vút cương ngựa cho tiểu nhị, tiến đến gần hỏi thăm Tiết thị, sau lại đi đến bên cạnh Thanh Liễu, nói: “Vợ, nàng có mệt không?”

Thanh Liễu lắc đầu, mặc dù trên người có hơi đau nhức, nhưng cả ngày nay chỉ ngồi lại không cần phơi nắng, cũng không cần đi bộ nên không thấy mệt cho lắm. Ngược lại mấy người bọn họ cưỡi ngựa, hôm nay mặt trời lại nắng, phơi cả một ngày, người lại đen hơn chút, nàng thấy trên mặt Lâm Trạm dính bụi đất, đáng vẻ phong trần, có chút đau lòng nhỏ giọng nói: “Phải đi mấy ngày nữa? Ngày mai bọn chàng và cha cũng ngồi xe đi, bên trong rất rộng.”

Lâm Trạm nói: “Không cần, ngày mai chúng ta ngồi thuyền.”

Thanh Liễu ngẩn người: “Ngồi cái gì cơ? Xe ngựa thì sao?”

Lâm Trạm nói: “Phủ Bình An có một bến tàu, ngồi thuyền có thể trực tiếp đến tỉnh thành. Mấy chiếc xe ngựa này để bọn họ chạy về, chờ chúng ta muốn về thì viết thư cho bọn họ đến đón.”

Thanh Liễu có mấy phần mới lạ, nàng lớn như vậy chỉ từng thấy người ta ngồi bè nhỏ đánh cá, chưa từng nhìn thấy thuyền thật sự bao giờ chứ đừng nói là ngồi.

Tiết thị thấy hai người bọn họ dính chung một chỗ, chỉ mới một buổi chiều không gặp mà đáng vẻ đã như có nhiều chuyện nói mãi không hết, không khỏi buồn cười, nói: “Đi lên lầu thu thập chút đã, có gì thì tối nói cũng không muộn.”

Bà vừa quay đầu thì lại thấy con thứ hai cùng con dâu đang đứng một chỗ nói chuyện, chỉ phải lắc lắc đầu.

Đều tự đi lên lầu vào phòng mình rửa mặt, trong nhĩ gian đã bày xong thức ăn, Tiết thị lại cho người xuống đại sảnh dưới lầu đặt hai bàn, để bọn Dương tẩu tử cùng hộ vệ người đánh xe ngựa cùng nhau dùng cơm.

Cả ngày hôm nay mọi người quả thật đều hơi mệt, sau khi ăn xong tán gẫu mấy câu rồi đều tự về phòng mình nghỉ ngơi.

Trong phòng không có người ngoài, Thanh Liễu mới nhẹ nhàng đám đám hông của mình.

Lâm Trạh nhìn thấy, vội đi qua, bàn tay đặt lên lưng nàng nhẹ nhàng xoa bóp.

Lòng bàn tay hần rất ảm, hơi nóng xuyên thấu qua lớp áo mỏng truyền đến người nàng, Thanh Liễu cảm thấy thoải mái hơn mấy phần.

“Đừng xoa cho ta nữa, ta chỉ hơi mỏi tí thôi, ngủ một giấc là được, hôm nay chàng cười ngựa cả ngày rồi, có mệt không?”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tẻ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Tốc độ đi hôm nay với Lâm Trạh mà nói quả thật là như trẻ con đi, nếu là một mình hần cười ngựa chạy vội, hai canh giờ là đến. Trước kia hần liên tục chạy ngày đêm bốn ngày liền cũng không cảm thấy mệt.

Có điều bây giờ vợ hỏi tình huống đương nhiên là khác, con mắt hần xoay xoay, nói: “Có hơi mệt.”

Thanh Liễu vội hỏi: “Ồ đâu? Ta xoa bóp cho chàng.”

Lâm Trạh vốn muốn nói là sườn giữa hai chân, vừa lên đến miệng lại cảm thấy chỗ đó có lẽ sẽ làm vợ thẹn quá thành giận, đến lúc đó không chỉ không giúp hần xoa, lại còn giận hần, vậy thì mất nhiều hơn được, vì vậy sửa lời nói: “Lưng có chút nhức.”

Thanh Liễu nhìn lưng hần một cái, cái lưng dày rộng, lớn gấp hai lưng nàng, nàng nghĩ nghĩ, nói: “Chàng nằm xuống.”

Lâm Trạh vội cởi áo, lên giường nằm sấp.

Thanh Liễu đỏ mặt, “Không cần cởi áo.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Lâm Trạh cười hi hi nói: “Ta cũng đã cởi rồi, vợ nàng tạm chấp nhận tí đi.”

Thanh Liễu bất đắc dĩ, chỉ phải theo hần. Nàng cởi giày trèo lên giường, vén tay áo lên, hai tay dưng ở trên vai Lâm Trạh.

Da thịt dưới tay khô như là bị hun đến, lại cứng như thịt khô qua năm. Trên người hần lại có lớp mỡ hôi mỏng, tay bóp lên trơn tuột, Thanh Liễu không thể không mím môi, dưng hết sức mình xoa bóp.

Lâm Trạh nằm ở đó rầm rì lẩm bẩm, chút sức này của vợ theo ý hần như là giải ngựa vậy, nhưng hần cũng không thể nói thật ra, bằng không vợ không xoa bóp cho hần nữa thì phải làm sao? Đôi tay mềm nhũn đó vuốt ve trên người mình, chạy qua chạy lại, nghĩ thôi cũng cảm thấy phấn chấn.

Thanh Liễu dưng toàn bộ sức mạnh, khuôn mặt xung máu đỏ bừng, chớp mũi ra một tầng mồ hôi, nghe hần hừ như vậy mặt càng đỏ hơn, vội vàng nói: “Chàng, chàng đừng kêu nữa.”

Để người ta nghe thấy lại cho là bọn họ đang làm gì.

Lâm Trạh chẳng những không dưng mà còn kêu lớn hơn, nói: “Vợ, nàng xoa cho ta thoải mái thật đấy, lại thêm chút sức nữa đi.”

Thanh Liễu xấu hổ không thôi, nhưng mà là nàng đưa ra ý muốn xoa cho hần, cũng không thể bỏ dở giữa chừng nên đành phải cắn môi, quỳ gối dậy, nửa thân trên nghiêng về phía trước, gần như dồn hết sức của nửa người lên trên cánh tay.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di^Hương ^Viện)

Lâm Trạh ừm một tiếng, lực đạo như này mới có chút cảm giác.

Chỉ là hần còn chưa cảm giác được mấy thì Thanh Liễu xoa đến chỗ trượt tay, đột nhiên bóp đến khoảng không, theo một tiếng thét kinh hãi, cả người nện lên trên lưng hần.

Lâm Trạh hít vào một hơi, thoải mái quá đi, cũng không biết vợ dưng có bị đau không.

Thanh Liễu quả thật là ngã đau, ngực bộ vị cao nhất vừa vận dụng phải xương tỷ bà cứng rắn trên người Lâm Trạh, đau chảy nước mắt, nàng ghé vào trên lưng Lâm Trạh, trong lúc nhất thời không nói được ra lời.

Lâm Trạh vội trở tay ôm nàng từ trên lưng mình xuống, xoay người lại nhìn nàng, thấy nàng mặt đỏ bừng, hốc mắt đầy nước mắt, lập tức đau lòng, “Sao vậy? Đau chỗ nào? Cho ta xem”

Thanh Liễu khoanh hai tay, cuộn tròn, chỗ đó sao có thể để hần xem được.

Lâm Trạh gấp đến độ giải đầu, nhớ đến cái gì, vội hỏi: “Trong bao có mang theo thuốc sư phụ cho, cho ta xem, bôi ít thuốc được không?”

Thanh Liễu lắc đầu, mang theo chút giọng mũi: “Không cần, không đau.”

Lâm Trạm nào chịu tin, nếu không đau làm sao có thể khóc? Hắn nhìn tư thế của Thanh Liễu, trong lòng hơi động, chẳng lẽ là hai năm mềm nhũn kia.

Hắn tưởng tượng hai năm mềm như cục bột này nện vào trên lưng mình, bị đụng đến sưng đỏ nở căng lập tức cảm thấy mũi hơi ngứa, vội thu liễm tâm thần.

Thanh Liễu chết sống không cho Lâm Trạm xem, hôm nay nàng ngồi xe một mình, vừa rồi lại ra chút mồ hôi, cuộn tròn trên giường một lát cuối cùng lại ngủ ở tư thế này.

Lâm Trạm vẫn luôn ngồi ở bên cạnh, thấy hơi thở nàng chậm rãi vững vàng lại, lại thêm một lát nữa đưa tay giúp nàng nằm ngửa, tiếp theo không chút do dự cởi cổ áo nàng ra, lộ ra hai năm hơi hiện ửng đỏ bên trong.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại DiHuong @Viện)

Hắn tiến lại gần nhìn kỹ, quả thật có chút sưng đỏ, nhẹ nhàng thổi thổi, lại lấy thuốc mỡ, mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm bôi một lớp thật dày lên cho vợ.

Cuối cùng mới tắt đèn, nằm xuống, ôm chặt lấy vợ thỏa mãn ngủ.

Ngày hôm sau Thanh Liễu tỉnh lại liền cảm giác có chút không đúng, nhìn xuống dưới, cổ áo mở rộng, một bàn tay của Lâm Trạm đặt trên ngực nàng, chỗ ấy còn vương mùi thuốc nhàn nhạt.

Nàng vừa nghĩ liền hiểu là chuyện gì xảy ra. Mặt đỏ tai hồng đẩy Lâm Trạm ra, đứng dậy mặc quần áo, chỉ coi như mình không phát hiện, bằng không lại gọi lên häng hái của hắn, vậy hôm nay cũng không cần lên đường.

Trong lòng Lâm Trạm hơi có chút đắc ý, xem ra vợ hoàn toàn không phát hiện, về sau thừa dịp nàng ngủ... Hí hí.

Rửa mặt xong, dùng bữa sáng trong tư lâu, đại gia đình lại lên xe ngựa đến bến tàu.

Trước đó Lâm lão gia đã cho người đến định một con thuyền, lúc này trực tiếp gọi người mang hành lý lên, lại dặn dò bọn họ vệ vài câu liền cho bọn họ trở về.

Thanh Liễu lần đầu tiên ngồi thuyền, lúc đi lên còn cảm thấy rất mới mẻ, bảo Lâm Trạm mang đi xem chỗ này chỗ kia, chờ thuyền đi nàng liền xui.

Mới đầu là có chút choáng váng, cảm giác đứng cũng đứng không vững, cả người như là đang lác lư trong nước.

Lâm Trạm vội dìu nàng về khoang thuyền nghỉ ngơi, không bao lâu liền phun hết bữa sáng vừa ăn vào trong nước.

Thanh Liễu mặt trắng bệch, dựa vào đầu giường.

Lâm Trạm gấp xoay vòng, nói: “Hay là hai người chúng ta lên bờ, không đi đường thủy nữa.”

Thanh Liễu với tay kéo hắn ngồi xuống, nói: “Người một nhà làm sao có thể không đi cùng nhau được? Đến lúc đó bọn nương đến nhà ngoại trước, chúng ta lại thông dong đến trễ không phải là thất lễ à? Ta không sao, chỉ là hơi choáng váng chút thôi, nằm nghỉ tí là được.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Lâm Trạm nắm tay nàng, cúi đầu ngồi một lát, nói: “Ta đi hỏi nhà dò xem có biện pháp gì hay không.”

Thanh Liễu nói: “Được, chàng đi đi, tạm thời đừng để nương biết, đỡ bà lo lắng.”

Lâm Trạm gật đầu, đi ra ngoài chốc lát rất nhanh đã trở về, trên tay cầm một bao vải nhỏ, “Trong này là vỏ quýt với gừng, giã chung với nhau, nhà dò nói nếu khó chịu thì gửi một cái là được, vợ nàng thử xem.”

Thanh Liễu nhận lấy, để dưới mũi nhẹ nhàng hít, hương vị có chút hắc nhưng tựa hồ thật sự có chút tác dụng, nàng lại hít một hơi thật sâu, cảm giác buồn ở ngực hơi bớt chút, không còn buồn nôn như trước.

Lâm Trạm thấy thể nhẹ nhàng thở ra.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng ọc ọc.

Hắn hơi sùng sốt, nhìn về phía vợ mình.

Mặt Thanh Liễu có điểm hồng, là tiếng bụng nàng kêu, nàng hơi đỏ.

Lâm Trạm nín cười, nói: “Vợ, nàng muốn ăn gì?”

Thật ra Thanh Liễu muốn nhịn để lát sau ăn cơm trưa với mọi người, nhưng không biết có phải do vừa rồi nàng ối quá sạch sẽ, ối hết cả mọi thứ trong dạ dày ra không mà bỗng nhiên cảm thấy bụng đói ghê gớm, một lát cũng không nhịn được.

Nàng nuốt nước bọt, nói: “Bánh ngọt dương mai mang từ nhà đi còn không? Chàng giúp ta lấy mấy cái được không?”

Lâm Trạmsợ vợ bị đói, lập tức chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Thiếu niên

Giữa trưa là dùng cơm ở trên thuyền, Tiết thị thấy sắc mặt Thanh Liễu không được tốt, lo lắng hỏi: “Có cần nên bờ tìm đại phu xem thế nào không?”

Thanh Liễu vội nói: “Không cần đâu nương, A Trạmdi tìm nhà đồ xin cho con túi vỏ quýt với gừng nâng cao tinh thần rồi, con ngủ qua thấy đã tốt hơn nhiều, bây giờ cũng không còn thấy khó chịu, có khi lát nữa còn ăn được hai bát cơm ấy.”

Tiết thị cười nói: “Nếu con nuốt trôi thì muốn ăn bao nhiêu cũng được. Vốn nhà đồ hầm canh trích tươi, nếu con đã không được thoải mái vậy không đề họ bụng lên nữa. A Anh, người đi nói với nhà đồ một tiếng, bảo phòng bếp làm đĩa ngó sen chua ngọt, đại gia ăn mở mang dạ dày.”

Dương tẩu tử được phân phó đi làm.

Thanh Liễu xấu hổ nói: “Lại làm nương phải phí tâm rồi.”

“Người một nhà nói khách sáo cái gì.” Tiết thị nói.

Có lẽ là bữa cơm buổi sáng đã bị ối sạch sẽ, hoặc có lẽ là phương thuốc dân gian của nhà đồ hữu dụng, Thanh Liễu cảm thấy khẩu vị đột nhiên tốt hơn, chỉ có ngó sen chua ngọt với cá sốt chua ngọt mà nàng thật sự ăn hai bát cơm.

Sau khi ăn xong còn cùng Tiết thị và Cẩm nương đi tản bộ trên mui thuyền cũng không cảm thấy chóng mặt buồn nôn.

Thụy nhi cũng là lần đầu tiên ngồi thuyền, thật sự mới lạ, chạy tới chạy lui đầu thuyền đuôi thuyền, thỉnh thoảng ghé vào mép thuyền nhìn cá và hoa trong nước.

Tiết thị nheo mắt nhìn cô cây không ngừng lùi lại hai bên bờ, khẽ thở dài: “Năm đó ta gả cho cha các con cũng là ngồi thuyền đi đường thủy như này, nhোáng cái đã 30 năm trôi qua, cảnh sắc hai bên bờ sông phảng phất như không thay đổi gì cả.”

Thanh Liễu giương mắt nhìn Tiết thị, bà đã hơn bốn mươi, nhưng nhìn khuôn mặt chỉ như mới hơn ba mươi, trên mặt không có nếp nhăn gì, năm tháng chỉ ngày càng làm bà thêm ôn hòa nhu thiện.

Nàng nói: “Ngài và cha đều còn trẻ như vậy, vẫn còn bốn mươi năm năm mươi năm sáu mươi năm nữa mà.”

Tiết thị cười lắc đầu nói: “Đến lúc đó Thụy nhi cũng đã lớn, có thể thành gia lập nghiệp, ta và cha các con liền thật sự thành lão đầu lão thái thái. Có điều... Cũng không có gì không tốt, người luôn có một ngày phải già đi, con cháu có thể ở bên cạnh cũng không có gì tiếc nuối.”

Bà khẽ than, nhìn về một góc bầu trời xuất thần, trước mắt còn giống như có thể nhìn thấy ba mươi năm trước, vài hồng trù, hi thuyền dán chữ song hi, chở một nữ tử xinh đẹp, chở cả vui sướng chờ mong cùng mê mang phiền muộn, chạy về phía phương xa không biết.

Thanh Liễu cùng Cẩm nương liếc nhau đều không nói gì nữa, chỉ im lặng ngồi bên cạnh bà.

Chạng vạng, trời chiều hạ xuống mặt sông, ánh chiều tà thấm đỏ cả nước sông.

Nhà đồ cập vào gần bờ một bến tàu, do sợ mọi người đang trên thuyền ngủ không quen, Lâm lão gia cho tất cả mọi người xuống thuyền, tìm một quán trọ sạch sẽ gần đó đặt chân, một đêm yên lặng.

Cứ đi đường thủy như vậy mấy ngày, buổi chiều ngày mùng ba tháng năm hôm đó Thanh Liễu ngồi trong khoang thuyền, loáng thoáng nghe được tiếng huyền ảo bên ngoài.

Lâm Trạmdi đến, nói: “Vợ, chúng ta thu dọn đi, cập bờ.”

Thanh Liễu vội vàng đứng dậy thu dọn tư lự cùng hạt châu các màu trong tay.

Khuya hôm trước bọn họ cập bờ vào một bến tàu, trên bờ lại bán rất nhiều trân châu, vỏ sò với san hô. Sau khi hỏi thăm mới biết hóa ra nơi này gần biển, đi qua mấy quả núi là có thể đến bờ biển, những hàng rong này là ngư dân vượt núi đến, mang theo đồ nhậtdược từ biển đến bến tàu buôn bán.

Tuy ngọc trai tốt đã sớm bị thương nhân mua đi, còn lại đều là chút phẩm chất không tốt hoặc là màu sắc không đều, hoặc là quá nhỏ, nhưng có lẽ vì vậy mà giá cũng rẻ, Lâm Trạh thấy Thanh Liễu nhìn chăm chú liền bỏ ra hai lượng bạc mua một đồng cho nàng.

Thanh Liễu cảm về chỉnh lại một lần, lại nhờ Lâm Trạh đục mài, thừa dịp ở trên thuyền rảnh rỗi không có việc gì, chiếu theo phương pháp làm hoa lụa làm mấy đóa trâm hoa.

Trên châu cùng san hô này, những chỗ có tí vết lúc đục mài nàng đều mài đi, có một số hình dạng không được chỉnh tề nàng liền tùy đó làm thành hoa hoặc nhụy hoa, hoặc trực tiếp làm thành con bướm nhỏ con ong mật trên cánh hoa.

Trâm hoa làm ra không được đều mắt như trong cửa hàng, nhưng lại có mấy phần đáng yêu hoạt bát ngoài dự đoán.

Sáng nay Cẩm nương đến xem nàng, liếc mắt liền nhìn trúng một con ong đang hút mật hoa cúc, cũng không ghét bỏ màu vàng chói mắt, nói với Thanh Liễu rồi trực tiếp cài lên trên tóc.

Thanh Liễu thấy nàng thích, trong lòng càng vui vẻ, lập tức liền lấy đóa hoa sơn trà có con bướm nhỏ đưa cho Tiết thị, hoa đó hiện đang được cài trên đầu Tiết thị kia.

Nàng thu dọn xong, cùng Lâm Trạh đi lên mũi thuyền, tất cả mọi người đều đã ở.

Thanh Liễu theo tầm mắt mọi người nhìn lên bờ, trên mặt hơi hơi kinh thán.

Không hổ là tỉnh thành, chỉ bến tàu thôi đã hơn trên đường rất nhiều.

Chiếc thuyền này của bọn họ trên bến tàu ở phủ Bình An cũng được coi là thuyền lớn, nhưng là ở đây, so với chiếc thuyền hai ba tầng, chiều dài chiều rộng hơn ba mươi mét mà nói, thì thuyền của bọn họ như đồ chơi của trẻ con vậy.

Lâm lão gia và Tiết thị đi đầu xuống thuyền thì lập tức có hai người mặc quần áo người hầu chào đón, hành lễ với mọi người: “Gặp qua cô nãi nãi, cô lão gia, mấy vị thiếu gia thiếu phu nhân, tiểu nhân Tiết Hồ, được lão gia phân phó ở đây đợi khách quý.”

Tiết thị nhìn chăm chăm vào hắn, nói: “Người là con của đại quản gia phải không?”

Tiết Hồ lập tức cười nói: “Phải phải, cô nãi nãi còn nhớ rõ tiểu nhân?”

Tiết thị nói: “Sao không nhớ chứ, nhìn quen mắt mà. Làm các người đợi lâu, trên thuyền còn có chút hành lý còn phải làm phiền các người gọi người dời xuống.”

Tiết Hồ vội nói: “Không dám không dám, ngài và cô lão gia, thiếu gia thiếu phu nhân cứ lên bờ trước, trên bờ có kiệu của nhà chờ rồi, lão thái thái, lão gia, phu nhân cùng các tiểu thư thiếu gia đều đã ở trong phủ, ngài đi trước, tất cả hành lý lát sau sẽ đến ạ.”

Tiết thị gật gù đầu, Tiết Hồ đi trước dẫn đường, đưa bọn họ đến khoảng đất trống trên bãi tàu, ở đó đã có mấy cỗ kiệu xếp thành hàng, người Lâm gia mỗi người một nóc, Thụy nhi cùng Cẩm nương một nóc, nhóm người chậm rãi vào thành.

Tiếng huyền não bên ngoài kiệu truyền vào trong tai, Thanh Liễu áp chế sự hiếu kỳ trong lòng, chỉ lén nhìn ra ngoài mấy lần theo khe cửa sổ, thấy thật sự không nhìn thấy gì mới thành thật ngồi.

Trong lòng nàng lại nhấm lại lời dặn dò của Tiết thị mấy lần, bỗng nhiên đi qua một khúc ngoặt, chung quanh lập tức yên tĩnh hơn rất nhiều.

Lại đi thêm một đoạn lại càng yên tĩnh, cuối cùng ngay cả tiếng người cũng không nghe thấy.

Thanh Liễu vụng trộm vén một góc cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, quả nhiên kiệu đã đi vào một ngã tư đường cực trống trải yên tĩnh, hai bên đường phố không thấy cửa hàng, toàn bộ là tường vây cao lớn làm người ta cảm thấy kính sợ.

Nàng buông rèm, cảm giác lại đi thêm một đoạn đường nữa cỗ kiệu mới dừng lại.

Thanh Liễu không dám vội vàng đi xuống, chờ Lâm Trạh đi lại xác minh của nàng lên mới biết được đã đến.

Nàng nắm bàn tay Lâm Trạh duỗi ra đỡ tay nàng, cúi đầu bước ra khỏi kiệu.

Lâm Trạh phát hiện tay nàng có hơi lạnh, che ở trong tay chà xát, nhẹ giọng hỏi nàng: “Lạnh à? Hay là khó chịu ở đâu?”

Thanh Liễu lắc đầu, “Không sao, chúng ta đuổi kịp nương đi.”

Lâm Trạh liền nắm tay nàng đi về phía trước.

Thanh Liễu tuy có chút xấu hổ, nhưng trong lòng lại bởi vậy mà an định hơn nhiều.

Nàng hơi cúi đầu, không dám nhìn đánh giá lung tung, chỉ thấy vòng qua mấy hành lang gấp khúc, vượt qua vô số sân, ven đường nghe thấy rất nhiều nha hoàn bà tử hành lễ, đến khi nàng cảm thấy tê chân cuối cùng cũng đi đến một đại viện cực kỳ rộng rãi.

Cửa phòng sân chính có hai tiểu nha hoàn canh giữ, thấy nhóm người họ tiến vào lập tức cúi chào, vén rèm cửa bằng lụa mỏng lên. Một người khác hoạt bát hơn, nhảy chân sáo vào trong nhà, miệng hô: “Cô nãi nãi cô lão gia đến rồi!”

Từ lúc xuống kiệu, chân Tiết thị vẫn luôn mang theo mấy phần vội vàng, lúc này đến nơi lại đột nhiên chân chò.

Lâm lão gia đi bên cạnh bà cũng không thúc giục, chỉ thả chậm bước chân theo.

Tiết thị xoay người nhìn ông, lại quay đầu nhìn mấy tiểu bối, cảm khản nhẹ chấm khóe mắt, cười nói: “Đi thôi, theo ta đi gặp bà ngoại của các con.”

Nữ nhi lấy chồng xa về nhà, cốt nhục bao năm không gặp, hai mẹ con không tránh được ôm nhau khóc một trận.

Thật vất vả mới khuyên ngăn được, sai người đi lấy nước rửa mặt, Tiết thị uốn tại bên cạnh Tiết lão thái, dáng vẻ như trước kia khi bà còn trong khuê phòng, quay đầu nói với bọn Lâm Trạ: “Trạm nhi Hồng nhi, dẫn theo vợ các con lên gặp trưởng bối đi.”

Lâm Trạ đi đầu, Thanh Liễu đứng bên cạnh hần, phía sau một bước là gia đình Lâm Hồng, mấy người cung kính quỳ xuống, thi lễ. Tiếp theo lại gặp qua huynh trưởng của Tiết thị Tiết lão gia cùng phu nhân Tiền thị.

Tiết lão thái thấy Lâm Trạ lại cầm tay hần khóc một trận, Tiết thị thấy vậy vội đẩy Thụy nhi ra, nói: “Nương, đây là cháu ngoại trai của người (Thụy nhi phải gọi bằng cụ), nhũ danh Thụy nhi, ngài còn chưa thấy qua đúng không?”

Tiết lão thái thái liền kéo Thụy nhi đến trước mặt, yêu thương đánh giá từ trên xuống dưới một hồi, lại hỏi mấy câu.

Thụy nhi cũng không sợ lạ, giong tan đáp lại bà, đồng ngôn đồng ngữ ngây thơ đáng yêu, đồ lão thái thái cười mấy lần, ngay lập tức yêu như bảo bối, kéo đến ngồi xuống bên cạnh mình.

Bà lại ngẩng đầu nhìn Thanh Liễu mấy lần, nói: “Đây là vợ Trạm nhi phải không? Dáng vẻ cũng thật là khôn khéo.”

Thanh Liễu vội tiến lên một bước, vén áo thi lễ.

Tiết lão thái thái gật gật đầu, cũng chưa nói gì, theo thường lệ nói mấy câu trường bối hay nói.

Thanh Liễu nghe kỹ từng cái, lui sang đứng bên cạnh Lâm Trạ.

Tiết lão thái thái nhìn quanh nhà một vòng, nói với mấy tiểu bối trong nhà: “Đều tiến lên gặp qua cô dượng cùng nhóm biểu ca đi.”

Vì thế lại một hồi hành lễ đáp lễ.

Tiết lão thái thái híp mắt nhìn một vòng, nói: “Sao không thấy Du nhi?”

Phu nhân Tiền thị vội nói: “Hôm nay đi thư viện, vừa rồi đã cho người đi gọi hần về rồi.”

Tiết lão thái thái gật gật đầu, “Cô cô hần về, hai ngày nữa lại là tiết Đoan Dương, để hần ở nhà nghỉ hai ngày đi.”

Tiền thị lặng lẽ nhìn sắc mặt Tiết lão gia, thấy ông hơi gật đầu mới nói: “Được, ta lập tức cho người đi gặp phu tử xin nghỉ.”

Tiết lão thái ừ một tiếng, lại nói: “Đàn ông các người ở đây, phụ nhân chúng ta có mấy lời nói cũng không tiện, Thịnh nhi, người tiếp đón muội phu người với cháu ngoại trai qua thư phòng ngồi một lát đi.”

Tiết lão gia lớn tuổi như vậy còn bị mẹ mình gọi nhũ danh cũng không cảm thấy kỳ quái, hướng Tiết lão thái hành lễ rồi mang theo đám người Lâm lão gia Lâm Trạ đi ra ngoài.

Tiết lão thái nói với Tiền thị: “Mấy đứa vợ của cháu ngoại cũng đều mệt mỏi, cho người dẫn các nàng đi nghỉ ngơi đi, lát nữa ăn cơm chiều lại đến chỗ ta.”

Tiền thị gật gật đầu.

Tiết thị nói: “A Anh, ba người các người cùng cùng Thanh Liễu Cẩm nương đi nghỉ ngơi đi, ta ở đây bồi nương nói chuyện một lát.”

Thanh Liễu đi theo mấy người Dương tẩu từ lui ra, theo nha hoàn bà từ trong phủ đến một cái sân khác.

Không đi bao xa liền nhìn thấy một bóng dáng chạy vội đi vào, đến gần thấy rõ là một thiếu niên, Thanh Liễu vừa nhìn thấy mặt hần lập tức liền ngăn cả người. Thiếu niên này khuôn mặt vậy mà có năm sáu phần tương tự Lâm Trạ, xem hần thần thái phấn khởi, hiển nhiên chính là Lâm Trạ mười năm trước.

Thiếu niên kia vốn đã chạy qua người khác nàng nhưng lại dừng lại, đi ngược về mấy bước, nhìn ngó Thanh Liễu cùng Cẩm nương, giọng mang hiếu kỳ hỏi: “Hai vị tỷ tỷ này là người sân nào? Sao trước nay chưa từng thấy qua?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tính thói

Thanh Liễu sừng sốt, cũng đi qua theo, nhẹ nhàng lay lay hấn, “Sao lại nằm xuống rồi? Đứng lên rửa mặt đi, lát nữa phải đến phòng bà ngoại ăn cơm đây.”

Lâm Trạm lắc lắc bả vai, hất tay của nàng ra.

Thanh Liễu càng thêm khó hiểu, nhìn dáng vẻ này của hấn, là... Tức giận đúng không?

Vì sao?

Vừa rồi hai người cũng không có nói gì mà, chỉ nói đến Tiết Du, chỉ bởi vì nàng không khen hấn tốt nên hấn giận hả?

Thanh Liễu thật sự dở khóc dở cười, trẻ con cũng không có lúc nói trở mặt là trở mặt như vậy đâu, hấn còn không bằng Thụy nhi nữa.

Có điều tốt xấu gì nàng cũng biết không thể nói câu này ra được, bằng không không biết người này lại làm cái gì đâu, hơn nữa lại đang làm khách ở nhà ngoại, đến lúc đó bị người ta nhìn thấy thì cười chết.

Nàng lại đẩy nhẹ Lâm Trạm, dịu dàng nói: “Sao lại không vui rồi? Mau dậy đi.”

Lâm Trạm lật mạnh người qua nhìn nàng, cổ chấp nói: “Có phải nàng cảm thấy hấn tốt hơn ta đúng không?”

Thanh Liễu vội nói: “Làm sao có thể chứ?”

Lâm Trạm hừ một cái, “Hấn vẫn còn trẻ hơn ta, lại có mấy phần giống ta, không phải là tốt hơn ta sao?”

Thanh Liễu nói: “Cái này thì có liên quan gì đến tuổi tác?”

Lâm Trạm nói: “Vậy vừa rồi sao nàng không nói gì?”

Thanh Liễu thấy hấn nhất quyết không tha, không còn cách nào khác chỉ phải nói khẽ: “So với hấn ta tự nhiên là thân thiết với chàng hơn, cũng cảm thấy chàng tốt hơn hấn, nhưng chúng ta ở đây làm khách, sao có thể tùy tiện nghị luận chủ nhà được?”

Lâm Trạm chỉ nghe được câu chàng tốt hơn hấn, câu nói tiếp theo liền không nghe, lập tức từ trên giường bật dậy, nói: “Vợ, nàng nói thật không?”

Thanh Liễu quả trách liếc hấn, lúc tức giận thì à, lúc vui lại gọi vợ, thật đúng là tính tình thói. Lại còn thế nào cũng phải theo hấn, vừa có không hài lòng là âm ỉ, chỗ nào có dáng vẻ của người lớn.

Nàng thấy Lâm Trạm còn đi giày, vội nói: “Mau xuống đi, làm bẩn giường rồi thì tôi ngủ kiểu gì.”

Nói xong liền lấy chăn giữ giữ.

Lâm Trạm nhảy xuống giường, ôm nàng, “Vợ, nàng lặp lại lần nữa đi, ta có tốt không?”

Thanh Liễu bất đắc dĩ nói: “Tốt tốt tốt, chàng tốt nhất.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Xin vui lòng không mang nơi khác)

Lâm Trạm hôn bẹp một cái lên má nàng, vui vẻ nói: “Vợ, nàng thật ngoan.”

Trong lòng Thanh Liễu thấy kỳ lạ, cũng không biết ai giống trẻ con đâu, còn nói năng ngoan.

Hai người ở trong phòng nói thêm mấy câu thì có người làm đến mời, cơm chiều đã bày xong.

Thanh Liễu liền cùng Lâm Trạ và gia đình Lâm Hồng đi theo hai người nha hoàn đi đến phòng của lão thái thái.

Trong phòng Tiết lão thái thái đã bày hai bàn cơm, ở giữa dùng một tấm bình phong lụa mỏng ngăn cách, nam nữ mỗi bên ngồi một bàn.

Ở trên bàn của nữ khách, ngồi trên cùng là Tiết lão thái thái, hai bên trái phải bà là con gái Tiết thị và con dâu Tiền thị, bên dưới Tiết thị ngồi theo thứ tự là Thanh Liễu, Cẩm nương cùng Thụy nhi; bên cạnh Tiền thị còn lại là ba vị tiểu thư của phủ, đều là thứ xuất, bên cạnh là hai vị di nương đứng hầu hạ.

Phu nhân Tiền thị qua cửa bốn năm, dưới gối cũng chưa sinh được bèn đưa một nha hoàn hồi môn cho Tiết lão gia làm di nương.

Năm thứ hai Lan di nương liền sinh vị tiểu thư tiếp theo.

Sau ba bốn năm trong phủ không còn trẻ con sinh ra, Tiền thị lại nạp cho Tiết lão gia một vị di nương nhà lành, Tôn di nương qua cửa năm thứ hai cũng sinh vị tiểu thư, sau đó mới không còn động tĩnh.

Tiền thị chỉ coi như chính mình mệnh khổ, không thể sinh con, cảm niệm Tiết lão thái thái và Tiết lão gia kính trọng mình, bình thường mọi chuyện coi mình làm trọng, cho dù hai vị di nương sinh con cũng không cho các nàng lướt qua mình một chút.

Do là như vậy trong lòng bà càng thêm áy náy, thấy Tiết lão gia qua ba mươi tuổi ngay cả một người nam đinh truyền lại hương khói cũng không có liền lại có lòng muốn nạp thiếp cho ông.

Tiết lão gia lại không đồng ý, ngay cả một vị phu nhân hai vị di nương đều không thể sinh con trai cho ông, nói không chừng số ông đã định là không có con trai, nếu đã vậy thì không cần cưỡng cầu nữa.

Từ đó đến mười năm sau, Lan di nương cùng Tôn di nương lại đều sinh thêm một vị tiểu thư.

Tiền thị đã chết tâm, mỗi ngày niệm kinh bái phạt, coi mấy nữ nhi thứ xuất như con ruột, ngay cả chuyện chung thân của các nàng cũng đều tự mình thu xếp.

Có lẽ là bỏ tất thương bà khổ tâm, vào năm bà bốn mươi tuổi thế nhưng lại có thai, mười tháng sau sinh ra vị thiếu gia duy nhất trong phủ, chính là Tiết Du.

Bốn vị tiểu thư trong phủ, Lan di nương sinh đại cùng tam tiểu thư, nhị tiểu thư và tứ tiểu thư là Tôn di nương sinh.

Hai vị tiểu thư lớn tuổi đã xuất giá, chỉ là nhị tiểu thư cùng trượng phu tình cảm không tốt, ở nhà chồng bị ức, Tiền thị liền làm chủ cho nàng hòa ly, một hai năm nay đều ở tại nhà mẹ đẻ.

Hai vị tiểu thư còn nhỏ cũng đã đính hôn, hôn sự ngay ở trong năm nay.

Lúc này ngồi trên bàn chính là nhị, tam, tứ ba vị tiểu thư.

Trên ban cơm bốn tiểu bối đều có chút rụt rè, vốn không có người nói chuyện, có điều Thụy nhi còn nhỏ tuổi, thỉnh thoảng hỏi cái này hỏi cái kia.

(Các bạn đang đọc truyện chỉ edit tại Di(Hương)Viện

Tiết lão thái thái nhìn hần hồn nhiên, càng xem càng thích, dứt khoát trêu hần chơi, không khí dần dần nóng lên.

Tiền thị nhìn Tiết lão thái thái, thấy tâm trạng bà không tệ liền dịu dàng nói: “Lão thái thái, hôm nay cả nhà đoàn viên, không bằng cũng để hai vị muội muội ngồi xuống dùng bữa chung đi.”

Tiết Lão thái thái hơi trầm ngâm, nhìn hai vị di nương ngoan ngoãn kia một cái, nói: “Được, hai người cũng ngồi xuống đi, cùng chung vui.”

Hai vị di nương vội nói: “Cảm ơn lão thái thái, cảm ơn thái thái.” Xong rồi mới ngồi xuống bên cạnh tứ tiểu thư.

Trên mặt Lan di nương tràn đầy cảm kích, Tôn di nương cúi đầu, trong mắt có chút không cam lòng.

Thanh Liễu thừa dịp gấp thức ăn, cẩn thận nhìn thoáng qua bàn đối diện.

Nhị tiểu thư với tam tiểu thư lớn lên giống Tôn di nương, đều vô cùng minh diễm đoan chính thanh nhã, Tam tiểu thư thì như Lan di nương, nhìn vào chính là người dịu dàng hiền hòa.

Hai vị di nương nhìn trẻ hơn Tiền thị chút, đặc biệt Tôn di nương, nhìn mặt nhỏ hơn Tiền thị mười mấy tuổi.

Thanh Liễu lại lên nhìn Tiền thị, nghe nương nói mợ đã tám 50, có lẽ là tâm tính bà rộng rãi, tình tình mềm mại hiền lành nên nhìn cũng không lộ vẻ già,

khỏe miệng lại thường xuyên mỉm cười làm người ta nhìn là thấy thân thiết.

Mặc dù Tôn di nương đẹp nhất, nhưng trong lòng Thanh Liễu cảm thấy Tiền thị càng làm người ta thích.

Nàng mãi nhìn lên, chốc lát không chú tâm, gấp miếng da cá cho vào trong miệng đột nhiên cảm thấy có chút ghê tởm, vội vàng dùng tay che miệng, lặng lẽ phun vào trong đĩa.

Tiết thị thấy thế, liền hỏi: “Sao vậy? Cắn vào lưỡi à?”

Thanh Liễu sợ nói mình ghê tởm sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của mọi người, vội lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không cần thận ăn phải miếng gừng.”

Tiết thị bèn cười múc một muổng canh cho nàng, “Mau súc miệng đi, lần sau cũng phải cẩn thận chút.”

“Cảm ơn nương.” Thanh Liễu uống canh, trong lòng lại khó hiểu, hai ngày nay ở trên thuyền ngẫu nhiên buồn nôn muốn ói cũng thôi, sao xuống thuyền rồi vẫn vậy? Chẳng lẽ là còn chưa thích ứng?

Trong lòng nàng nghi ngờ, không dám tiếp tục gấp cá. Nhưng trên bàn có đĩa cà tím nhồi thịt, chua chua ngon miệng, nàng ăn thêm mấy miếng.

Sau khi ăn xong, dọn dẹp bát đĩa trên bàn, tấm bình phong ngăn giữa hai bàn cũng được khiêng đi, lại bưng quả khô và nước trà lên.

Tiết lão thái thái hỏi Tiền thị: “Đã sắp xếp xong người phục vụ ở vườn Cẩm Tú chưa?”

Tiền thị nói: “Đã sắp xếp xong rồi, chính là buổi chiều thấy nhóm muội muội muội phụ một mội nên không cho các nàng đến gặp.”

Tiết thị vội nói: “Tẩu tử không cần bận rộn. Nương, nương biết thói quen của con mà, có người đi theo bên cạnh còn thấy không được tự nhiên ấy.”

Tiết lão thái thái nói: “Vây ít nhất cũng phải có một đứa nha hoàn ở bên cạnh, bằng không lúc cần gọi cũng không có ai trả lời. Trong sân cũng phải có bà tử giữ cửa với quét dọn, lại từ phòng bếp của ta chọn một đầu bếp nữ với hai nha đầu nhóm lửa qua.”

Tiền thị lần lượt vâng.

Tiết lão thái thái lại quay qua Thanh Liễu Cẩm nương nói: “Thiếu cái gì cứ việc nói với mợ mấy đứa, đừng có khách sáo không đâu.”

Thanh Liễu cùng Cẩm nương lập tức nói vâng.

Bên kia Tiết Du nhìn người này lại nhìn người kia, trong nhà khó được khi nhiều người thế này, hẳn nhìn là thấy vui vẻ, nói với lão thái thái: “Nãi nãi, thừa dịp năm nay cả nhà cô cô cũng ở, ngày tết Đoan Ngọ chúng ta đi xem thuyền rồng đi?”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại (Di)(Hương)(Viện) Vui lòng không mang sang web khác .../span>

Trong nhà các vị tiểu thư đều cung cung kính kính gọi Tiết lão thái thái là tổ mẫu, chỉ có hấn, ở bên ngoài cũng gọi tổ mẫu, nhưng khi ở nhà là kêu nãi nẫu, nghe là có mấy phần thân cận mà người khác không có.

Trong này đương nhiên là có nguyên nhân Tiết lão thái thái cưng chiều hấn, nhưng nói đến cùng vẫn là tính tình hấn tốt, làm người thương. Ngay cả người uy nghiêm như Tiết lão gia, đối đứa con đến muộn này cũng không lấy ra được chút nóng nảy nào.

Trong nhà này, người duy nhất cảm được Tiết Du chính là Tiền thị tính tình tốt nhất, cũng may có bà dạy mới không làm Tiết Du lớn hỏng.

Nghe hấn nói như vậy, Tiết lão thái thái nói: “Du nhi muốn đi, vậy chúng ta đều đi cả đi.”

Tiền thị lại hỏi hấn: “Con đã nghĩ tường tận chưa, chúng ta xem ở đâu? Trong phủ nhiều nữ quyến như vậy, cũng không thể như nam tử các con ở bờ sông người này đẩy người kia đùn, nhón chân lên xem đấy chứ?”

Tiết Du sờ sờ đầu, “Cái này...”

Tiền thị lại nói: “Con trở về suy nghĩ cẩn thận đi, nếu nghĩ ra được biện pháp, vậy hôm Đoan Ngọ cả nhà chúng ta đều sẽ đi góp vui, nếu không nghĩ ra được, vậy cũng chỉ có thể để chúng ta ở lại, con với các biểu ca tự đi thôi.”

Tiết Du vừa nghe nữ quyến trong nhà đều bị để lại lập tức liền gấp, vội nói: “Nương, ngài chờ con chút, con nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp!”

Tiền thị cười, “Được, chúng ta đều trông cậy vào con.”

(Chi đăng chương mới tại (Di)(Hương)(Viện) Vui lòng không mang sang web khác .../span>

Tiết Du cảm thấy trách nhiệm trên vai nặng nề, không nói không cười gì nữa, chỉ mím môi ngồi trầm tư suy nghĩ.

Tiết lão thái thái thấy hấn suy nghĩ vất vả, không khỏi đau lòng nói với con dâu: “Cần gì làm khó hấn, cho người làm đi tìm cách là được.”

Tiết thị cười cười: “Nương, ta lại cảm thấy chị dâu làm rất tốt, nương đó, cứ yên tâm đi.”

Tiết lão thái thái liền hừ nhẹ một tiếng, nói: “Có phải chê ta già đi, xen vào việc của người khác không?”

Tiết thị tuyệt không sợ bà tức giận, kéo cánh tay bà lắc lắc, “Nương đó, kệ Du nhi đi, nhiều quần ta này, Du nhi có nương hân thương, ta cũng muốn nương thương cơ.”

“Ai ui.” Tiết lão thái thái lập tức vui vẻ, “Lớn vậy rồi, cháu cũng có còn làm nũng trước mặt tiểu bối, cũng không sợ bị bọn nhỏ chê cười, con rể, con nói đúng không?”

Lâm lão gia lắc đầu, “Không đâu.”

Tiền thị che miệng cười nói: “Lão thái thái, ngài đừng hỏi cô gia, ta thấy tiểu cô như vậy đều là cô gia nương chiều. Mặc kệ tiểu cô làm gì hân đều chỉ biết nói ‘không có, không dám không dám’ thôi!”

Một câu nói làm tất cả mọi người vui vẻ, bọn tiểu bối không dám cười thẳng, chỉ phải nghẹn mặt đỏ bừng.

Tiết thị giả vờ tức giận nói: “Được rồi, ta tốt bụng nói hộ tẩu, tẩu còn chèn ép ta vậy đấy, đây cũng không phải bản tính của tẩu, chẳng lẽ là đại ca của ta làm tẩu trở nên xấu như vậy?”

Tiết lão gia không ngờ đến mình ngồi ở một bên xem kịch vui lại bị dẫn lửa lên người như vậy, ông cũng không gấp, vẫy vẫy tay, chậm rãi nói: “Không dám, không dám.”

(Chỉ đăng chương mới tại (Di)(Hương)(Viện) Vui lòng không mang sang web khác .../span>

Lần này tất cả mọi người cuối cùng không nín được, đều cười nghiêng ngả, cười run rẩy cả người.

Uống trà đến canh hai, Tiết lão thái thái buồn ngủ không chịu được mới cho mọi người giải tán.

Ra cửa sân, lúc muốn tách ra, Tiết Du ngăn đám người Tiết thị cùng Thanh Liễu lại, trịnh trọng nói: “Bác dưỡng, ca ca chị dâu, hôm nay đã muộn, ngày mai ta nhất định đến cửa gặp.”

Tiết thị thấy hân còn nhớ chuyện hôm nay đến chậm, cười khuyên nhủ: “Lại không phải người ngoài, cần gì chú ý như vậy? Trở về ngủ một giấc thật ngon, bác còn chờ người mang chúng ta ra ngoài xem cuộc vui đấy.”

Tiết Du chấp tay vái, “Được, bác cứ yên tâm chờ là được!”

Trở lại vườn Cẩm Tú, người phục vụ mà Tiền thị sắp xếp vẫn còn đang chờ, Tiết thị nói: “Trước đưa chút nước ấm rửa mặt đến cho mỗi phòng, sau đó thì đi xuống nghỉ ngơi đi, có chuyện gì sáng mai lại nói.”

Thanh Liễu rửa mặt xong, thay quần áo nằm ở trên giường, thở ra một hơi dài.

Hôm nay ngồi thuyền cả ngày, lại tâm trạng căng thẳng gặp mặt các vị trưởng bối, bây giờ mới có thể nằm xuống nghỉ ngơi, nàng thật sự có chút mệt mỏi, sau lưng cũng có chút bủn rủn.

Lâm Trạm tắt nến lên giường, ôm vợ mình cọ cọ. Trước đó nghỉ ở nhà trọ, bên cạnh là phòng cha mẹ, nói gì vợ cũng không cho chạm vào, bây giờ mọi người cách nhau xa như vậy, không nghe thấy gì, có thể rồi chứ?

Thanh Liễu buồn ngủ hai mí mắt đánh nhau, thấy hân đến gần, bắt đặc dĩ đầy đầy, “A Trạm, ta mệt lắm.”

Lâm Trạm không muốn buông tha, “Vợ, trước đó nàng đã nói đến nhà bà ngoại rồi sẽ nghe ta, sao bây giờ không tính toán gì hết vậy?”

(Chỉ đăng chương mới tại (Di)(Hương)(Viện) Vui lòng không mang sang web khác .../span>

Thanh Liễu mở mắt ra, xấu hổ nói: “Đó, đó là chàng ép ta nói.”

Lúc đó hai bên phòng chia làm Tiết thị Lâm lão gia với cả nhà Lâm Hồng ở, người này lại không an phận, làm nàng không thể không nói lời đó, bằng không còn không biết hân sẽ làm ra chuyện xấu gì.

Lâm Trạm nói: “Nhưng nàng thật sự hứa rồi.”

Đêm nay Thanh Liễu thật sự đã mệt lại mệt, không nhắc lên nỗi tình thân đối phó hân, để ngủ sớm chỉ đành phải cầm lấy vạt áo hân, nhỏ nhẹ xin nhờ, “Hôm nay ta thật sự mệt lắm, ngồi thuyền nhiều ngày như vậy, còn chưa trở lại bình thường đâu. A Trạm, chàng tha ta một lần, ngày mai, ngày mai đều theo chàng, được không?”

Lâm Trạm nuốt nước bọt, “... Được rồi, vợ, nàng nói ngày mai đấy, không thể lại gạt ta nữa.”

Thanh Liễu chọc chọc ngực hân, nhỏ giọng nói: “Chỉ có chàng bắt nạt ta, ta đã khi nào gạt chàng rồi?”

Lâm Trạh nắm giữ tay nàng, kéo nàng sát vào trong lòng, “Mau ngủ đi.” Còn để vợ chọc nữa, nàng lại nói hấn bắt nạt nàng.

Aiz, còn phải ngày mai nữa, cuộc sống có vợ cũng khó qua quá.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Có thai

Ngày hôm sau, hai người rửa mặt xong liền đến phòng chính chào hỏi Tiết thị với Lâm lão gia.

Tiết thị vừa thấy Thanh Liễu liền nhìn kỹ, chợt nói: “Ta nói mà, hôm qua thấy Thanh Liễu đã cảm thấy có hơi khác, có điều hôm qua ánh nến mờ nên nhìn không rõ lắm, bây giờ mới biết hóa ra là chải tóc mái lên. Phải làm vậy sớm hơn mới phải, nhẹ nhàng thoải mái, xinh đẹp hơn bao nhiêu, ta cũng không biết Thanh Liễu của chúng ta là mặt trái xoan xinh xắn nhất đấy!”

Lâm Trạh nhanh chóng tranh công với Thanh Liễu, “Vợ nàng xem đi, ta nói không sai chứ.”

Mặt Thanh Liễu nóng lên, hơi ngượng ngùng cúi mặt xuống.

Mấy người nói chuyện chốc lát, lại cùng nhau đến phòng Tiết lão thái thái thỉnh an.

Tiết lão thái thái nhìn một vòng, nói: “Du nhi còn chưa dậy à?”

Tiền thị bắt đầu nói: “Sáng sớm đã ra phủ rồi, nói là đã nghĩ ra biện pháp nên muốn đi gặp người đàm phán, bảo lão thái thái chờ tin tức tốt của hấn đây.”

Tiết lão thái thái vội hỏi: “Có dẫn theo người đi không?”

“Lão thái thái yên tâm, ta cho người đi theo rồi.”

Tiết lão thái thái nghe vậy mới yên lòng cười nói: “Khó được hấn có tấm lòng này, vậy chúng ta cùng nhau chờ coi, xem hấn nghĩ ra biện pháp gì.”

Tiền thị cười gật đầu.

Tiếp theo mấy nữ quyến liền ở lại trong phòng Tiết lão thái thái dùng bữa sáng, các con trai thì cùng Tiết lão gia qua đằng trước.

Ăn bữa sáng xong trở lại vườn Cẩm Tú, quần sự trong sân dẫn theo người làm đến thỉnh an.

Trong đó có mấy nha hoàn mười bốn mười năm tuổi, Tiết thị biết là lão thái thái cho người đến bên người phục vụ liền chọn hai người nhìn trung thành trong số đó, chia ra cho Thanh Liễu và Cẩm nương.

Nha hoàn đi theo Thanh Liễu tên Châu nhi, người cũng châu tròn ngọc sáng như tên, mặt mạng phúc tướng, nhìn là thích.

Thanh Liễu mặc dù không có thói quen có người đi theo, nhưng Châu nhi không nói nhiều, im lặng đi theo đằng sau, phảng phất như không có người này, nàng cũng chậm rãi thả lỏng.

Ngày hôm qua vào sân nàng đã nhớ thương mấy cây mẩu đơn kia, lúc này có rãnh liền ngồi xổm bên cạnh một đóa hoa xem, chờ xem hết tất cả các đóa mẩu đơn trong sân trong lòng nàng lập tức có ý tưởng, trở về phòng lấy hoa lụa hạt châu làm trăm ra, ngồi trong nhà thủy tạ* trong vườn chuyên chú suy xét.

Nhà thủy tạ: Nhà được xây trên mặt nước.

Không qua bao lâu, Châu nhi đột nhiên tiến lên nói khẽ: “Thiếu phu nhân, các vị tiểu thư trong phủ đến đây.”

Thanh Liễu ngẩng đầu thì thấy mấy cô nương đang bước dọc theo hành lang gấp khúc trên mặt nước đi đến, nàng vội vàng đứng lên nghênh đón.

Đến là nhị tiểu thư, tam tiểu thư và tứ tiểu thư.

Nghe Tiết thị nói, Nhị tiểu thư nhỏ hơn Lâm Trạh mấy tháng, năm nay cũng hai mươi bảy, nàng mặt mày minh diễm, có điều nhìn hơi trầm lặng.

Tam tiểu thư tứ tiểu thư đều là mười sáu tuổi, hai người một người dịu dàng một người hoạt bát.

Nhị tiểu thư nói: “Đánh liều đến cửa, quấy rầy chị dâu yên tĩnh, chị dâu đừng trách nhé.”

Thanh Liễu vội nói: “Ngần vạn đừng nói mấy lời này, các muội có thể đến xem ta ta vui còn không kịp. Châu nhi, mau vào nhà châm trà đi.”

Tứ tiểu thư thấy vật phẩm nài để trên bàn, tò mò sát lại, “Chị dâu, chị đây là đang làm gì vậy?”

Thanh Liễu thu dọn lại đồng đồ vật lộn xộn trên bàn, cười nói: “Rảnh rồi không có việc gì nên làm chút vật nhỏ giết thời gian.”

Tứ tiểu thư thấy trong rổ có một cái trâm hoa đã làm xong bên lấy ra, nói: “Đây là hoa gì vậy? Đáng yêu quá.”

Thanh Liễu nói: “Là một loại hoa nhỏ mọc ven đường, cũng không biết tên là gì, nếu muội muội không chê thì cứ lấy.”

Tứ tiểu thư bĩu môi đặt lại vào rổ, nói: “Ta chỉ xem chút thôi, nào có ý lấy đồ của chị dâu.”

Tam tiểu thư nhỏ nhẹ nói: “Ta thì lại rất thích, chị dâu tặng ta được không?”

Nghe ra trong lời nói của Tứ tiểu thư như có mấy phần khinh thường, Thanh Liễu vốn không định so đo, nàng là tiểu thư nhà giàu xem thường loại vật nhỏ này cũng là bình thường, chỉ là trong lòng đến cùng vẫn có chút buồn. Hồi là nàng muốn hỏi, hỏi xong lại ghét bỏ, không biết là do bản tính vốn vậy, hay là cô ý làm nàng khó xử.

Thấy Tam tiểu thư giải vây cho mình, nàng cười cười, nói: “Nếu Tam muội muội muốn, hay là đợi thêm chút, bông vừa rồi bị ta làm hỏng, ta đang định làm lại bông khác đây, chờ ta làm xong sẽ kêu Châu nhi đưa cho muội.”

Tam tiểu thư hơi có chút kinh ngạc, vốn thấy chị dâu này yếu đuối, lo lắng nàng bị bắt nạt sẽ ngượng mặt, không nghĩ đến nàng lại đánh trả. Nàng khẽ gạt đầu, “Vây ta xin cảm ơn chị dâu trước.”

Tứ tiểu thư nhướn mày, đang định nói gì thì đúng lúc Châu nhi bưng trà bánh tiến vào, đánh gãy lời nàng ta.

Thanh Liễu hỏi Châu nhi: “Người xem Nhị thiếu nữ nãi nãi có ở trong phòng không? Khách đến, cũng mời muội ấy ra ngoài ngồi một lát.”

Vâng, Châu nhi khụy thân, lại đi.

Dưới đáy bàn Nhị tiểu thư kéo ống tay áo Tứ tiểu thư, liếc mắt ra hiệu cho nàng ta, ý bảo nàng ta không nên nói nữa.

Tứ tiểu thư hừ một cái, tức giận ngồi một chỗ.

Thanh Liễu chỉ làm như không nghe thấy, nói chuyện với Tam tiểu thư, thỉnh thoảng cũng nói với Nhị tiểu thư mấy câu.

Sau khi Cầm nương mang theo Thụy nhi đến, không khí trong nhà thủy tạ mới dần dần sôi động lên.

Trước bữa trưa, ba vị tiểu thư cùng nhau chào ra về.

Lan di nương với Tôn di nương có sân riêng của mình, các vị tiểu thư cũng ở chung với mẹ mình, đến nửa đường liền tách ra.

Chung quanh không có người ngoài, Tứ tiểu thư buồn bực nói: “Tỷ tỷ, vừa rồi tỷ kéo ta làm gì, tỷ xem nàng như vậy, cũng chỉ là một người quê mùa đến từ nông thôn, dám nói với ta như vậy!”

Nhị tiểu thư nói: “Cho dù trong lòng muội nghĩ như thế nào, những câu nói kiểu đó không thể nói ra khỏi miệng được. Hiện giờ bác được lão thái thái thích, nàng lại là người tin cậy trước mặt bác, muội với nàng cãi nhau, không có lợi cho chúng ta.”

Tứ tiểu thư lại giận đùng đùng hừ một cái, “Một đóa hoa đại ven đường nàng còn coi thành bảo bối muốn tặng cho ta, cho rằng ta cũng kiến thức hạn hẹp như nàng chắc? Ta thấy bác cũng hồ đồ, năm đó cố ý muốn gả cho người nhà quê, bây giờ lại cho đại biểu ca cưới người như vậy!”

Nhị tiểu thư giận tái mặt, “Im miệng! Lời này cũng là lời muội có thể nói à?”

“Ta...” Tứ tiểu thư mím miệng, “Sợ cái gì, lại không có ai nghe thấy.”

Nhị tiểu thư có chút chán nản, cô muội muội này của nàng đã bị mẹ nàng làm hư, chỉ dài tuổi không dài não, chờ gả vào nhà chồng không biết còn sẽ làm ra họa gì nữa.

Nhưng, nàng cũng không quản được nhiều như vậy, từ nhỏ không biết khuyên qua bao nhiêu lần cũng không thấy nàng thu lại. Bây giờ chính nàng ôm thân phận gả hai lần ở nhà mẹ đẻ, tự thân cũng khó bảo toàn, mắt thấy hai người muội muội đều sẽ gả trong năm nay, cả ngày vui vẻ lượn lờ trước mặt nàng nói đồ cưới, hôn phu tương lai, không thấy các nàng thông cảm cho nỗi khổ của nàng, nàng cần gì phải quan tâm nhiều như vậy?

Thanh Liễu mặc dù đương trường dùng lời kích Tứ tiểu thư, sau lại có mấy phần hối hận, nàng ở nhà người ta làm khách, không nên hành động theo ý mình như vậy. Nếu Tứ tiểu thư thật sự làm to chuyện, để lão thái thái biết, mặc dù nàng không cảm thấy mình đuối lý, nhưng chỉ sợ cũng sẽ làm Tiết thị khó xử.

Trong lòng nhớ kỹ chuyện này, buổi chiều liền hơi có chút tâm sự nặng nề. Càng nghĩ, vẫn là quyết định đi thẳng thắn với Tiết thị, để bà biết ngọn nguồn.

Tiết thị thấy mặt nàng trịnh trọng còn tưởng chuyện lớn thế nào, không nghĩ đến chỉ có như vậy, nghe xong an ủi: “Thanh Liễu không cần áy náy, yên tâm đi nghỉ ngơi đi, tất cả có nương đây.”

Chờ Thanh Liễu đi xuống, Tiết thị mỉm cười, lắc lắc đầu.

Ca ca bà một vị phu nhân hai vị di nương, bà chỉ ghét mỗi Tôn di nương, xuất thân nhà nghèo, lòng lại cao ngạo, ý vào tuổi trẻ mỹ mạo liền có chút mơ mộng hảo huyền. Cũng không nhìn xem di nương nhà người khác sống thế nào, nàng ta có thể tự do thoải mái như ngày hôm nay đều là nhờ phu nhân Tiền thị khoan dung độ lượng hiền lành. Nàng lại còn đổ mắt nhìn chăm chăm vị trí thái thái, cho rằng người khác không biết!

Thật đúng là một con sói mặt trắng, dạy ra nữ nhi cũng không được ai thích, mắt mọc trên đỉnh đầu, đã quên bản thân được mấy lạng.

Đừng nói đây chỉ là một di nương, một tiểu thư thứ xuất, cho dù là Du nhi con vợ cả thấy Thanh Liễu cũng phải khách khí, con dâu của Tiết Nhụy bà, đến lượt các nàng coi thường?

Thanh Liễu nói chuyện với Tiết thị xong trong lòng thấy yên ổn hơn nhiều, có thể tĩnh tâm ở trong phòng luyện chữ.

Châu Nhi bụng cho nàng đĩa bánh ngọt khoai môn mẫu đơn, là phòng bếp mới làm.

Thanh Liễu nhìn cảm thấy mới mẻ, không nghĩ mới nếm thử một miếng trong dạ dày lại sôi trào, nàng vội vàng chạy ra ngoài phòng ới sạch đồ ăn trong bụng.

Châu nhi sợ hãi, vội cùng chạy ra, kêu lên: “Thiếu phu nhân, ngài bị sao vậy? Khó chịu chỗ nào?!”

Thanh Liễu vẩy vẩy tay, lại bắt đầu nôn khan.

Tiết thị nghe được động tĩnh, từ phòng chính bước ra, “Sao vậy?”

Thanh Liễu thoáng trở lại bình thường, vội nói: “Nương, người đừng đến đây, trên mặt đất bẩn.”

Tiết thị không để bụng, vòng lại đây bảo Châu nhi đi lấy nước trà, lại chỉ huy người đến quét dọn, đỡ Thanh Liễu vào nhà ngồi xuống, “Có phải là ăn phải đồ ăn hỏng rồi không? Hay là ban đêm bị lạnh?”

Thanh Liễu lắc đầu, nghĩ nghĩ rồi nói theo sự thật: “Nương, từ ngày bắt đầu ngồi thuyền ta vẫn luôn thấy buồn nôn, vốn cho rằng chỉ là say thuyền, không nghĩ đến xuống thuyền rồi vẫn vậy. Tội hôm qua trên bàn cơm đã bị một lần, ta sợ hỏng khẩu vị của mọi người nên không nói, hôm nay xem ra còn nghiêm trọng hơn chút. Có điều mấy ngày nay ta vẫn đều ăn cơm với mọi người, sau cũng không ăn gì khác, cũng không bị trúng gió cảm lạnh, không biết là chỗ nào không tốt.”

Tiết thị càng nghe con mắt càng sáng, vội truy hỏi: “Có phải mấy ngày nay con đặc biệt thích ăn chua cay không? Có phải có lúc khẩu vị cực kỳ tốt, có đôi khi lại cảm thấy không ăn được gì?”

Thanh Liễu nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Hình như là vậy, nương, người có biết con bị bệnh gì không?”

Tiết thị phì cười, vuốt mặt nàng nói: “Bé ngốc! Con nào có bị bệnh, đây tám phần là ghen! Con đó, trong bụng có bé con!”

Thanh Liễu cả kinh sững sốt.

Tiết thị vui rạo rức đi ra ngoài, liền tiếp gọi Dương tẩu từ đến, “A Anh à, người mau đi mời đại phu đến đây!”

Dương tẩu từ vội hỏi: “Phu nhân, là ai bị bệnh à?”

Tiết thị cười híp mắt nói: “Thanh Liễu của chúng ta có lẽ là có thai, người đi mời đại phu xem cho nàng một cái!”

Dương tẩu từ cả kinh, vui vẻ nói: “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng thiếu phu nhân, ta đi ngay đây!”

Thấy nàng chạy đi, Tiết thị nhớ đến gì đó vội gọi nàng lại nói nhỏ: “Người tránh người chút, chỉ nói bụng ta có chút không khỏe, trước đừng lộ ra.”

Dương tẩu từ biết nổi bản khoán của bà, liên tục gật đầu, bước nhanh đi.

Tiết thị quay đầu lại, thấy Thanh Liễu vẫn còn ngồi ngơ ngác, trong lòng nổi lên chút triu mến, đứa bé ngốc này, cái gì cũng không biết, còn tưởng mình bị bệnh không dám nói!

Bà cũng không quý nhiều nàng, gọi đầu bếp nữ đến, phân phó nàng làm chút mì khẩu vị nhẹ đưa tới. Lại đuổi gã sai vặt đi ra ngoài tìm Lâm Trạm về.

Đại phu rất nhanh liền đến, sau khi chẩn xong xác định trong bụng Thanh Liễu đã có thai hơn một tháng.

Tiết thị cười ha ha đưa bao lì xì cho đại phu, lại sai Dương tẩu từ đi báo tin vui cho đám người Tiết lão thái thái với Tiền thị.

Cầm nương vui vẻ nói: “Chúc mừng tẩu tử, chúc mừng nương, lại chuẩn bị làm nãi nãi.”

Thụy nhi cũng tiến lên, tò mò nghiêng đầu quan sát bụng Thanh Liễu, “Đại nương, ở đó có đệ đệ của ta ạ?”

Thanh Liễu lấy lại thần, vuốt bụng, không được tự nhiên nói phải.

Tiết thị nói: “Mặc kệ là đệ đệ hay muội muội, đều tốt.”

Thụy nhi lại hỏi: “Sao đệ đệ muội muội lại nhỏ vậy ạ? Khi nào bọn họ mới có thể ra ngoài chơi với ta?”

Tiết thị cười nói: “Còn sớm lắm, trước kia Thụy nhi cũng bé như vậy, dần dần mới lớn lên.”

Thụy nhi mở to con mắt tròn vo, lòng đầy mong đợi: “Đại nương, ta có thể kiểm tra đệ đệ muội muội không ạ?”

“– Không được.”

Thanh Liễu còn chưa nói gì, trong sân đột nhiên truyền đến tiếng Lâm Trạ, cả người hắn đã nhào vào, vừa đứng ngồi xồm xuống bên người Thanh Liễu, bàn tay giơ lên trước đặt lên bụng nàng, quay đầu nhìn Thụy nhi, đặc ý nói: “Muốn sờ thì đi sờ của vợ cháu ấy.”

Thụy nhi lập tức nước mắt ròng ròng, đại bá thật là xấu! Biết là Oanh nhi đã thích người khác, không làm vợ hắn còn vậy! Hu hu hu. . .

Vốn Thanh Liễu còn cảm thấy ngượng ngùng, thấy Lâm Trạ như vậy, lập tức bao nhiêu xấu hổ bay hết, chỉ còn lại không biết làm sao, đối nhìn hắn, đây hắn ra, vậy tay với Thụy nhi: “Thụy nhi qua đây.”

Thụy nhi khịt khịt mũi, đỡ ánh mắt u oán nhìn mình của đại bá, đi đến bên cạnh đại bá nương rồi đặt tay lên bụng sờ trái sờ phải.

Lâm Trạ cắn răng chịu đựng, hừ, chờ nhóc con thối này tránh ra thì vợ chính là của hắn, hắn muốn sờ thế nào thì sờ thế đó, muốn hôn thế nào thì hôn thế đó, muốn cắn thế nào cũng được!

Tối hôm qua vợ còn đồng ý hôm nay theo hắn, hôm nay hắn ở bên ngoài nhin cả ngày, cuối cùng cũng sắp tối.

Hí hí. . . Buổi tối mới chào hỏi con cho kỹ được.

Tiết thị thấy Lâm Trạ ngồi xồm một bên cười ngây ngô, lắc đầu, vậy tay ý bảo hắn cùng đi ra ngoài.

“Trạ nhi, Thanh Liễu có thai, con không thể lại quấy con bé nữa, như vậy đi, mấy ngày nay con tạm thời qua phòng cách vách ngủ đi.”

“Cái gì?” Lâm Trạ kinh ngạc đến ngây người, sấm đánh giữa trời quang!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Nhào lộn

Lâm Trạ phải quấy mẹ mình một hồi, thêm một sọt thề thốt, tuyệt không quấy vợ mình mới tránh được kiếp qua phòng cách vách ngủ.

Tiết thị lại quay lại phòng, kéo Thanh Liễu nói một chuỗi những điều cần chú ý rồi mới cùng Cầm nương đi ra ngoài, để cho hai vợ chồng nói chuyện.

Lâm Trạ ngồi bên cạnh Thanh Liễu, cầm lấy tay vợ, lúc thì cười ra tiếng, lúc thì lại mặt đầy đau khổ.

Thanh Liễu nhìn hắn không biết làm sao.

Lâm Trạ vừa cười xong, lại thờ dài, u sầu nói: “Vợ, nương nói trong thời gian này ta đều không thể chạm vào nàng, nếu không con sẽ không vui, nàng nói xem nó còn chưa ra sao tính khí đã khó vậy rồi?”

Thanh Liễu xấu hổ nói: “Cả ngày chàng chỉ nghĩ đến mỗi chuyện này thôi hả?”

Lâm Trạ nói: “Ta còn nghĩ nàng.”

“Không đúng đắn.” Thanh Liễu khề мэng.

Trước kia nàng chẳng biết gì bị người này lừa, bây giờ dần biết rồi mới biết trước kia mình có bao đàn. Người da mặt dày lại không đúng đắn như hắn,

tuyệt không nên để ý đến.

Lâm Trạm vươn tay ôm nàng vào trong ngực, hai người ngồi trên một cái ghế, tay hấn đặt trên bụng nàng, nhẹ vuốt ve, cười ha ha nói: “Nếu ta đứng đắn, chỗ này làm sao có thể có bé con được? Vợ, nàng nói đứa này là con trai hay là con gái?”

Thanh Liễu hỏi lại: “Chàng muốn con trai hay con gái?”

Lâm Trạm đau đầu, trong lòng hấn là muốn con trai, chờ thằng nhóc đó ra là hấn có thể thuận tay ném cho nương, không có ai giành vợ với hấn. Nếu là con gái, nững nịu như thế hấn sợ mình không xuống tay được, đến lúc đó vợ không còn là của một mình hấn nữa.

Thanh Liễu thấy hấn không đáp, lại hỏi: “Chàng muốn con trai à?”

Lâm Trạm nói: “Đều được.”

Nếu thật sự khéo sinh ra con gái thì hấn cũng chỉ có thể nhận, lại không thể so đo với con gái đúng không? Dù sao hấn tin tưởng, ở trong lòng vợ hấn nhất định được xếp thứ nhất, có bao nhiêu con cũng không sợ!

Đến lúc Lâm lão gia với Lâm Hồng trở về, đương nhiên lại một hồi vui mừng.

Buổi tối đến phòng Tiết lão thái thái, lão thái thái trực tiếp kêu Thanh Liễu đến gần, kéo tay nàng hỏi han, lại bảo Tiền thị điều hai đầu bếp nữ từ nơi khác qua vườn Cẩm Tú, bảo đảm làm ra com hộp khẩu vị của Thanh Liễu.

Tiền thị cười nói: “Trong nhà đã bao nhiêu năm không có chuyện vui như vậy rồi? Cô nãi nãi vừa về là dẫn theo niềm vui đến! Lão thái thái, mắt thấy trời dần nóng, phụ nữ có thai không chịu nổi nhất là nóng, ca ca nhà mẹ ta hai ngày trước vừa tặng cho ta hai cuộn tuyết gấm, sờ vừa trơn vừa mát, mùa hè mặc thì không gì hợp hơn, không bằng ta kêu người làm cho vợ của cháu ngoại trai hai bộ quần áo nhé.”

Tiết lão thái thái gật đầu, “Ta thấy được đấy, nhưng mà cũng không thể lấy không của người được, lát nữa người cầm chìa khóa nhà kho của ta, vào xem có vừa ý cái nào thì lấy hai món đi, coi như ta đổi với người.”

Tiền thị nói: “Vây ta cũng không khách sáo với nương, vừa vặn có một cuộn vải ta thềm từ lâu lắm rồi. Có điều vợ Trạm nhi có thai, ta đây làm mợ cũng không thể không tỏ vẻ, vừa khéo ta có đôi vòng tay vàng khảm hồng ngọc, vợ Trạm nhi đừng ngại tục khí, đeo chơi tạm nhé.”

Thanh Liễu còn chưa nói chuyện, Tiết lão thái thái như lại nghĩ đến cái gì, nói: “Người nói ta lại nhớ trong phòng kho còn có một pho tượng ngọc thạch, một cái gối ngọc trăm từ ngàn tôn (trăm con ngàn cháu), một bức trẻ con chơi đùa bằng ngọc, người cũng đưa đến vườn Cẩm Tú luôn đi.”

Thanh Liễu vội nói: “Cảm ơn bà ngoại, mợ ưu ái.”

Tiết lão thái thái nhẹ vỗ tay nàng, “Đứa bé ngoan, ta thấy con chính là người có phúc tướng, sau này cùng Trạm nhi sống thật tốt, cho nhà thêm mấy đứa nhỏ, vậy là không thể tốt hơn nữa.”

Thanh Liễu đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói vâng.

Ở một bên, ba vị tiểu thư nghe Tiết lão thái thái cùng Tiền thị nói chuyện, về mặt khác nhau.

Nhị tiểu thư mím môi, không nói một lời.

Tam tiểu thư trên mặt trước sau mang theo ý cười.

Về phần tứ tiểu thư, sớm đã đỏ mặt không ngừng cắn môi.

Đang nói chuyện thì nghe thấy nha đầu ngoài cửa kêu thiếu gia, rèm cửa được vén lên, Tiết Du như làn gió chạy vào.

Cũng không biết cả ngày nay hấn ra bên ngoài đến cùng là làm cái gì, cả ngày không thấy bóng người, lúc này đầu với mặt đầy là mồ hôi.

Tiết lão thái thái đau lòng nói: “Sao lại để mệt đến như vậy? Mau đi rót nước qua đây!” Rồi lại hỏi Tiết Du: “Đã ăn gì chưa?”

Tiết Du lau mặt, trực tiếp ngồi xuống bàn để chân trước mặt lão thái thái, hưng phấn nói: “Bà ơi, bà mau cho người đi chuẩn bị đi, giữa trưa ngày mai cả nhà chúng ta đi xem thuyền rồng!”

Tiền thị nhận lấy khăn ướt từ tay nha hoàn, tự mình lau mặt cho hấn: “Con đã nghĩ ra biện pháp rồi à?”

Tiết Du ngửa đầu, tiếng nói ở dưới khăn vải có chút không rõ, “Con đã nói chuyện xong với ông chủ lầu Vọng Giang rồi, ngày mai ông ấy đưa tâng bốn cho con mượn.”

“Hà?” Tiền thị có chút kinh ngạc, theo như bà được biết, lầu Vọng Giang hình như là không cho phép người ngoài lên đình, không biết Tiết Du làm thế nào để ông chủ nhà ra?

Tiết Du cười đắc ý nói: “Con tự có biện pháp?”

Thấy hấn không nói Tiền thị cũng không hỏi, lại phân phó phòng bếp làm mấy món Tiết Du thích ăn.

Thanh Liễu cảm khối bánh táo lên cắn từng miếng từng miếng, nhỏ giọng hỏi Lâm Tràm: “Lầu Vọng Giang là nơi nào vậy?”

Lâm Tràm hơi suy nghĩ, nói: “Là nơi tất cả đều là một sách chít chít.”

Thanh Liễu suy nghĩ trong đầu một hồi, nghĩ ra chắc là thư xã cho người đọc sách, nơi văn nhã phong lưu.

Lâm Tràm nói: “Trong đó không thú vị chút nào hết, vợ, nếu nàng muốn xem, ngày mai ta dẫn nàng đến bờ sông xem.”

Thanh Liễu lắc đầu, “Tất cả mọi người đều ở đó, chúng ta nào có thể rời khỏi một mình? Hơn nữa ta cũng muốn đi xem một chút.”

Lâm Tràm bĩu môi, đều là mặt trắng nhỏ (tiểu bạch kiểm) có gì để nhìn, vợ muốn xem, không bằng xem hấn.

Tiết lão thái thái nói: “Đã như vậy, ngày mai cả nhà chúng ta đều đi lầu Vọng Giang xem náo nhiệt, không được có ai không đi.”

Tôn di nương nghe câu này, lặng im cúi đầu.

Buổi sáng nàng ta mới nói với Tiền thị rằng anh trai bên nhà cho người đến truyền lời, kêu nàng ta ngày mai về nhà qua Đoan Ngo, lúc đó Tiền thị đã đồng ý. Bây giờ lão thái thái lại nói vậy, trong lòng nàng ta nhận định là Tiền thị nói linh tinh, càng thêm đố kỵ với không cam lòng.

Vừa rồi Tiền thị cùng lão thái thái cho Thanh Liễu đồ cũng làm nàng ta đỏ mắt bất bình. Lúc nàng ta có thai lần đầu cũng không phô trương như vậy, bây giờ chỉ là một cháu dậu ở ngoài đã vượt qua nàng ta, nàng ta còn là mẹ ruột của hai vị tiểu thư trong phủ đây, lòng của lão thái thái đã nghiêng thái quá. Mà Tiền thị kia lại giả dối làm người ta muốn ới, thật muốn tự tay lột lớp da mặt đỏ của nàng ta xuống, để lão gia lão thái thái thấy rõ!

Tối nay không ngồi lâu, do Tiền thị cần sắp xếp công việc cho ngày mai cả nhà ra ngoài, Thanh Liễu lại có thai, lão thái thái bèn để mọi người về nghỉ sớm.

Chân trước vừa về đến vườn Cẩm Tú, chân sau đồ Tiền thị và Tiết lão thái thái tặng cho đã được đưa đến.

Tiết thị trực tiếp bảo người làm đưa đến sương phòng phía đông.

Thanh Liễu nhìn qua một lần, cảm đôi vòng tay thạch lựu lên đeo thử.

Mặc dù cũng là vàng nam ngọc, nhưng ánh mắt của Tiền thị rõ ràng tốt hơn Lâm Tràm không biết bao nhiêu lần, vòng tay đeo vào không thấy thô tục, chỉ thấy sang với vui mừng.

Lâm Tràm ngó đầu qua xem, gật đầu bình luận: “Không tệ, cơ mà ngọc trên mặt vòng hơi nhỏ tí, vòng tay cũng hơi nhỏ, nếu rộng thêm chừng một ngón tay nữa thì càng đẹp hơn.”

Thanh Liễu nghe xong im lặng không nói gì cởi vòng ra, đến mấy món đồ khác cũng đều cẩn thận thu lại.

Lâm Tràm nói: “Còn có một bộ vàng khác nữa mà, vợ sao nàng không mang lên nhìn xem, tuy rằng trăm cái này hơi nhẹ, không đẹp bằng cái ta đưa nàng, nhưng là tấm lòng của bà ngoại, thế nào cũng phải đeo thử.”

Thanh Liễu cười gượng, nói: “Ngày mai thử tiếp đi, ta thấy hơi mệt.”

Lâm Tràm lên tiếng ừ, đi qua một tay đỡ eo một tay đỡ khuỷu chân, nhẹ nhàng ôm nàng lên.

Thanh Liễu vội ôm cổ của hấn, nói: “Chàng làm gì vậy?”

Lâm Tràm đi đến bên cạnh giường, đương nhiên nói: “Không phải nàng mệt à? Ta ôm nàng đi ngủ, nương nói bây giờ trong bụng nàng có bé con, ngàn vạn lần không thể bị mệt.”

Thanh Liễu bật cười: “Mấy bước đường thôi đã mệt à?”

Lâm Tràm nói: “Không thì ta không có việc gì làm, vợ nàng để cho ta ôm đi.”

Thanh Liễu bất đắc dĩ lắc đầu.

Lâm Tràm đặt nàng xuống giường, nàng cởi áo khoác nằm vào trong chăn.

Lâm Tràm thì nửa ngồi bên mép giường nhìn nàng.

Thanh Liễu ngạc nhiên hỏi: “Sao chàng còn chưa đi ngủ?”

Lâm Tràm thờ dãi, “Vợ, ta không ngủ được, nàng nói sao bé con đến sớm vậy chứ? Ngày mai đến cũng được mà.”

Tốt xấu gì cũng để hấn làm xong chuyện hôm qua vợ đồng ý với hấn đã chứ.

Trong lòng Thanh Liễu khó hiểu hôm nay với ngày mai khác nhau ở chỗ nào, đột nhiên nghĩ đến tối qua hai người nói chuyện, lập tức hiểu rõ.

Nàng kéo chăn che đi nửa mặt, chỉ lộ đôi mắt với cái trán ở ngoài, “Ta, ta cũng không có cách nào, nương nói một thời gian nữa cũng không thể... Nếu chàng không nhìn được thì đi cách vách ngủ đi.”

Lâm Trạm lắc đầu, “Không được, ta muốn ôm nàng ngủ.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Ở đây chàng nói không ngủ được.”

Lâm Trạm nhũu mày đau khổ suy nghĩ, làm thế nào mới có thể trút hết tinh lực ra ngoài, đầu đột nhiên động, nói: “Vợ, ta lộn nhào cho nàng xem nhé.”

“Hà?”

Lâm Trạm nói là làm, đứng lên vòng quanh phòng hai vòng, đẩy cái bàn đến bên tường, vừa đẩy vừa nói: “Vợ, ta đã nói với nàng ta lộn nhào giỏi nhất chưa, cả ngọn núi Lãng Tiêu không có ai hơn được ta.”

Lúc còn ở sư môn, nếu là luận võ, hấn cùng mặt đen có thắng có thua, nhưng nếu so lộn nhào thì mặt đen kia khẳng định chưa từng thắng nổi hấn.

Đương nhiên, mặt đen cũng có sở trường vô song, tên nhóc đó đi tiểu phun rất xa, bị bọn họ gọi là vua nước tiểu!

Nhưng mà sau khi lớn lên hấn lại trở mặt, nghe ai nhắc đến vua nước tiểu một lần là đánh người đó một lần, còn đánh đặc biệt đau. Rõ ràng hồi nhỏ tranh tài hằng say như vậy, aiz... Lòng đàn ông như kim đáy biển.

Thanh Liễu còn chưa phản ứng kịp thì Lâm Trạm đã bắt đầu nhào lộn trong khoảng trống nho nhỏ trong phòng.

Đứng, lộn, có trọng tâm, không trọng tâm, hai tay, một tay, không dùng tay...

Thanh Liễu từ lúc ban đầu trợn mắt há hốc mồm, càng về sau buồn ngủ, không biết bao lâu sau thật sự ngủ mất, cũng không biết Lâm Trạm lặn qua lặn lại đến rất muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Anh hùng cứu mỹ nhân

Ngày hôm sau, sau khi ăn cơm sáng xong Tiền thị liền cho người đến lầu Vọng Giang sắp xếp trước, chờ gần đến trưa cả đại gia đình mới lên xe ngựa, cưỡi ngựa ra phủ.

Hôm nay đúng là tiết Đoan Ngọ, trên đường cực kỳ náo nhiệt, xe ngựa của Tiết thị vì tránh đám đông mà phải vòng một vòng to mới đến được lầu Vọng Giang bên bờ sông An Dương.

Bờ sông người còn nhiều hơn, nam nữ già trẻ kết nhóm chen chúc bên lan can đá, kiếng chân chờ cuộc đua thuyền rồng.

Thanh Liễu đỡ tay Lâm Trạm xuống xe ngựa, bị đoàn người mệnh mông dọa sợ.

May mà chỗ này cách bờ sông gần trăm mét, đoàn người vẫn chưa ra đến đây, xem như trống trải.

Nàng lại ngẩng đầu nhìn lầu Vọng Giang, đây là một tòa lầu cao bốn tầng, còn cao hơn từ lầu cao nhất trong huyện Bình Dương một tầng. Trên đỉnh cửa treo một tấm bảng hiệu, bên trên là ba chữ lầu Vọng Giang rồng bay phượng múa.

Cửa lầu dưới tấm biển đang được mở rộng, thỉnh thoảng có nam tử trẻ tuổi ăn mặc kiểu thư sinh, hoặc đi một mình, hoặc ba người một nhóm ra vào.

Đám người bọn họ đến rước lấy không ít chú ý, người qua đường nghiêng đầu ngắm nhìn, thỉnh thoảng châu đầu ghé tai, cũng có thư sinh dựa vào lan can trên lầu hai lầu ba cúi đầu tò mò đánh giá.

May mà trước khi ra cửa Tiết lão thái thái đã bảo các nữ quyến đeo sa mỏng, lúc này bị người xem ít nhiều bớt được vài phần xấu hổ.

Từ trong lầu một người trung niên bước ra đón, Tiết lão gia mang theo Tiết Du tiến lên chào hỏi, ba người hàn huyên vài câu, người trung niên gọi một bé trai qua dẫn đường cho người Tiết gia.

Thanh Liễu cùng Lâm Trạ đi ở phía sau, mượn sa che mặt che lấp cẩn thận đánh giá chung quanh.

Bên trong lầu Vọng Giang thật sự rất náo nhiệt, có tụ chung một chỗ cao giọng đàm luận, có người xem vẽ tranh viết chữ, còn có cả người đang đàm luận chuyện triều chính.

Có một số thư sinh khác với hình tượng nhã nhặn ngày thường, lúc tranh chấp với người khác cũng đỏ mặt tía tai nước miếng tung bay, tuyệt không kém tục nhân lẫn lộn khóc lóc om sòm, xắn tay áo đánh nhau.

Thanh Liễu nhìn xem ngạc nhiên, nàng còn tưởng rằng người đọc sách đều như Cẩm nương, không nghĩ đến bọn họ cũng có một mặt như vậy.

Lâm Trạ thấy vợ nhìn không rời mắt, trong lòng khó chịu, ôm eo nàng kéo đến bên cạnh mình, tăng nhanh bước chân.

Thanh Liễu bị hấn kéo, quả nhiên không dám nhìn nữa, cúi đầu chỉ muốn nhanh chóng đi lên lầu, đỡ bị người nhìn thấy.

Không ít thư sinh lúc này đang chú ý nhóm người bọn họ, có người thấy động tác của Lâm Trạ, lập tức khinh thường hừ một tiếng, “Trước mặt mọi người ôm ấp áp, tổn hại gia phong, có nhục nhã nhận!”

Tên đó đứng ở xa, tiếng cũng không to, người khác không nghe thấy nhưng Lâm Trạ thính tai, nghe được.

Hắn quay đầu nhìn chằm chằm vào thư sinh kia.

Thư sinh kia bị hấn nhìn toàn thân cứng đờ, lập tức lông tơ trên người phấp phất như dựng đứng hết lên, tên đó theo bản năng trốn ra sau lưng người bên cạnh.

Người bên trên không rõ chân tướng nhìn hấn, hấn mới phản ứng được, lập tức thẹn quá hóa giận, mặt sung máu đỏ bừng, khuếch trương khí thế muốn trừng lại Lâm Trạ lại phát hiện người Tiết gia đã lên lầu, ngay cả cái bóng cũng không lọt.

Kết cấu của lầu Vọng Giang giống như bảo tháp, tầng trên nhỏ hơn tầng dưới một vòng, tầng dưới cùng to như một gian nhà bình thường, còn tầng cao nhất cũng chỉ đặt được mấy cái bàn bốn góc.

Cũng may người của Tiết gia không nhiều, tầng này cũng đã đủ rộng rãi thoải mái.

Tổng cộng có ba cái bàn, được sắp xếp thành hình tam giác, Tiết lão thái thái và Tiết lão gia, Tiền thị, Lâm lão gia, Tiết thị ngồi chung một bàn; hai vị di nương và ba vị tiểu thư ngồi chung một bàn; Tiết Du thì ngồi chung với hai đôi vợ chồng Lâm Trạ Lâm Hồng.

Địa thế ở đây cao, ngồi cũng có thể thấy rõ tình huống dưới mặt đất, hiện tại còn chưa đến giờ, mấy chiếc thuyền rồng nhỏ dài đậu trên mặt nước bên bờ. Bên bờ, người của từng đội mặc quần áo màu sắc khác nhau, cánh tay để trần đang tụ họp.

Thanh Liễu nhìn hai lần, Lâm Trạ gờ tay quơ quơ trước mặt nàng, nàng chuyển mắt qua nhìn hấn khó hiểu.

Lâm Trạ không vui nói: “Bọn họ đều không mặc quần áo, vợ nàng đừng xem.”

Thanh Liễu dờ khóc dờ cười, cách xa gần trăm mét có thể nhìn thấy rõ cái gì? Người này lòng dạ cũng nhỏ quá đi.

Lâm Hồng che miệng cười trộm, nhìn ca của hấn như vậy thật là không có tiền đồ, hấn thì không có vấn đề gì, mới sẽ không bị ăn đến sít sao.

Trong lòng hấn đắc ý, nhin không được quay đầu nhìn sang Cẩm nương lại phát hiện hình như nàng cũng nhìn chằm chằm vào mấy người đàn ông trên bờ. Tim lập tức giật thót, vội vắt óc tìm cớ, dẫn vợ nói chuyện với mình mới kéo được tầm mắt của nàng về.

Trộm lau mồ hôi, nguy hiểm thật, kém chút nữa thì vợ bị tên khác câu dẫn mất.

Tiết Du nhìn hai vị anh họ, vuốt cằm như có đăm chiêu.

Thấy Lâm Trạ không cho nàng xem, Thanh Liễu không còn cách nào đành phải chuyển mắt đến cái bàn trước mặt.

Trước đó Tiền thị đã cho người làm đến sắp xếp qua, lúc này trên mỗi chiếc bàn đều bày đầy trà bánh.

Nếu là tết Đoan Ngọ, tự nhiên không thể thiếu các loại bánh chưng.

Trên mâm chõng một tháp bánh chưng, bánh chưng vị khác nhau dùng dây khác màu nhau buộc lại.

Ngọt thì có hoa hồng mật đậu, sốt mật ong bát bảo, bánh trung trắng sữa dê, mặn thì có chân gà hun khói trứng muối, sò điệp, gà hạt dẻ...

Thanh Liễu phải đến nơi này mới biết được hóa ra bánh chưng cũng có nhiều chủng loại đến vậy.

Nàng cầm một chiếc bánh chưng nhân sò điệp lên, loại nhân này tối qua lần đầu tiên nàng ăn, chỉ một miếng thôi đã kém chút nuốt luôn cả đầu lưỡi vào, hận không thể một hơi ăn ba bốn cái.

Nhưng do trong bụng có trẻ con nên nàng cũng không dám tùy hứng, lúc này chỉ chọn cái nhỏ nhất, cắn từng miếng nhỏ.

Lâm Trạh thấy nàng ăn ngon hai má phình lên cũng cảm thấy thèm, cúi đầu nói: “Cho ta cắn một cái.”

Thanh Liễu chỉ chỉ mâm trên bàn, “Tự mình lấy đi, dây màu lam là được.”

“Mấy cái đó không ngon, ta muốn ăn cái trên tay nàng.”

Thanh Liễu lập tức không nỡ, do gạo nếp không tốt tiêu hóa, nàng định quy củ cho chính mình, một ngày chỉ cho ăn một cái, cái này lại vừa nhỏ, ăn chậm nữa cũng chỉ thừa một nửa, nàng còn chưa ăn đủ đâu.

Lâm Trạh thấy nàng không nói chuyện, coi như nàng đồng ý, cúi đầu xuống há miệng cắn một cái.

Đội hân rời khỏi, trên tay Thanh Liễu chỉ còn hai mảnh lá dong, một hạt gạo cũng không còn thừa.

Nàng hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Trạh, chỉ thấy hân nhai hai cái như nuốt cả quả táo, ực một tiếng rồi nuốt xuống.

Nàng sững sờ nhìn từ miệng hân, cổ rồi xuống bụng.

Sò điệp của nàng ở chỗ này...

Thanh Liễu khóc không ra nước mắt.

Lâm Trạh thấy vợ nhìn mình, chép miệng một cái, gật đầu đánh giá: “Cũng không tệ lắm, có điều hơi nhỏ chút.”

Thanh Liễu yên lặng quay đầu đi, không muốn để ý đến hân.

Một trận tiếng pháo trúc vang lên, bờ sông đột nhiên càng trở nên ồn ào, trận đấu lập tức sắp bắt đầu.

Thuyền rồng trên mặt sông đã vào chỗ, tiếng chiêng vừa vang lên mấy chiếc thuyền lập tức xông ra ngoài.

Trên mỗi chiếc thuyền trừ hai chục người đàn ông trèo thuyền ra, trên đầu thuyền còn đặt một chiếc trống to, một người đàn ông cao to đứng đó đánh trống, tiếng trống hùng hậu cùng nhịp chèo thuyền, từng phát từng phát phảng phất như giã vào lòng người, làm cho người vây xem cũng kích động, tiếng la, tiếng ủng hộ vang lên bên tai không dứt.

Người Tiết gia tinh thần cũng bị bắt đi, cả đám không tự chủ được đứng lên vây ở bên lan can nhìn ra xa.

Lầu dưới các thư sinh cũng không bàn luận viển vông, cả đám chen chúc tại hàng rào chắn, kích động liên tục nắm chặt nắm tay.

Thuyền rồng đang lướt qua mặt nước trước lầu Vọng Giang, chạy đến nơi xa, không ít người nhô ra xem.

Đang náo nhiệt, đột nhiên nghe thấy dưới lầu có tiếng hét chói tai.

Thanh Liễu cúi đầu thì thấy có người thư sinh không biết sao lại bị rơi ra khỏi lan can, lúc này một tay đang bám vào lan can lung lay sắp rơi.

Nàng nhẹ kinh hô, chỉ thấy bên người xẹt qua một con gió, lại nhìn chăm chú, Lâm Trạh đã nhảy đến lầu ba, một tay nắm lấy cổ áo thư sinh kia ném hân vào trong lầu, chính mình lại dựa sức rơi xuống bên dưới, hân lại dẫm lan can của lầu hai một cái mới lại nhảy lên.

Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong vòng một hơi, chờ Lâm Trạh quay lại trên lầu tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Thanh Liễu dẫn đầu mặt trắng bệch tiến lên kéo hân nhìn trái nhìn phải.

Lâm Trạh vội kéo nàng, “Ta không sao.”

Thanh Liễu cố chấp đẩy hân ra, lại xoay quanh hân một vòng xác định trên người hân thật sự không có bị thương, nước mắt trong hốc mắt mới rơi xuống, môi run run lập tức không nói được ra lời.

Trong nháy mắt vừa rồi, thấy Lâm Trạh nhảy xuống, trong đầu nàng trống rỗng, kém chút cũng nhảy xuống theo hân.

Lâm Trạh thấy nàng rơi nước mắt lập tức hoảng hốt, vội ôm người vào trong ngực, vỗ về lưng nàng an ủi, “Vợ ngoan, đừng khóc, ta không sao, tướng công bản lĩnh lớn lắm, không có việc gì.”

Người nhà họ Tiết lúc này mới phản ứng kịp, thấy vợ chồng son ôm nhau trước mặt mọi người, Tiết thị ho nhẹ một cái, nói: “Trạh nhi, con lỗ mãng quá rồi.”

Vừa rồi bà cũng hơi kinh ngạc, nhưng thấy Lâm Trạh đi xuống trong lòng lại không sợ, bởi vì bà biết sức lực của con trai mình, chút vấn đề nhỏ này không nói chơi.

Chính là Thanh Liễu không biết cho nên bị giật mình.

Lúc này nghe Tiết thị nói như vậy, lại thấy mọi người đều nhìn, nàng cúi đầu đẩy Lâm Trạ ra.

Tiết thị thấy sắc mặt nàng vẫn trắng bệch, lại nhớ nàng đang mang thai bèn nói với Tiết lão thái thái: “Nurong, ta thấy Liễu nhi thật bị dọa đến, không bằng để Trạ nhi cùng nàng về trước, để người trong phủ nấu chút canh an thần.”

Tiết lão thái thái gật đầu, phái một người bà tử bên người mình cùng bọn họ cùng nhau về phủ.

Lâm Trạ bỏ ngựa, cùng Thanh Liễu chen lẫn chung xe ngựa.

Thanh Liễu cúi đầu không nói chuyện, có chút ịu xiu.

Lâm Trạ đầu đầu, ôm nàng ngồi lên chân mình, nói khẽ: “Vợ, nàng đừng nóng giận, ta sai rồi, lần sau ta không dám nữa.”

Thanh Liễu nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta không giận, chàng cũng không làm sai, cứu người là chuyện tốt.”

Lâm Trạ lại nói: “Đều là ta không tốt, dọa đến nàng.”

Lần này Thanh Liễu gật đầu, tựa đầu vào lồng ngực hắn, mềm nhũn nói: “Ta thật là bị dọa, A Trạ, chàng có thể hứa với ta, sau này cho dù muốn cứu người cũng không thể để mình bị nguy hiểm, được không?”

Lâm Trạ liên tục gật đầu, “Được, tất cả nghe theo nàng!”

Hắn thấy Thanh Liễu không hăng hái lắm, có lòng muốn nói gì đó đùa nàng vui vẻ, liền nói: “Vợ nàng biết không, tên thư sinh vừa rồi thật sự là một tiểu bạch kiểm, hắn còn có lỗ tai! Thật là đàn bà, mặc dù Tiểu Lê tử cũng là tiểu bạch kiểm nhưng còn mạnh hơn hắn. Ta thấy hắn sợ đến mức kém chút phải đá ra quần! Ha ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Thêm tư thế mới

Thấy hắn cười khoái trí, Thanh Liễu không nhịn được nói: “Ngay cả người vậy xem như ta cũng bị hoảng, hắn thân ở trong đó, tình huống nguy cấp có gì không thỏa đáng cũng là chuyện thường, chàng chớ chê cười người ta.”

Lâm Trạ vội im miệng, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy tủi, nói: “Vợ nàng không biết, không phải ta cười hắn tè ra quần, mà là ta cười hắn nhát gan. Nàng nhìn bố cục của lầu Vọng Giang, lầu dưới to hơn lầu trên, cho dù hắn có thật sự ngã xuống từ lầu 3 thì cũng chỉ ngã xuống sàn của lầu 2, nhiều nhất là ngã sung mông. Hắn lại hét lên như giết heo, giọng vừa sắc vừa chói, có chỗ nào giống đàn ông?”

Thanh Liễu nghe xong trong lòng hơi động, nhớ đến tiếng kêu sợ hãi vừa rồi, thật đúng là chói không giống tiếng đàn ông, vội hỏi lại, “Vừa rồi chàng nói hắn có lỗ tai hả?”

Lâm Trạ gật đầu.

Thanh Liễu như có suy nghĩ, lát sau ngẩng đầu lên nói với hắn: “Có lẽ vị thư sinh đó thật sự không phải là trai.”

Lâm Trạ tròn to mắt, “Gái á? Vậy nàng ta ở đó làm gì?”

Thanh Liễu nói: “Nàng nhất định cũng là một nữ tử có tri thức hiểu lễ nghĩa, bằng không sao có thể đàm luận họa với nhiều thư sinh như vậy?”

Lâm Trạ bĩu môi, nhìn vợ mình, cuối cùng cũng không nói thêm gì. Thật ra theo ý hắn, nữ tử đọc sách đương nhiên là được, nhưng một nữ tử đọc thân tục hợp chung một chỗ với một đám đàn ông, hắn cũng không dám gật bừa.

Hắn nói: “Gái thì gái, khó trách bị thâm như vậy. Mặc kệ nàng đi, vợ, giờ nàng cảm thấy thế nào rồi?”

Thanh Liễu gật đầu, “Ta không sao, cũng do ta làm chàng không xem được đua thuyền.”

Lâm Trạ nghĩ không xem được mới tốt, hắn không muốn vợ nhìn chăm chăm vào tên đàn ông khác. Nhưng ngoài miệng lại nói: “Không sao, vợ nàng là quan trọng nhất.”

Mặt Thanh Liễu nóng bừng, cúi thấp đầu không nói chuyện.

Lâm Trạh nhìn đoạn cổ trắng nõn lộ ra ngoài cửa nàng, trong lòng như bị ngựa xéo, xôn xao khó dằn, đôi tay ôm vợ cũng bắt đầu không an phận.

Thanh Liễu dề tay hấn lại, đỏ mặt nói: “Đừng có sờ...”

Lâm Trạh kéo ngược lại tay nàng, ấn lên trên người mình, “Vợ, vậy nàng sờ ta đi.”

Thanh Liễu như bị bông vội rút tay lại, cả người ngồi cuộn tròn trên chân hấn, chỉ sợ hấn lại kéo tay nàng.

“Vợ –” Lâm Trạh kéo dài giọng gọi nàng.

Trong lòng Thanh Liễu run rẩy, giọng như muỗi kêu, “Có phải chàng không nhin được không? Nhưng mà bây giờ ta, ta vẫn chưa được...”

Lâm Trạh cũng không phải là không nhin được, cho dù có muốn chỉ cần nhào lộn nhiều thêm mấy cái là được, hấn chỉ là muốn trêu chọc vợ mình, nếu có vì thế mà được thêm chút lợi thì tốt, không được lợi gì thì thôi, chỉ đùa vợ thôi cũng đủ rồi.

Hấn ôm Thanh Liễu quay về phía chân mình, dùng vật nửa cứng nửa mềm cọ nàng.

Thanh Liễu sợ đến mức không dám động, chỉ cuộn người càng thêm chặt.

Lâm Trạh cười hắc hắc, giả bộ muốn tách đùi nàng ra.

Thanh Liễu vội kẹp chặt chân, tâm hoảng ý loạn ngẩng đầu nhìn hấn, thấy mặt hấn treo nụ cười xấu xa lập tức hiểu rõ đây là đang đùa nàng, lập tức xấu hổ đập hấn một trận.

Lâm Trạh giả vờ giả vịt a một tiếng, che ngực ngã về phía sau: “Vợ, tim ta cũng bị nàng đập vỡ rồi.”

Thanh Liễu phì cười, lại nhanh chóng phụng phịu, quát khê: “Mặt dày.”

Lâm Trạh ôm nàng xoa bóp một hồi, “Cần mặt làm gì? Lại không thể ăn, không thể ngủ.”

Thanh Liễu bị hấn xoa liên tục kêu a a.

Lâm Trạh đùa vui một hồi, đột nhiên lại ôm chặt lấy nàng, vùi mặt vào bên cổ nàng, thở phì phò.

Thanh Liễu bị cái gậy dưới chân hấn chọc khó chịu, đỏ mặt ôm lại hấn, hai tay nhẹ vỗ về lưng hấn.

Lâm Trạh cảm giác trong người mình vừa có lửa vừa có băng, trong lòng là cơ thể mềm mại của vợ, trên lưng là bàn tay nhỏ nhắn mềm nhũn của vợ, trong không khí tất cả đều là mùi thơm cơ thể vợ, ngay cả gậy chống trời bên dưới cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ được ra lệnh là lập tức làm việc, nhưng cố tình lúc này vợ lại chỉ có thể nhìn có thể sờ chứ không thể làm, ghen chết người.

Trong lòng hấn ai thán, lại không nói ra được sợ vợ nghe xong khó xử, phải tính xem nghĩ ra cách gì mới tốt. Hấn cũng không tin mấy tên đàn ông khác thật sự có thể nhin mười tháng không ngủ với vợ. Có thể nhin được đều không phải đàn ông, khẳng định có phương pháp nào mà hấn không biết, vừa có thể ăn đồ thêm lại không bị thương đến vợ, hấn phải để ý kỹ mới được.

Hai người trở lại Tiết phủ, cho người đi hâm canh an thần, Thanh Liễu uống xong rồi nằm xuống nghỉ trưa.

Lâm Trạh thấy nàng ngủ say, dặn Châu nhi ở ngoài phòng hầu, còn mình thì ra phủ.

Sau giữa trưa Thanh Liễu tỉnh lại Lâm Trạh vẫn chưa trở lại, mọi người Tiết gia vẫn chưa về phủ.

Nàng cảm thấy người có hơi mệt, ngực cũng có chút bức bối, không còn sức luyện chữ bèn ngồi nghiêng bên giường, cầm đóa trà hoa chậm rãi làm.

Châu nhi ngồi ở trên bàn đập bên cạnh chân nàng, nhìn trà hoa trên tay nàng, có chút hâm mộ nói: “Thiếu phu nhân, tay cô khéo thật đấy, mấy đóa hoa này làm giống như thật vậy.”

Thanh Liễu cười nói: “Đó là người chưa thấy qua cái tốt hơn, ta mới học không lâu, thủ pháp còn thô, cũng chỉ có các người coi trọng ta.”

Châu nhi lắc đầu, nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy cô làm còn đẹp hơn đồ bán trong cửa hàng, chất vải sáng, hạt châu lại tròn mượt, đa dạng lại nhiều, nếu đặt ở bên ngoài bán khẳng định chốc lát là bị đoạt hết.”

Thanh Liễu được nàng khen trong lòng vui sướng, cầm lấy rổ, lật qua lật lại đồ bên trong, lấy ra một đóa hoa nhỏ nhụy trần châu màu tím nhạt đưa cho nàng, nói: “Nếu người không ghét thì đóa này tặng cho người, được không?”

Châu nhi mắt sáng ngời, hưng phấn nói: “Thật ạ? Cảm ơn thiếu nãi nãi!”

Nàng thật là ít khi có hoạt bát như vậy, có thể thấy được là thật lòng yêu thích.

Thanh Liễu giúp nàng cài lên tóc, nàng lập tức bật dậy chạy ra ngoài, “Ta đi cho Bảo nhi xem!”

Đáng vẻ này mới có linh động của thiếu nữ tuổi này nên có.

Thanh Liễu miệng mỉm cười nhìn nàng chạy đi, quay đầu xem trâm hoa đã làm xong trong giỏ.

Mấy ngày nay nàng rảnh rồi không có việc gì làm, không ý thức đã làm nửa rổ, trên châu san hô mua ở bến tàu lần trước cũng dùng gần hết một nửa.

Nàng chỉ mãi miết làm cũng không xem lại, vừa rồi Châu nhi nhắc nhở mới phát hiện tay nghề của mình quả thật tiến bộ không ít. Những trâm hoa đó thật sự có mấy cái tốt, nàng tự cảm thấy cho dù mang đến cửa hàng thì chừng quây cũng sẽ nguyện ý mua.

Giá trâm hoa tốt hơn giá hoa lụa nhiều, một đoá hoa lụa bình thường cho dù là đặt trong cửa hàng bán được 30 văn cũng đã là cao, nhưng mà trâm hoa, tùy tiện một đoá cũng có giá trăm văn trở lên. Nếu mặt trên có đá quý trân quý thì giá càng không cần phải nói.

Mà chi phí nàng làm trâm hoa, trong đó tơ lụa vẫn là cùng loại với hoa lụa, mười văn một đoá; trên châu san hô ở mặt trên là mua thứ phẩm về tự mình gia công, chia đều đến mỗi đoá hoa tối đa cũng chỉ ba bốn mươi văn, tính như vậy một đoá trâm hoa chi phí là năm mươi văn, nhưng ít nhất lại có thể bán được một trăm văn, lãi gấp đôi.

Đương nhiên, lãi cao thì lúc đầu cũng cần nhiều tiền vốn hơn, huống hồ hạt châu này cũng không phải dễ dàng mà mua được, cho nên gia đình bình thường cùng lắm thì chỉ làm hoa lụa lấy lãi, ít có người làm trâm hoa.

Thanh Liễu tính toán trong lòng, càng tính càng cảm thấy có lẽ đây là một con đường tốt.

Chạng vạng, người Tiết gia tận hứng trở về, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lâm Trạ

Trên bàn cơm mọi người nói về chuyện hôm nay Lâm Trạ cứu người, trong lời nói của Tiết Du tất cả đều là kính nể về thân thủ của Lâm Trạ

Thanh Liễu nhìn về mặt của mọi người, dường như tất cả mọi người đều không có hoài nghi về thân phận của vị thư sinh kia, nàng cũng liền không nói nhiều.

Chỉ là trong lòng lại nghĩ, đó là cô nương, hôm nay Lâm Trạ cứu nàng, có phải hôm sau nàng ấy sẽ đến cửa nói cảm ơn không?

Ồn cứu giúp, lấy gì đến báo đáp?

Nàng nhớ đến mấy vò tuồng hồi nhỏ đã xem qua, trong đầu bỗng cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng nàng lại nhin không được nghĩ, nếu nàng kia thật sự đến thì nàng nên làm gì mới được?

Lâm Trạ từ lúc chiều ra cửa đến giờ vẫn chưa trở về, hẳn đến cùng là đi đâu?

Hai người này, có phải bây giờ đã gặp được nhau rồi không?

Nàng nghĩ đến nhập thần, đột nhiên cảm thấy môi bị đau, theo bản năng vung tay mới phát hiện môi dưới bị chính mình cắn rách.

Nàng nhìn chăm chăm vào màu đỏ mình lau xuống kia xuất thần.

Sau một lúc lâu nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Sao lại phát thần kinh như vậy? Nghĩ này nghĩ kia là không tin Lâm Trạ, hay là không tin bản thân mình?

Thật ra trong lòng đã sớm có đáp án.

Lúc Lâm Trạ trở lại sắc trời đã tối, Thanh Liễu rửa mặt xong ngồi bên cạnh cửa sổ hóng gió.

Trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh đặt chiếc đèn lồng, nàng cầm bảng chữ mẫu, không yên lòng lật qua lại.

Lâm Trạ chạy vào như gió cuốn, Thanh Liễu vội đứng dậy khỏi tháp, “Sao bây giờ mới về? Chàng đã ăn gì chưa?”

Lâm Trạ lắc đầu, “Không đói bụng.”

Thanh Liễu thấy hai tay của hắn ôm ngực như đang cất giấu cái gì đó, bèn hỏi: “Trên tay là cái gì vậy?”

Hai mắt Lâm Trạ nhìn chăm chăm vợ mình, sáng như sao: “Sách.”

Trái tim Thanh Liễu run lên, “Sách gì? Chàng lấy từ đâu ra vậy?”

Khóe miệng vẫn luôn ép xuống của Lâm Trạ cuối cùng không ép được nữa, toét thẳng đến tận mang tai, hắn tiến lên mấy bước đi đóng cửa sổ, kéo vợ mình đến dưới ánh đèn bên cạnh bàn, như hiến vật quý dè dặt lấy mấy cuốn sách trong lòng ra.

Thanh Liễu tập trung nhìn vào bìa sách, ngay lập tức liền che mặt tránh đi, “Chàng mang loại sách này đến đây từ lúc nào vậy? Mau thu lại!”

Lâm Trạm ôm cổ nàng không cho nàng chạy, “Đây không phải quyển ở nhà, là ta vừa mới mua đấy, không giống nhau, vợ, chúng ta cùng nhau xem chút đi.”

Thanh Liễu vừa thẹn vừa giận, “Có gì mà không giống, không phải đều là đồ không đứng đắn à, chàng mau buông ra, ta không xem.”

Lâm Trạm vui mặt vào bên cổ nàng, ngửi loạn, “Vợ, ta tìm cả buổi trưa mới tìm được, cơm cũng chưa ăn, nàng cùng ta xem đi.”

Thanh Liễu bị hấn cọ mềm lòng, lại thấy hấn nói chuyện đáng thương, động tác trên tay chậm lại, do dự nói: “Thật sự không phải loại sách đó à? Vậy sao lại dùng kiểu... Bìa như này?”

Lâm Trạm toét miệng cười, “Thật là không giống quyển ở nhà mà, vợ, đây là chuyên dùng để giảng có thai nên làm như thế nào, ta tìm mấy cửa hàng mới mua đủ đấy!”

Buổi chiều hấn thử đi thăm dò ở hiệu sách, không nghĩ đến lại mở ra được cánh cửa đến thế giới mới! Ai nói có thai không thể làm? Cái kia, tay kia, ngực kia, chân kia... Hôm nay nước miếng của hấn cũng chảy đầy một sọt!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Xưởng trâm hoa

Thanh Liễu bị Lâm Trạm vòng ở trong ngực, bị bắt cùng hấn xem hai quyển sách không đứng đắn, lại bị Lâm Trạm chộp lấy tay, chạy dọc trên cơ thể hấn.

Nàng nhắm chặt hai mắt, mặt đỏ bừng, chỉ coi cái tay kia như không phải của mình, nặc cho Lâm Trạm làm bậy.

Chờ đến khi tay của nàng tê rần, Lâm Trạm cuối cùng cũng ngừng.

Thanh Liễu tay cứng ngắc, lòng bàn tay tê tê, dường như vẫn còn xúc cảm nóng bỏng kia.

Lâm Trạm hôn lên miệng nàng, hài lòng khoác áo khoác xuống giường, ra ngoài cửa gọi nha hoàn mang nước đến. Hấn lau cho nàng trước rồi mới qua loa lau cho chính mình.

Thanh Liễu chôn ở trong chăn nhìn hấn, trong lòng vẫn nhớ rõ hấn chưa ăn cơm, liền nói: “Chàng đi nhà bếp nhìn xem còn gì ăn không, nếu không còn, ta dậy làm chút cho chàng.”

Lâm Trạm lắc đầu, nhìn trên bàn có đĩa bánh chưng, thuận tay cầm lên lột vỏ, nhìn thấy cánh hoa bên trong thì ché đặt lại vào đĩa, cầm cái khác lên. Hấn ăn hai ba cái nhân trứng muối thịt heo ứng phó, quẹt miệng, bò lên giường ôm Thanh Liễu.

Thanh Liễu nói: “Ăn vậy sao no được? Chàng dậy đi đã, ta đi nhà bếp xem.”

Lâm Trạm ôm nàng không cho nàng đi, mấy hôm nay vẫn nhịn không chạm vào vợ, hôm nay cuối cùng cũng được thoải mái một lần, lúc này tâm trạng đang tốt, nhìn vợ mình càng nhìn càng yêu, nhịn không được lại ôm nàng vào trong lòng, im lặng vuốt ve, miệng nói linh tinh: “Vợ, nàng đúng là bảo bối của ta, tim gan, gốc rễ...”

Thanh Liễu hơi sùng sốt, lập tức xấu hổ vô cùng, vội che miệng hấn lại, “Chàng, chàng học được mấy câu bậy bạ này ở đâu vậy?”

“Bậy bạ chỗ nào? Ta thấy rất nặng, không nổi lên được! Trái tim của ta mềm yếu, lại cho tướng công ôm ôm.”

Thanh Liễu thật sự dở khóc dở cười, trong lòng không có bao nhiêu cảm động, chỉ cảm thấy vừa buồn cười vừa giận, lời như vậy, nào phải người đứng đắn nói ra được!

Lâm Trạm nhìn sắc mặt nàng, ngạc nhiên hỏi: “Vợ, nàng nghe xong không vui à? Ta thấy trên mấy cuốn sách kia đều viết vậy mà.”

Mấy quyển sách chiều nay hấn mua, văn hay tranh đẹp, chẳng những có tranh H, còn kết hợp với truyện H, có thể nói là tinh phẩm. Lâm Trạm học hết, không chỉ có nhớ hết tư thế bên trong, còn nhớ được hết cả câu chữ trong đó, ngay lập tức vừa học vừa thực hành trên người vợ mình.

Thanh Liễu tức giận nói: “Ta vui thế nào được? Chàng mau thu hết mấy quyển sách đó lại đi, sau này không được lấy ra nữa.”

“Nhưng mà vợ à, chúng ta còn phải cùng nhau học tập mà.”

Thanh Liễu từng hấn, “Để người khác biết chàng học cái này thì xấu hổ chết đi được, dù sao chàng mau vứt đi đi, nếu không, nếu không thì phải cách vách ngủ.”

“... Được rồi.” Thấy vợ lời chuyện này ra, Lâm Trạm nhanh chóng gật đầu, dù sao nên biết hấn đều biết, chỉ đáng tiếc là không thể ôn tập thường xuyên.

Ngày hôm sau, sân của Tôn di nương có một vị khách đến.

Từ tiểu thư Tiết Kỳ nhìn người đối diện, trong lòng hết sức ngạc nhiên.

Vị Vương tiểu thư này là một nữ tử tài mạo song toàn, lại là tiểu thư con vợ cả trong phủ, có vốn đề kiêu ngạo, trước nay vẫn luôn coi thường thứ xuất như các nàng. Bình thường gặp mặt trong hội ngắm hoa nàng ta đều không thèm nhìn các nàng nữa con mắt, hôm nay sao lại đến đây?

Vương Yên Nhiên thật ra cũng không muốn ngồi ở đây, do tình huống trong nhà nên nàng từ đáy lòng chán ghét đi nương với tiểu thư thiếu gia thứ xuất này. Có điều vì mưu đồ trong lòng mà không thể không cố nhịn một hai.

Nàng có nghe qua tình huống của các vị tiểu thư trong Tiết phủ, biết đều là di nương sinh ra, mặc dù coi thường nhưng di nương với di nương cũng có khác nhau. Như hai vị di nương của Tiết phủ, một ị là nha hoàn bồi gả, vị khác tốt xấu gì cũng là cô nương nhà lành nạp từ ngoài vào. Bởi vậy nàng suy nghĩ lâu rồi mới quyết định đến hiểu biết vị tiểu thư được di nương nhà lành sinh ra này.

Nàng nâng chén trà lên, dùng nắp vung hót bọt trà, dè dặt nhấp một ngụm, ngẩng đầu cười nói: “Hôm nay không mời tự đến, quây rầy muội muội thanh tịnh, là tỷ tỷ có lỗi.”

Tiết Kỳ được sủng mà kinh, vội nói: “Không có không có, Yên Nhiên tỷ tỷ có thể đến đây, ta vui còn không kịp ấy!”

Vương Yên Nhiên trong lòng không kiên nhẫn, ngoài mặt càng thêm hiền lành, nói chuyện với nàng ta nửa ngày, mới nói: “Hôm qua ta ra ngoài, nghe người ta nói về chuyện của lâu Vọng Giang hôm qua, nhân vật chính trong chuyện vừa khéo là người quý phủ, không biết muội muội có biết người nọ là ai không?”

Tiết Kỳ nói: “Người mà Yên Nhiên tỷ tỷ nói có phải đại biểu ca của ta không?”

Vương Yên Nhiên trong lòng vui mừng, ngoài mặt bình tĩnh nói: “Ta cũng không biết hấn là ai, chỉ nghe người ta nói hấn võ nghệ cao cường, ở lâu Vọng Giang cứu một vị thư sinh, có đúng không?”

Tiết Kỳ kết luận nói: “Vậy thì đúng là đại biểu ca rồi, Yên Nhiên tỷ tỷ không biết đấy chứ, ngày hôm qua ta cũng có mặt, tình huống lúc đó rất nguy hiểm, may mà biểu ca võ nghệ cao cường, có kinh không có hiểm.

Vương Yên Nhiên nói: “Chính xác, hôm qua rất nhiều người đều đang đàm luận chuyện này, nhưng mà muội muội, sao tỷ tỷ chưa từng nghe nói trong nhà muội vẫn còn một vị biểu ca? Không biết phủ của hấn ở đâu?”

Tiết Kỳ nói: “Biểu ca là con của tiểu cô ta, cô ta gả xa, mười năm tám năm cũng không về được một lần, lần này Đoan Ngọ, cả nhà họ đều đến đây.”

Vương Yên Nhiên vội nắm tay nàng ta, truy hỏi: “Không biết biểu ca của muội muội có ở quý phủ không?”

Nàng vừa vươn tay, trên cánh tay trắng như tuyết liền lộ ra đôi vòng tay xanh biếc.

Ánh mắt Tiết Kỳ không tự chủ được đi theo đôi vòng tay đó, không yên lòng gật đầu.

Vương Yên Nhiên cũng nhìn cánh tay mình, vòng tay này là cái mà nàng thích nhất, hôm nay có ý mang đến.

Nàng cười cời vòng tay ra, nói: “Muội muội thấy vòng tay này thế nào?”

Tiết Kỳ miễn cưỡng thu tầm mắt lại, trong mắt có chút ghen tỵ, ngoài mặt lại không dám hiện ra, nói: “Vòng tay này đẹp như vậy, cũng chỉ có người như tỷ tỷ mới xứng đôi.”

Vương Yên Nhiên kéo tay nàng ta lại, đeo lên cho nàng ta, “Muội muội nói vậy là không đúng rồi, vòng tay này tuy đẹp lại không hợp với ta, chỉ có hợp với khuôn mặt đẹp của muội muội, mới không bị coi là mai một nó.”

Tiết Kỳ vừa mừng vừa sợ, ra vẻ khó xử từ chối một lúc, lúc sau liền vui vẻ nhận lấy, đeo lên rồi bắt đầu không ngừng đánh giá, trong lòng cảm thấy chỉ có trang sức như vậy mới xứng với mình. Cả trái tim nàng ta đã sớm không còn ở đây, Vương Yên Nhiên hỏi cái gì liền trả lời cái đó.

Lúc này trong vườn Cẩm Tú, Thanh Liễu với Lâm Trạm đang ở trong phòng nói chuyện.

Thanh Liễu nói: “A Trạm, mấy ngày nay ta có làm một ít trăm hoa, tất cả mọi người đều nói không tệ, chàng nói lúc về ta mang đến cửa hàng bán được không?”

Lâm Trạm lại hỏi: “Vợ, nàng không có tiền tiêu à? Chỗ này của ta có này.” Hấn nói xong liền đi lấy đưa cho Thanh Liễu.

Thanh Liễu vội kéo hấn lại, nói: “Bạc ta có, trong nhà tiền tiêu vật hàng tháng ta đều nhận được, ăn dùng trong nhà cũng chuẩn bị hết, không có chỗ nào

cần tiền, bạc của chàng thì chàng giữ lại đi.”

Lâm Trạ nói: “Vậ tại sao phải làm trâm hoa bán?”

Thanh Liễn im lặng một lúc, nói nh: “Ta chỉ muốn tìm chút việc để làm. A Trạ, chàng không biết, nhà ta nghèo, hồi nhỏ ta thường xuyên phải lên núi nhặt củi cả ngày, bởi vì sức yếu không mang nổi nên phải chia làm mấy chuyến, gánh từng chút từng chút một xuống núi, cho đó để cha ta có rảnh thì gánh lên trăn bán.

Ta ở trên núi cả ngày cũng chỉ nhặt được một gánh củi, bán 5 văn tiền. Sau này học được bện dây từ người khác, vì có thể bán túi lưới được giá tốt hơn, cả ngày lẫn đêm nghĩ nhiều kiểu mới, vết sẹo trên đầu ta đây chính là vì lúc cắt cỏ cho thỏ nghĩ quá nhập thần mới bị ngã úp mặt. Ta bện túi lưới một tháng, có thể kiếm được hai trăm văn tiền. Tiền rất ít, nhưng có việc để làm người mới không suy nghĩ nhiều, mới không vô dụng.”

Giống như nàng, bây giờ cuộc sống thanh nhàn phú quý, vốn nên đủ hài lòng, nhưng chiều qua lại do Lâm Trạ cứu người, do một việc còn chưa thấy bóng đã nghĩ đến gần như nhập ma, nếu tìm cho mình chút việc để làm thì sẽ không có thời gian nghĩ nhiều như vậy.

Lâm Trạ nghe xong ngực lên men, tiến lên ôm chặt nàng vào lòng, “Vợ, ta hẳn là nên về sớm hơn chút, sớm lấy nàng về nhà.”

Trong mắt Thanh Liễn có chút nóng, nàng dùng sức chớp chớp, chọc chọc ngực Lâm Trạ, ra vẻ thoải mái nói: “Nếu chàng về sớm, có lẽ ta không gả được cho chàng đâu.”

“Không được.” Lâm Trạ trầm giọng nói, hẳn không cho phép vợ gả cho tên đàn ông xấu khác, cho dù là giả thiết cũng không được.

Thanh Liễn thấy hắn đột nhiên nghiêm mặt, trong lòng lại không thấy sợ, chỉ là ngoài miệng làm bằ một câu, “Tính tình thôi, nói đến là đến.”

Nàng lại nói: “Ta đang nói chuyện nghiêm túc với chàng đây, chàng xem ta bây giờ, đọc sách với Cầm nương, học quân gia với nương đều đã chậm rãi trở nên thuần tay, ngày thường nhiều thời gian rảnh, làm chút trâm hoa coi như là giết thời gian, chàng cảm thấy được không?”

Lâm Trạ suy nghĩ một lúc nói: “Vợ, hay là nàng dứt khoát mở một cái xưởng đi, nàng cũng không cần tự mình phải làm, chỉ dạy người khác làm, làm xong lấy đến cửa hàng trang sức nhà chúng ta bán.”

Thanh Liễn trong lòng kinh sợ, thật ra nàng chỉ muốn chính mình làm nhỏ, thuận tiện kiếm thêm chút tiền, nàng thật chưa bao giờ nghĩ đến muốn mở xưởng hay mở cửa hàng, nàng có thể có bản lĩnh đó sao?

Lâm Trạ nghe được nghi ngờ của nàng, nghiêm túc nói: “Vợ, nàng đừng tự coi thường mình, tay nghề làm trâm hoa của nàng không biết bao người không bằng. Hơn nữa còn có tướng công ta giúp nàng mà.”

Lâm Trạ càng nghĩ càng cảm thấy có thể làm, bẻ ngón tay nói cho Thanh Liễn nghe: “Nàng xem, nhà chúng ta nhiều đất như vậy, tùy tiện chia một miếng cho nàng làm xưởng, người thì tuyển ở gần là được, trăn châu san hồ thì trực tiếp đến chỗ ngư dân mua, tơ lụa cũng có thể mua được bằng giá thấp, nàng chỉ cần làm hình thức để người khác học làm, làm xong đặt ở cửa hàng bán, cứ như vậy phí tổn vừa thấp, lợi nhuận cũng đều kiếm được vào túi chúng ta, không phải tốt hơn nhiều so với một mình nàng vất vả à?”

Thanh Liễn nói: “Trận thế lớn như vậy, trong lòng ta không nắm chắc.”

Nếu trâm hoa nàng làm ra không bán được, trong nhà lại bỏ ra nhiều bạc như vậy, không phải đều tạt nước sao?

Lâm Trạ vỗ vỗ ngực, nói: “Nàng cứ yên tâm đi vợ, tướng công ta rất lợi hại, nghe ta không sai.”

Thanh Liễn nhìn hắn một cái, thầm nghĩ chính đáng về này của chàng ta mới cảm thấy không nắm chắc đấy, như đứa trẻ con.

Lâm Trạ không biết ở trong lòng vợ hoài nghi mình, hắn đã bắt đầu suy nghĩ xem phải xây xưởng ở đâu, muốn thuê bao nhiêu người, thậm chí cũng nghĩ xong khi nào thì đi thu mua trăn châu.

Thanh Liễn nghe hắn nói có hình có dạng, trong lòng không khỏi cảm động, hai tay ôm eo hắn, dựa vào trong lòng hắn, “Được, chờ trở về chúng ta sẽ thương lượng với cha nương.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Lấy thân báo đáp

Thanh Liễn với Lâm Trạ hai người đang bàn bạc chuyện xưởng thì Châu Nhi tiến vào truyền lời, nói Từ tiểu thư dẫn theo một vị tiểu thư đến cửa thăm hỏi.

Thanh Liễu hỏi: “Có biết là tiểu thư nhà nào không?”

Châu Nhi lắc đầu: “Chỉ biết vị tiểu thư đó họ Vương thôi.”

Thanh Liễu trong lòng thấy quái, nàng và tứ tiểu thư do chuyện hôm đó có thể nói là đã trở mặt, bây giờ nàng ta đến cửa, thấy thế nào cũng không phải ý tốt, lại còn dẫn theo người khác...

Tìm nàng đập thình thịch, chẳng lẽ... Là vì chuyện ở lầu Vọng Giang hôm qua? Nàng đó thật sự đến cửa?

Nàng không khỏi quay đầu liếc Lâm Trạm một cái, sau đó nói với Châu Nhi: “Người mời các nàng đến nhà thủy tạ đi, bưng trà lên trước rồi ta sẽ đến sau.”

Sau khi Châu Nhi rời khỏi, nàng đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, thoa chút son, lại chọn mấy món trang sức đeo lên, thu thập chỉnh tề, nói với Lâm Trạm: “A Trạm, ta đi ra xem thế nào.”

Lâm Trạm gật đầu, thấy vợ ra ngoài rồi, nhanh chóng lôi quyển sách tối qua ra, sắp bị tiêu hủy, hẳn phải thừa dịp này xem thêm mấy lần.

Thanh Liễu nhìn từ xa thấy trong nhà thủy tạ có hai người đang ngồi, một người trong đó là Tiết Kỳ, một người khác hẳn là Vương tiểu thư. Chậm rãi đến gần, thấy rõ diện mạo trang điểm của nàng, Thanh Liễu hơi kinh ngạc. Nhìn dung mạo cử chỉ của nàng này, thẳng Chu Bảo Châu trước kia không chỉ một bậc.

Vương Yên Nhiên cũng nhìn người phụ nhân trẻ đang chậm rãi đi đến.

Trước đó nghe Tiết Kỳ nói qua, ân nhân của nàng đã thành thân, chỉ có điều là cưới một cô nương nhà quê. Nhưng nàng nhìn người đang đi đến, trong lòng cũng có mấy phần kinh ngạc, do người phụ nhân này không hề cực kỳ thô tục như trong suy nghĩ của nàng.

Xem tuổi của nàng không đến mười chín, dáng người cân xứng, thân thể uyển chuyển, trên người mặc bộ váy dài màu xanh, nhìn như một cây liễu ven hồ.

Nàng có một gương mặt trái xoan cực tiêu chí, mắt hạnh nhân, môi hồng đào, da thịt trắng nõn, gò má hơi đầy đặn, là một khuôn mặt rất dễ làm người ta có ấn tượng tốt.

Nàng chậm rãi đến gần, có một mùi hương như có như không bay đến, không giống mùi son phấn, giống như là mùi thơm cơ thể.

Thanh Liễu vào nhà thủy tạ, cười nói: “Làm hai vị muội muội đợi lâu.”

Tiết Kỳ bĩu môi, “Tẩu tử ra kiêu ngạo quá đi, không phải là ngủ đến bây giờ mới dậy đấy chứ?”

Thanh Liễu còn chưa nói tiếp, Vương Yên Nhiên đứng dậy hơi khẽ chào, “Muội muội không mời tự đến, đánh liều quấy rầy, mong tỷ tỷ chớ trách tội.”

Tiết Kỳ cả kinh há hốc miệng, nàng ta khi nào gặp qua Vương Yên Nhiên tâm cao khí ngạo khách sáo với ai như vậy?

Thanh Liễu trong lòng cũng kinh ngạc, vội đáp lễ lại, “Cô nương có lẽ, không biết xưng hô thế nào?”

Vương Yên Nhiên cười nói: “Tỷ tỷ gọi ta Yên Nhi là được rồi.”

Giờ thì không chỉ Tiết Kỳ, ngay cả nha hoàn sau lưng Vương Yên Nhiên cũng tròn mắt.

Thanh Liễu không rõ tình hình, cho rằng tên của nàng chính là như vậy, liền nói: “Yên Nhi cô nương.” Nói thật, nàng thấy Vương Yên Nhiên dễ nói chuyện như vậy, không có chút kiêu ngạo nào, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Vương Yên Nhiên giống như có mấy phần tự quen thuộc, đảo khách thành chủ kéo Thanh Liễu ngồi xuống, không chút che giấu đánh giá nàng.

Mặc dù nàng là cô nương, nhưng bị nhìn như vậy vẫn làm Thanh Liễu hơi không được tự nhiên, lấy tay sờ sờ mặt, “Trên mặt ta có dính cái gì bẩn à?”

Vương Yên Nhiên cười đứng lên, nụ cười tươi sáng như hoa, chói mắt mê người, “Tỷ tỷ đẹp vô cùng.”

Thanh Liễu da mặt mỏng, bị người khen như vậy mặt có chút nóng, hơi hơi cúi đầu, nói: “Bộ dáng của Yên Nhi cô nương mới được gọi là xinh đẹp, ta đây sao có thể được coi là.”

Nàng vừa cúi đầu, như có một hương thơm từ cổ tràn ra, Vương Yên Nhiên cách nàng gần, ngửi thấy mùi này tâm thần hơi lay động.

Thấy hai người bọn họ trò chuyện với nhau vui vẻ, Tiết Kỳ ghen tị cắn môi. Nàng ta đã hâm mộ ghen tị Vương Yên Nhiên từ lâu, ngại với thân phận hai người chênh lệch nên dù trong lòng nàng ta có ghen tị cũng trăm phương nghìn kế tìm cách, hi vọng có thể bám tiến vào vòng tròn nhỏ kia của các nàng, nhưng mà hiệu quả rất nhỏ.

Cho đến hôm nay Vương Yên Nhiên tìm đến cửa, nàng ta mới nhìn thấy một tia hi vọng.

Dù là như thế, Vương Yên Nhiên vẫn cao ngạo với nàng ta, nàng ta có không cam lòng thế nào đi nữa cũng có mấy phần tự mình hiểu lấy, cũng đành chịu.

Nhưng mà bây giờ, nàng lại vô cùng thân thiết với một người phụ nhân nhà quê, hai cái so sánh với nhau, lập tức so đường đường là tiểu thư Tiết phủ như nàng ta vào trong bụi bặm.

Không so được với Vương Yên Nhiên, nàng ta nhận, nhưng không so được với người nhà quê này, nàng ta sao dần nổi cơn giận này?

Nàng ta khề cán môi, nặn ra một nụ cười nói: “Tẩu tử còn chưa biết vì sao hôm nay Yên Nhiên tỷ tỷ đến cửa đúng không? Nhắc đến cũng là duyên phận, hôm qua không phải đại biểu ca ở lầu Vọng Giang cứu một thư sinh sao? Tẩu tử tẩu nhất định là không đoán được, thư sinh kia chính là Yên Nhiên tỷ tỷ đấy! Hôm nay tỷ tỷ ấy đến cửa là vì muốn gặp mặt cảm ơn đại biểu ca, tẩu tử mau mời huynh ấy ra đây đi!”

Tiết Kỳ nàng từ nhỏ cũng xem tiểu thuyết nghe diễn trò lớn lên, từ xưa anh hùng cứu mỹ nhân là kết cục gì, trong lòng nàng ta cực rõ, nàng ta tích cực mang Vương Yên Nhiên đến đây như vậy, cũng chính là ôm ý định này.

Nàng ta mặc dù không cam tâm tình nguyện đến đâu thì cũng phải thừa nhận, mỹ mạo của Vương Yên Nhiên nàng ta không bằng, nhưng nàng ta không tin, đại biểu ca biết mình cứu một đại mỹ nhân như vậy, còn là tài mạo song toàn, lại xuất thân thế gia, hẳn sẽ không có chút tâm động nào?

Đến lúc đó, nàng ta muốn xem xem người phụ nhân nhà quê này còn mặt mũi nào víu đại biểu ca không tha, nếu là đồ nhà quê thì nên đành hoàng tử tế ở quê trông trọt cả đời, đừng vọng tưởng vinh hoa phú quý không thuộc về mình!

Thanh Liễu mặc dù đã đoán được, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ như rất kinh ngạc.

Vương Yên Nhiên nói: “Ôn cứu giúp vốn nên gặp mặt cảm ơn, nhưng nếu tỷ tỷ đã ở đây, lại là phu thê với ân nhân, ta thấy nói với tỷ tỷ cũng giống vậy.”

Tiết Kỳ trong lòng cả kinh, trước đó biểu hiện của Vương Yên Nhiên cũng không phải là ý này, rõ ràng trước đó nàng tỏ ra rất hứng thú với đại biểu ca, sao mới chỉ chớp mắt đã thay đổi? Nếu nàng không gặp, vậy còn lấy thân báo đáp thế nào?

Nàng ta nóng nảy, vội nói: “Đương nhiên là không giống, ta thấy đại biểu ca ở ngay trong phòng kia, ta đi gọi huynh ấy ra.”

Thanh Liễu mặc dù không biết Tiết Kỳ là có ý gì, nhưng thấy nàng ta gấp gáp muốn cho Lâm Trạm gặp cô nương khác như vậy, đã biết nàng ta tuyệt không có lòng tốt gì. Mắt thấy Tiết Kỳ muốn đứng lên, nàng làm bộ trượt tay rơi chén trà xuống đất, nước trà ầm ập bắn ra, hơn một nửa bắn lên chân Tiết Kỳ.

“A –!” Tiết Kỳ lập tức nhảy lên, liên tục thét chói tai.

Thanh Liễu vội vàng đứng lên, nói: “Điều tại ta, một chén trà thôi cũng cầm không chắc làm bắn hết lên muối muối, cũng may nước trà không nóng, bằng không ta có lỗi lớn rồi. Châu Nhi, người mau đỡ tẩu tử tiểu thư về, chỗ này của ta còn có khách, đợi buổi tối nhất định sẽ gặp mặt xin lỗi với muối muối.”

Nàng nói xong, liếc mắt một cái ra hiệu cho Châu Nhi.

Châu Nhi liền đỡ Tiết Kỳ đi ra ngoài.

Tiết Kỳ giống như còn muốn nói gì đó, không muốn đi, nhưng sức Châu Nhi khỏe hơn tiểu thư sống trong nhung lụa như nàng ta, gần như là xách nàng ta ra ngoài, căn bản không cho nàng ta có cơ hội nói chuyện.

Thấy nàng ta đi rồi, Thanh Liễu nhẹ nhàng thở ra, quay lại nhìn Vương Yên Nhiên, ngượng ngùng cười nói: “Làm Yên Nhi cô nương chê cười rồi.”

Vương Yên Nhiên lại nghiêm mặt nói: “Tỷ tỷ, quý phủ tẩu tử tiểu thư mang lòng gây rối, tỷ tỷ phải cẩn thận nàng.”

Thanh Liễu kinh ngạc không thôi, nàng và Vương Yên Nhiên hôm nay mới quen biết, cho dù nàng ấy xem trên ân tình Lâm Trạm cứu mình, lời này đến cùng vẫn là quá thân thiết với người mới quen. Hơn nữa bên ngoài, nàng và Tiết Kỳ vẫn là bà con, nàng ấy nói như vậy không sợ bị người ta cảm thấy là châm ngòi chia rẽ sao?

Vương Yên Nhiên chỉ nói một câu này rồi không nói thêm gì nữa, sau đó từ trong tay nha hoàn lấy một cái hộp đưa qua, nói: “Ôn cứu mạng, vốn không gì báo đáp, nhưng là nếu không báo trong lòng Yên Nhi bản khoản. Những vật này là chút tâm ý của ta, mong tỷ tỷ nhận lấy.”

Thanh Liễu vội khoát tay, “Hôm qua huynh ấy chỉ là một cái nhắc tay thôi, đổi thành người khác cũng sẽ làm như vậy, Yên Nhi cô nương ngàn vạn lần đừng khách sáo như vậy.”

Vương Yên Nhiên đặt hộp lên bàn, đẩy về phía Thanh Liễu, nói: “Với tỷ tỷ là một cái nhắc tay, với ta lại là một việc lớn, tỷ tỷ nếu muốn lòng ta an ổn thì nhận lấy đi, nếu không Yên Nhi nhất định ngày đêm không thể yên bình.”

Thanh Liễu còn muốn từ chối, Vương Yên Nhiên lại nói: “Không bằng vậy đi, tỷ tỷ cũng cho ta một vật trên người tỷ tỷ, hai người chúng ta coi như trao đổi với nhau, được không?”

Nàng xoay đề tài quá nhanh, Thanh Liễu lập tức không đuổi kịp.

Vương Yên Nhiên đánh giá nàng từ trên xuống dưới một phen, nói: “Tỷ tỷ, Yên Nhi rất thích chiếc khăn trong tay tỷ, liền đưa cái đó cho ta đi?”

Thanh Liễu cầm khăn trong tay mình lên, vải màu xanh nhạt, góc khăn là một bông cô nương oản đậu chính nàng thêu, đường thêu thừa thót thô ráp, bình thường nàng cũng không có ý lấy ra dùng, chỉ là hai hôm nay thời tiết không tốt, khăn giặt cũng không khô mới lấy ra dùng tạm, cái này làm sao có thể tặng người được?

Nàng đang muốn từ chối thì Vương Yên Nhiên đã lấy qua, khăn này nàng để trong ngực, mang theo chút mùi trên người nàng.

Vương Yên Nhiên cực kỳ tự nhiên đút vào trong lòng mình, đứng lên nói: “Hôm nay quấy rầy tỷ tỷ hồi lâu, mọi người xin được cáo từ, sau này nếu có cơ hội, sẽ cùng tỷ tỷ gặp mặt.”

Nói xong, nàng liền đứng dậy dẫn nha hoàn rời đi, cũng không để Thanh Liễu tiễn một đoạn.

Thanh Liễu đứng ở cửa vườn Cẩm Tú, nhìn theo nàng đi ra, trong lòng vẫn có rất nhiều nghi vấn. Từ thân thiết lúc mới gặp, đến lãnh đạm lúc rời đi... Tóm lại Yên Nhi cô nương này, rất khác với suy nghĩ của nàng.

Vương Yên Nhiên lên kiệu, từ trong lòng lấy ra chiếc khăn kia, chỉ một lúc trên chiếc khăn đã mang theo nhiệt độ của nàng, nàng nhẹ vuốt vuốt, chóp mũi tràn đầy mùi thơm quen thuộc.

“Đại tỷ...”

Nàng không nhận được nhẹ giọng ní non, trong giọng nói mang theo nồng đậm tưởng niệm, đau buồn, mê mẩn.

Rất nhanh, ánh mắt nàng lại khôi phục sự trong sáng, nàng như đôi đũa trần bảo, yêu thương gấp chiếc khăn lại, sợ sẽ nhiễm lên mùi hương trên người mình, nàng không dám lại đút nó vào lòng, chỉ dè dặt trên tay.

“... Đại tỷ, tỷ đừng gấp, người hại tỷ Yên Nhi sẽ làm bọn họ từng người trả lại. Tỷ và mẫu thân yên tâm chờ thêm chút nữa, những người đó... Yên Nhi sẽ không buông tha cho bất cứ một ai.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Tính sổ sau

Thanh Liễu cầm chiếc hộp Vương Yên Nhiên đưa trở về phòng, mở ra xem, bên trong lại là một cái ngọc bội cùng mấy tờ ngân phiếu.

Lâm Trạm ghé qua xem, nói: “Vợ, đây là của ai vậy?”

Thanh Liễu nói: “Thư sinh hôm qua chàng cứu đúng là vị cô nương, hôm nay nàng ấy đến cửa cảm ơn, ta không nghĩ đến nàng lại tặng lễ dày như vậy. A Trạm, lễ này chúng ta không thể nhận, hay là trả lại cho nàng ấy đi?”

Lâm Trạm không sao cả gật đầu, “Được.”

“Ta đi tìm nương, hỏi nương xem nên làm thế nào.”

Thanh Liễu qua phòng chính, Tiết thị ngủ trưa vừa dậy, đang ngồi trước bàn trang điểm trang điểm, thấy nàng, nói: “Thanh Liễu đến vừa đúng, giúp ta xem xem đeo cái trâm nào thì hợp.”

Thanh Liễu liền bước qua chọn cho bà một cây, đợi Tiết thị rửa mặt chải đầu xong, nàng nói đến chuyện hôm nay.

Tiết thị nói: “Nếu theo như con nói thì cô nương đó hẳn là Nhị cô nương nhà họ Vương ở thành tây. Aiz, đó cũng là đứa bé mệnh khổ.”

Thanh Liễu ngạc nhiên nói: “Ta thấy khí phách trên người nàng không giống các cô nương bình thường khác, lại tài mạo song toàn, xuất thân nhà cao, cô nương như vậy làm sao có thể...”

Tiết thị lắc đầu mỉm cười, “Con không biết ấy chứ, thế hệ này nhà họ Vương thực sự hoang đường, ta mới về mấy ngày đã nghe người ta nhắc đến mấy lần.”

Hóa ra thế hệ này của Vương gia có tất cả ba vị cô nương, bên trên là đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư nguyên phu nhân sinh, Vương Yên Nhiên chính là nhị tiểu thư, bên dưới là tam tiểu thư kế phu nhân sinh.

Vương lão gia hơn hai mươi năm trước cưới con gái vợ cả nhà họ Chu, năm thứ hai sinh một vị cô nương, mãi đến bảy tám năm sau mới sinh Nhị cô nương.

Vương phu nhân sau khi sinh xong thân thể bị thương nặng, còn chưa hết cữ đã đi.

Chỉ ba tháng sau Vương lão gia đã đi bước nữa, kẻ phu nhân chính là một vị thứ xuất muội muội của tiền phu nhân, hơn nữa qua cửa chưa được mấy tháng cũng sinh một cô con gái.

Hóa ra hai người này, lúc tiền phu nhân có thai đã dạn dít với nhau.

Mẹ ruột qua đời, mẹ kế vào cửa, nhị cô nương còn ở trong tã lót tự nhiên không được coi trọng, may mà còn một tỷ tỷ, nàng là được đại cô nương nuôi lớn.

Vương gia vị đại cô nương này mệnh cũng không tốt, mấy năm trước gả cho vị hôn phu đỉnh hôn từ nhỏ, do ba năm không sinh được nhà chồng liền nạp mấy phòng thiếp thất. Năm trước vất vả lắm mới có thai, nhưng chỉ chớp mắt, ngay cả con cũng chưa sinh ra, bị chết rất không rõ ràng.

Vương gia cũng không ra mặt thay nàng, bởi vì tam cô nương được kẻ phu nhân sinh ra kia đã sớm dạn dít với đại tỷ phu, chỉ chờ đại tỷ dọn vị trí chính phòng ra ngoài!

Hai nhà hiện thời chưa chính thức kết thân là do bên trên tam cô nương còn có một nhị cô nương chưa gả ra ngoài.

Nghe nói mấy ngày nay, tiểu Vương phu nhân chuyển động khắp nơi, chỉ vì vội vàng gả nhị cô nương chường mắt ra ngoài.

Thanh Liễu nghe chuyện tròn mắt há mồm, “Sao... Sao lại có người như vậy chứ?”

Chuyện trong nhà giàu nàng hoàn toàn không biết gì, nhưng chỉ nghe Tiết thị nói thôi nàng cũng biết cái chết của đại cô nương nhất định có kỳ quái, nói không chừng ngay cả cái chết của Vương phu nhân cũng có người giờ trò quỷ!

Đáng sợ hơn là, cho dù tất cả mọi người biết có vấn đề lại không một ai có thể lấy lại công đạo cho các nàng, bởi vì người hại tính mạng các nàng, có khả năng nhất chính là người thân nhất của các nàng!

Nàng không khỏi có chút sợ hãi.

Tiết thị thấy mặt nàng trắng bệch, vỗ nhẹ lên tay nàng, nói: “Làm người ác nhất định sẽ có báo ứng, chỉ là còn chưa đến lúc thôi.”

Thanh Liễu nói khẽ: “Ta thấy Yên Nhi cô nương tuổi còn nhỏ hơn Thanh Hà một tuổi, từ nhỏ lớn lên trong ngôi nhà như vậy, bây giờ ngay cả tỷ tỷ duy nhất yêu thương nàng cũng đi, không biết trong lòng nàng sẽ đau khổ thế nào.”

Tiết thị nghe vậy, không nói gì.

Bà từ nhỏ cũng lớn lên ở thành Trọng An này, nhà giàu bên ngoài vinh quang chói lọi, bên dưới xấu xa bẩn thỉu bà cũng đã gặp qua. Theo ý bà, Nhị cô nương kia có thể an ổn lớn lên như hôm nay, lại có thể giống một gốc hoa sen trắng xuất hiện trong vũng bùn như Vương gia, giành được danh tiếng tốt trong miệng mọi người ở thành Trọng An, nhất định cũng không phải nhân vật đơn giản gì. Chỉ sợ mục đích hôm nay nàng đến cửa cũng không đơn thuần, có điều không biết vì sao lại không thi triển ra thôi.

Mà Thanh Liễu trẻ tuổi, kiến thức lại thiếu, đương nhiên không biết cong cong queo queo trong này.

Tiết thị cũng không có ý định để nàng biết.

Thanh Liễu lấy hộp ra, nói: “Nương, ta và A Trạm tính trả lại lễ mà nàng mang đến lại cho nàng, nương cảm thấy thế nào?”

Tiết thị gật đầu, “Trả lại đi, một tiểu cô nương như nàng tích góp được chút vốn riêng không dễ. Vừa khéo mấy hôm nữa mợ con tính làm một hội ngắm hoa ở trong vườn, đến lúc đó ta nhờ nàng đưa một thiếp mời cho Vương gia nhị cô nương.”

Thanh Liễu hỏi: “Không phải hoa kỳ của mẫu đơn đã qua rồi sao? Sao bây giờ mới ngắm hoa?”

Tiết thị cười nói: “Đứa nhỏ ngốc, con không hiểu, đây là ý không ở trong lời, không phải mợ con thật sự mời mọi người đến ngắm hoa, mợ con là muốn tìm vợ cho Du Nhi đấy.”

“Há? Du Nhi mới mười bốn tuổi mà?”

“Những việc như tìm con dâu này đương nhiên là càng sớm càng tốt, bây giờ bắt đầu tìm hiểu dần, sang năm định xuống, năm sau thành thân, mợ con đã tính xong hết rồi!”

Thanh Liễu che miệng cười nói: “Không biết tính mợ là nóng vội hay chậm chạp nữa.”

Tiết thị cũng cười, lại nói: “Trong người con hôm nay thế nào rồi?”

Thanh Liễu nghe vậy, cúi đầu vuốt ve bụng, nói: “Hôm nay cảm thấy tốt hơn nhiều, chỉ là buổi sáng ngực có chút ngọt ngọt, cái khác thì không sao.”

Tiết thị liền cười nói: “Xem ra là nhóc con này thương con, con không biết năm đó lúc ta có thai A Trạm ăn gì ỏi đấy, người khác có thai béo mấy chục cân, ta có thai mấy tháng đầu lại gầy mất mười cân, làm cha con sợ hãi.”

Thanh Liễu nói: “Nhất định là A Trạm quá nghịch rồi.”

“Đúng vậy, hần ấy, ở trong bụng mẹ đã không yên tĩnh, bây giờ lớn rồi vẫn là cái đức hạnh đó!”

Thanh Liễu nín cười trộm.

Nàng nhớ đến chuyện chiều nay, chân chừ rồi nói: “Nurong... Ta không biết mình làm sai chỗ nào, Tứ muội hình như không hài lòng với ta lắm.”

Tiết thị khẽ cười, nói: “Không cần để ý đến nàng, Liễu Nhi, con chỉ cần nhớ kỹ, ở trong nhà này, chỉ cần có nurong ở đây thì con không cần phải bó tay bó chân, nếu nàng dám dờ dờ trò gì, con cứ mạnh dạn đánh trả. Nói khó nghe là, cho dù ngày sau có thật xảy ra chuyện gì không vui, chúng ta thu dọn đồ về Bình Dương, nàng thì vẫn ở đây lập gia đình. Chúng ta sợ nàng làm cái gì.”

Lời này nói có chút vô lại, chỉ kém chưa nói đầu trọc không sợ bị nắm tóc.

Thanh Liễu nghe được, trong lòng liền có đề.

Nàng ra khỏi phòng Tiết thị, nhớ lại biểu hiện của Tiết Kỳ chiều nay, mơ hồ đoán được mục đích của nàng ta. Nàng ta tích cực đưa Vương Yên Nhiên đến, lại vội vàng muốn để Lâm Trạm ra ngoài gặp mặt, chỉ sợ là vì thúc đẩy lời như trong vở diễn – Anh hùng cứu mỹ nhân, lấy thân báo đáp.

Thanh Liễu thật sự không nghĩ ra, nàng tự hỏi không có lỗi với Tiết Kỳ, không biết vì sao nàng ta phải đối phó với mình như vậy.

Tuy rằng hôm nay không để nàng ta đạt được, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến cảnh Lâm Trạm thật sự đứng chung một chỗ với cô nurong khác thôi là nàng đã cảm thấy ngực bị siết chặt, không thở nổi.

Chỉ mới nghĩ thôi đã khó chịu như vậy, nếu muốn nàng hiền lành như mọ, tự mình nạp thiệp cho cậu, nhìn nữ nhân khác sinh một đứa lại một đứa con cho chồng mình, còn giúp hần lo liệu nhà cửa gọn gàng ngăn nắp, nàng sợ nàng vĩnh viễn không làm được.

Lâm Trạm luyện võ xong trở về, thấy vợ không luyện chữ cũng không làm trâm hoa, chỉ sững sờ ngồi bên cửa sổ ngắm người, gò má trắng bệch không chút máu, lập tức đi qua lo lắng hỏi: “Vợ, nàng làm sao vậy? Có phải trên người có chỗ nào không thoải mái không?”

Thanh Liễu quay đầu nhìn hần, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không sao, bé con hôm nay rất ngoan.”

Lâm Trạm ngồi xuống bên cạnh nàng, nghiêng đầu nhìn mặt nàng, “Vậy nàng là bị làm sao? Ai làm nàng không vui?”

“... A Trạm, chàng còn nhớ Chu Bảo Châu không?”

Lâm Trạm sùng sốt, “Nhớ, trước đó chúng ta còn gặp ở trên miếu mà, vợ nàng quên nhanh vậy à?”

Thanh Liễu nói khẽ: “Ta không quên, ta là nói chuyện trước kia... Chàng và nàng ấy, lúc chưa có ta, hai người là như thế nào?”

Tuy rằng vợ vẫn nhẹ giọng, dáng vẻ yếu ớt nhưng không biết sao Lâm Trạm lại cảm giác được nguy cơ, sống lưng lạnh toát, giống như có ai nói mát sau lưng hần.

Phải biết rằng hần có thể an toàn lớn đến nhường này, chính là dựa vào trực giác như dã thú.

Mà năm đó lúc hần cùng người quyết chiến cũng không có cảm giác nói sai là đi hết như lúc này!

Hần dè dặt cân trọng thử dò xét hỏi: “Vợ, sao nàng lại đột nhiên muốn hỏi chuyện này?”

Thanh Liễu liếc hần một cái, vẫn ung dung thông thả nói: “Trước kia đã muốn hỏi chàng rồi, có điều vẫn luôn quên, hôm nay mới nhớ đến. Sao vậy, có chuyện gì mà ta không thể biết à? Nếu là vậy. Vậy chàng cũng đừng khó xử, ta không nghe là được.”

Lâm Trạm há miệng thờ dốt, cảm thấy rằng hơi ngứa, nếu để hần biết rốt cuộc là ai nhiều chuyện trước mặt vợ hần, làm vợ nghĩ đến chuyện này hần nhất định cắn chết người đó!

Có điều trước mắt, thấy mặt vợ ngày càng ôn hòa, cảm giác nguy cơ trong lòng hần càng mạnh hơn. Tuy rằng vợ nói rất thông tình đạt lý, nhưng không biết vì sao hần lại không chút dám che giấu, luôn cảm thấy giấu rồi nhất định sẽ bị chết rất thảm!

Hần nuốt nước bọt, bẻ ngón tay nói rõ một lần một mười.

Từ giao tình của hai nhà, đến mấy lần gặp gỡ hồi nhỏ, rồi đến đính hôn sau khi trưởng thành, sau đó hần lên chiến trường.

Nói xong hần lại bỏ thêm một câu: “Chỉ có vậy, vợ, ta không dám giấu giếm một câu nào.”

Thanh Liễu nhẹ nhàng gật đầu, bỗng nhiên thay đổi đề tài, nói: “Ta muốn ăn thanh mai.”

Lâm Trạh hơi ngắh người, vợi nói: “Ta đi mua, vừa rồi thấy có người rao hàng ở sau hẻm, ta đi xem có còn ở đó không.”

Thanh Liễu dặn dò: “Chọn quả màu đen sẫm ấy, mọng nước ăn mới ngon.”

Lâm Trạh liên tục gặt đầu, ra sân, hắt lau mớ mồ hôi, thở ra một hơi.

Má ơi, vừa rồi nhìn vợ còn khùng bố hơn lúc sư phụ nổi giận, chân hắt đều sắp mềm nhũn. May là ở trong phòng, không bị người khác nhìn thấy.

Mấy người làm đối diện đi tới hành lễ với hắt, hắt vợi đứng thẳng người, nhàn nhạt gặt đầu.

Khụ, thật ra... Vợi vẫn rất ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Đưa một cô vợ

Mấy ngày nữa chính là hội ngắm hoa, địa điểm là vườn hoa ở sân sau của Tiết phủ.

Thanh Liễu mặc dù mới chỉ ở đây một thời gian ngắn, nhưng vẫn luôn chỉ qua lại giữa vườn Cẩm Tú với sân của Tiết lão thái thái, chưa bao giờ đi đến vườn hoa lớn.

Nàng vốn không tính đi góp vui, chỉ bảo Châu nhi chú ý một chút, nếu thấy Vương Yên Nhiên thì mời nàng ấy đến vườn Cẩm Tú. Nhưng là Cẩm nương rất có hứng thú với hội ngắm hoa, nhất quyết kéo nàng đi qua.

Mà các vị tiểu thư đúng là tuổi yêu kiều như hoa, quả thực còn rực rỡ hơn cả vườn hoa.

Thanh Liễu nhìn hoa mắt, thậm chí không biết mợ phải chọn từ giữa ra một cô con dâu hợp ý như thế nào?

Hội ngắm hoa này tuy nói là Tiên thị an bài, nhưng bên ngoài là dùng danh vọng của mấy vị tiểu thư Tiết gia, lúc này các nàng đang ở trong đám người trò chuyện vui vẻ với các vị cô nương.

Nhìn thấy Thanh Liễu cùng Cẩm nương đến, Nhị tiểu thư hơi chút chần chờ, cuối cùng vẫn trò chuyện với người khác, không đi qua.

Tứ tiểu thư thì làm như không nhìn thấy.

Tam tiểu thư cùng mọi người ý bảo đi qua, ra đón, mỉm cười nói: “Hai vị chị dâu cuối cùng cũng đến rồi, mau theo ta đi gặp mọi người đi.”

Thanh Liễu Cẩm nương nhìn nhau, theo nàng đi qua chào hỏi với mọi người.

Lúc này các cô nương mới quen nên vẫn còn rất rụt rè, báo tên cho nhau, thử nói cảm kỳ thi họa châu trà hoàn bội.

Đề tài đàm luận của các cô nương Thanh Liễu phần lớn không biết nói gì, chỉ đứng bên cạnh mỉm cười nghe.

Không lâu sau mọi người tốp năm tốp ba tản ra, Cẩm nương cũng tìm được người nói chuyện, Thanh Liễu bèn nói với Cẩm nương cùng Tam tiểu thư một tiếng rồi đi đến một bên, chuyên tâm ngắm hoa.

Trong buổi hội ngắm hoa hôm nay, sân đầy người, sân đầy hoa, cũng thật sự làm nàng tìm được không ít giống hoa chưa từng gặp qua, trong lòng lại nhiều thêm mấy mẫu trà hoa.

Đi một, nàng liền vào đình nghỉ mát ở trong sân nghỉ chân, vừa hóng gió vừa nhìn quanh đám người, tìm tung tích Vương Yên Nhiên.

Đang tìm, đằng sau đột nhiên có tiếng nói vang lên: “Tỷ tỷ đang nhìn gì vậy?”

Thanh Liễu vợi quay đầu, đứng ở phía sau mặc bộ quần áo mỏng màu hồng nhạt, không phải Vương Yên Nhiên thì là ai?

Vương Yên Nhiên cười dịu dàng đi vào trong đình, nói: “Từ xa đã thấy chỉ có mình tỷ tỷ ngồi ở đây, sao không đi nói chuyện với mọi người?”

Thanh Liễu cười cười, “Các người đều là tiểu cô nương, nói chuyện ta không bắt được lời.”

“Tỷ tỷ nói gì vậy, tỷ hơn chúng ta được mấy tuổi chứ?”

Thanh Liễu cười nói, “Trong nhà ta còn có một muội muội, cũng lớn hơn các người hai ba tuổi, người nói ta lớn hay không?”

“Hà?” Ánh mắt Vương Yên Nhiên khẽ động, “Tỷ tỷ cũng có một muội muội à? Nàng ấy có tỷ tỷ như tỷ, nhất định là một cô nương rất hạnh phúc, thật làm người hâm mộ.”

Thanh Liễu nhớ đến mấy lời ngày ấy Tiết thị nói, đoán nàng là nhớ đến tỷ tỷ của mình, lập tức cũng không biết nên nói tiếp thế nào, nghĩ nghĩ, đoán đo nói: “Tỷ tỷ của người, khẳng định cũng thương người nhất.”

Vương Yên Nhiên cười thản nhiên, “Vâng, đại tỷ hiểu ta nhất, nàng là người tốt, đối ai cũng tốt, chỉ tiếc... Người tốt lại không có báo tốt.”

Thanh Liễu mím môi, nhẹ giọng an ủi: “Người xấu sẽ có báo ứng, chỉ là chưa đến lúc mà thôi, ông trời cũng nhìn thấy.”

Vương Yên Nhiên buồn bã nói: “Ta không tin, nếu ông trời thật có mắt, sao có thể giữ đám người xấu đó đến bây giờ?”

Thanh Liễu liền không biết nên khuyên thế nào, nỗi đau mất đi người thân nhất, sao có thể là người ngoài nói hai ba câu là có thể an ủi được?

Vương Yên Nhiên cũng không nói gì, chỉ ngồi yên lặng, người mùi hương tương tự như trên người đại tỷ, hưởng thụ an bình chốc lát khó được, giống như đại tỷ vẫn đang còn sống.

Sau khi đại tỷ đi, lòng của nàng không phút nào là có thể yên định, trong lòng tràn đầy là thù hận cùng phần nộ, vì thế nàng không tiếc giọng cười, lật lọng, tráo trở, dễ trở mặt, không trung thực.

Mỗi ngày nhìn kẻ thù tiêu dao vui vẻ ở trước mặt mình, lại muốn giả vờ như không biết gì, cực độ buồn khổ sắp bức nàng phát điên.

Hoặc là nàng đã điên rồi.

Nàng đeo mặt nạ tài nữ, đưa đến phần đông nam nhân truy đuổi chỉ là vì muốn tìm một phương pháp, giúp đòi công đạo cho nương với đại tỷ của nàng.

Khi phát hiện con đường này cũng không có hiệu quả, trong lòng nàng đã có tính toán khác. Mà ngoài ý muốn ở lầu Vọng Giang hôm đó đã giúp nàng có kế hoạch hoàn chỉnh.

Nếu ông trời đã không thể cho nàng một câu trả lời, vậy nàng cần gì phải an phận đi đường chính đạo?

Nếu không thể đưa kẻ thù vào đại lao, vậy thì trực tiếp đưa bọn họ xuống suối vàng thôi.

Hôm đó nàng đến Tiết phủ, thật đúng là không có ý tốt gì.

Sau khi biết ân nhân cưới một thôn phụ, nàng đã xiêu lòng, nếu có thể đoạt lấy hán, có thể làm hán cho mình sử dụng, còn sợ không báo thù được sao?

Đội khi thấy được nàng, nhìn nàng đi về phía mình, trong lòng nàng lại trở nên hoảng hốt, như là thấy đại tỷ đang đi về phía mình.

Cuộc đời này nàng hận nhất là đàn ông bạc tình với nữ nhân không biết liêm sỉ, nhưng vì báo thù, nàng từng nghĩ không tiếc làm người mà mình hận nhất một lần.

Nhưng có thể nào đi nữa nàng cũng không thể nhẫn tâm làm tổn thương một nữ tử giống đại tỷ mình.

Tính toán trong lòng nàng, đành phải tan đi như mây khói.

Thanh Liễu thấy mặt nàng dần bình thản, khẽ nói: “Hôm đó ta đã về thương lượng với tướng công, lễ của người chúng ta không thể nhận. Người đã gọi ta là tỷ tỷ, vậy ta coi người như muội muội, giữa tỷ muội nào có mấy vật ngoài thân như vậy?”

Vương Yên Nhiên hơi sững sờ, khẽ cười than nói: “Nếu tỷ tỷ đã nói vậy, ta mà còn dấy nữa thì là tổn thương tình cảm rồi.”

Thanh Liễu thở nhẹ ra, thấy nàng cười cô đơn, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn khuyên như: “Nếu trong lòng người buồn khổ, không bằng nói ra, việc gì cũng giấu trong lòng, chỉ sợ mệt thân. Nếu đại tỷ người còn sống, nhất định cũng có suy nghĩ như ta.”

Vương Yên Nhiên gật đầu: “Vâng, ngày đó ta vừa thấy tỷ tỷ đã thấy thân thiết, tỷ tỷ và đại tỷ ta thật sự có mấy phần giống nhau. Muội muội thật đúng là có yêu cầu quá đáng...”

Thanh Liễu nói: “Người cứ nói.”

“Hôm đó tỷ phụ ra tay cứu giúp, ta thấy võ công hán, hình như là người giang hồ?”

Thanh Liễu gật đầu, “Hán đúng là biết chút võ nghệ.”

Vương Yên Nhiên vội hỏi: “Không biết tỷ phụ có quen với hiệp sĩ giang hồ không? Muội muội có việc muốn nhờ bọn họ đi làm.”

Thanh Liễu nói: “Ta nghe hán nói sư môn còn mấy người sư đệ, không biết người muốn làm việc gì?”

Vương Yên Nhiên hơi ngừng lại, thở dài: “Chắc hẳn tỷ tỷ cũng đã nghe, đại tỷ của ta năm ngoái đã qua đời, không quá rõ ràng, nhà mẹ đẻ không người hỏi thăm, quan phủ cũng không để ý mấy chuyện hậu viện như vậy, ta nghĩ mãi, chỉ có thể mời hiệp sĩ giang hồ đi điều tra nguyên nhân trong đó. Nếu đại tỷ của ta thật sự nhiễm bệnh qua đời, trong lòng ta cũng coi như có giao đãi, nếu tỷ ấy là vì chuyện gì ngoài ý muốn...”

Vậy nàng sẽ giết đời nam nữ chó má đó.

Thanh Liễu thấy nàng không nói tiếp, nghĩ nàng nghĩ đến chuyện buồn, vội nói: “Ta về sẽ giúp người hỏi thăm xem”

Vương Yên Nhiên lau khóe mắt, nói: “Vậy ta cảm ơn tỷ tỷ tỷ phu trước. Xin tỷ tỷ nói với tỷ phu một tiếng, nếu có thể mời được hiệp sĩ, muội muội nguyện ý trả bất cứ giá nào.”

Thanh Liễu khẽ gật đầu.

Ban đêm Lâm Trạ trở về, Thanh Liễu nói chuyện này với hắn.

“Yên nhi cô nương quả đúng là đáng thương, từ nhỏ không có nương, đại tỷ duy nhất yêu thương nàng lại bị chết không rõ ràng, đến nay một cái giao đãi cũng không có. Nàng muốn mời người đến điều tra kết quả, A Trạ, chàng quen biết nhiều người, có ai có bản lĩnh như vậy không? Chúng ta giúp nàng ấy đi.”

Lâm Trạ ôm vợ xoa bóp sờ nắn, nghe vậy nói: “Thật ra rất đơn giản, tìm được mộ của đại tỷ nàng, mở quan tài niệm thi là biết kết quả ngay.”

Thanh Liễu nói: “Đúng, nhưng mà người khác hoặc là không muốn quản, hoặc là không dám quản, nàng chỉ là nữ tử thật sự là cũng không có cách nào.”

Con người Lâm Trạ xoay tròn, nói: “Nàng nói chỉ cần có người đến giúp nàng tra rõ ràng, nàng nguyện ý trả bất cứ giá nào?”

Thanh Liễu không rõ đầu đuôi, “Đúng, mấy năm nay nàng ấy góp được chút vốn riêng, cũng không biết mời người đến tốn bao nhiêu bạc nữa, chàng có biết không?”

“Bạc không phải vấn đề,” Lâm Trạ nói: “Vợ, nàng nói để nàng ấy làm vợ người khác, nàng ấy có nguyện ý không?”

Thanh Liễu ngẩn ngơ, “... Chàng muốn làm gì?”

Lâm Trạ bế nàng lên, lo lắng trùng trùng nói: “Vợ nàng không biết đâu, sư môn ta còn một đồng trai ế kia.”

Thanh Liễu không nói gì, người này chỉ cần thấy nữ tử chưa lập gia đình là nghĩ ngay đến sư môn hắn. Lúc trước là Thanh Hà với Chu Bảo Châu, bây giờ Yên nhi cô nương cũng thế.

Lâm Trạ lại nghiêm túc nói: “Thật đấy vợ, nàng chưa đến Thượng Thanh tông nên không biết đám sư đệ kia của ta, ai ai cũng đều rất có bản lĩnh, đương nhiên, kém ta chút, cũng không thiếu bạc, bộ dáng cũng ưa nhìn, chỉ thiếu một người vợ!”

Trời đất chứng giám, nếu để đám người Thượng Thanh tông nghe thấy hắn khen bọn họ như vậy, chỉ sợ sẽ cảm động phát khóc — Đại sư huynh cuối cùng cũng nói tiếng người!

Thanh Liễu thấy hắn nói nghiêm túc cũng không tiện đã kích hắn, chỉ phải có lệ nói: “Có nguyện ý hay không cũng phải đợi bọn họ gặp mặt đã, hai người phải xem có hợp hay không, chúng ta cũng không thể ép người ta chứ.”

Lâm Trạ nói: “Đám sư đệ kia của ta khẳng định không có dị nghị gì, có vợ đã là không tệ, đến lượt bọn họ chọn?”

Đại sư huynh là hắn lo hết lòng vì chung thân đại sự của bọn họ, vất vả lắm mới tìm được một cô nương không chủ, ai dám kén cá chọn canh, đánh cho cha nương hắn cũng không nhận ra ấy!

Thanh Liễu trầm nghĩ, các sư huynh đệ của chàng không có dị nghị, cô nương nũng nịu người ta có ý kiến đấy!

Lâm Trạ càng nghĩ càng cảm thấy đó là cơ hội tốt để đẩy mạnh tiêu thụ sư đệ, không thể bỏ phí, nước phù sa chảy ruộng ngoài, vì thế tìm nghị lực cực lớn, cẩn thận ôm vợ đặt sang cạnh, cố gắng đứng lên, đi đến cạnh bàn viết thư.

“Sư phụ, lão nhân gia ngài dạo này có khỏe không?”

Đệ tử mặc dù đã có vợ con xuôi đầu giường, nhưng trong lòng vẫn thắc thỏm đám ế vợ trên núi. Vì thế, đặc biệt lưu ý một vụ làm ăn, sau khi chuyển thành sẽ đưa một cô vợ làm thù lao, xin ngài nhanh chóng phái một sư đệ xuống núi.

Lão nhân gia ngài tự mình đến cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thiếu

Nguồn cài pass cắt nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Sự đệ đến

Linh

Thanh Liễu chạy một mạch đến trong sân, ngồi dưới giàn hoa tử đằng, mặt đỏ bừng, vừa giận vừa thẹn.

Vừa rồi nàng thật sự bị Lâm Trạ dọa đến, cho rằng hắn thật sự trúng độc gì, trái tim xoắn lại, kết quả lại phát hiện hắn lừa nàng. Cũng không phải nàng thật sự hi vọng Lâm Trạ gặp chuyện không may, chỉ là thấy hắn lấy chuyện liên quan đến tính mạng ra đùa, kết quả lại chỉ vì loại chuyện đó nàng liền giận không chịu nổi.

Nàng biết Lâm Trạ thật ra đã vô cùng sẵn sàng, trừ bỏ ngẫu nhiên trên đùa nàng, những lúc còn lại đều tốt không còn gì để nói. Mấy ngày nay nàng có thai không thể cùng hắn, hắn cũng không có bất cứ oán giận gì.

Vốn là người lớn như thế, theo lý thuyết đã nên chừng mực, nhưng tâm tư của hắn luôn không đặt trên chuyện đứng đắn, rảnh rồi không làm gì chỉ lo đánh nàng, thật sự làm nàng xấu hổ không thôi.

Nhưng mà... Muốn nàng thật sự nhẫn tâm với hắn, sao nàng có thể làm được?

Cũng như bây giờ vậy, vừa mới nói lời cứng rắn, chạy ra ngoài một lúc là trong lòng lại bắt đầu lo lắng.

Nhớ lại vừa rồi lúc hắn về phòng hình như thật sự có chút không đúng, nhìn hắn hết sức kìm nén như thế không giống như nói dối.

Hơn nữa đến bây giờ vẫn không thấy hắn đuổi theo ra, có phải thật sự đã xảy ra chuyện gì không?

Vừa nghĩ như vậy, Thanh Liễu lập tức đứng ngồi không yên, dù sao trong lòng cũng đã hết giận, lại nhanh chóng quay về.

Lâm Trạ đang ngồi cạnh bàn, trước mặt là ấm trà, thấy nàng về lập tức đáng thương tội nghiệp nói: “Vợ, ta không lừa nàng.”

Thanh Liễu thấy hắn không có việc gì, tảng đá trong lòng lập tức rơi xuống, lại nhìn về mặt hắn không giống giả vờ, trong lòng lại dao động mấy phần, “Thật? Chẳng nói xem, là có chuyện gì?”

Lâm Trạ lập tức một năm một mười nói hết.

Thanh Liễu nghe xong không dám tin hỏi: “Thật sự là Tiết Kỳ? Nàng có gan lớn như vậy, đến cùng là muốn làm cái gì?”

Lâm Trạ thấy nàng tin, mặt vội giả vờ đáng thương, “Vợ, vừa rồi ta thật sự rất khó chịu, suýt nữa thì không về được.”

Thanh Liễu nhìn hắn, lòng đã mềm nhũn, lại rầu chuyện hắn dọa nàng, khẽ hừ một cái, “Không phải bây giờ chàng đã không sao rồi à? Loại thuốc đó thật ra có biện pháp khác có thể giải đúng không, chàng lại, lại muốn lừa ta...”

Lâm Trạ mặt dày cười, “Ta chỉ là muốn chạm vào nàng. Vợ, ta không lừa nàng, buổi tối cho ta về ngủ được không?”

Nếu để người khác biết hắn bị vợ đuổi ra ngoài, mặt trong mặt ngoài đều mất hết.

Thanh Liễu trừng hắn, không nói gì. Đây cũng là ngầm đồng ý.

Lâm Trạ lập tức lại dính đến gần.

Thanh Liễu cau mày nói: “Chuyện này phải nói với nương một tiếng, Tiết Kỳ đó càng ngày càng quá phận.”

Lúc trước không có ý tốt dẫn Vương Yên Nhiên đến sân của nàng, bây giờ còn to gan dám bỏ thuốc Lâm Trạ, muốn nhét nha hoàn cho hắn. Đừng nói nàng chỉ là biểu muội của Lâm Trạ, dù là muội muội ruột cũng không có quyền vu oan tay đến trong phòng huynh trưởng.

Lâm Trạh gậ đầu.

Thanh Liễu lại nói: “Chàng... Chàng bỏ nàng ta ở trong nhà thủy tạ, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Có ai nhìn thấy không?”

Chính là không biết lúc Lâm Trạh đi theo nha hoàn đến nhà thủy tạ có ai nữa nhìn thấy không, nếu đến lúc đó chuyện ầm lên, nhắc đến hắn sẽ không tốt.

Lâm Trạh nói: “Không sao, ta thấy chỉ có nàng ta với nha hoàn của nàng ta, không còn ai khác.”

Thanh Liễu yên tâm, nhớ đến trạng thái của Lâm Trạh vừa rồi lại có chút tò mò, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Cái thuốc đó, thật sự có loại hiệu quả đó à? Có tác dụng với cả nữ tử sao?”

Lâm Trạh ừ một tiếng, yết hầu gật gật, “Vợ, có phải nàng cũng muốn —”

Thanh Liễu vội che miệng hắn lại, vừa thẹn vừa gấp nói: “Chàng, chàng đừng nói bậy, ta chỉ hỏi vậy thôi.”

Lâm Trạh nhếch miệng cười, hôn một cái vào tay nàng, lại nắm vào trong lòng bàn tay, mở ra nhìn kỹ.

Bàn tay vợ múp múp, lòng bàn tay hơi hồng, thêm mấy vết chai, là mấy ngày nay mài hạt châu làm hoa lụa nên có.

Hắn nói: “Vợ, nàng đừng làm hoa lụa nữa, đợi trở về làm cái xương, để người khác làm cho nàng, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Thanh Liễu gật đầu, “Ta biết, mấy ngày nay đã ít làm, do ta muốn làm cho tổ mẫu một đóa mẫu đơn, cho mẹ một đóa thược dược, hai bông này cần ta phải tự làm mới được.”

Lâm Trạh nói: “Ta giúp nàng mài hạt châu, vợ, nàng cũng giúp ta chút.”

Thanh Liễu nghi ngờ hỏi: “Giúp cái gì?”

Lâm Trạh xoay người lại, lộ ra cái lều nhỏ nhô lên chưa hạ xuống ở dưới thân.

“Chàng, chàng —”

Lâm Trạh nhe răng cười, kéo tay vợ cho vào trong quần mình.

Ừm, tuy rằng tay vợ có vết chai, nhưng mà hình như thoải mái hơn thì phải.

Hai người ở trong phòng làm bữa đến gần giờ cơm chiều mới ra khỏi phòng, Tiết thị cũng mới trở về, sắc mặt có chút kỳ quái.

Bà gọi Lâm Trạh và Thanh Liễu vào trong phòng, hỏi: “Trạh nhi, buổi chiều con có đi vườn hoa to bên ngoài không?”

Thanh Liễu cùng Lâm Trạh nhìn nhau, nói: “Nương, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Ta cũng đang có việc muốn nói với nương.”

Nàng nói chuyện buổi chiều cho Tiết thị nghe.

Tiết thị nghe xong, sau một lúc lâu mới cười lạnh, “Tự gây nghiệt, không thể sống. Hai đứa không biết, chuyện này trừ Tiết Kỳ còn có một phần công lao của Tôn di nương — nương nàng ta.”

Hóa ra buổi chiều Tiết thị đang ở trong phòng Tiền thị uống trà thì Tôn di nương đột nhiên tiến vào, nói cháu gái nàng ta đi ra ngoài nửa ngày rồi chưa thấy về, vừa rồi có người truyền lời cho nàng ta nói là thấy Lâm Trạh dẫn nha đầu đó đến nhà thủy tạ.

Liên nhi nha đầu kia thật ra là cháu gái nhà mẹ đẻ của Tôn di nương, đến Tiết phủ làm người làm nhưng thật ra là muốn nhào lên Tiết Du, nhưng mà Tiết Du vẫn là trẻ con, đến giờ vẫn chưa thông chuyện nam nữ. Liên nhi kia mất thấy mười sáu mười bảy tuổi, trong lòng dần dần gấp gáp. Lần này Tiết thị dẫn theo trượng phu con cái về nhà mẹ đẻ, nàng ta thấy hai vị biểu thiếu gia tuổi trẻ khỏe mạnh, trong lòng cũng có chút tâm tư, vừa vặn không mưu mà hợp với tính toán của Tôn di nương cùng Tiết Kỳ.

Tiết thị vừa nghe Tôn di nương nói vậy, phản ứng đầu tiên chính là không tin.

Nhưng Tôn di nương khóc nháo trong sân của Tiền thị, muốn tìm chết.

Tiết thị không có kiên nhẫn nghe, dứt khoát để Tiền thị cùng đi một chuyến. Đoàn người chậm rãi đi đến nhà thủy tạ, đến gần, bên trong thật đúng là có tiếng động truyền ra.

Mặt Tiết thị hơi cứng đờ, Tôn di nương thì có mấy phần đắc ý.

Tiết thị không tin con mình thật sự làm ra chuyện vô lại như vậy, lập tức cho người phá cửa.

Cửa được mở ra, bên trong không thấy bóng dáng Lâm Trạh, chỉ có Tiết Kỳ cùng một nha hoàn, hai người đang ôm nhau, quần áo không chỉnh tề.

Tiền thị sững sốt, lập tức sai người đóng cửa lại, cho nha hoàn trẻ tuổi lui hết ra, chỉ để lại mấy bà tử.

Bà nhìn về phía Tôn di nương, còn chưa nói chuyện thì thấy nàng ta hét lên một tiếng rồi ngất đi.

Không biết là ngất thật hay giả ngất.

Tiết thị xem một hồi chuyện cười, biết đại tẩu mình tiếp theo sẽ bận liền cáo từ trước.

Thanh Liễu thở ra, “May mà A Trạm không ở, nương, nương nói mỵ sẽ xử lý như thế nào?”

Tiết thị nói: “Có thể làm sao nữa? Tuy rằng không phải con gái ruột, nhưng nàng là mẹ cả, loại chuyện này thế nào cũng phải tìm cách giấu đi. Có điều...”

Tiết thị cúi xuống, nói tiếp: “Nha đầu Tiết Kỳ đó cùng nương của nàng ta ba phen bốn bận quấy rối chúng ta, ta không định dễ dàng bỏ qua cho các nàng.”

Thanh Liễu thử dò xét hỏi: “Vây ý nương là?”

Tiết thị khoát tay, cười nói: “Con an tâm dưỡng thai là được rồi, việc này giao cho ta.”

Lại làm mặt dữ nói với Lâm Trạm: “Ngày sau ở bên cạnh vợ con nhiều vào, đừng có luôn lượn lờ bên ngoài.”

Lâm Trạm buồn bực gật đầu, hẳn là muốn ở bên vợ cả ngày, nhưng là vợ không cho.

Ngày hôm sau đến thỉnh an Tiết lão thái thái, không thấy Tôn di nương cùng Tiết Kỳ.

Tiết lão thái thái hỏi, Tiền thị chỉ nói hai người đó bị nhiễm phong hàn, phải ở trong phòng tĩnh dưỡng.

Thật ra bà đã căm tức hai mẹ con người đó, chính là lão thái thái lớn tuổi, loại chuyện hoang đường này sợ kích thích đến bà cho nên không nói thật.

Những người có mặt tại đó ngày hôm qua bà đã buộc các nàng không được truyền đi, nhưng là không được mấy ngày bên ngoài vẫn có chút tin đồn.

Tiết thị vốn định truy cứu, sau khi Tiết thị cùng bà nói chuyện một lần bà cũng liền giả vờ như không biết.

Một người là di nương cùng thứ nữ luôn kiếm chuyện cho bà, một người là tiểu cô thân cận với bà lại được bà bà trượng phu sủng ái, nên nghiêng về ai tự nhiên là không cần phải nghĩ.

Vì thế dưới sự ngầm đồng ý của bà, lời đồn bên ngoài càng truyền càng khó nghe.

Không bao lâu sau, Liễu gia đã đính hôn với tứ tiểu thư đến cửa từ hôn.

Tôn di nương nhận được tin, lần này thật sự ở trong sân của mình một khóc hai nháo ba thất cổ, khóc kêu muốn gặp Tiết lão gia, nói là Tiền thị muốn hại mẹ con nàng ta.

Tiết lão gia chỉ giao việc này cho Tiền thị rồi không hỏi đến.

Thế là vì tránh đầu sóng ngọn gió, Tôn di nương cùng Tứ tiểu thư do bị bệnh, bị đưa đến thôn trang tĩnh dưỡng.

Thanh Liễu biết được việc này, tâm tình có chút phức tạp.

Nhiều ngày nay Lâm Trạm có rảnh là ở trong phòng cùng nàng, giúp nàng mài hạt châu.

Thanh Liễu khẽ nói: “Nương có nói khi nào thì chúng ta trở về không?”

Lâm Trạm nói: “Phải qua tết trung thu, nương muốn tể xong ngoại tổ phụ rồi mới về.”

Thanh Liễu gật đầu, hiện tại đã sắp tháng sáu, tết trung thu cũng chỉ là chuyện của hơn tháng nữa.

“Đúng rồi, lần trước chàng viết thư về sư môn, có hồi âm chưa?”

Hai ngày trước Vương Yên Nhiên đến đây một chuyến, Thanh Liễu thấy nàng lại gầy đi, mấy ngày nay tiểu Vương phu nhân xem cho nàng mấy nhà, đã khăn cấp muốn gả nàng ra ngoài.

Lâm Trạm gãi gãi đầu, nói: “Không nên chứ, ta tính tính, không nhầm thì người đến mới đúng.”

Chẳng lẽ đám sư đệ kia của hắn thật sự thanh tâm quả dục, một đám muốn làm hòa thượng, vợ đưa đến cửa cũng không cần.

Nhưng nhìn bọn hán cũng không giống lắm, cả đám như sói đói vậy.

Đang nói thì Châu nhi tiến vào, nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, bên ngoài phủ có khách đến, nói là sư đệ của thiếu gia, quân sự phải người đến xin chỉ thị.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Sư đệ hồ đầu

Linh

Lâm Trạ tự mình đi đến đằng trước, từ xa đã thấy một thanh niên thân hình cao to đứng dựa lưng về phía cổng, có thể là nghe thấy tiếng bước chân người thanh niên quay người lại, lộ ra một gương mặt thành thật chững chạc.

Lâm Trạ trợn mắt: “Hồ Đầu?! Sao lại là đệ?”

Thanh niên tên Hồ Đầu gãi đầu cười, “Đại sư huynh.”

Lâm Trạ lại nhìn về phía sau hán xem, chưa từ bỏ ý định nói: “Chỉ có mình đệ thôi à, không còn ai đến nữa sao?”

Hồ Đầu lắc đầu cười rộ lên, lộ ra hai chiếc răng nanh, nhìn như có mấy phần ngượng ngùng, “Những sư huynh đệ khác đều bị bệnh, chỉ còn một mình ta.”

Lâm Trạ lạnh run người.

Trong phần đông sư huynh đệ của hán, như Diêm Mặc, nhìn như mặt lạnh lòng đen, trên thực tế thật sự mặt lạnh lòng dạ đen tối; cũng có như Phan Lê nhìn như không nóng không lạnh không có tính tình, trên thực tế cũng thật sự không có tính tình gì.

Nhưng trong đó không bình thường nhất chính là Hồ Đầu này, nhìn thật thà chất phác nhất, trên thực tế lại tâm địa tàn nhẫn, ra tay độc ác nhất.

Trước kia đi lại trên giang hồ, mấy người không có mắt cho là hán dễ bắt nạt cố ý đến kiếm chuyện, kết quả cuối cùng chết như thế nào cũng không biết.

Trên núi các sư huynh đệ biết rõ bản tính của hán, bình thường tình nguyện đánh nhau với Lâm Trạ, bị hán đánh một trận cũng không muốn so chiêu với Hồ Đầu, thằng nhóc này rất ác. Ngay cả chính Lâm Trạ nếu không phải thật sự cần thiết cũng không muốn đánh nhau với hán.

Nghe hán nói những sư huynh đệ khác đều bị bệnh, Lâm Trạ biết đám sư đệ kia của mình, tên nào tên đó khỏe như trâu sao có thể tự xưng bị bệnh? Hơn nữa còn là bị bệnh cùng lúc? Chắc chắn là tên Hồ Đầu này ngầm ra tay làm.

Có điều, mặc kệ ở trên núi đánh nhau thế nào, xuống dưới chân núi thì phải gấn bó thành huynh đệ ruột thịt, chút âm ỉ nhỏ đương nhiên phải vút ở đằng sau.

Lâm Trạ tiến lên đánh hán một cái, trêu chọc nói: “Thằng nhóc đệ lại làm gì rồi? Đệ được đấy, vì vợ mà ngay cả sư huynh đệ đều hù.”

Hồ Đầu sờ đầu một cái, cười ngốc nghếch nói: “Là các sư huynh nhường ta.”

Mặt Lâm Trạ giật giật, còn không biết xấu hổ hơn cả hán, thật muốn đánh cho trận.

Hán vắt bàn tay đang ngứa ngứa ra sau lưng, nói: “Đi, ta dẫn đệ đi gặp đại tẩu đệ trước, khu... Đại tẩu đệ có thai, không bao lâu nữa là có người kêu đệ sư thúc rồi.”

Hồ Đầu nói: “Chúc mừng sư huynh. Trước kia ta đã hứa với nương ta, trước 25 tuổi nhất định phải mang cháu trai đến gặp bà, năm nay ta 24, sư huynh, sang năm ta cũng muốn làm cha.”

Lâm Trạ trợn tròn mắt, thằng nhóc này vợ còn chưa đến tay đã bắt đầu nằm mơ.

Hán biết Hồ Đầu từ nhỏ không cha, lúc mười mấy tuổi nương hán cũng mất, không có người thu xếp nếu không cũng không để kéo dài đến bây giờ. Chỉ sợ hán cũng là phát hiện sắp đến tuổi ước định với nương mình nên mới tích cực xuống núi tìm vợ như vậy, không thì hán có thể làm tổ trên núi cả đời.

Thằng nhóc này từ nhỏ đã cố chấp, nhận định chuyện gì bất kể như thế nào cũng phải làm được, hán nói năm sau làm cha thì Lâm Trạ tin hán sẽ không kéo dài đến mừng một năm sau nữa.

Tuy rằng bây giờ cậu ta đến một cái lông của vợ cũng chưa thấy.

Lâm Trạ**m** bỗng có chút không xác định, Vương Yên Nhiên kia hẳn đã gặp qua, nhìn còn gầy hơn vợ hẳn, gió thổi qua là bay, người nhỏ như vậy có thể chịu nổi tên Hồ Đầu này lần qua lần lại sao?

Lâm Trạ**m** dẫn Hồ Đầu đi gặp Thanh Liểu, do những người khác không ở trong sân nên lúc này không thể chào hỏi liền an bài hẳn đi rửa mặt trước.

Chờ hẳn đi rồi Thanh Liểu nói: “A Trạ**m**, ta thấy người sư đệ này của chàng rất chừng mực, nhất định có thể làm thỏa đáng chuyện của Yên Nhiên.”

Lâm Trạ**m** nghe vậy liền biết lại một người nữa bị bề ngoài của Hồ Đầu lừa. Có điều hẳn nghĩ nghĩ cuối cùng cũng không nói cho Thanh Liểu biết sự thật, sợ nàng nói với Vương Yên Nhiên, đến lúc đó người ta không đồng ý gả cho Hồ Đầu.

Mặc kệ như thế nào thì Hồ Đầu cũng là sư đệ hẳn nhìn từ nhỏ đến lớn, trong lòng mặc dù ghét bỏ hẳn, nhưng với tư cách là đại sư huynh thế nào cũng phải mưu đồ thay nhóm huynh đệ.

Hẳn nói: “Vợ, Hồ Đầu đã đến rồi, nàng xem khi nào thì gọi Vương Yên Nhiên kia đến cho hai người bọn họ gặp mặt?”

Thanh Liểu có chút chần chờ, “A Trạ**m**, chúng ta thật sự phải tác hợp cho bọn họ sao?”

“Nếu không thì thế nào?” Lâm Trạ**m** nói: “Nếu không phải ta nói có thể lấy được vợ thì những sư đệ kia của ta mới không đồng ý đến đâu.”

Thanh Liểu nói: “Nhưng mà... Ta chưa từng làm chuyện thế này bao giờ, cũng không biết hai người bọn họ có hợp không, làm như vậy có phải rất qua loa không?”

Lâm Trạ**m** nói: “Cái này chúng ta không phải quan tâm, vợ, nàng chỉ cần mời người đến là được rồi, chuyện khác để hai người bọn họ tự thương lượng. Có vừa ý hay không cũng để hai người bọn họ tự quyết thôi.”

Thanh Liểu nghĩ nghĩ, kéo tay áo hẳn lắc lắc, “A Trạ**m**, đến lúc đó nếu Yên Nhiên không đồng ý chàng có thể khuyên nhủ sư đệ chàng không, làm hẳn đừng bắt ép Yên Nhiên, đổi thành cái khác làm thù lao được không?”

Ở trong lòng Lâm Trạ**m**, Vương Yên Nhiên có nguyện ý hay không căn bản không nằm trong phạm vi cân nhắc của hẳn, vốn chính là nàng cầu người làm việc, nào còn đường mặc cả? Có điều vợ đã cầu hẳn, vậy hẳn làm sao có thể không nể mặt vợ được?

Dưới ánh mắt tha thiết của vợ, hẳn đau đớn gật đầu.

Được rồi, cùng lắm đến lúc đó... Cùng Hồ Đầu đánh một trận vậy.

Ngày hôm sau Thanh Liểu mời Vương Yên Nhiên qua phủ.

Bốn người gặp mặt, Thanh Liểu đuổi nha hoàn phục vụ đi, lại cùng Lâm Trạ**m** về phòng, để Vương Yên Nhiên cùng Hồ Đầu hai người ngồi trong nhà thùy tạ nói chuyện.

Thanh Liểu không yên tâm lắm nên đứng trước cửa sổ xem, thấy bên kia Hồ Đầu chỉ an phận ngồi nói chuyện không có làm ra hành động gì khác mới yên tâm.

Lâm Trạ**m** đứng phía sau ôm nàng, khom lưng, cầm đặt trên vai nàng, mang theo chút ghen tuông nói: “Vợ, nàng cần gì phải đối nàng ta tốt vậy?”

Thanh Liểu vỗ vỗ tay hẳn, thờ dài, nói: “Ta thấy nàng thật sự đáng thương, tuổi còn nhỏ hơn Thanh Hà vậy mà đã gặp nhiều chuyện đau khổ đến vậy, bỏ vợ một mình, ta gặp được lại trò chuyện với nàng, cũng không thể làm như không phát hiện, hơn nữa ta cũng không làm gì, chỉ thuận tay giúp một tay.”

Lâm Trạ**m** ôm nàng nhẹ nhàng đưa, nghiêng đầu ngậm lấy vành tai nàng cắn cắn.

Thanh Liểu a lên, rụt cổ, nhanh chóng nhìn người bên ngoài thấy bọn họ không chú ý mới yên lòng, đẩy đẩy Lâm Trạ**m**, sẵn giọng: “Chàng làm gì vậy.”

Lâm Trạ**m** như trẻ con ngậm vành tai nàng mút vào, lời nói ra lại không có chút ngây thơ nào của trẻ con, “Vợ, ta rất nhớ trong thân thể nàng.”

Cả người Thanh Liểu lập tức nóng ran, dùng sức đẩy hẳn một cái, mặt đỏ tai hồng nhìn chằm chằm hẳn, chàng chàng chàng mấy tiếng cuối cùng cái gì cũng không nói được ra miệng, chỉ phải dậm chân một cái chạy đi.

Lâm Trạ**m** hơi có chút phiền muộn thờ dài, trên sách nói phải sau ba tháng mới có thể thân cận với vợ, hẳn đếm ngón tay lâu như vậy rồi mà vẫn còn phải đợi nửa tháng nữa.

Thanh Liểu chạy đi thì vừa đúng lúc hai người kia nói chuyện xong, Hồ Đầu đang đi về phía này, nàng bèn đi tìm Vương Yên Nhiên.

Wang Yên Nhiên hơi cúi đầu không biết đang nghĩ gì, nghe thấy tiếng bước chân liền quay qua, thấy là Thanh Liểu thì cười gọi: “Tỷ tỷ.”

Thanh Liểu thấy nàng cười có chút miễn cưỡng, lo lắng hỏi: “Hai người nói gì vậy? Có phải hẳn...”

Wang Yên Nhiên khẽ lắc đầu, nhẹ nói: “Hẳn nói, ta đều đồng ý.”

Thanh Liễu nhéo nhéo ngón tay không biết nên khuyên như thế nào, không thể làm gì khác hơn chỉ nói: “Muội đừng sợ, nếu không nguyện ý để ta nhờ tướng công nói chuyện với hấn, bọn họ là sư huynh đệ cảm tình tốt, nhất định có thể thuyết phục.”

Vương Yên Nhiên nhìn nàng, cười nói: “Không có chuyện gì đâu, tỷ tỷ, ta nguyện ý.”

Tình cảnh hiện giờ của nàng đã không thể xấu hơn nữa, kể mẫu vì làm nhục nàng, cũng vì để nàng không còn đường sống xoay người, tìm cho nàng đều là mấy nhà nhìn bên ngoài thì tốt, thật ra bên trong thói nát không chịu nổi.

Nàng vì tranh thủ thời gian mà không thể không đến trước mặt cha nàng tố khổ cầu tình, lúc này mới làm kể mẫu hơi thu lại chút.

Vừa rồi nam nhân kia nói hấn có thể giúp nàng hoàn thành việc nàng muốn, điều kiện chỉ có một đó là gả cho hấn.

Nàng không suy nghĩ bao lâu cũng đồng ý.

Dù sao đời này người chân chính quan tâm nàng đã không còn, dư lại, hoặc coi nàng là cái đinh trong mắt gai trong thịt, hoặc là người nàng hận thấu xương, đã sớm không ai quan tâm nàng, nàng cũng không quan tâm ai.

Sớm muộn gì cũng phải gả, so với gả cho một tên ăn hại, không bằng hi sinh thân da thịt này báo thù cho đại tỷ cùng mẫu thân.

Nàng nhìn Thanh Liễu vẻ mặt lo lắng, nụ cười trên mặt cuối cùng trở nên chân thành, ông trời vẫn còn mấy phần thương tiếc nàng, tốt xấu còn cho nàng một người thiết tình đối đãi nàng.

Thanh Liễu nhẹ nói: “Muội suy nghĩ kỹ hơn đi, chuyện lớn cả đời không thể qua loa, nếu đổi ý tùy thời đến nói với ta.”

Vương Yên Nhiên nói: “Được.”

Nàng sao có thể đổi ý, nàng chờ đợi ngày này quá lâu rồi, đã sớm nóng lòng không đợi nổi.

Thanh Liễu lại hỏi: “Tiếp theo muốn làm gì?”

“Trước đi xem thi cốt của tỷ tỷ ta, khi đó hạ táng vội vàng, ta muốn biết xem có phải có ai đó muốn che giấu cái gì hay không.”

Nàng phải biết rõ nguyên nhân cái chết của tỷ tỷ nàng, có điều, mặc kệ kết quả như thế nào, mặc kệ đại tỷ cuối cùng là bị người hại chết hay là bị bệnh chết, những người đó nàng đều sẽ không buông tha.

Bên kia Lâm Trạ cũng đang nói chuyện với Hồ Đầu, nhướn mi, hỏi: “Thế nào rồi?”

Hồ Đầu cười cười, “Rất tốt.”

Lâm Trạ nói: “Nhóc con, ta nói với đệ, thủ đoạn đối phó người khác của đệ không thể dùng để đối phó vợ đâu, bằng không đến lúc đó nàng bị uất ức chạy đến tố khổ với chị dâu đệ, nếu chị dâu đệ trách ta, vậy cũng đừng trách sư huynh xuống tay không nể tình.”

Hồ Đầu nói: “Sư huynh yên tâm, chỉ cần nàng nguyện ý sinh con ta đều nghe nàng.”

Lâm Trạ gạt đầu, lại hỏi: “Việc mua bán này có nắm chắc không?”

Hồ Đầu ừm một tiếng, gãi gò má nói: “Mấy tên người thường không biết võ mà thôi.”

Lâm Trạ nhìn vẻ mặt hần hình như hơi có chút tiếc nuối, giống như mấy người này không đủ làm hấn đã nghiền vậy, không khỏi nghiêm mặt, nói: “Đệ khiêm tốn chút cho ta, đừng có tùy tính làm bừa, nơi này cũng không phải chiến trường, đừng bảo sư huynh không cảnh cáo đệ, đến lúc đó vợ đệ sợ đệ không muốn cùng đệ, tự chạy thì ta đây không chịu trách nhiệm bổ sung người đâu.”

Hồ Đầu nghe hấn nói như vậy, vẻ mặt nghiêm túc gạt đầu, “Vâng, ta biết rồi.”

Hấn cũng đã hai mươi tư, nếu lỡ mất lần này thì sang năm không làm được cha, chỉ cần như vậy thôi hấn cũng phải cẩn thận ứng phó, không thể để vợ đến tay lại chạy.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thủ đoạn của sư đệ

Linh|Khai Hoa Bất Kết Quả

Xế chiều hôm đó Hồ Đầu liền chuyển ra ngoài, ở trọ trong khách sạn lớn nhất thành.

Lâm Trạ cũng không ngăn cản hấn, sự đệ này của hấn xưa nay có chút một mình đi một mình về, nếu cố ý giữ hấn ở lại sẽ làm hấn không được tự nhiên.

Một đoạn thời gian sau Vương Yên Nhiên cũng không đến cửa, Thanh Liễu từng phái Châu nhi đi thám thính nhưng cũng không nghe được gì. May mà chỗ Lâm Trạ có thể liên hệ được với Hồ Đầu, thỉnh thoảng vẫn có thể nghe được tin tức của hai người.

Ước chừng nửa tháng sau trong thành đột nhiên rộ lên tin đồn, đại thiếu gia của Trương gia ở thành Nam bị người phé đi, lại bị dọa mất hôn phách biến thành một tên ngốc ăn uống vệ sinh đều cần người hầu hạ.

Thanh Liễu cũng là nghe nha hoàn trong phủ nói, lại được Châu nhi nhắc nhở mới biết đại thiếu gia Trương gia chính là đại tỷ phu của Vương Yên Nhiên.

Mấy hôm sau lại nghe nói Vương gia ở thành Tây ban đêm bị cháy, Vương lão gia bị cháy chỉ còn nửa cái mạng, tiểu Vương phu nhân cùng Vương gia Tam cô nương hủy dung, mà Vương gia Nhị cô nương đáng thương, bị cháy ngay cả thi cốt cũng không còn.

Thanh Liễu vừa nghe tin này lập tức cả kinh chân tay lạnh run.

Lâm Trạ nhanh chóng nói đó là thủ đoạn của sự đệ, Vương Yên Nhiên vẫn sống tốt thì nàng mới trở lại bình thường.

Mấy ngày sau, Hồ Đầu truyền tin cho Lâm Trạ mời hấn và Thanh Liễu đến đình nghỉ chân ở cửa thành phía Tây gấp mặt.

Ngày ấy vạn dặm không mây, mặt trời chói chang.

Lâm Trạ đánh xe ngựa đến ngoài thành, bên cạnh đình nghỉ chân đã có một chiếc xe ngựa dừng ở đó.

Vương Yên Nhiên đeo khăn che mặt ngồi bên trong đình, Hồ Đầu thì đội nón che ngồi bên ngoài xe ngựa, miệng ngậm cọng cỏ đuôi chó, thành thói nhai, đôi mắt lại chăm chú dừng lại trên người Vương Yên Nhiên.

Vương Yên Nhiên nhận được tầm mắt của hấn, toàn thân run rẩy, ngón tay bấm chặt vào khăn, khớp xương trắng bệch.

Lâm Trạ đỡ Thanh Liễu xuống xe, nhìn nàng đi vào trong đình, chính mình thì đứng bên ngoài nói chuyện với Hồ Đầu.

“Nhanh vậy đã về rồi? Không ở thêm mấy ngày nữa?”

Hồ Đầu lắc đầu, cười lộ ra hai chiếc răng nanh nói: “Phải nhanh chóng trở về, đợi vợ ta có thai rồi không tiện lên đường.”

Nói giống như là ngay mai vợ hấn có thai được luôn ấy.

Có điều, Lâm Trạ từ trong lời của hấn nghe ra được manh mối.

“Hai người động phòng rồi?”

Hồ Đầu sờ đầu một cái, như là có chút ngượng ngùng, “Hi hi... Phải tranh thủ thời gian.”

Lâm Trạ có chút bội phục da mặt dày của hấn, “Hai người còn chưa bái đường đúng không?”

Hồ Đầu nói: “Bái rồi, ở trước mộ của nhạc mẫu, đợi về rồi lại bái lần nữa ở trước mộ cha nương ta.”

Lâm Trạ lập tức không còn gì để nói, so với tính cách thận trọng chuẩn ác của hấn, cho dù ngày mai hấn nói vợ hấn có thai thì cũng không có gì ngạc nhiên.

Có điều, nghĩ đến trước khi ra cửa vợ dẫn dò, cuối cùng Lâm Trạ vẫn nói: “Kiềm chế chút, đừng ăn hiếp quá, người ta trước đó tốt xấu gì cũng là tiểu thư nhà giàu, đã theo đệ thì đệ tém tém lại chút tác phong thổ phi của mình đi, đừng dọa người ta.”

Hồ Đầu trịnh trọng nói: “Sur huynh yên tâm, ta sẽ không để nàng chạy.”

Lâm Trạ tròn mắt, ai quan tâm vợ người có chạy hay không, ông đây là đang lo vợ ta tìm ta phiền toái.

Hơn nữa, trọng điểm hấn nói là cái này à? Rõ ràng là kêu người đối tốt với người ta, không phải bảo người nhốt người ta lại có được không?!

.... Thôi, người sự đệ này của hấn vẫn luôn không bình thường như vậy. Rõ ràng năm đó lúc mới lên núi là một thiếu niên chính trực, không biết từ lúc nào biến thành cái tính tình này.

Trong đình, Thanh Liễu kéo Vương Yên Nhiên nhìn trái nhìn phải, thờ dài nói: “Sao lại gầy rồi?”

Vương Yên Nhiên ngửi được mùi hương trên người nàng, trong mắt đã ngấn nước lại cắn răng cố nhịn xuống, kéo khăn che mặt ra cười nói: “Tỷ tỷ không biết đấy chứ, mùa hè muối sẽ bị sụt cân, mùa hè năm nào cũng phải gầy mấy cân, chờ sang thu đông là lại lên cân lại.”

Thanh Liễu cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng, thấy má nàng hồng nhuận cũng thoáng an tâm, “Chuyện trong nhà muối ta đã nghe nói rồi, đã xử lý xong chưa?”

Vương Yên Nhiên gật đầu, nhớ đến thủ đoạn của người nọ hô hấp liền loạn, mặt lại tái nhợt thêm mấy phần nhưng là mặt nàng đã tỉ mỉ dặm phấn tô son, bên ngoài nhìn không ra manh mối.

Thanh Liễu lại nói: “Vậy sau này muối có tính toán gì không? Muốn theo sư đệ Hồ Đầu về sư môn của hần sao?”

Trong lòng Vương Yên Nhiên có chút mờ mịt, mỗi thủ đoạn đau đầu trong lòng mấy năm nay đã báo, nàng biết là nàng nên thực hiện lời hứa của mình, nhưng mà... Nàng sợ.

Sau khi gặp qua thủ đoạn làm người sống không bằng chết của người nọ, trong lòng nàng liền cực sợ hần.

Tuy rằng hần làm như vậy là vì báo thù cho nàng, nhưng khi nàng tận mắt nhìn thấy người nọ làm tất cả, trên gương mặt hàm hậu thành thật là treo ý cười.

Hạt máu dính trên mặt hần, hần phảng phất như ác quỷ đòi mạng đến từ địa phủ. Cố tình ác quỷ này có khuôn mặt dễ lừa gạt bắt nạt vậy thì càng khiến người ta thấy đáng sợ.

Hon nữa... Hần còn nữa bắt ép nàng cùng hần bái đường trước mộ của nương nàng, thậm chí ở trong ngôi miếu đồ dưới chân núi đoạt lấy nàng...

Vương Yên Nhiên đột nhiên rùng mình, cắn chặt môi dưới.

Thanh Liễu lo âu đưa tay kiểm tra trán nàng, hỏi: “Muội làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào à?”

Vương Yên Nhiên giữ chặt tay nàng, dè dặt cẩn trọng nắm trong tay phảng phất như nắm một cọng rom cứu mạng, “Tỷ tỷ, ta –”

Nàng muốn để Thanh Liễu giúp nàng, nàng hối hận, hối hận khi đó lấy mình làm thù lao.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói ra khỏi miệng, bởi vì nàng ý thức được, đã muộn.

Hiện tại trên đời đã không còn Vương gia Nhị cô nương, không có Vương Yên Nhiên, cho dù nàng có thể thoát khỏi hần, một cô gái lẻ loi thì có thể đi được đâu?

Hon nữa nàng không thể lại làm phiền tỷ tỷ, vốn là hai người không quen biết, chính mình mặt dày gọi nàng một tiếng tỷ, không duyên cớ được nàng trợ giúp nhiều như vậy, ngay cả mối thù nhiều năm cũng được báo, bây giờ sao có thể tiếp tục làm nàng phải quan tâm?

Con người nàng hơi lóe, lắc đầu cười nói: “Không sinh bệnh, thân thể muối khỏe lắm, chỉ là nghĩ đến chút nữa phải tạm biệt tỷ tỷ nên trong lòng có chút không tha.”

Thanh Liễu nói: “Ai, thật ra chúng ta cũng sắp về rồi.”

Vương Yên Nhiên vội hỏi: “Tỷ tỷ muốn đi đâu?”

“Nên về nhà, lần này chúng ta đến đây là theo bà bà đi bái kiến ngoại tổ mẫu, chờ qua trung thu là phải về.”

“Phải đi à...” Vương Yên Nhiên lẩm bẩm nói, nàng đi rồi, trời đất bao la sau này phải đi đâu để tìm nàng đây?

Nhưng nghĩ lại, chính mình rồi đi còn sớm hơn nàng, sau này sợ là cũng không thể trở về, từ nay về sau trời cao sông rộng, nàng như một cây lục bình, một cánh liễu, gió thổi đến đâu, nước chảy đến đâu chính nàng cũng không biết,

Đột nhiên lại cảm thấy mệt mỏi, trên đời này, người thương yêu nàng đã sớm đi, người thương tiếc nàng cũng sắp phải rời khỏi. Hiện giờ nàng thù đã báo, oán cũng giải, sao không thể buông bỏ rồi đi cùng các nàng?

Ý niệm này vừa sinh ra liền như cỏ dại mọc tốt, nhanh chóng chiếm cứ toàn bộ tâm thần nàng. Như là tất cả chân lông đều đang khuyên nàng đi thôi, đi thôi, đi tìm đại tỷ cùng mẫu thân, đi đoàn tụ với bọn họ, đến bên cạnh các nàng, tất cả đau khổ trên đời này đều không còn.

Nàng nghĩ đến mê say.

Thanh Liễu thấy nàng vừa sững sờ vừa bất động, kéo tay nàng quơ quơ, hỏi: “Sao lại ngây người rồi? Muội đừng không nề, bây giờ muối cùng Hồ Đầu đi sư môn trước. Tương công ta nói, chờ sang năm con ta ra đời hần cũng sẽ dẫn con đi bái kiến sư phụ, đến lúc đó chúng ta có thể gặp nhau rồi.”

Lời này như một lưỡi liềm sắc bén nhanh chóng cắt xoẹt cỏ dại mọc tốt trong lòng nàng, kéo thần trí nàng trở lại.

Nàng bắt lấy tay Thanh Liễu, dùng sức đến mức làm tay nàng bị đau.

Thanh Liễu không nói gì, chỉ trấn an vỗ về nàng.

Vương Yên Nhiên cấp bách nói: “Tỷ tỷ, tỷ nói sau này chúng ta còn có thể gặp mặt, là thật sao?”

Thanh Liễu nói: “Đương nhiên là thật rồi, muội đến sư môn trước chờ ta, sang năm ta sẽ đi tìm muội, có lẽ khi đó muội cũng sinh con rồi, vừa vặn hai đứa bé làm bạn.”

Vương Yên Nhiên chỉ nghe nửa câu đầu, câu tiếp theo đều bị nàng chặn bên ngoài lỗ tai.

Nàng cúi đầu không biết đang nghĩ gì, đến lúc ngẩng mặt lên vẻ mặt lại như thường, núp đồng tiền như hoa, “Được, ta chờ tỷ tỷ.”

Hai người nói rất nhiều chuyện, lúc tách ra vẫn lưu luyến không rời.

Lâm Trạ đã sớm chờ không nhin được, tiến lên tách tay hai người đang nắm nhau ra, cầm tay Thanh Liễu vào trong tay mình, xoa đi xoa lại mấy lần.

“Vợ, chúng ta về đi, lát nữa là tối rồi.”

Thanh Liễu câm nín nhìn mặt trời chiếu rọi trên đỉnh đầu, người này đang trợn mắt nói dối mà. Có điều đúng là nên tạm biệt rồi, bằng không trước khi trời tối bọn Hồ Đầu không kịp đến điểm dừng chân tiếp theo.

Nàng lại nhìn Vương Yên Nhiên, trong mắt cũng có mấy phần không tha, nhẹ cười nói: “Đi thôi, đi đường cẩn thận.”

Vương Yên Nhiên gật đầu, bước ra khỏi đình đi đến xe ngựa.

Hồ Đầu nhảy xuống xe muốn ôm nàng lên.

Nàng hơi dừng lại, không giẫy dụa, thân mình cứng ngắc để hắn ôm lên xe.

Hồ Đầu xoay người ra ngoài, vẫy tay với Lâm Trạ Thanh Liễu, vung dây cương, xe ngựa chạy như bay.

Thanh Liễu nhẹ thở dài, cảm giác như thật sự gả muội muội, trong lòng có chút phiền muộn.

Nàng nói: “Chàng dặn dò sư đệ chưa?”

Lâm Trạ nói: “Đã nói rồi.”

Hắn ngay cả chuyện chỗ sư phụ có thuốc, bảo hắn sau khi trở về thì lấy trộm một ít cho vợ dùng cũng đã nói. Đây chính là kinh nghiệm quý báu tự hắn tổng kết ra được.

Thanh Liễu lại nói: “Cũng không biết hai người bọn họ có thật sự hợp không nữa, Yên Nhiên từ nhỏ lớn lên trong nhà cao cửa rộng, là một tiểu thư nũng nịu, bây giờ bên cạnh không người hầu hạ, đoạn đường này không biết trôi qua thế nào.”

Lâm Trạ nói: “Sao lại không ai? Có Hồ Đầu ở mà.”

Thanh Liễu lo âu hỏi: “A Trạ, có phải sư đệ bắt nạt Yên Nhiên không?”

“Àch... Không đâu,” Lời này chính Lâm Trạ cũng có chút không tin, sợ vợ nghi ngờ, hắn vội vỗ ngực mình, trái lương tâm nói: “Vợ nàng yên tâm đi, Hồ Đầu thành thật lắm!”

Thanh Liễu gật đầu, lát sau lại nói: “A Trạ, sau này chàng viết thư cho sư môn thì nói với ta một tiếng, ta cũng muốn thư từ qua lại với Yên Nhiên, bằng không không được yên tâm.”

Lâm Trạ bĩu môi, ngoan ngoãn gật đầu.

Yên Nhiên Yên Nhiên Yên Nhiên, bây giờ cả đầu vợ đều là Vương Yên Nhiên kia.

May mắn Vương Yên Nhiên là nữ, bằng không bên dưới nàng nhiều thêm một cây gậy thì hắn phải bẻ gãy, cho nàng làm thái giám!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cây già nở hoa

Linh | Khai Hoa Bất Kết Quả

Bụng Thanh Liễu lúc này đã hơn ba tháng, bắt đầu lộ bụng.

Nàng mặc áo ngắn rộng nằm trên sập, bụng hơi hơi hở ra.

Lâm Trạ từ bên ngoài tiến vào thánng dáng vẻ lười biếng này của nàng, trong lòng lập tức nổi lửa.

Trong đầu hần lúc nào cũng tính ngày, hết ba tháng đầu liền quần quít đeo bám vợ dai dẳng, tới hôm qua cuối cùng được như nguyện.

Bây giờ nghĩ lại tư vị đã lâu kia hần vẫn cảm thấy chảy nước miếng.

Thanh Liễu thấy hần, hử một cái rồi quay mặt đi.

Lâm Trạ về mặt cười làm lành tiến lại gần, lấy lòng nói: “Vợ nàng xem này, đây là đào ở bên ngoài bán, ta đặc biệt chọn quả xanh mua, nàng ném thử xem.”

Thật ra hần vừa tiến vào Thanh Liễu đã nhìn thấy đào trên tay hần.

Lúc này vừa vào đầu tháng bảy, đúng là mùa đào đưa ra thị trường. Quả đào xanh phần kia to tầm nắm tay nàng, trên mặt đào lông mềm như nhung, xen lẫn màu hồng, nhìn thôi cũng thấy muốn ăn.

Lâm Trạ biết tới qua lại chọc vợ không vui, vì thế hôm nay liền đến phục thấp làm nhỏ. Chẳng những có ý đi tìm quả đào nửa xanh nửa chín này, lại tự mình rửa sạch mang vào, còn cầm con dao con gọt vỏ, cắt thành miếng nhỏ bên trên cắm tăm nhỏ, đưa đến trước mặt Thanh Liễu.

Hần ân cần như vậy Thanh Liễu lại cảm thấy không bụng được đáng vẻ, ồm ồm há miệng ngậm lấy miếng đào hần đưa tới.

Lâm Trạ thấy nàng chịu nhận, trong lòng không yên lập tức bỏ xuống hơn nửa, vội vàng không ngừng tiếp tục cố gắng, tiếp tục dứt ăn.

Cứ một người dứt một người ăn như vậy, ăn chừng hai quả đào Thanh Liễu xua tay.

Lâm Trạ nói: “Không ăn nữa hả? Còn nhiều lắm.”

“Không cần, ăn nhiều chướng bụng.”

Lâm Trạ liền đặt khay qua một bên, mặt dày lại gần cười hi hi nói: “Vợ, nàng còn giận nữa không?”

Thanh Liễu bắt đắ dĩ nhìn hần, giận thì có ích lợi gì? Nàng đã sớm nghĩ rõ, với tính tình của người này, nếu muốn giận cũng không giận được lâu.

Cho nên từ đầu đến cuối nàng đều không giận hần, giả bộ không để ý đến hần chỉ là để hần nhớ lâu chút, lần sau lúc lại muốn nữa thì có thể nhớ lâu chút.

Lâm Trạ tiếp tục không ngừng cố gắng nói: “Eo còn mới không? Ta xoa cho nàng.”

Thanh Liễu chặn tay hần lại, “Không cần.”

Lâm Trạ liền nhân cơ hội cầm tay nàng vào trong tay mình.

Thanh Liễu suy nghĩ, mặc dù không biết đến cùng có bao nhiêu tác dụng, nhưng nên nói thì vẫn phải nói, nàng cắn môi, cố nén xấu hổ nói: “Lần sau chàng không thể lại như vậy nữa, ta biết chàng nhịn vất vả, nhưng tình huống bây giờ khác, chàng cứ như vậy con có chuyện gì thì sao bây giờ?”

Lâm Trạ thành thật gật đầu. Thật ra hần không làm bừa, đều là làm theo trong sách, toàn bộ quá trình đều cẩn thận chú ý bụng vợ, bởi vì cố kị có bé con, còn rất nhiều bản lĩnh chưa lấy ra đâu.

Có điều bây giờ vợ lên tiếng, tự nhiên là không có đường sống cho hần nghĩ vẩn.

Thanh Liễu nắm tay hần ngồi dậy, Lâm Trạ nhanh chóng đỡ sau lưng nàng.

Thanh Liễu tức giận nói: “Ta còn chưa yếu ớt đến vậy.”

Biết vậy còn làm? Bây giờ ở đây lo lắng vớ vẩn.

Lâm Trạ vội nói: “Ừ ừ ừ.”

Thanh Liễu thấy hần như vậy, trong lòng dù có chút khí cũng đã sớm bốc hơi hết.

Nhìn hần ở trước mặt người dưới thì bụng cái mặt uy vũ lão luyện, ai có thể ngờ tới bên dưới lại là cái dạng này.

Thanh Liễu nói: “Ta qua phòng nương cùng bà dán hà đẳng, chàng không cần làm bạn với ta đâu, có chuyện gì thì đi làm đi.”

Lâm Trạm gật đầu, đưa vợ đến phòng chính rồi mới đi ra bên ngoài.

Phía Nam từng có tập tục rằm tháng bảy, tương truyền đến ngày 15 tháng 7 quý môn sẽ được mở, âm hồn đã chết thừa dịp này về dương thế thăm người thân còn sống.

Mà người sống, vào ngày này bái tế tổ tiên, đốt tiền vàng nguyên bảo, áo giấy hương nến, thả hà đăng, làm đàn cúng để khấn cầu tổ tiên phù hộ, tiêu tai tăng phúc.

Ở Tiết phủ, quần áo giấy và nguyên bảo đốt cho ngày rằm tháng bảy, cùng hà đăng thả ban đêm đều là chủ nhà tự tay làm ra.

Thanh Liễu vừa vào trong phòng Tiết thị đã ngửi thấy mùi giấy cùng mùi keo dán, cũng may nàng đã qua thời kỳ nôn nghén, ngửi cũng không cảm thấy khó chịu.

Tiết thị và Cẩm nương đang cúi đầu dán giấy lên hà đăng, ngay cả Thụy nhi cũng cầm bàn chải lông heo, ra hình ra dáng quét keo dán lên mặt giấy.

Hà đăng năm rồi Thanh Liễu cũng đã làm qua, bởi vậy cũng không lạ tay, ba người làm một lát đã được một giò nhỏ.

Tiết thị nhìn giò hà đăng kia, nhẹ giọng cười: “Sáng nay người trên thôn trang đưa tặng hai hòm hà đăng đến phủ, nói là Tôn di nương cùng Tứ tiểu thư vất vả cả ngày đêm, đêm không chợp mắt, nhin mấy ngày đêm tự mình làm.”

Cẩm nương vừa nghĩ liền biết, “Di nương cùng Tứ muội muội muốn trở về phủ?”

Tiết thị gật đầu, “Vốn cũng không có ý định nhốt các nàng cả đời, các nàng lại mượn lý do rằm tháng bảy trình diễn khổ nhục kế, nếu mợ con không thả các nàng sẽ bị người ta nói không đề ý đến tình cảm.”

Cẩm nương nói: “Hi vọng Tứ muội muội lần này có thể hấp thụ giáo huấn, không làm mấy chuyện xấu.”

Tiết thị cười cười, “Yên tâm đi, cho dù nàng ta muốn làm thì mợ con cũng sẽ không cho nàng ta cơ hội.”

Trong phủ này cô nương đợi gã không chỉ có mình Tiết Kỳ, lần trước để nàng ta làm loạn một lần cũng đã hơi chút ảnh hưởng đến thanh danh của Nhị cô nương với Tam cô nương, cũng may nhà chồng tương lai của Tam cô nương là người hiểu chuyện, cũng không bởi vậy mà nói gì.

Có lần dạy dỗ này sao Tiên thị có thể lại để Tiết Kỳ tiếp tục làm ra chuyện xấu?

Tiên thị đúng là dày rộng nhưng không phải yếu đuối, trước kia chính là lười quản chứ không phải không quản được.

Tôn di nương cùng Tứ tiểu thư muốn về phủ, được thôi; nhưng nếu còn muốn tự do tự tại như trước thì sợ là không thể.

Hai ngày sau, quả nhiên nghe nói các nàng trở về phủ.

Khác với lúc rời phủ ồn ào cả thành đều biết, lần này hai người trở về gần như không có người ngoài biết.

Ngay cả Thanh Liễu, nếu không phải Tiết thị nói trước cho nàng biết thì nàng cũng không biết. Hơn nữa lúc đi thỉnh an Tiết lão thái thái cũng không thấy bóng dáng của các nàng.

Nghe Châu nhi nói, Tôn di nương cùng Tứ tiểu thư mặc dù đã trở lại nhưng vẫn bị cầm chừng trong sân của mình.

Thẳng đến hôm tế tổ rằm tháng bảy các nàng mới được thả ra.

Thanh Liễu thấy sắc mặt Tiết Kỳ kém hơn trước đó không ít, người cũng gầy đi nhiều, không có dáng vẻ hoạt bát rục rỡ ngày mới gặp.

Sau rằm tháng 7 không lâu, Tiết thị liền thu dọn hành lý chuẩn bị về nhà.

Tiết lão thái thái trong lòng không nở, nhưng bà cũng biết con gái già ra ngoài có thể về nhà mẹ đẻ ở hai ba tháng đã là con rể săn sóc. Hơn nữa Thanh Liễu có thai, nếu tiếp tục ở lại nữa, đến khi đó bụng to đi đường càng thêm không tiện, cũng không thể để nàng sinh con tại Tiết phủ. Bởi vậy chỉ có thể rưng rưng tiễn bước con gái út.

Cả Lâm gia đứng ở đầu thuyền nhìn bóng người đưa tiễn càng ngày càng nhỏ, nước mắt của Tiết thị thế nào cũng không dừng được.

Lâm lão gia ôm bà vào lòng, nói khẽ: “Đợi vợ A Trạ sinh, ta lại cùng nàng trở về.”

Thanh Liễu cùng Cẩm nương cũng luôn gạt nước mắt.

Lúc sau, đến khi không nhìn thấy bóng thành Trọng An, cả nhà mới đi vào khoang thuyền.

Lâm Trạ thấy Thanh Liễu có chút buồn bực không vui, cố ý dẫn nàng nói chuyện, nói: “Chúng ta rời đi lâu như vậy không biết ở nhà thế nào, lúc trước nàng nói nhạc mẫu làm mai cho tiểu muội, bây giờ chắc là nói được rồi nhỉ.”

Thanh Liễu nói: “Lúc trước ta cũng muốn nói chuyện này, chỉ là người trong nhà không biết chữ, không thể viết thư cho ta, không biết bây giờ rốt cục thế nào rồi, hi vọng có thể làm Thanh Hà gặp được gia đình tốt.”

Lâm Trạm ừ một tiếng, “Đợi về rồi sẽ biết, nếu không tốt thì chúng ta đi từ hôn, lại tìm cho tiểu muội một người tốt.”

Thanh Liễu buồn cười nói: “Chàng tưởng là đang mua thức ăn hả, chọn tới chọn lui, mua không tốt còn có thể trả hàng?”

Mặc kệ như thế nào, từ hôn với nữ nhân mà nói luôn ảnh hưởng đến thanh danh.

Có điều, trong lòng nàng thật ra cũng đồng ý với cách làm của Lâm Trạm, nếu trong nhà nói cho Thanh Hà không phải nhà tốt, vậy nàng nhất định phải thuyết phục mẫu thân, cho dù lời nói không xuôi tai cũng phải suy nghĩ lại lần nữa, không thể làm lỡ cả đời Thanh Hà được.

Lâm Trạm nói: “Đương nhiên là phải tìm, trên đời này người ế nhiều như vậy, còn sợ tiểu muội không gả ra được hay sao?”

Thanh Liễu nhìn hấn, trong lòng thầm nghĩ thật ra người ế cũng không phải nhiều lắm, chỉ không may là đều tập trung ở sư môn của Lâm Trạm mà thôi.

Nói đến đây, nàng lại nghĩ đến một chuyện, “A Trạm, chàng có biết Hồ Đầu và Yên Nhiên đã đến nơi chưa?”

Lâm Trạm gật đầu, “Hôm qua Hồ Đầu gửi thư cho ta, đã đến rồi.”

Thanh Liễu vội hỏi: “Yên Nhiên thế nào?”

Lâm Trạm nói: “Vẫn khỏe, còn chưa chạy trốn.”

Thanh Liễu trừng hấn, “Chàng nói bừa gì đấy? Bọn họ đã là phu thê, chỉ cần Hồ Đầu đối tốt với Yên Nhiên thì sao nàng có thể chạy? Chàng đừng mồm quạ đen.”

Lâm Trạm cảm thấy rất vô tội, hấn nói đều là sự thật, là nguyên do trong thư Hồ Đầu viết, đâu phải hấn nói bừa đâu!

Có điều hấn cũng không dám cãi với vợ, chỉ phải yên lặng ăn cái nôi này, trong lòng ghi nợ Hồ Đầu.

Rất nhanh hấn lại nhớ sang chuyện khác, đây hưng trí nói: “Vợ, ta nói cho nàng nghe, sư phụ của chúng ta sợ là cây khô gặp mùa xuân, cây gờ nở hoa rồi!”

Trước khi Hồ Đầu đi hấn có hỏi sư phụ đạo này thế nào, kết quả biết được lão nhân gia gần đây thường xuyên thần thần bí bí chạy xuống núi.

Vì thế Lâm Trạm lập tức viết một lá thư gửi về sư môn cho các sư đệ, nói rõ ai có thể tìm hiểu rõ sư phụ đang làm gì, lần sau hấn sẽ tìm vợ cho người đó.

Dưới sự hấp dẫn to lớn đó, đám sư đệ kia của hấn phát huy tất cả tiềm lực, sau vài lần theo dõi không có kết quả, còn bị Lệ Đông Quân dạy dỗ mấy trận, rốt cục có một lần không biết vì sao ông xuất thần, bị bọn họ tìm hiểu thành công.

Hóa ra đạo này mỗi năm ngày Lệ Đông Quân xuống núi một lần, sau khi xuống núi không làm gì cả, chỉ ngồi trong một quán mì, chậm rãi ăn bát mì Dương Xuân, lại chậm rãi trả tiền sau đó chậm rãi rời đi.

Đương nhiên, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là bà chủ quán mì đó là một nữ nhân chừng hơn hai mươi tuổi!

Nữ! Nhân! Đây!

Bầy sói trên đỉnh Lăng Tiêu lập tức sôi trào.

Sau đó lại bị Lệ Đông Quân phát hiện đánh cho một trận đau.

Các sư huynh đệ gửi thư nói, sư phụ nhất định là thẹn quá thành giận, lần này ra tay đặc biệt đau, lúc viết phong thư này bọn họ đều còn nằm trên giường đấy.

Cuối thư còn đặc biệt nhấn mạnh đại sư huynh đừng quên lời hứa với bọn họ, không thể làm bọn họ chịu đòn uống được.

Lâm Trạm nhận được bức thư này cũng sôi trào.

Trên núi cuối cùng cũng có người thông suốt tự mình đi tìm vợ, hấn cảm giác gánh nặng trên người mình nhẹ hơn không ít!

Về phần vấn đề đã hứa với các huynh đệ đó, dù sao các sư đệ đã ế lâu vậy rồi, chắc là cũng sẽ không để ý tiếp tục ế nữa đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Truyền thụ kinh nghiệm

Khai Hoa Bất Kết Quả | Linh

Chuyện Thanh Liễu có thai như là được mọc cánh, chẳng bao lâu đã truyền khắp thôn Lí gia.

Trong lòng mọi người hoặc ao ước hoặc ghen tỵ, lần này, cuối cùng không có ai lại nói Lâm gia con nối dòng đơn bạc.

Hai ngày sau, chương quỹ thêu trang trán trên cho một tiểu nhị đến đáp lời.

Lâm Trạ dẫn hấn đến trước mặt Thanh Liễu, nói hết những gì nghe ngóng được về thợ rèn cho nàng nghe.

Trình thợ rèn kia đã xuất sư được ba năm, sau khi xuất sư liền thay vị trí của sư phụ hấn, tiếp tục ở trấn trên làm nghề nguội.

Người kia chịu khó, lại có sức lực, chỉ hai năm đã tích cóp được chút của cải.

Năm trước ở trấn trên mua một cái sân nhỏ, vị trí mặc dù không được tốt lắm, sân cũng không to chỉ có hai gian phòng, nhưng tốt xấu gì cũng coi như đứng vững, an gia.

Hàng xóm đều nói người kia không tệ, chỉ là người hơi ít nói, hàng xóm ở đó có đôi khi nửa tháng cũng không thấy hấn nói một câu.

Thanh Liễu lại hỏi thêm mấy câu rồi bảo Lâm Trạ thưởng cho tiểu nhị đó, cho hấn trở về.

Lâm Trạ quay lại phòng, thấy nàng nhắm mắt trầm tư bèn nói: “Vợ, nàng thấy thế nào? Không được thì chúng ta đổi người khác.”

Thanh Liễu nói: “Nào có dễ như vậy, nói đổi là đổi? Ta thì thấy thợ rèn này người không tệ, lại có bản lĩnh, chịu khó, tuy ít nói nhưng hấn là nam nhân cũng không cần lắm mồm làm gì.”

Lâm Trạ lập tức tủi thân: “Vợ, có phải nàng cảm thấy ta quá nhiều lời không?”

Thanh Liễu liếc hấn một cái, cười nói: “Chàng đang nghĩ cái gì vậy? Ta cũng không nói như vậy mà.”

Lâm Trạ lập tức hớn hờ, đi qua cọ nàng, “Ta vốn nghĩ nếu mối này không thành thì để sư đệ ta ở rể cũng được.”

Thanh Liễu há hốc miệng, không biết nói gì, “Chàng đó, đừng có nghĩ muốn là làm được, ở rể nào có dễ như vậy, nhà ta lại nghèo, ai nguyện ý đến? Hơn nữa, gia đình sư đệ của chàng sao có thể đồng ý chứ?”

Lâm Trạ nói: “Mấy sư đệ của ta đều không cha không mẹ, là sư phụ nhặt về, không có người quản.”

Thanh Liễu nghe vậy, chợt nói: “Khó trách chàng luôn nhớ đến chuyện cả đời của bọn họ, hóa ra là không có người thu xếp cho bọn họ.”

Lâm Trạ gật đầu lia lịa, “Đúng đó vợ, ta đại sư huynh, bây giờ nàng chính là đại tẩu của bọn họ, nếu có cô nương nào chưa lập gia đình thì nàng để ý giúp nhé.”

Thanh Liễu lắc đầu, cười nói: “Chúng ta cách xa như vậy, muốn giúp cũng có lòng mà không đủ sức, chẳng phải chàng nói sư phụ định tìm sư nương à? Đợi có sư nương rồi còn sợ không có người thu xếp sao?”

“Cũng đúng,” Lâm Trạ vuốt cằm nói: “Vậy ta phải viết thư cho đám nhóc đó, nghĩ kế cho bọn hấn, nhanh chóng đón sư nương về, bọn họ cũng có thể sớm đón được vợ.”

Hấn lập tức trải giấy bút, vò đầu bứt tai một hồi mới nhớ hết được kinh nghiệm ngủ vợ của mình một lần, viết mấy chữ tự nhận là rất vi diệu, còn đặc chí

rung đùi.

Thanh Liễu hơi có chút bận tâm, “Chàng đừng làm bừa đấy.”

Lâm Trạ nói: “Vợ nàng yên tâm đi, ta nhiều kinh nghiệm lắm.”

Thanh Liễu càng thêm không yên lòng.

Nàng thấy Lâm Trạ viết thư cho sư môn, chính nàng cũng viết một bức, tiện đường gửi cho Vương Yên Nhiên.

Trước đó ở thành Trọng An, Lâm Trạ đề nghị đợi Thanh Liễu về sẽ mở một xưởng trà hoa.

Bọn họ nói chủ ý đó với Tiết thị, Tiết thị lập tức tán thành, đưa mấy chỗ cho Thanh Liễu chọn, còn nói mình cũng muốn tham một chân.

Mấy ngày nay Thanh Liễu cùng Lâm Trạ hai người đóng cửa ở trong phòng, vẽ vẽ xóa xóa sửa sửa thương lượng chuyện xưởng.

Cuối cùng định ra, sẽ xây xưởng ở trong thôn, cách đại trạch Lâm gia một chén trà đi bộ.

Sau khi chọn được địa chỉ, Lâm Trạ liền cùng Lâm lão gia thương nghị chuyện xây xưởng.

Mất thấy lễ trung thu ngày càng gần, mấy ngày nay điểm tâm phòng bếp trình lên là các loại bánh trung thu.

Bụng Thanh Liễu lúc này đã gần năm tháng, càng to.

Hiện tại Lâm Trạ không dám ôm vợ tùy tính xoa nắn, sợ đụng đến bụng nàng.

Chính Thanh Liễu cũng càng thêm cẩn thận, Tiết thị đưa một người đến sân của nàng để chuyên môn hầu hạ nàng, nàng cũng không từ chối.

Mấy ngày trước lễ trung thu, Chu thị cho Thanh Tùng đến truyền tin, Trịnh gia chuẩn bị đưa sính lễ vào lễ trung thu, hỏi nàng có muốn về xem không.

Thanh Liễu mặc dù muốn đi nhưng cũng không dám tự tiện quyết định, mà là đi xin chỉ thị của Tiết thị.

Tiết thị cười nói: “Đương nhiên là phải đi rồi, bây giờ mới năm tháng, mới vậy đã không dám ra ngoài thì sau này bụng to hơn còn không phải ngày ngày nằm trên giường? Chính là ngày đó nhiều người, hay là để nha đầu Ngọc nhi kia đi theo con đi.”

Ngọc nhi là con gái của Dương tẩu tử, chính là nha hoàn Tiết thị đưa đến hầu hạ nàng.

Trung thu hôm đó, Thanh Liễu sửa soạn một hồi, dẫn theo Ngọc nhi ngồi xe ngựa về nhà mẹ đẻ.

Trừ mấy người trong nhà, nãi nãi, đại nương, nhị nương, đại tẩu, nhị tẩu đều đến.

Xe ngựa Lâm gia vừa đến ngoài cửa, mọi người liền đồng loạt nhìn qua.

Thanh Liễu đỡ tay Ngọc nhi cẩn thận xuống xe, ngược mắt thấy nhiều người như vậy, hơi sững sốt, cười nói: “Mọi người đều đến đủ rồi à, xem ra là ta đã đến muộn.”

Do đã sửa soạn, nàng mặc một chiếc áo cánh tay buộc, eo váy thắt cao, trên vai quàng một chiếc khăn lụa màu cam, tuy có thai năm tháng nhưng thân hình nhìn cũng không mập, trái lại càng đầy đặn phúc hậu.

Chu thị phản ứng lại đầu tiên, tiến lên đỡ nàng, “Cẩn thận dưới chân.”

Vào phòng, Thanh Liễu làm lễ chào hỏi với từng trưởng bối một.

Nãi nãi Vương thị nói câu tốt, kêu nàng ngồi xuống.

Thanh Liễu ngồi vào chỗ của mình, nhìn một vòng, vẻ mặt của đại nương Trương thị của nàng hơi chút tế nhị, đại tẩu tiểu Trương thị cũng tránh ánh mắt nàng, không dám đối mặt nàng.

Lúc trước đại đường ca dựa vào hoa lụa nàng cùng Thanh Hà làm kiếm được khoản tiền đầu tiên, sau này thấy kiếm được nhiều tầm mắt liền nhỏ đi, dứt khoát bỏ các nàng xuống, chỉ ở trong nhà mình đóng cửa ăn mảnh, sợ là đại nương cùng đại tẩu này của nàng không thiếu vì chuyện này mà ra sức.

Thanh Liễu không muốn vì chút lợi nhỏ mà cùng người trong nhà trở mặt, nhưng cũng nhìn rõ, sau này có chuyện gì khác, bọn họ muốn cầu nàng hỗ trợ, vậy thì không có khả năng.

Nhị nương Mã thị đánh vỡ im lặng, cười nói: “Vừa rồi thật đúng là làm ta sững sốt, nhìn khí phách cả người của Thanh Liễu chúng ta này, không hổ là thiếu nãi nãi nhà cao cửa rộng!”

Thanh Liễu cũng cười cười, nói: “Nhị nương đừng chọc ta, ta có mấy cân mấy lượng người còn không biết sao? Trong nhà đạo này thế nào ạ?”

Mã thị nói: “Bình thường, chúng ta kiếm ăn trong đất, mặc dù không đến mức đói chết nhưng cũng chẳng phát được tài.”

Thanh Liễu liền nói: “Gia đình hòa thuận mỹ mãn là đủ rồi.

Nàng lại nhìn thiếu phụ bên cạnh Mã thị, đây là con dâu của nhị nương, năm nay mới vào cửa, trước sau nội liễm dịu ngoan, nhìn rất nhã nhặn lịch sự.

Nàng nói: “Không biết Nhị tẩu ngày thường ở nhà là làm những gì? Tiểu muội dạo này đang mở một xưởng trầm hoa, nếu Nhị tẩu coi trọng, đến lúc đó đến giúp ta nhé.”

Chuyện nàng muốn mở xưởng, sớm muộn gì tất cả mọi người đều sẽ biết, đến lúc đó nếu mời người đến giúp đỡ, về tình về lý đều không có đạo lý không mời người trong nhà.

Cùng với đến lúc đó bị người nói quên gốc, không bằng bây giờ nàng nói ra cũng coi như một nhân tình.

Liễu thị ngẩng đầu, mặt đỏ lên, nhìn Mã thị không biết làm sao.

Mã thị vội nói: “Nhị tẩu ngại ngại vụng về, sợ sẽ gây phiền toái cho ngại.”

Thanh Liễu cười nói: “Nhị nương đừng khiêm tốn, tay nghề thâm thừa của Nhị tẩu ta đã sớm nghe nói, ngại luyện tiếc Nhị tẩu sợ mệt đến nàng, vậy cũng phải thông cảm cho cháu gái mới được nha.”

Mã thị nghe nàng nói như vậy liền không từ chối nữa, cười ha ha nói: “Vậy để cho nàng đi đi, nếu không làm được Thanh Liễu cháu cũng đừng bận tâm tình cảm, cứ cho nàng về.”

Hai người có qua có lại nói chuyện vui vẻ, Trương thị đột nhiên háng giọng.

Thanh Liễu nhìn bà ta, nói: “Vốn cũng định mời đại tẩu đến giúp đỡ, nhưng ta nghe nói đại tẩu dạo này đang bận ở nhà làm hoa lụa, sợ là không vừa mất chút tiền nhỏ ở chỗ muội muội đây nên đành thôi.”

Một câu nói làm mặt Trương thị cùng Tiểu Trương thị đều đỏ lên.

Vương thị đột nhiên đẩy Thanh Mai, nói: “Đại tẩu ngại ngại không rảnh, Thanh Mai rảnh lắm.”

Thanh Mai cúi đầu, không có ý định nói chuyện. Nàng biết chuyện hoa lụa, người nhà của mình làm chuyện không phúc hậu, nhưng nàng chỉ là một cô nương, lời nói có năng lực gì?

Không khuyên được người nhà, nàng tự giác không có mặt mũi gặp Thanh Liễu, vì thế nên vừa rồi mới chỉ núp ở đằng sau không lên tiếng nói chuyện.

Trương thị thấy nàng như vậy vội đẩy đẩy nàng, nói với Thanh Liễu: “Đúng rồi, Thanh Liễu ngại ngại bây giờ là thiếu phu nhân, lại nói cho Thanh Hà một mối hôn sự tốt, nhưng không thể quên ngại vẫn còn một muội muội nữa đấy!”

Thanh Mai lúng túng liên tục dậm chân, “Nương—“

Trương thị lên véo nàng một cái, một mực đẩy nàng về phía trước.

Thanh Liễu chưa kịp nói chuyện thì bên ngoài có người nói: “Đến rồi đến rồi!”

Loáng thoáng nghe được tiếng trống nhạc, người nhà trai đến mọi người cũng hết ý muốn nói chuyện, đều đứng lên đi ra ngoài xem náo nhiệt.

Trương thị tức giận lườm Thanh Mai một cái, nhưng Thanh Liễu cũng đã đi ra ngoài bà ta không có cách nào.

Sính lễ là nhà trai cùng thúc bá trưởng bối với bà mối cùng đưa tới.

Trịnh gia gia cảnh xem như giàu có, lễ đưa tới cũng dày hơn gia đình bình thường một phần.

Thanh Liễu đứng trong đám người đánh giá Trịnh thị rên, thấy thân thể hần rần chắc, mặt mày đoan chính, trên người mặc bộ quần áo mới, chỉnh lý sạch sẽ gọn gàng, trong lòng thêm một phần an tâm.

Trịnh thị rên giống như cũng đang tìm ai, rất nhanh lướt nhìn quanh phòng một lần, không nhìn thấy người hần muốn tìm đành phải lại cúi đầu, đi theo phía sau trưởng bối.

Nơi này náo nhiệt, Thanh Liễu đi vào trong phòng tìm Thanh Hà.

Nhà trai đến đưa sính lễ, bình thường ngày cưới đều sẽ định ở hai tháng sau, Thanh Hà dạo này đều ở trong nhà theo đồ cưới.

Có điều lúc này tâm tư nàng hiển nhiên không ở chỗ này, tay cầm cây kim, người lại ngồi không yên.

Thanh Liễu nhẹ tay nhẹ chân tiến vào, vỗ nằng một cái, “Nghĩ gì vậy?”

Thanh Hà lập tức hoảng, lấy lại tinh thần rồi chưa nói gì mặt đã đỏ bừng.

Thanh Liễu nói: “A tỳ giúp muội xem qua rồi, người rất tốt, bộ dạng cũng tinh thần, thân thể cũng khỏe mạnh, chỉ là hơn ít nói.”

Thanh Hà cúi đầu, cảm kim như có như không chọc chọc, nhỏ giọng nói: “Hắn, hắn cũng đến à?”

Thanh Liễu gạt đầu, cười nói: “Ta thấy hắn vừa đến liền nhìn quanh phòng một vòng, nhất định là đang tìm muội đấy.”

Thanh Hà mím môi không nói chuyện, vành tai đã đỏ rực, sít chặt ngón tay nói: “A tỳ, ta hơi sợ, thật ra ta... Ta còn chưa nói chuyện với hắn lần nào.”

Thanh Liễu an ủi: “Đừng sợ, mọi người đều là như vậy, trước kia chưa từng nói chuyện, bây giờ hai đứa đã đính hôn có chuyện gì thì cứ việc nói, không phải sợ người ngoài lời ong tiếng ve.”

Thanh Hà gạt đầu, lại nói: “Vậy ta có cần làm cho hắn cái gì đó không?”

Thanh Liễu nghĩ ban đầu nằng bên túi lưới cho Lâm Trạ, nói: “Chúng ta không biết làm mấy thứ, hoa lụa hắn không dùng được, không bằng bên túi lưới cho hắn?”

“Vậy bên kiêu đáng gì bây giờ?”

“Àch... Khi đó ta bên cho anh rể muội một con ngỗng, ta thấy hắn rất thích, có lẽ là nam nhân bọn họ thích như vậy, không bằng muội cũng bên một cái?”

Thanh Hà gạt đầu, trong lòng thì suy tư xem phải bên thể nào mới ra con ngỗng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Gọi một tiếng sư nương

Linh || Khai Hoa Bất Kết Quả

Hôm đó buổi chiều, Lâm Trạ ôm Thanh Liễu đang ngủ gật thì đột nhiên giật mình bật dậy.

Thanh Liễu bị hắn làm bừng tỉnh, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Trạ mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm bụng nằng, lắp bắp nói: “Con, con đá ta!”

Thanh Liễu còn tưởng rằng là chuyện gì, sợ bóng sợ gió một hồi, “Con đều lớn như vậy đã sớm biết đá, chỉ là trước kia tương đối nhả nhận, động tĩnh cũng nhỏ, vừa rồi chắc là xoay người đấy.”

Lâm Trạ càng thêm ngạc nhiên, vây quanh nhìn bụng vợ như đang xem một vật hi hữu gì đó, “Sao con có thể động nhỉ? Còn có thể xoay người? Quả nhiên giống ta!”

Thanh Liễu nói: “Nương nói đợi con lớn thêm chút nữa sẽ động càng nhiều hơn.”

Lâm Trạ dè dặt cẩn trọng vươn tay sờ, cảm giác bụng vợ cứng rắn như là được làm ra, liền hỏi: “Vợ, con đá nằng, nằng có đau không?”

Thanh Liễu nói: “Đau thì chưa đến, con tay nhỏ chân nhỏ có thể có bao nhiêu sức chứ? Ngay cả có thì cũng chỉ bị giật mình thôi.”

Lâm Trạ đổi sờ thành an ủi, vuốt ve qua lại trên bụng nằng, “Vừa rồi có phải cũng bị giật mình không? Vợ, vất vả cho nằng.”

Thanh Liễu lắc đầu, khoe miệng khê cong, “Không vất vả.”

Lâm Trạ lần nữa nằm xuống ôm lấy nằng, cảm giác cái bụng lại động, không nhịn được thở dài nói: “Thật sự là kỳ diệu, con vậy mà biết động.”

Thanh Liễu buồn cười hỏi lại: “Nếu không vậy thì sao? Chẳng cho rằng con chỉ là một quả bóng thịt, cái gì cũng không biết hả? Nương nói đứa nhỏ ở trong bụng còn có thể nghe cha mẹ nói chuyện đấy.”

Mắt Lâm Trạ càng mở to hơn.

Thanh Liễu kéo chân lên, ngáp một cái, “Muộn rồi, ngủ đi.”

Lâm Trạh nằm ở trên giường, tâm tư không biết bay đi đâu.

Hắn vẫn cho rằng trước khi đứa nhỏ được sinh ra, lúc còn ở trong bụng mẹ thật ra không được coi là một sinh mệnh, nhưng hôm nay hắn phát hiện đứa nhỏ bé tẹo như vậy mà đã biết động, điều này có hơi vượt qua ngoài nhận thức của hắn.

Hắn đột nhiên nghĩ, nếu đứa nhỏ đã biết động, lại có thể nghe thấy, vậy ngày thường hắn quần quít vợ, lời lấy lòng vợ có phải đều bị con biết hết rồi không?

Ày, vậy thì không thể được, chờ đứa nhỏ này ra ngoài hắn phải dạy dỗ cẩn thận mới được, không thể để hắn lòi gốh gác của cha hắn ra cho người khác biết.

Hắn cũng không thể như cha hắn, trở thành vợ quân nghiêm ai ai cũng biết.

Thấm thoát đã bước vào tháng chín, xuống mấy trận mưa thời tiết dần chuyển sang mát.

Tiết thị lại mời Diêu sư phụ đến nhà làm váy mùa thu, lần này trừ mấy người lớn ra còn đặt trước hơn mười bộ quần áo trẻ con, nam nữ đều có.

Thanh Liễu thì hỏi Diêu sư phụ rồi bắt tay vào làm giày trẻ con.

Ngày hôm đó sau giữa trưa, lúc đó nàng đang ngồi trong sân thêu một chiếc giày đầu hổ thì Thanh Hà đến nhà tìm nàng.

Do có thai nên từ khi từ tỉnh thành về Thanh Liễu cực ít đi ra ngoài, Thanh Hà ở trong nhà đợi mấy ngày cũng không thấy nàng về chỉ phải tự mình đến cửa.

Nàng cũng mang đến hai đôi giày đầu hổ, là Chu thị tự mình làm cho cháu ngoại.

Thanh Liễu cầm trong tay lật qua lật lại xem, nói: “Ta đang có một bước không biết phải khâu như thế nào, nương làm hai cái này vừa vặn cho ta học.”

Thanh Hà nói: “Nương nói bảo tỷ đừng để người mệt, quần áo với giày chúng ta cũng đang làm rồi.”

Thanh Liễu nói: “Ta ở nhà cả ngày không động dậy có gì đâu mà mệt? Lời này muội phải nói với nương mới đúng.”

Nàng lại giảm thấp giọng xuống, nói: “Chỗ ta không thiếu quần áo với giày trẻ con, muội nói với nương nếu trong nhà có vải tốt thì giữ lại làm cho bà với cha bộ quần áo, đừng lãng phí hết trên người ta.”

Thanh Hà nói: “Làm cho cháu ngoại trai thì sao có thể gọi là lãng phí được? Tỷ cứ yên tâm nhận đi, tính của cha mẹ tỷ cũng biết rồi đấy, nếu không cho bọn họ làm ta sợ bọn họ ngủ cũng ngủ không ngon.”

Thanh Liễu than nhẹ, “Nhà chúng ta điều kiện lại không tốt, cần gì phải làm vậy? Lão gia phu nhân đều là người hiểu lẽ, sẽ không so đo.”

Thanh Hà vỗ tay nàng, nói: “A tỷ, tỷ đừng nghĩ nhiều, trong lòng cha mẹ đều có tính toán cả.”

Thanh Liễu biết nói không được, cũng chỉ phải gật đầu.

Nàng lại hỏi Thanh Hà tình huống trong nhà đạo này, Thanh Hà trả lời toàn bộ.

Hai tỷ muội nói chuyện một hồi lâu Thanh Hà mới lấp bắp nói: “A tỷ, tỷ có biết... Bện búa thế nào không?”

Thanh Liễu ngạc nhiên hỏi: “Bện búa làm gì?”

Thanh Hà cúi mặt xuống, vắn vắn ngón tay, “Là hắn, hắn bảo ta bện cho hắn một cái.”

Thanh Liễu hơi sùng sốt một chốc mới ngờ ra hắn trong miệng nàng là ai, lập tức vui vẻ nói: “Muội bện cho hắn con ngỗng hắn còn không biết đủ, còn muốn một cây búa nữa hả? Hắn ngày ngày vung búa làm đồ rên còn chưa vung đủ sao? Có phải hắn định treo cái búa muội bện ở trước cửa tiệm không?”

Thanh Hà đỏ mặt, mím môi nhẹ sáng giọng: “Ai biết được hắn nghĩ gì, hay là không bện cho hắn nữa?”

Thanh Liễu nói: “Đừng đừng đừng, hắn đã nhắc đến thì bện cho hắn một cái là được. Muội gấp hắn rồi hả?”

Thanh Hà gật đầu.

Hai hôm trước, Thanh Hà mang hoa lụa đã làm xong lên trấn bán, lúc về đi ngang qua lò rèn thì bị cản lại.

Mỗi lần nàng đi qua lò rèn đều cảm thấy bị ai nhìn chăm chăm, nhưng đây là lần đầu tiên hắn ra ngoài ngăn đón.

Nàng nhớ kỷ lời của a tỹ, hai người đã đính hôn, cho dù có gặp mặt cũng không sợ người khác lăm miệng, vì thế chịu đựng ngượng ngùng, chờ hấn nói chuyện.

Nhưng là đợi một lúc lâu cũng không thấy hấn động đây, lại càng không thấy hấn nói chuyện.

Hai người đứng ở ven đường, người đến người đi, cứ đứng vậy cho người ta nhìn Thanh Hà có chút chịu không nổi, cắn môi nhấc chân muốn đi.

Trịnh thị rên lại nghiêng người, thật sự ngăn ở trước mặt nàng.

Thanh Hà vội la lên: “Ta, ta phải về nhà.”

Trịnh thị rên lúc này như là mới lấy lại được hôn, lấy từ trong lồng ngực ra một cái vòng bạc đưa đến.

Đó là một chiếc vòng bạc mẫu đơn tường vân cừu liên hoàn, hình thức tuy tốt nhưng thị khéo lại không tinh xảo cho lắm, trên thân vòng tay vẫn còn vết mài.

Thanh Hà lập tức sùng sốt, không dám nhận.

Trịnh thị rên nín thở một lúc lâu, mặt biến sang màu đỏ sậm mới nói ra được một câu, “Đánh không được đẹp lắm.”

Từ sau khi hấn đính hôn liền thường xuyên có hàng xóm đến cửa, nói mấy câu vui đùa có thiện ý.

Hấn nghe người ta nói mới biết đưa tin vật cho vợ tương lai, vì thế suy nghĩ đến gần trợ đầu mới nghĩ ra được đánh cho nàng cái vòng bạc.

Có điều hấn xưa nay chỉ vung búa đập sắt, việc tỉ mỉ như đánh bạc đó hấn không biết làm, khối bạc này bị hấn đánh đi đánh lại, nung chảy rất nhiều lần mới làm được một cái ra dáng.

Vốn nghĩ mài thêm hai ngày nữa cho bóng rồi đưa nàng, nhưng hôm nay vừa thấy nàng đi qua trước cửa hấn liền không nhận được.

Thanh Hà mặt cúi xuống thấp hơn, tay nắm chặt lấy giỏ — cái túi lưới kia nàng đã bận xong rồi, đang được đặt trong cái giỏ này nhưng nàng không biết nên đưa cho hấn kiểu gì, cho nên vẫn luôn không lấy ra.

Trịnh thị rên thấy nàng không nhận, trong lòng quỳnh lên, chỉ hận bản thân ăn nói vụng về không nói được câu nào dễ nghe, lắp bắp một lúc lâu mới nói: “Lần sau... Đánh cái đẹp hơn.”

Thanh Hà vội nói: “Không cần, ta, ta rất thích, không cần đánh nữa.”

Trịnh thị rên nghe vậy lập tức bỏ vòng vào trong giỏ của nàng, lại nhìn kỹ nàng một cái rồi chuẩn bị quay về tiếp tục làm việc.

Thanh Hà gọi hấn lại, cọ xát một lúc lâu mới lấy cái túi lưới đó ra, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ biết bận cái này.”

Trịnh thị rên nhận lấy, cẩn thận cầm trong tay, nghĩ nghĩ, nói: “Ta còn muốn một cái búa.”

Thanh Hà không ngờ tới hấn sẽ đưa ra yêu cầu, sững sờ gật đầu, đến lúc về nhà thử bận mấy lần mới phát hiện không bận được, chỉ phải đến mời Thanh Liễu cùng nhau suy nghĩ.

Thanh Liễu trầm nghĩ, thị rên kia nhìn ít lời còn rất ngay thẳng, nghĩ sao nói vậy, nói ra cũng là chuyện tốt, không giữ trong lòng, sau này hai người cũng không cần đoán tới đoán lui.

Hai tỹ muội chụm đầu nghĩ một buổi chiều cuối cùng cũng nghĩ ra được cách bận búa.

Chốc lát sau Thanh Hà liền cầm nửa cái búa đi về.

Chạng vạng lúc Lâm Trạm trở về còn mang theo hai phong thư về, một phong là sư đệ viết cho hấn, một phong là Vương Yên Nhiên viết cho Thanh Liễu.

Hai người ngồi đối diện nhau, ai mở thư của người nấy.

Thư Vương Yên Nhiên viết không dài, chỉ nói một ít hiểu biết của nàng về Thượng Thanh tông, về phân chính nàng như thế nào, cùng Hồ Đầu hai người như thế nào thì một chữ cũng không biết.

Trong thư nàng viết thoải mái nhưng Thanh Liễu xem lại nhũu mảy, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Trái ngược với nàng, Lâm Trạm xem thư miệng luôn cong lên.

Thanh Liễu nhìn không được hỏi: “Các sư đệ nói gì?”

Lâm Trạm vui sướng khi người gặp họa, “Bọn họ lại bị sư phụ đánh!”

Thanh Liễu sáng giọng: “Chàng là đại sư huynh đấy, sư đệ bị phạt chàng vui về vậy à?”

Lâm Trạh chỉ cười khằng khặc, sư môn bọn họ xưa nay là vậy, ai bị sư phụ phạt chẳng những không được đồng tình mà còn bị chê cười.

Chính là thiên đạo luân hồi, lần này cười người khác, không chừng lần sau chính mình sẽ nằm sấp trên giường cho người ta cười.

Chính vì vậy, lúc nào có người bị phạt, người may mắn tránh được một kiếp sẽ đi cười nhạo một hồi, dù sao lần sau sẽ đến lượt mình bị người khác cười, vậy không bằng bây giờ cười đủ trước đã.

Có điều lần này tình huống đặc thù, tất cả người trong sư môn không một ai tránh khỏi, đều bị Lệ Đông Quân đánh.

Nguyên nhân nhắc đến cũng đơn giản, lần trước bọn họ nhận được thư của Lâm Trạh cảm thấy hắn nói rất có đạo lý, vẫn là phải đón sư nương vào cửa sớm thì chuyện lớn cả đời của mình mới có người thu xếp. Hơn nữa sư phụ cười sư nương rồi sẽ không còn tính lực ngày ngày phạt bọn họ.

Bởi vậy mấy người chụm đầu thảo luận một hồi lâu, cảm thấy trong thư của Lâm Trạh có một biện pháp được nhất – Gạo nấu thành com.

Đương nhiên, không phải bọn họ muốn nấu giúp sư phụ, bọn họ còn thương tiếc mạng nhỏ của mình lắm.

Bọn họ là muốn định chuyện bà chủ quán mì thành sư nương của mình xuống cho chắc.

Định thế nào?

Nhóm người nhiệt huyết đó cùng xuống núi, đến trước quán mì đồng loạt gọi bà chủ quán bà là sư nương.

Kết quả không được chết từ tế, Lệ Đông Quân ngày đó vốn không phải ngày xuống núi, lúc này lại ở đằng sau bọn họ.

Có lẽ là bà chủ chưa phản ứng kịp, bà còn chưa nói chuyện thì Lệ Đông Quân đã đen mặt, đá đám nghịch đồ đó về sư môn, sau đó đánh cho một trận.

Trong thư các sư đệ vô cùng lo lắng nói, vì chuyện này mà sư phụ mấy hôm nay ngày nào cũng xuống núi, mắt thấy sư nương sắp đến phải bay, mời Lâm Trạh nghĩ biện pháp khác.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thanh Hà lại mặt

Khai Hoa Bất Kết Quả | Linh

Ngày hôm sau Lâm Trạh thả tin xưởng trăm hoa của Lâm gia muốn tuyển người.

Do Lâm gia danh tiếng tốt, lập tức không ít phụ nhân gần đó đều đến giúp vui.

Tiết thị cho người thu dọn sân trước, người đến đều tập hợp ở sân này.

Thanh Liễu phổ biến cho các nàng nội dung công việc, còn đưa mấy đóa trăm hoa mình đã làm tốt cho các nàng xem, người nào có ý thì sẽ phát cho nàng một miếng vải để nàng tại chỗ làm một đóa thử xem.

Người đến phần nhiều là phụ nhân trong thôn, ngày thường cùng lắm chỉ làm ít quần áo, may vá, công việc tỉ mỉ như làm hoa phần lớn người đều không biết làm nên không dám vội vàng ra tay, sợ bị chê cười.

Thanh Liễu liền nói: “Mọi người đừng nghĩ việc này khó khăn, thật ra ta cũng chỉ mới học được không lâu, nếu không tin ta làm cho mọi người nhìn xem.”

Nàng cố ý thả chậm tốc độ, mọi người rón cò nhìn kỹ, không bao lâu sau một đóa hoa thạch lựu đã hoàn thành. Thanh Liễu là làm cho mọi người xem nên làm hình thức đơn giản, hơn nữa cũng không xò hạt châu lên hoa.

Sau khi nàng làm xong liền nhìn đám người một vòng, thấy Liễu thị con dâu của nhị nương ở đây liền cười nói: “Nhị tẩu, hay là tẩu mở đầu đi, giúp tiểu muội nâng tràng được không?”

Liễu thị đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu.

Thanh Liễu bảo Ngọc nhi đưa cho nàng một phần kim chi.

Liễu thị ở nhà làm thêu thừa quen, tư thế xe chỉ luôn kim còn thuần thực hơn Thanh Liễu, mới đầu có lẽ là hơi căng thẳng nên làm không được trôi chảy, không bao lâu sau ổn định lại tâm thần, một đóa hoa rất sống động xuất hiện ở trong tay nàng.

Ngọc nhi tiến lên nhận lấy, Thanh Liễu nói: “Ghi tên nhị tẩu lại” Lại quay qua nói với mọi người: “Thành phẩm của mỗi người đều ghi tên lại, đợi mọi người làm xong ta sẽ lại chọn ra người thích hợp. Người được ta chọn ra có thể đến xưởng bắt đầu làm việc. Ngọc nhi, ngươi nói cho mọi người về tiền công đi.”

Ngọc nhi tiến lên một bước, hắng giọng, thanh thúy nói: “Thợ trong xưởng, hàng tháng ít nhất có thể được 600 văn tiền, làm nhiều còn có thưởng, mỗi ngày làm bốn canh giờ, cung cấp cơm trưa, một tuần được nghỉ một ngày, ngày lễ tết còn được phát gạo mì dầu, nếu các vị đại nương đại tẩu có ý hướng thì hãy nắm chặt.”

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức nổ tung.

Phải biết một lao động tráng niên tiền công một ngày cũng không quá 30 văn, tuổi trẻ lanh trí nam tử ở trấn trên làm tiểu nhị một tháng cũng năm sáu trăm văn, bây giờ nữ nhận như các nàng chỉ ngồi dùng kim chỉ thêu hoa là có thể lấy 600 văn? Hơn nữa còn rất nhiều lợi ích khác nữa!

Điều kiện ưu đãi như vậy, nếu là người khác đưa ra thì mọi người nhất định phải nghi ngờ, nhưng đây là người Lâm gia nói, mọi người không chút suy nghĩ như ong vỡ tổ đi lên lấy kim chi thêu hoa.

Mặc kệ làm được hay không, vì mỗi tháng 600 văn tiền, cho dù bị chê cười cũng phải thử một lần!

Ban đêm, Thanh Liễu cảm mấy chục đóa hoa chọn chọn lựa lựa.

Lâm Trạm thấy có một người rõ ràng làm rất tốt vợ lại gạch tên người ta đi, khó hiểu hỏi: “Vợ, cái này rõ ràng đẹp hơn mấy cái vừa rồi mà, sao không cần?”

Thanh Liễu nhìn đóa hoa đó, cười nói: “Hoa đúng là không tệ, nhưng Xuân Hoa tẩu là người nổi tiếng ham lợi nhỏ, ta cũng không dám nhận nàng vào làm.”

Thật ra hôm nay nàng để mọi người làm hoa tại chỗ chỉ là để ngụy trang.

Có một số người thanh danh không tốt, dù hoa làm ra có đẹp đi nữa cũng không thể nhận, nhưng người ta đã đến đây, nếu muốn từ chối cũng không thể nói thật, bằng không đắc tội tiểu nhân, không duyên cớ bị người ta nói xấu sau lưng.

Vì thế nàng liền nghĩ ra biện pháp này, đến lúc đó dùng lý do hoa làm không tốt để từ chối một số người, như thế, cho dù các nàng nói gì đi nữa thì người khác cũng chỉ cho rằng bản thân các nàng tài nghệ không bằng người.

Lâm Trạm khen: “Vợ, nàng thật thông minh.”

Thanh Liễu nói: “Cái này tính là gì, chút thông minh nhỏ, lấy ra cho người ta cười.”

Thanh Liễu chọn ra mười mấy người, có điều những người này nàng vẫn không yên tâm lắm, định ngày mai mang qua hỏi thêm Tiết thị. Trong thôn rất nhiều người đều thuê đất của Lâm gia, tính huống khi giao thuế hàng năm cũng có thể nhìn ra phẩm hạnh của một số người thế nào.

Hôm nay bận rộn cả ngày nàng đã sớm mệt mỏi, nằm lên giường là buồn ngủ, một nhiên nhớ đến một chuyện khác, vội nói với Lâm Trạm “Ngày mai Thanh Hà lại mặt, trước đó ta đã nói với muội ấy, thân mình ta không tiện nên không về xem nàng, đến lúc đó có lẽ muội ấy sẽ mang theo muội phu đến thăm, chàng phải chiêu đãi muội phu thật tốt đấy.”

Lâm Trạm đương nhiên gật đầu.

Mười tám tháng mười là ngày Thanh Hà lại mặt, nàng cùng thợ rèn hai người buổi sáng về nhà đẻ, buổi chiều thì đến Lâm gia chào hỏi tỷ tỷ nàng.

Lâm Trạm cùng thợ rèn hai người ngồi trong phòng chính uống rượu, Thanh Liễu thì mang theo muội muội về phòng nói lời riêng tư.

Đóng cửa phòng, Thanh Liễu đầu tiên là quan sát Thanh Hà một lần.

Thanh Hà hôm nay chải búi tóc phụ nhân, cây trâm trên đầu không long trọng như hôm xuất giá, chỉ cài một cây trâm bạc, một đóa trâm hoa, như nàng tuổi trẻ có tư bản, cho dù là trang điểm đơn giản như vậy cũng vô cùng thu hút sự chú ý của người khác.

Thanh Liễu nhìn mặt nàng tràn đầy sức sống, sắc mặt hồng hào, trái tim treo lên mấy ngày cuối cùng để xuống.

Nàng hỏi: “Thế nào? Mấy ngày nay ở trong nhà hán đã quen thuộc chưa?”

Thanh Hà gật đầu, nói khẽ: “Rất tốt, cha mẹ chồng đều rất hòa khí, đại ca đại tẩu cũng rất dễ nói chuyện.”

Thanh Liễu lại hỏi: “Vậy hán thì sao? Hán đối muội thế nào?”

Mặt Thanh Hà lập tức nổi lên rặng mây đỏ, cúi đầu không lên tiếng.

Thanh Liễu cười nói: “Vội a tỷ còn có gì mà phải xấu hổ? Biết muội tốt thì ta cũng yên tâm. Trước đó nói sau khi thành thân muội sẽ đi theo hán vào trấn ở, hai ngày nay cha mẹ chồng muội có nói ra không?”

Thanh Hà nói: “Có, ngày thứ hai kính trà công công đã nói.”

Trịnh gia có ba đứa con, con gái nhỏ nhất đã xuất giá, trong nhà chỉ còn hai đứa con trai. Trịnh lão hán sợ hai huynh đệ ngày sau tranh giành gia sản không hòa thuận, vì thế nhị nhi tức qua cửa ngày thứ hai, trên bàn cơm cả nhà đã nói mở chuyện này ra.

Trịnh thọ rèn gần mười tuổi đã được đưa đi học nghệ, sau này hán xuất sư, tiền kiếm được trừ một phần để báo hiếu cha mẹ, còn dư lại đều để hán cầm đi mua nhà ở trấn trên.

Trịnh gia đại ca thì vẫn luôn ở nhà làm ruộng, trong nhà mấy gian gạch gói cũng là hán cùng Trịnh lão hán hai người từng chút xây lên.

Cho nên ý của Trịnh lão hán cùng vợ mình là, sau này bọn họ già đi, năm căn nhà ngói thuộc về Trịnh lão đại, hai gian phòng ở trấn trên thì thuộc về lão nhị.

Tuy lão nhị có hơi bị thiệt, nhưng đây cũng được xem như là bồi thường cho lão đại.

Thêm trong nhà còn mười mấy mẫu ruộng, ngày sau ở riêng cũng là lão đại chiếm phần to, hai lão thì sống cùng lão đại.

Thanh Liễu nghe xong, hơi chút suy nghĩ rồi nói: “Như vậy thật ra cũng không tệ, mặc dù hai người được phần ít, nhưng những năm nay vẫn luôn là đại ca đại tẩu muội hầu hạ hai lão, việc nhà cũng là bọn họ làm, theo lý đúng là nên chia cho bọn họ nhiều hơn. Huống chi muội phu có tay nghề thợ rèn, về sau không cần dựa đất ăn cơm. Bây giờ nhà của hai người tuy nhỏ một chút nhưng là ở trên trấn, làm gì cũng thuận tiện, hơn nữa lại chỉ có hai người, vậy là đủ rồi. Đợi có con, tích góp đủ tiền thì đổi sân to hơn.”

Thanh Hà gật đầu, nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Thanh Liễu hỏi: “Vậy khi nào thì hai người chuyển vào trấn ở?”

“Ngày mai sẽ chuyển, cửa hàng hán đã đóng mấy hôm rồi, ngày mai nên khai trương.”

Thanh Liễu liền nói: “Mặc dù không ở chung một chỗ, nhưng bây giờ còn chưa ở riêng, mỗi mười ngày nửa tháng muội cũng phải về thăm cha mẹ chồng, về cũng đừng đi tay không, mang chút bánh ngọt, gạo dầu gì đó, hai lão vui vẻ, người khác thấy cũng đẹp.”

Thanh Hà gật đầu, “Nương cũng nói như vậy.”

Thanh Liễu uống ngụm trà, trong lòng suy nghĩ xem còn cái gì cần dặn dò muội muội nữa không.

Thanh Hà túm chặt khăn tay nhìn nàng, cắn môi ngưng ngáp nói: “A tỷ, chuyện đó... Làm bao lâu mới có con?”

Thanh Liễu hơi sững sốt, viên tai hơi đỏ lên, “Cái này... Khó mà nói.”

“Vậy, vậy tỷ bao lâu thì có thai?”

Thanh Liễu mặt đỏ tai hồng trong lòng tính, nàng là đầu tháng 5 phát hiện có thai, khi đó đại phu nói đã có thai hơn một tháng, đẩy về phía trước nếu không sai thì là tháng 3 có thai, lúc ấy cách lần đầu tiên động phòng của nàng và Lâm Trạh mới mấy ngày.

“... Đại khái là bốn năm ngày gì đó.”

Thanh Hà nghe xong, hình như nhẹ nhàng thở ra.

Thanh Liễu liền hỏi: “Sao lại hỏi chuyện này?”

Thanh Hà mím môi, có chút khó mở miệng.

Thanh Liễu vội hỏi: “Hắn ức hiếp muội à?”

“Không có,” Thanh Hà nhanh chóng lắc đầu, mặt đỏ như sắp nhỏ máu, “Chỉ là, chỉ là ta cảm thấy khó chịu, căng dễ sợ,,, A tỷ, sao tỷ nhìn được?”

Thanh Liễu cũng mặt đỏ tai hồng, nhỏ giọng nói: “Nhìn chút thành thói quen...”

Hai tỷ muội cùng đỏ mặt, lập tức cũng không biết nói gì.

Thật ra nếu Thanh Liễu hỏi kỹ hơn là có thể phát hiện vấn đề.

Chỉ là năng khiếu cũng có hạn, lúc trước khi vừa cùng Lâm Trạm động phòng cũng cảm thấy khó chịu, cho nên cảm thấy mọi người lúc mới đầu đều khó chịu như vậy, không biết muội muội nàng thật ra đã sớm bị nàng chỉ dẫn sai.

Hôm xuất giá, Thanh Hà có hỏi qua Thanh Liễu về việc động phòng, nàng hỏi có phải chỉ cần ngồi là được không, lúc đó Thanh Liễu gật đầu.

Tối hôm đó, Trịnh thị rên rọc theo người đầy mùi riệu trở về phòng thì nhìn thấy cô vợ nhỏ nũng nịu ngồi ở bên giường chờ mình.

Hai người đỏ mặt uống xong rượu giao bôi, Trịnh thị rên nhờ rượu thêm can đảm, đưa tay đẩy ngã vợ mình.

Thanh Hà hơi chút bối rối, thấy hắn đè lên liền vội ngồi dậy, túm chặt lấy hắn lắp ba lắp bắp nói: “Ta, ta muốn ngồi...”

Lúc đó đầu óc Trịnh thị rên đã sớm thành một khối bột nhào, thấy vợ nói muốn ngồi, khó khăn nghĩ nghĩ, hình như ngồi cũng được.

Vì thế lần đầu của Thanh Hà cứ như vậy vò trôi qua.

Hai ngày tiếp theo Trịnh thị rên thông cảm trên người nàng không thoải mái nên cũng không đụng chạm nàng, chỉ là chính nàng nghĩ lại đêm đó ngồi trên người hắn, bị bắt dùng thân mình nuốt vật to dài kia vào, cả người phảng phất như bị xô xiên qua cho nên trong lòng thầm nghĩ nhanh chóng có thai, miễn cho lại bị dày vò.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chuyển dạ

Linh | Khai Hoa Bất Kết Quả

Lại thêm mười ngày trôi qua, xưởng trầm hoa vạn sự đã sẵn sàng, chọn một ngày cát lợi mở phường.

Do Thanh Liễu bụng to, Tiết thị liền để vợ của quản sự đặc lực nhất của mình tạm thời quản mọi việc trong xưởng, cuối ngày lại về báo cáo với Thanh Liễu.

Thình thoảng thời tiết đẹp Thanh Liễu cũng sẽ mang Ngọc nhi xách theo một hộp bánh ngọt đi qua xem, thuận đường cho mọi người thêm chút bánh ngọt.

Trong xưởng tổng cộng có hơn mười phụ nhân làm việc, đều là Thanh Liễu cùng Tiết thị chọn kỹ, nhân phẩm đáng tin, tay chân cũng chịu khó. Các nàng vốn thành thật bốn phận, lại thấy Lâm gia hào phóng hòa khí, tự nhiên càng thêm dụng tâm làm việc.

Nhóm trầm hoa đầu tiên hoàn thành không bán ở trấn trên, mà là đưa đến cửa hàng trong huyện.

Ngày đầu tiên không có động tĩnh gì, Thanh Liễu có chút mất mát.

Ngày thứ hai vẫn chưa có tin tức nàng bắt đầu căng thẳng, sợ không bán được trầm hoa, trong nhà sẽ lỗ vốn.

Thấy nàng lo lắng com tôi cũng không ăn được mấy miếng, Lâm Trạm chỉ phải vỗ ngực cam đoan với nàng, hắn có tiền, vợ muốn lỗ thế nào cũng được.

Thanh Liễu dờ khóc dờ cười, không biết nên vui hay buồn.

Cũng may ngày thứ ba chuông quây cửa hàng phái tiểu nhị đến đưa tin, nói số trầm hoa đó đã bị các tiểu thư phụ nhân đoạt hết, để xưởng bên này nhanh chóng đưa nhóm hàng khác đến.

Trái tim treo lơ lửng được hạ xuống buổi tối Thanh Liễu cầm sổ sách tay đánh bàn tính vang lách cách, khoe miệng cong cong thế nào cũng không ép xuống được.

Nàng tỉnh đi tỉnh lại nhiều lần mới kích động nói với Lâm Trạh: “Trừ đi các loại phí tổn cùng tiền công, ba ngày nay chúng ta kiếm được 8 lạng đấy!”

Mới 8 lạng?

Lâm Trạh thấy vợ mình mặt đầy hưng phấn, nuốt lời chê ngược lại.

Thanh Liễu phát giác được, hỏi: “Có phải chàng chê ít không?”

Lâm Trạh nhanh chóng lắc đầu, “Không có không có.”

Thanh Liễu nói: “Chúng ta vừa mới bắt đầu mà, mới thì các loại phí tổn đều sẽ nhiều hơn, đợi sau này làm lâu rồi chúng ta sẽ kiếm được ngày càng nhiều. Chàng xem, một ngày hơn 2 lạng, một tháng không sai thì sẽ có 80 lạng, một năm được hơn 900 lạng, ta chưa từng thấy nhiều bạc như vậy đâu!”

Nàng tỉnh tỉnh, trong lòng hơi xúc động, khó trách người ta nói, kẻ giàu ngày càng giàu, người nghèo ngày càng nghèo.

Người có tiền nếu muốn kiếm tiền, có đầy đủ phí tổn trong tay là có thể chọn các nghề có phí tổn cao để kiếm tiền, tuy rằng mới đầu cần bỏ một số tiền lớn nhưng tiền có thể đẻ ra tiền, những số tiền đó rất nhanh là có thể kiếm bội về.

Mà người nghèo cho dù có ý tưởng gì, một không tiền vốn, hai không nhân mạch, vạn sự khởi đầu nan.

Giống như nàng lúc trước, nếu muốn kiếm chút tiền giúp đỡ trong nhà thì chỉ có thể bện dây.

Sau khi gả đến Lâm gia lại dễ dàng từ chỗ Diêu sư phụ học được cách làm hoa lụa, sau này lại tự mình nghĩ ra cách làm trâm hoa, dựa vào tiền vốn của Lâm gia, nhân mạch của Lâm gia, xưởng trâm hoa có thể nói là muốn làm là sẽ làm được.

Lâm Trạh không biết cảm khái trong lòng nàng, chỉ nghe nàng nói chưa từng thấy nhiều tiền như vậy liền nói: “Vợ, đồ vật trong ngăn tủ của ta nàng chưa xem à?”

Thanh Liễu hồi thần, hỏi: “Cái gì vậy?”

Lâm Trạh đứng dậy tháo ngăn kéo thứ hai trong tủ xuống, đặt trước mặt Thanh Liễu, nói: “Đây là tiền riêng của ta, vợ, cho nàng hết đây.”

Thanh Liễu nhìn thoáng qua, tràn đầy một ngăn kéo đủ các kiểu dáng ngọc bội, trang sức vàng bạc, nguyên bảo, ngân phiếu, bày biện tùy ý lộn xộn.

Lâm Trạh thuận tay bôi bôi, bôi chúng nó thành một đồng núi nhỏ.

Thanh Liễu kinh ngạc đến ngất người, thật lâu mới nói: “Những thứ này chàng có từ đâu vậy? Vẫn tùy tiện đẻ như vậy áy hả?”

Lâm Trạh nói: “Có chút là trường bồi đưa, có chút là cửa hàng chia hoa hồng, còn có chút là trước kia chạy ở bên ngoài kiếm được. Ta cũng không nhớ có bao nhiêu nữa, chắc là ở đây hết. Vợ, nàng giữ hộ ta đi.”

Thanh Liễu vội nói: “Tự chàng giữ đi, để ở chỗ của ta mất thì làm sao?” Nàng không dám quản nhiều tiền tài vậy đâu, ngủ cũng không ngon.

Lâm Trạh lắc lắc ngăn kéo, “Vậy cứ để chỗ này đi.”

Thanh Liễu nhìn hần tùy tay nhét ngăn kéo về chỗ cũ liền chuẩn bị lên giường ngủ, vội hỏi: “Chàng ít nhất cũng phải khóa lại chứ, cứ để tùy tiện như vậy sao được?”

Lâm Trạh vô lại nói: “Vậy nàng cất giúp ta đi, không thì ta cứ quăng ở đó.”

Thanh Liễu nhìn hần chăm chăm, hết cách lắc đầu, nói: “Hôm nào chàng vào Huyện đánh cho ta một cái hòm có khóa đi.”

Chính nàng cũng có mấy món trang sức trường bồi cho, còn có một tấm ngân phiếu trước đó kính trà Lâm lão gia cho, tính ra cũng phải cất cẩn thận.

Lâm Trạh gạt đầu, đi qua kéo nàng: “Chúng ta đi ngủ đi vợ, mặc kệ mấy cái này.”

Thanh Liễu quay lưng về phía hần cởi áo khoác, bụng của nàng ngày càng to, có đôi khi không thể không nâng bụng dưới, nhìn qua y như đang bụng một quả bóng bự, chính nàng soi gương cũng cảm thấy bộ dáng này hơi quái quái.

Lâm Trạh từ sau ôm lấy nàng, tay nhẹ vuốt ve trên cái bụng tròn trịa của nàng, “Vợ, hai bé con này khi nào mới có thể ra ngoài?”

Mới đầu hần lo lắng có một đứa nhỏ sẽ lấy đi sự chú ý của nàng, nhưng thời gian dài ngày ngày sờ bụng của nàng cũng sờ ra tình cam, bây giờ nghĩ đến hai đứa nhỏ lớn lên giống hần hoặc là giống nàng, hần bế đi ra ngoài khoe hình như cũng rất uy phong.

Vấn đề này hần hầu như ngày nào cũng phải hỏi một lần, Thanh Liễu tốt tính nói: “Thế nào cũng phải chờ qua năm, chắc là tháng chạp, phải xem bọn nhỏ có gấp gáp muốn ra ngoài không nữa.”

Lâm Trạh nghe xong liền nghiêm túc nói với bụng của nàng: “Các bạn nhỏ, mau ra ngoài đi phụ thân mang các con đi chơi, đừng nằm lì trong bụng

nương các con.”

Thanh Liễu vợ nói: “Bây giờ không thể ra được, còn phải chờ hơn tháng nữa.”

Hiện tại mới tháng mười một, đợi vào tháng mười hai thì cũng đến lúc rồi.

Thế là Lâm Trạh lại nói: “Có nghe chưa? Đợi một thời gian nữa mới có thể ra ngoài, hai con ngoan chút, đừng có suốt ngày đá nương con làm nằng đau, đợi các con ra ngoài phụ thân sẽ đánh hai đứa đấy.”

Thanh Liễu bật cười: “Sao các con nghe hiểu được chứ? Hơn nữa, đến lúc đó chàng muốn đánh bọn nhỏ, ta là người đầu tiên không đồng ý.”

Lâm Trạh đáng thương tội nghiệp nói: “Vợ, đợi đứa nhỏ ra ngoài rồi có phải trong lòng nằng sẽ không còn ta nữa không?”

Thanh Liễu liếc xéo hấn, nói: “Chàng lớn vậy rồi còn không biết xấu hổ giành với đứa nhỏ?”

Lâm Trạh cứng cổ nói: “Ta cũng là trẻ con đấy!”

Thanh Liễu phì cười, “Ta thấy chàng là lão trẻ con ấy!”

Lâm Trạh ôm cổ nằng, làm nũng, “Không được, ta cũng là trẻ con, ta cũng muốn uống sữa.”

Nói xong liền động tay động chân cời vạt áo Thanh Liễu.

Thanh Liễu lập tức mặt đỏ tai hồng né tránh, sắc giọng: “Chẳng ra thể thống gì cả, bị người ta biết người ta cười chết, ai... Chàng, chàng... Sao chàng lại làm thật —“

Tháng chạp lặng lẽ không tiếng động tiến đến.

Sáng sớm, Thanh Liễu đẩy cửa sổ ra, thấy nóc nhà đối diện bao trùm một tầng sương trắng xóa, chậm rãi thở ra một làn khói trắng.

Nhớ đến một năm trước cũng là thời tiết này nằng ngồi trong khuê phòng đợi gả, trong lòng tràn đầy phiền muộn mê mang, hoàn toàn không dám tương tượng một năm sau sinh hoạt của chính mình có thể mỹ mãn như thế.

Lâm Trạh đứng ở phía sau nằng, nói: “Vợ, đừng hóng gió.”

Thanh Liễu quay đầu nhìn hấn, cười nói: “Chàng có biết hôm nay là ngày gì không?”

Lâm Trạh nhúc nhúc, “Hình như không phải sinh nhật của nằng đúng không? Cũng không phải sinh nhật cha nương, lại chưa đến ngày ăn cháo mừng 8 tháng chạp, hôm nay không phải ngày đặc biệt gì mà.”

Thanh Liễu nói: “Năm trước ngày này là ngày ta vào cửa.”

Lâm Trạh tròn tròn mắt, đột nhiên nói: “Ta còn chưa bái đường đâu!”

Thanh Liễu vui vẻ nói: “Có con gà trống bái thay chàng rồi.”

Lâm Trạh nghiêng răng, “Con gà đó ở đâu? Ta muốn ăn nó.”

Thanh Liễu che miệng cười, “Lừa chàng đấy, ta là bái đường với bài vị của chàng, bài vị với bức tranh của chàng còn để ở phòng ta một thời gian đấy. Đứng rồi, bức tranh đó vẽ rất tốt, chúng ta lấy ra treo ở trong phòng đi?”

Lâm Trạh lập tức từ chối: “Sao phải cần tranh làm gì, vợ nằng xem ta là đủ rồi.”

“Bộ dáng của chàng trước đây thế nào ta còn chưa được nhìn thấy.”

Lâm Trạh chưa xót nói: “Vợ, nằng là thích tranh hay thích ta?”

“Àch...” Thanh Liễu cúi đầu, nói: “Không phải đều là chàng à?”

Lâm Trạh bị cái tạm dừng vừa rồi của nằng kích thích, truy hỏi: “Ta nhớ lúc ta trở lại bài vị trong phòng nằng đã được bỏ xuống, nhưng bức tranh thì vẫn còn treo, vợ, có phải nằng chỉ thích bộ dáng ta lúc còn trẻ, không thích ta bây giờ đúng không?”

Hấn nhớ lúc còn ở thành Sùng An nằng nói tiểu tử Tiết Du kia rất giống hấn thời trẻ, bây giờ xem ra vợ nhất định là nhớ mãi không quên bộ dáng lúc hấn còn trẻ, ghét bỏ hấn bây giờ lớn tuổi!

Thanh Liễu thấy hấn giống như thật sự muốn so đo, không dám đùa nữa, vội trấn an nói: “Bộ dáng trước kia của chàng ta nhìn cũng chưa được nhìn, làm sao có thể nói thích được? Ta chỉ hơi tò mò thôi, nếu chàng không thích đợi lát nữa ta kêu Hứa tâu thu tranh lại, về sau cũng không nhìn nữa.”

Lâm Trạm có thể mới hừ một tiếng, nói: “Vợ, nàg chỉ cần nhìn ta là đủ rồi, không cần nhìn người khác.”

Thanh Liễu lập tức gật đầu, trong lòng âm thầm thờ dài. Một vừa rồi hấn còn mặt dày nói mình vẫn còn là trẻ con, nhìn cái tính tình thối này, trẻ con còn mạnh hơn hấn.

Không biết trong lòng Lâm Trạm đang nghĩ gì, đột nhiên lại vui vẻ, hai mắt sáng lên nói: “Vợ, chúng ta thành thân cũng đã một năm rồi, năm trước ta không ở nhà không thể động phòng, hôm nay bù lại được không?”

Thanh Liễu trừng hấn, xấu hổ nói: “Có khi nào không cho chàng bỏ không?” Cả ngày chỉ nghĩ chuyện đó, ngay cả cố như vậy cũng nghĩ ra được.

Lâm Trạm cười hắc hắc, trong lòng lại nghĩ, lần sau đi tìm hai cái nến đỏ, hai chữ hỷ, lại đổi một giường chăn đỏ, hấn phải bỏ lại hết những gì đã bỏ qua trước đó mới được.

Trong lòng hấn tưởng đẹp, đến tối lại không thể làm hấn được như ý nguyện, bởi vì sau bữa cơm chiều bụng Thanh Liễu bắt đầu đau.

Tiết thị vợ kêu Lâm Trạm ôm Thanh Liễu về phòng, lại chỉ huy người đi nấu nước, lại sai Lâm Hồng đi đón bà đỡ.

Bà đi theo vợ chồng Lâm Trạm trở về phòng, suýt chút nữa thì bị màu đỏ làm mù mắt, liên tục chất vấn con trai ngốc này lại muốn làm chuyện tốt gì.

Thanh Liễu lúc này vẫn còn tỉnh táo, nghe bà hỏi như vậy chỉ yên lặng kéo chăn che khuất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.